

M. AKYÜZ

VALS

YÜZYILIN BALOSU

Parola

BİR GÜZEL VE CANAVAR MASALI...

Leydi Gloria Wizard; yüksek ve korunaklı duvarlarla çevrili sarayında, gözlerden ve ona dokunabilecek her türlü elden uzak bir şekilde büyütülmüştür. Gördüğü kâbuslar ve duyduğu sesler yüzünden aklının uç sınırlarında gezerken, onu karanlıktan koruyan büyüünün zırhı hiç beklemediği bir anda, Yüzyılın Balosu'nda kırılır.

Gloria, bir anda kendisini prensin nişanlısı ve lanetli kralın yüzyıllardır beklenen leydisi olarak bulduğunda ise gerçek artık ondan kaçmak için fazla yakındadır.

Güzeller güzeli leydi, bir tercih yapmalı ve evrenin kaderini baştan belirlemelidir...

Yakışıklı bir prens mi, korkunç bir kral mı?..

Aşk, tarafını yüzyıllar önce belirlemişken kötülük, insan kılığında saray duvarlarının içinde gezecek ve canavarı güzele bağlayan görünmez mühür kırılmaz bir çeliğe dönüşecek.

*O zaman vals başlasın
ve umalım ki aşk kazansın...*

www.parolakitap.com

ISBN: 978-625-7522-75-5

f /parolayayinevi

x /parolayayinlari

d /parolayayinlari

/parolakitap

/parolayayinlari

M. AKYÜZ

VALS

Yüzyılın Balosu

Parola

PAROLA YAYINLARI: 679

Roman: 235

Eser Adı: Vals - Yüzyılın Balosu

Yazar: M. Akyüz

Yayın Koordinatörü: Ahmet Üzümcuoğlu

Genel Yayın Yönetmeni: Yaren Uludağ

Editör: Hilal Aydın

Kapak Tasarım: Yaren Uludağ

İllustratör: Sena Yolaçan

Son Okuma: Şeyda Uçkun

İç Tasarım: Parola Grafik

Baskı-Cilt: Çalış Ofset Matbaacılık Turizm San. ve Tic. Ltd. Sti. Maltepe Mah. Yılanlı

Ayazma Sok. No: 8/D K: 1 Zeytinburnu İstanbul Tel: 0212 482 11 04

Matbaa Sertifika No: 45159

T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Sertifika No: 41310

ISBN: 978-625-7522-75-5

1. Basım: 2024

© M. Akyüz 2024

© Parola Yayınları 2024

Bu kitabın her türlü basım hakları Parola Basım Yayın San. Tic. Ltd. Şti'ne aittir... Yazarın, çevirmenin, derleyeninin, hazırlayanın veya yayınevinin yazılı ve resmi izni olmadan basılamaz, yayınlanamaz, kopyalanamaz ve dijital kopyalar dahil çoğaltılamaz. Ancak kaynak gösterilerek kısa alıntı yapılabilir.

PAROLA YAYINLARI

Adres: Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/D Örme İş Merkezi Kat: 1 Topkapı

Zeytinburnu İstanbul Tel: 0530 706 16 12

Web: www.parolakitap.com E-posta: info@parolakitap.com

M. AKYÜZ

VALS

Yüzyılın Balosu

Parola

DIYAR

WEKONT KRALLIGI

Elmas Saayı

Gaea Lordluğu

Beard
Lordluğu

Prusa
Lordluğu

Via
Lordluğu

Arat
Lordluğu

Edessa
Lordluğu

Es
Loi
Nkys
Lordlug

ARAF

KAYISUN MİHEDİ

VIZARD İORDLUĞU

Hil'e... Damon'a herkesten çok inandığın için;

Şeyda'ya... Bir savaşta her kralın ihtiyacı olan o dürüst ve cesur kumandan olduğun için teşekkürler.

Romantik sıra dışı hikâyeleri okumayı seven tüm kız kardeşlerime... Hayalinizdeki prensi, lordu veya canavarı gerçekliğinizde bulmanız ümidiyle. Belki kanatları olmayabilir ama sağlam bir kalp, kudretli kanatlardan daha güçlüdür. Umarım ki bu kitap size bu şansı da kendisiyle getirir.

Ve unutmayın, masallar belki bir kez dinlenir ama çokça zikredilir. Her dil başka anlatır ama tek bir şey genelde aynıdır.

"Bir varmış bir yokmuş..." ile başlar dinlenmeye değer bütün masallar.

Öyle ise bir varmış bir yokmuş....

Bu yazar, çocukluğunun en sevdiği masalını baştan uydurmuş. Sıradan bir yabancı değilmiş cadı, canavarın sadece canavar olmadığı gibi...

Ne güzelin ablaları varmış ne de güllerle dolu bir şato.

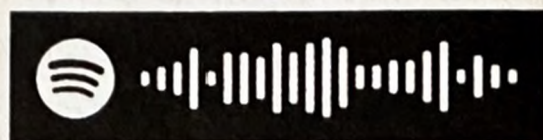
Ne güneş varmış ne aydınlık.

Ne sıcak varmış ne zenginlik.

Kral halktan çalarken, canavar mıymış çirkin olan?

Masal ya bu, sence kim gerçekten cesur olan?

M. Akyüz

Bu masalı dört kişi anlatıyor. Hepsi iyi kalpli, cesur, fedakâr karakterler mi hep birlikte göreceğiz...

Kahramanlarımızla sizleri tanıştırmaktan mutluluk duyarım:

Arafın Lanetli Kralı Alaric Damon Alastor

Wizard Leydisi Gloria

Wekont Prensesi Victoria

Wizard Lordu Gayl

O zaman vals başlasın ve umalım ki aşk kazansın...

Sihirli peri tozlarının pembe hayal bulutları oluşturmadığı bir hikâye bu...

Bir cadının acılı feryadıyla yarattığı karanlığın gölgesinde, kâbuslarla dolu bir uykuya dalmadan önce çocuklara anlatılmayan o masaldasın...

Dünya, ikiye bölündü...
Yeryüzünü avuçlarıma,
Gökyüzünü sırtıma aldım.
Ellerimde tuttuğum iktidarı,
Kanatlarımla korudum.

Gecenin gözleri, gündüzün rüzgârıyım.
Ben, görünmeyenim.
Siyah bir bulut,
Uzaklarda bir çığlık,
Ufukta bir ışık...

Gökyüzünün muhafızıyım ben;
Yeryüzünde korkulan,
Denizlerden kovulan,
Bir var bir yok olan...
Elini uzatsan dokunacağın,
Dokunursan yok olacağın...
Ölüme elçiyim,
Ruhuna bekçi.

Gökyüzünün kanatlarıyım,
Yeryüzünün yeminli gölgesi...

Gökyüzünün muhafızıyım ben.
Onurum, kanatlarım;
İktidarım ise göklerdir.

ALARIC DAMON ALASTOR
LANETLİ KRAL'IN GİZLİ PARSÖMENLERİNDEN

SÖZ VERİLMİŞ NİŞAN

Bir vals dönüyor zihnimde,
Gerçek ve hayal arasında...

Bir varmış bir yokmuş... Tüm diyara hükmeden, Tanrı'nın üstün yeteneklerle kutsadığı kudretli bir koruyucu varmış. Bu diyarda binbir sihirli canlı yaşarmış; elfler, devler, periler, cadılar ve ifritler... Herkesin hükümdarı olan bu koruyucunun boynunu kürkler, sırtını deriler sararmış. Bir gün sarayında, yaşayan hiçbir canlının daha önce görmediği kadar büyük bir balo düzenlemiş. Dört bir yandan, gökyüzünün arşından ve yeryüzünün diğer ucundan canlılar saraya akın etmiş...

Beyazın kutsadığı, camdan kulelerin kuşattığı ve bir uçurumun tepesinde bulunan bu sarayın; denizi ve karayı böldüğüne inanılırmış.

Diyarın kudretli koruyucusu, görkemli balonun ilk valsini bir cadıyla açmış. Cadı, Koruyucu'yu güzelliğiyle büyülemiş. Bir aşk filizlenmiş, bir tohum yeşermiş ve bir boy baş göstermiş.

Cadı'nın rahminde, büyüden ve güçten oluşan bir kalp atmaya başlamış. Koruyucu'nun kudretini, Cadı'nın sihrini alıp diyarın beklenen prensi gelivermiş.

Ama iş bu ya, bu masal pek de mutlu bitmemiş...

Bir gece Koruyucu, vasfı sadece nefsi olan insanların ihanetine uğramış, tuzak kurulup öldürülmüş. O gece bir bebek, Cadı'nın acılı çığlıklarının içinde doğmuş.

Ne ağlamış Prens ne de inlemiş, sadece dinlemiş çığlıkları...

O gece Kanlı Ay gökyüzüne dolmuş, yerin ve göğün arasındaki duvar çatırdamış...

Gökyüzü ve yeryüzü ayrılmış...

Dünyanın ucundaki saray, yeryüzünden kopmuş. Dağlar, yeryüzüne sur örmüş. Prens, büyüye ve lanete bulanmış. Artık ne sadece bir insan ne de bir prens olmuş.

Böylece herkes bilmiş öğrenmiş ki cadıdan doğan bir yaratık, Araf'a ve gökyüzüne lider olmuş. Devler küçülmüş, elflerin kulakları dökülmüş, perilerin kanatları kopmuş, ifritler yerin altına hapsedilmiş...

Dağların bulutları aşp arşa çıktığı yerin zirvesinde, pençeli zalim yaratıkların hükmü yeryüzünden uzakta yüzyıllar boyunca sürmüştü.

Yaratıklar, canları her intikam çektiğinde yeryüzüne inmiş, Koruyucu'yu öldürüp kendi krallığını kuran insanları cezalandırmaya başlamış. İnsanlık, yaratıklarla mücadele edememiş. Yeryüzünün insan kralı ve gökyüzünün lideriyle bir anlaşma imzalanmış. Her yüzyılda bir, krallık devasa bir balo düzenleyecek ve ilk valsi gökyüzünün lideri, bir insan kadınla açacakmış.

Ve bir söylenti yayılmış kulaklara. Kanlı Ay yeniden gökyüzüne dolduğunda, son bir valsi özgür kalmış Cadı. Her şeyin başladığı o ilk valsin yapıldığı salonda son vals, yaratıklarının liderinin mühürlü olduğu kadınla yapılırsa Koruyucu tekrar tüm diyara hükmeden o lider olacak, insanlıkla barış sağlanacak ve lanet kırılacakmış...

Lakin Cadı biliyormuş. Diyarın en güzel kadınının, yeryüzü ve gökyüzünün en korkunç yaratığına kendi arzusuyla kalbini sunması imkânsızmış... Cadı'nın kendi oğlunu ve türünü korumak için

yarattığına inanılan bu lanetin kırılması, yine yaratıcısı olan Cadı için imkânsızmış çünkü hiçbir insan kadının kendi sunduğu şartları bir arada bulunduramayacağına neredeyse eminmiş. Lanetini yarattığı yaratıklar ise soğuk, zalim ve öldüresiye korkunçmuş.

Tam da Cadı'nın umduğu gibi insanlığı lanetlilerin hışmından kurtaracak o son vals yüzyıllarca yapılamamış. Çünkü Lider, hiçbir kadına mühürlenememiş...

Griffinler, kimine göre bir kâbus kimine göre uydurma bir efsane olsa da insanoğlunun paniği büyüdükçe büyümüş. Ormanın ardında, dağların zirvesinde yatan bilinmezliğin hikâyesi de böylece sürüp gitmiş...

Alaric Damon Alastor

Deminki masalı dinlediniz değil mi? Ah, o masallar... Hani şu çiçekli böcekli ve mutlu sonla bitenler...

Size bir sır vereyim. O masaldaki canavar, benim.

Ve inanın ya da inanmayın, mutlu son diye bir şey yoktur.

Ben, korkunç bir sonsuzluğun ve kötülüğün vücut bulmuş hâli olarak söylüyorum bunu size. İnsanları parçalıyor ve onların aklını uçuracak korkular salıyor olduğumu bir kenara bırakırsak en azından bu konuda sözlerime güvenebilirsiniz.

Tıpkı yoldaşlarım gibi sizin de düşünce yapım hakkında kaygılarınız olabilir ki eğer öyleyse -öyle olduğuna eminim- kesinlikle haklısınız.

Binlerce yıl boyunca vahşi bir canavar olarak yaşadığınızda, inanç konusunda sıkıntılarınız olabiliyor ve bence bunu mazur görebiliriz...

Nitekim buradayız ve ben, canavarlık görevlerini layığıyla yerine getiren Araftaki karanlık şatonun o korkunç lanetli kralıyım.

Krala da bakın... Yarı aslan, yarı kuş! Evet evet, kuş, yanlış duymadınız... Gagam bile var ve başka uzuvlarım gibi pek de küçük sayılmaz...

Görkemli bir griffin, devasa kanatlar, keskin gözler ve vahşi pençeler... Kuyruk kısmına değinmeyelim çünkü yüzyıllardır benimle olsa da kendisinden hâlâ pek hoşlanmıyorum...

Şatoma dönmeden önce mavi-yeşil yeryüzünün üzerinde bir tur daha dönmeye karar verdim. Neden yapmayayım ki? Sonuçta kuşlar böyle yapar.

“Hakkın olan...” diyordu Cadı, kanatlarımın ve insanları deli gibi korkutan zalim pençelerimin altında süzülen yeryüzüne. Oysa hakkım olan yeryüzünü, yine kendisi bana ve halkıma yasak kılacak binlerce yıllık bir lanet yaratmıştı.

Ne ironi ama! İnsanları değil de oğlunu lanetle! Mantıksız geliyor, değil mi? Ama aksine, yarattığı lanet bütünüyle Cadı'ya hizmet ediyordu.

Beni ve halkımı lanetlemişti, böylece biz de krallığa yüzyıllardır süregelen korkularını kullanarak işkence ediyorduk. Kralların atalarından bu yana üzerlerinde oturdukları tahtlarında rahat etmemeleri için ara sıra küçük ziyaretler yapıyor, uykularında onlara musallat oluyor, saraylarının içlerine kadar sızıyorduk.

Yani Cadı, lanetlediği halkıyla insanlardan binlerce yıldır kocasının öcünü almaya devam ediyordu.

Korkunç bir zekâyâ sahipti ve yine bir o kadar korkunç da bir nefrete. Nitekim onun oğluydum, kanımda onun bastırdığı büyüü yatıyordu.

Kanatlarımı sonuna kadar açtım. Rüzgâr sırtımın üzerinde ve gövdemin altında akarken burnuma kanın kokusu geliyordu. Bu, pençelerimin arzuyla kaşınmasına neden oldu.

Gün geceye dönmeden yeryüzü, insan bedenlerimize yasaklıydı. Devasa kanatlarımı kaldırdım, bulutların üzerine çıktıktan sonra bir süre kokuyu aldığım yöne doğru uçtum. Yer yer görünen yeryüzünü bölen kasvetli ormana doğru pike yaptığımda süratimle birlikte

altımdaki ağaçların gövdeleri titredi. Gövdeme değen ağaçların yaprak ve dallarının üzerinde süzıldüm. Kanatlarımın rüzgârı, ormanın doğasını heyecanlandırıyor; rüzgârımla ağaçlar hışırdıyordu.

Ve kanın kokusu gittikçe yoğunlaştı...

Aşağılarda bir yerlerde duyduğum çığlığa yakınlaştıkça, atmaca sarı gözlerimi sesin estiği yöne doğru çevirdim. Neredeyse araziler boyu uzakta ve ormanın derinliklerinden yükseliyordu. Sesler bir kişiye ait değildi... Kan kokusu artık daha keskindi. Dilimi sivri dişlerime sürttüm, içimdeki vahşi, anbean arzuyla kafamın içini tırmalıyordu.

“Hadi bakalım...” dedim canavarıma. “Seni biraz memnun edelim.”

Kuş uçar, aslan parçalar.

Kuş uçtu, şimdi aslanın zamanı.

Kükredim ve yakınlardaki her türlü canlıyı kör karanlık yuvalarına gönderdim. Ağaçların yıllanmış kalın gövdeleri titreyip çatırdadı, solucanların bile toprağın altındaki derinliklere sokulduğunu duyuyordum.

Ve işte oradaydılar.

Korkuyla açılmış insan gözleri, gökyüzüne doğruldu.

Gülümsedim ve sarı şeytani gözlerim kısıldı. Dilimin ucunda eğlenceli bir ıslık dolaşmaya başladı.

“Merhaba insancıklar!”

Leydi Gloria Wizard

O bilindik tatlı masallarla büyüyen çocuklar değildik biz. Kulaklarımıza üflenen uğultular, korkunç varlıkların çocukları kaçırıp etlerini didik didikdeşerek bağırsaklarını birer mavi solucan misali karınlarından çıkardığıyla ilgili dehşet içeren söylentilerdi. Yaşlıların yetişkinlere, onların da gençlere, gençlerin ise çocuklara kılıktan kılığa soktuğu o hikâyelerin, tarihte ne kadar geriye dayandığı ve gerçekliği tam bir muammaydı.

Bazı geceler yorganın altından soğuk geceye sarkan uzuvlarıma sivri pençelerin zalim birer hançer soğukluğunda uzanıp bileklerime sarıldığını, bedenimi bir yarasa misali baş aşağı sarkıtarak ormanın üzerinden göğe lanetli birer mızrak olup uzanan tepeleri bulutlu o dağların zirvesine uçurduğuna dair kâbuslar görürdüm.

Büyüdükçe kâbuslarım azaldı, gördüklerim puslandı, zihnimi esir alan o ninni sustu ama korku yakamı asla bırakmadı.

Bugün bizi oluşturan kişiliklerimiz, hâlâ içimizde bir yerlerde zamana tutunan çocukluğumuz değil miydi?

Toprakların büyük bölgelere ayrılıp yönetimlerinin de krallığa bağlı lordlara verildiği bir diyarda, en güçlü lordun tek kızı olmanın tüm ceremesini çekmiş zavallı benliğim... Daima korunduğum ve gözetildiğim için olabildiğince öz güvensiz ve çekimserdim.

Hizmetkârların saçlarımı fırçaladığı, banyomu yaptırdığı, tırnaklarımı törpülediği, yastıklarımı kabarttığı, elime ya batarsa diye iğne bile verilmediği, dışarıdan özenilen ama içi tam bir kafes olan hayatımın meğerse en gözde dönemini yaşıyor olduğumu bilemeden tükettiğim zamanlarda kendi adıma yaptığım en faydalı şey, kitap okumak ve babamın denizaşırı diyarlardan getirdiği piyanonun soğuk tuşları üzerinde sıcak parmaklarımı gezdirmektir.

Lordluk yolunda ilerleyen abilerimin arka avluda ince iğnelerden kılıçlarla yaptıkları düzmece mücadelelerini izlemekse hayatımdaki en heyecanlı tek şeydi.

Camı açtım ve abilerimin mücadelelerini kızıştırmak için bağırdım. "Gorgi! Paslanmışsın!"

Başını kaldırıp nefes nefese camıma doğru baktı. Kızarmış ve terli yüzünü buruşturup dilini çıkardı. Ben ona kıkırdarken Gayl, önüne düşen sarı nemli saç tutamlarını bir baş hareketiyle geriye attı ve kılıcının kenarıyla Gorgi'nin kalçasına vurup arkasına geçti. Gorgi acıyla boğuk bir ses çıkardığında Gayl'a döndüm.

"Seni tutuyorum Gayl!" Gayl, bir elini karnına koyarken diğer eliyle tuttuğu kılıcını aşağı indirdi ve bir şövalye gibi selam durduğunda büyük abimin ne kadar da asil göründüğünü düşünüyordum.

Gorgi, “Hep onu tutuyorsun, kardeşim,” diye sitem edercesine kılıcına davrandı. Bağırarak Gayl’a doğru koşarken uzaklardaki ormandan duyulan tuhaf sesle irkildim. Tereddütlü bakışlarım oraya kaydığında abilerim umursamadan uydurma çarpışmalarına devam ediyorlardı. Ya gerçekten umursamamışlar ya da duymamışlardı, bilemiyordum.

Güneş ışınlarının akarcasına odama dolduğu yarı kubbeli camımın pervazından geriye doğru çekildim. Boylu boyunca uzanan özenli bahçenin bittiği o uzak noktadaki yüksek duvarların çok ilerisinde bir karartı misali görünen kasvetli ormanın, manzaramın huzurunu bozması çok kısa sürmüştü.

Ormanın bitiminde yükselen dik kayalıkları takip eden gri dağlar, korku hikâyelerimi süsleyen kâbusların mimarıydı. Sanki güneş ne ormana ne de dağlara değiyordu. Işığın kutsallığından çok uzak karanlığı haykıran bir manzaraydı.

Beni içine çeken bir kara delik gibiydi. Ölesiye korkmasam tüm algılarımı o yöne çeken kuvvete karşı koymaz, orada ne olduğuna bakmaya giderdim. Dağın zirvesinde beni bekleyen şey ve zihnimin derinliklerinde karabasan misali sallanıp duran çekimle yüzleşirdim. Tabii ne abilerim gibi cesur ne de kitaplarda okuduğum leydiler gibi şanslıydım. Başım belaya girdiğinde beni kurtarmaya bir beyaz atlı lordun gelmesi sadece romanlarda olurdu.

Gözlerimi alamadığım karanlık manzaranın bilinmezliğiyle kalbim, göğsümün altında ezilmeye başladı. Sadece gözlerime ilişen uzağın bünyemde yarattığı gerilim bu denli katlanılamazken, onun üzerine gitmek sadece bir hayaldi işte. Ruhumu her an ele geçirecek sıkıntıdan, yüreğime tatlı bir heyecanın ışığını dolduran sesin sayesinde karşı koyabildim.

At arabasının tekerleklerinin çakıllı yolda çıkardığı sesini işitiğimde, içine girdiğim transtan hızla çıktım. Babamın saraydan bu kadar çabuk dönmesini beklemiyordum. En az birkaç hafta daha onu özleyerek geçireceğim günlerin düşüncesiyle hüzünlenirken arabasının sesini duymak bile ruhuma huzuru yeniden davet etmişti.

Odamdan fırlayıp görkemli girişe inen kavisli merdiveni koşarken kâhya, çoktan çift kanatlı gümüş kapıyı açmış, lordunu hazır olda karşılamak için şapkasını kolunun altına sıkıştırıp belini kırmıştı. Babamı kapı girişinin az ötesinde gördüğümde, sakallarının yeni yeni baş verdiği yakışıklı yüzündeki ifade kalbimi kırdı, ruhuma işledi ve huzursuzluk pençelerini yeniden sırtıma geçirdi. Coşkulu neşemin kırılmasına rağmen yüzümdeki gülümsemenin tamamen sönmesine izin vermedim ve babama doğru hızlı adımlarla yürümeye devam ettim. Grimsi mavi gözleri beni bulunca gülümsedi ama bakışlarındaki tedirginlik iliklerime işlemişti.

Kâhya Camel, her zamanki saygı yüklü hâline bürünmüştü. “Hoş geldiniz, lordum,” diyerek belini biraz daha kırdı. Sesi de bedeninin hitabına uyan hakkaniyetli bir saygının samimi tonlamasıydı. Kâhyanın lorduna duyduğu bağlılık, tüm saray çalışanları için keskin bir örnekti. Camel’a göre Lord Renly’ye hizmet etmek, krala hizmet etmekten daha değerliydi. Bu düşüncesi, yaşını almış adamın bakışlarına dahi yansıyor. Babamı bu kadar sevdiren şeyin, samimi ve mütevazı yaklaşımı olduğunu düşünürdüm. Sadece hizmeti ve emri altındaki insanlara değil, üç farklı karaktere sahip çocuğuna da her zaman adil, sevecen ve sabırlıydı.

Sahici bir gülümsemeyi yeni pembeleştirdiğim dudaklarıma yerleştirdim ve tüm dikkati üzerimde olan babama, “Hoş geldiniz,” dedim. Dizlerimi kırıp eteğimi çekiştirerek reveransımı sunmaya başlamıştım ki babam, omuzlarımdan kuvvetli ama nazik bir biçimde tutup selamımı kesti ve beni tutuşundaki sahipleniciliğinden dolayı artık emindim. Bir şeyler kesinlikle yolunda gitmiyordu.

Babamın bakışlarındaki derinlik büyürken, kuvveti aşikâr kolları bedenime dolanınca ben de ona sarıldım. Orman esintilerinin kokusu omuzlarından burnuma akarken, kulaklarının üzerine uzamış kır saçları yüzümü okşadı. Geri çekilip yüzüme hasret dolu bakışlarla bakıp gülümsedi. Tebessümü artık sahici bir kıvamdaydı.

“Nasılsın Gloria?” diye sordu. Sesinde, heybetli vücudundan okunmayan bir yorgunluk vardı.

Çok düşünmeden, “Gayet iyiyim, lordum. Siz nasılsınız?” diye

sordum. Gözlerine daha dikkatle bakıp söylemeyeceği o sorunun cevabını arıyordum.

“Ben de gayet iyiyim,” diye zoraki gülümsediğinde, bakışlarından aldığım cevap boğazımda yutamadığım bir sertliğe sebep oldu.

Kralla işler yolunda gitmemiş olamazdı, kralın en sevdiği lorduydu. Diyardaki en çok vergiyi veren, en büyük askerî birliğe ve sınırdaki en verimli topraklara sahip olan lorddu. Tam bir sorun olup olmadığını sormak için en uygun cümleleri zihnimde tartarken, abilerimin sesi mütevazı olmayan küçük sarayımızın yüksek tavanlarına kadar çınlayarak içeride esmeye başladı.

En büyüğümüz olan Gayl, her yönüyle babamın bir kopyası gibiydi. Onun bir küçüğü olan Gorgi ise tam tersi... Gayl ne kadar ciddi, vakur ve olgunsa ondan sadece bir yaş kadar küçük olan Gorgi lakayt, vurdumduymaz ve keyfine düşkün genç bir adamdı. Gayl ne kadar sarışınlığı ve grimsi mavi gözleriyle ben ve babama benziyorsa Gorgi, koyu kahve saçları ve yine koyu kahve olan gözleriyle anneme benziyordu. Kraliyet soyundan gelen bir prensesti annem, göz alıcı güzelliği çocukluk hatıralarımda bile capcanlıydı. Bülbül cıvıltılarına taş çıkaracak duru bir neşesi vardı sesinin. En eski ama en güzel anılarım, içinde onun silüetinin estiği hatıralardı. Bir anda hastalanıp çok geçmeden aramızdan uçup gitmişti ve ondan kalan boşluğu ise babam için hiçbirimizin doldurabildiğini sanmıyordum. Yine de yanında olduğumuz her an mutlu olduğuna yemin edebilirdim.

Gayl’ın daha seviyeli ses tonuyla arkamı döndüm. “Lordum...” dedi. Meraklı mavi gözleri neşeyle ışıldasa da kaşları çatıktı.

“Sizi daha geç bekliyorduk,” diye ekledi Gorgi, her zamanki patavatsızlığı yine üzerindeydi.

İki abim yan yanayken gözlerini, babamın endişesini gizlemeye çalıştığı ifadesinde bir açıklık bulmak için gezdiriyorlardı. Babam, geniş omuzlarından baldırlarının altına dek inen lacivert, altından şerit düğmeleri ve vatkalarının olduğu ceketini çıkarmaya başlayınca Kâhya Camel atılıp lordunun ceketini aldı ve koluna astı. Belinde sallanan kılıcını deri kemeriyle beraber çıkarıp onu da kâhyaya uzatırken, “Benimle gelin çocuklar,” dedi. Üç kardeş, birbirimize

meraklı gözlerle bakıp babamı ihtişamıyla göz dolduran salona dek takip ettik.

Şöminesinde iyi besili bir kuzu pişirmeye yetecek kadar odunun yığılı olduğu büyük alan, altın varaklı kolçaklarının olduğu koltuklar, püskülleri ışıltılarıyla güneşi andıran yastıklar, ipekten dokuma perdeler, gürgenin en nadir cinsinden yapılmış yemek masası ve mücevherle bezeli şamdanların her yeri donattığı salonda babam, her zaman oturduğu tekli koltuğuna yerleştiğinde Gayl hemen yanındaki başka bir yere yerleşti. Gorgi ise sabırsızdı, sırtını şöminenin çıkıntılı taş mermerine dayarken elleriyle oynuyordu. Bense ayakta dikilmiş, onca boş yer içinde kendimi sindirecek bir alan arıyordum. En son odada sanki duyacaklarımdan kaçabilecekmişim gibi kendime seçtiğim en kuytu köşeye adımlayarak yavaşça koltuğun ucuna oturdum.

Babam boğazını temizlerken hizmetkârlardan biri tek elinde hünerle taşıdığı tepsideki kadehleri lordundan başlayarak tek tek sunmaya başladı. Sıra bana geldiğinde nazikçe reddettim, istemsizce sallamaya başladığım bacağımanın farkında bile değildim. Babam içkisinden büyük bir yudum alırken gözleri kadehin üzerinden bir an bana kaydı. Dudaklarından yavaşça çektiği kadehi usulca yanındaki sehpaye bıraktı. Gerginliğine rağmen her hareketi derin bir nezaket ve uyum içerisindeydi. Derin bir nefesi sıkıntıyla alırken, “Kraliyet, her yüzyılda bir düzenlediği bir daveti yenileyecek,” dediğinde, kulağıma fısıldanan korkunç hikâyelerin varlığının zihnimdeki yerini koruduğunu anladım.

Gorgi, olağan bir şekilde dudaklarını kıvırdı. “Şu efsane, hani kulaktan kulağa çalınan...”

“Evet. Kral, atalarının söz verdiği gibi geleneği sürdürmeye kararlı,” diye iç çekti babam. Bu balonun bir geleneksel adanış üzerine yapılmadığını, bir anlaşmanın zorunluluğu olduğunu düşündüğü her hâlimden okunuyordu.

Gayl, “Her zaman düzenlenen balolardan biri olarak tarihe geçip gider, lordum. Artık tüm bunlar efsaneleşti ve tam da sizin dediğiniz gibi krallığın birer geleneği hâline geldi,” dedi. Her za-

manki o mantıklı hâli istemsizce içimi rahatlatsa da uzun sürmedi.

Kâhya'nın salona geldiğini o konuşana dek fark etmemiştim. "Söylentiler gün geçtikçe tırmanıyor. Ormandan yükselen çığlıklar ve kaybolan insanlar olduğu konuşuluyor halkın arasında," dedi Camel. Sesi, korku masalı anlatan yaşlı keşişler gibi derinden çıkmış, bu da sözlerini daha korkunç kılmaktan başka bir işe yaramamıştı. Abartmayı, kulağına çalınan söylentileri süslemeyi seven bir adamdı. Aşçıların yemek öncesi hazırladıkları aperatif tabağını lorduna sunuyordu.

"Söylentilerden fazlası var. Balonun tarihi yaklaştıkça krala kendilerine verilen sözü hatırlatıyorlar," dedi babam. Sözleriyle kâhyayı onaylasa da gözleri bir anlığına boşlukta süzüldü. Mırıldar gibi konuşması, bana bu gerçeği kendi içinde de reddettiğini düşündürürken ifadesi ürperticiydi. Yine de gerçek olduğu, zihninin derinliklerinden herkesin duyacağı şekilde bağınıyordu ve o gerçek, babamın konuştuğu koyulaşan gözlerinden okunuyordu. Hepimiz babamın tüm sözlerini mırıldanmasına rağmen gayet net bir şekilde duymuştuk ve onu ciddiye alamayan tek kişi küçük abimdi.

Gorgi alayla kıkırdayıp gülercesine burnundan bir nefesi dışarı saldı. "Tüm bu saçmalıkların gerçekten var olduğuna inanıyorsunuz yani. Yapmayın lordum... Bunlar şehir efsaneleri, köylülerin safsataları. Sırf lordluklarına az vergi vermek adına senelerdir dedelerinden kalma hikâyeleri sürdürüp duruyorlar."

Gayl, çatık kaşlarının altından ters ters Gorgi'ye baktı.

"Peki kral sizden ne istiyor, lordum?" diye sordum, Gorgi'nin alayla bezediği ciddi iddiasını umursamadan. Abimin Gayl'a omuz silerken bana dönen kinayeli bakışlarının varlığını üzerimde hissetsem de dikkatim babamdaydı. Onu endişelendiren asıl konuya gelinsin ve tedirginliğimi kamçılayan merakım dinsin istiyordum.

"Artık büyüdün... Kral, senin de bu davete katılman gerektiğini düşünüyor."

"Yani o korku efsanesinin yaratıklarına sunacak bir başka leydi!" diye karşı çıktı Gayl. Söylentileri -adına her ne denirse efsane, hikâye, uydurma- hepimiz defalarca kez işitmiştik. Hikâyenin akışı

değişse de ana teması hep aynıydı. Yüzyıllardır leydisini arayan canavar bir lider vardı. Bir efendi, bir kral, bir yaratık... Artık her ne ve kimse...

“Neyle karşı karşıya olduğumuz önemli değil,” dedi babam kelimelerin üzerine bastırarak. “Önemli olan hazırlıklı olmak.”

Onları duysam da işitmiyordum. Hafızamı kazılamakla meşguldüm.

Küçük bir çocukken o liderin emrindeki canavarların itaatsiz çocukları cezalandırdıklarını anlatarak dadılar, bakmakla yükümlü oldukları çocukların amansız yaramazlıklarının önüne geçmişti. Bu yöneme başvuranlardan biri de bizimle ilgilenen dadılardan biriydi. Çok sonraları, yani artık yaramazlık yapmayacak kadar büyüdüğümüzde, yanlış söylemleri yüzünden kâhya tarafından kovulmuştu. Geç kalınsa da yerinde bir karar olmadığını o zaman da söyleyemezdim.

Gayl’ın gözlerinde, bahsettiği efsaneleri ciddiye almadığına dair bir kısılma varsa da dudakları gergindi. Alaylı bakışı beni gerçeklikten uzak tutmak içindi, bunu fark edebilecek kadar onu tanıyordum. Gorgi ise inanmadığı gerçeklik ve hurafe arasında gidip geliyordu. Abim inansın inanmasın, son zamanlarda artan söylentiler hepimizin kulaklarına yeniden yeniden çalınıyordu. Senelerdir anlatılan o hikâyeler, meraklı genç ya da haylaz çocukların kasvet yüklü ormana girmemeleri için uydurulmuş safsatalar değildi. Kralın daveti, o söylentileri birer hikâyeye kılan perdeyi kaldırıyor, herkesi tecelli eden gerçekle yüzleşmeye davet ediyordu. Her ne kadar Gayl ve Gorgi, mantıksal filoların hâkim olduğu sularda ısrarla gemilerini yüzdürmek isteseler de lord babasının söyledikleri onları da tedirgin etmişti.

Babam olumsuz anlamda başını salladı. Hitabı abime gibi gözüксе de banaydı. “Hayır. Kral, Gloria’nın baloya prensin meşru nişanlısı olarak katılmasını istiyor,” dediğinde, odaya adını koyamadığım bir sessizlik hâkim oldu.

Babamın sözleri kalbimin etrafını buzdan bir sis bulutuyla kaplayıp atışlarını zayıflattı. Kanımın damarlarımdaki akışı-

nın yavaşladığını, soğuyan parmak uçlarımda hissediyordum.

Gorgi, dudaklarında tüm dişlerini ortaya çıkaran kocaman bir gülümseme ve parıldayan gözlerle bana dönüp ciddiyetsiz bir neşeyle mırıldandı. “Vay canına, *ekselansları....*” Son kelimesindeki tonlama, kulakları tırmalayan cinstendi.

Onu duymazlıktan geldim, bir anda bozulan sinirlerimi daha fazla bozması mümkün değildi. Dudaklarımı oynatarak ona ters bakışlarla baktım. “Canın cehenneme.”

Gözlerinde yaramaz bir parıldamayla babama döndü. “Prens, Gloria’yı en son ne zaman görmüştü?” Sesi alayla bezeliydi.

Gayl, düşünceli bir şekilde, “Çok küçükken olmalı,” dediğinde sesindeki rahatsızlık dikkatimi çekti. En azından duygularımda yalnız olmadığımı bilerek yerimde kıpırdandım ve kibarca boğazımı temizledim.

“Bu karar siz ve kral arasında alınmış, lordum. Prens...” Lord Renly, sorumu havada yakaladı.

“Prens de bu nişan için istekli.” Omuzlarım hayal kırıklığıyla düşerken iç çektim. Elbette istekli olurdu. Wizard Lordu’nun kızıyla yapacağı evlilik, krallığı döneminde elini güçlendirirdi.

Uzun süren bir sessizlik oldu. Sevgili babam Lord Renly’nin dudaklarından olağan bir istekmiş gibi dökülen bu sözler, düşünme ve konuşma yetilerimi elimden almıştı. Şaşkınlıkla yarı açık kalan ağızımdan titrek bir nefesi istemsizce verdiğimde silkelenerek kendime gelmeye çalıştım. Düşüncelerime ve sesime kavuşmak istiyordum ama sonuç başarısızlıktı.

Babamın beni o ana mıhlayan son cümlesinden sonra Gorgi’nin gelecekteki Kral ve Kraliçe’ye dair sarf ettiği alaycı imaları devam etmişti. Sonrasında konuşulan her şey ise birer uğultu olup kulaklarıma tekrar tekrar doluyordu. Duyduklarımı işitsem de algılayamıyordum. Kendi aralarında hararetli bir konuşma can bulduğunda nihayet babamın sözleri bir anlama bindi. Zihnimde dönen binbir düşüncenin ışık hızındaki değişimine yetişemiyordum. Babamdan öylesine bir izin isteyip odama çıktığımda, bakışlarımdan hislerimi anlamış olacak ki sorgulamadı.

Yatağıma gömülmek yerine yeniden camımın pervazına tündüm ve tüm krallığı sınır hattı boyunca kuşatan o kasvet bulutu yüklü dağları izlemeye koyuldum. Hangi gerçek daha korkunçtu kestiremiyordum; tahtın tek vârisi olan sevgili uzaktan kuzenimle mecburi bir evlilik yapacak olmak mı, yaratıkların adlarının hikâyelere konu olduğu efsanelerin gerçekliğiyle yüzleşeceğimiz için mi, bu yaşına kadar babamın ve abilerimin bana ördüğü o koruyucu kozadan çıkmak zorunda kaldığım günün gelip çatmış olması mı?..

En berbat olanının, kendimce tanımadığım bir adamla yapılacak ömürlük bir evlilik olduğuna karar verdim. Yaratıklar gerçek olsalar dahi gelir geçerdi, güçlü askerlerimiz ve yeni yeni ortaya çıkan barutlu silahlarımız vardı. Onlarla baş edebilirdik, tabii onlar gerçekten varlarsa. Belki de kaçkın korsanlardı, kim bilebilirdi ki...

Prens uzaktan da olsa kuzenim olabilirdi ama bu, içimi rahatlatmıyordu. Onu, dış dünyayı ne kadar tanıyorsam o kadar tanıyordum. En son annem yaşarken saraya yaptığımız bir ziyarette görmüştüm Prens Victor Wekont'u. Koyu kahve saçları birbirine karışmış, çelimsiz, çirkin bir çocuktı... Burnundan akan sümüğü ağzının kenarına kadar iner, onu da yalayarak temizlerdi. Prense dair hatıralar midemi bulandırmaya yetmişken evlenme fikri dayanılacak gibi değildi. İçinden her kaçamadığım durumda yaptığımı yapmaya karar verdim. Yatağı, düşünmemek için şu an kaçabileceğim en uzak yerdı. Camımı açtım ve temiz havanın odamı doldurmasına müsaade ederken, yarı topuklu çizmelerimi çıkarıp tüm kıyafetlerimle yatak örtümün altına saklandım.

Kırgındım, en çok sevdiğime... Babamın bana sormadan kabul ettiği evliliğin gerekçeleri ne olursa olsun kırgınlığımı dindirecek etkiye sahip değildi. Ağlamak istiyordum ama kalbim öyle derinden çatlamişti ki tüm bedenim sanki günlerdir durmadan ağır işlerde çalışıp debelenmişim gibi sancıyordu, öylesine yorgundum. Oysa ben hayatımda hiç nefes nefese kalacak kadar yürümemiştim bile! Bu ağırlığın altında ezilen gözlerimi yumdum...

Yeryüzünün çok uzaklarda olduğunu, havanın vücudumun etrafında yarattığı tuhaf akımından hissedebiliyordum. Acı bir soğuk, narin bedenimi titretiyor ve ruhuma kadar işliyordu. Bir yırtıcının tiz çığlığı beynimi delip geçercesine yakınımda koptuğunda, üzerinde güçlkle durduğum kayalıktan düşecektim. Arkaya doğru uçan bedenimin ineceği yeri görmek için başımı yanına çevirdim. Gri-beyaz bulutlar rahat birer yastık gibi görünse de aldatıcıydı, biliyordum.

Diğer tarafımda yanıp sönen bir karartı peyda oldu. Bileğimi yakalayan kuvvetli bir varlığın beni hızla kendisine çekmesiyle sert vücuduna çarptım. Kalbim ağzımda atarken midem korkudan bulanıyordu. Gözlerimi sıkı sıkı yumup bedeninin altında saklandığım şeye bakmamak için direndim. Bileklerimi sıkı kuvvet gevşedi ve soğuk, sert, ıslak bir şeyin yüzümün biraz uzağında gezindiğini hissettim. Çenemi yukarı doğru kaldıran kuvvete direnmek mümkün değildi, ona bakmamı istediğini biliyordum. Gözlerimi daha sıkı yumdum. Sıcak nefesi tüm bedenime aynı anda çarpıyordu. Yüzümü biraz daha kaldırdı, ısrar ediyordu. Bir ejderhanın kucağındaymış gibi bir sıcaklık tarafından sarmalanıyordum. Ona bakmadan kurtulamayacağımı anladım ve yavaşça gözlerimi açtım.

Nefesim kesildi.

Korku; yaşamı damarlarımdan çekip beni boş, zarif, kırılgan cam bir şişeye çevirdi.

İki sarı vahşi göz, orak bir bıçaktan daha zalim kırmızımsı bir gaganın ardından bana bakıyordu. Gagası, gözleri gibi sarıydı. Kırmızılığın sebebinin kan olduğunu anlamam için kokusunu duymam gerekmişti. Kanın metalik pas kokusuyla bütünleşen vahşetin pençelerinin ardındaki ölüme dokundum...

Soğuktu.

Uzun zaman önce beni terk ettiğini sandığımı karabasanların

baş ucumdan aslında hiç ayrılmadığını fark ettiğimde, yorganımın altında kendi terimden sıırsıklam olmuş çırpınıyordum. Boğazımın derinliklerinden kopan çığlığın sertliği, göğsümde sızlatan görünmez bir yara bırakmıştı. Alevlerden bir sızı midemden boğazıma, oradan da ağzıma kadar yakıcı bir tat bırakıyor ve havayı ciğerlerime haram kılıyordu. Korkunun karanlık odasına tamamen girmeden, tüm hayatımı anlamlı kılan o adamın kollarının arasına girdiğimde güvendeydim. Babam, seneler evvel küçük bir çocukken gördüğüm her kâbustan sonra olduğu gibi yine çığlığıma ben ona kapılıp gitmeden yetişmişti...

Bilincim gerçek zamanın ışığında aydınlanıp sakinleştiğimde, babamın teskin edici tesellilerine sarıldım.

“Buradasın Gloria... Geçti hayatım...” dedi dudaklarını alnıma bastırırken. Sanki gördüğüm kâbusları biliyormuşçasına tesellileri güven vericiydi.

“Sadece kötü bir rüya,” dedi, öyle olmasını umarcasına.

Sertçe yutkundum ve başımı sallarken fısıldadım. “Sadece kötü bir rüya...”

Elleri sırtımı bulduğunda kırık hislerime hitap etti. “Sen benim en değerlimsin, Gloria.” Sözleri keskin ve katiydi. Sesindeki o kendine has otoriter tınıya tutundum.

“Seni koruyacağıma dair annene söz verdim,” diye ekledi. Bu kez sesi derinden ve hırıltılıydı.

O, bana boş vaatlerde bulunmazdı. Lord Renly Wizard’ın her sözü kanundu. Beni sonsuza dek her türlü kötülükten koruyacağına dair ettiği yeminler; korunaklı siperleri çevreme ören, beni görünmez kılan, kalın heybetli duvarlardı... O duvarların ardında yaşamaya alışmıştım. Bana o duvarları ören adamın varlığına minnettardım lakin onun bana bu denli paha biçilmez eşsizlikte hissettirdiği kıymetime rağmen ondan ayrılacağımın sözünü benim adıma kralla verdiği için de oldukça derinden bir yerden kırılmıştım. Tam da bu yüzden küskünlüğümü yansıtmaktan geri kalmadım.

“Ama benim adıma söz verdiniz,” dedim hasta bir sesle. Elini omuzlarıma koyup geri çekildi ve gözlerini gözlerime dikti.

“Bana güven, Gloria.” İfadesi netti, bu konuyu şu an onunla tartışamazdım. Sorgulamamamı, itaat etmemi istiyordu. Başımı hâlsizce sallarken içimdeki kötü hissi savuşturmaya çalıştım.

“Şimdi uyu,” dedi ve saçlarımın üzerine kondurduğu buseden sonra odamdan çıktı.

Mavilerimin gri hareleri her ne kadar odamın içinde, en güvenli olduğum yerde gezinmekte olsa da ruhum bulutların üzerinde kalmış gibiydi.

Kapılarıma yeniden dayanan o kâbusların varlığını hissettiğim an ise yorgun düşüncelerimde gezen şuydu; *keşke bedenlerimizi koruyana kadar, ruhlarımızı koruyabilmiş olsaydık.*

Çünkü huzurlu bir uykuyu bedenime haram kılan o kâbusların sahibi, ete kemiğe bürünüp ödülünü almak için gelmişti sanki.

Hissediyordum ve bu hissin adını koyamıyordum.

Bilinçsiz ve çaresizce biliyordum, oradaydı. Sessizliğinin nedeni ise vaktini beklemesindendi.

Efsane diye kendimizi avuttuğumuz şey ise her yüzyılda bir kendini gösteren gerçeklikten başka bir şey değildi ve içimden bir ses, ne bir prensle evlenmenin ne de bu yüksek duvarların ardında gizlenmenin hiçbir işe yaramayacağını fısıldıyordu.

A. Damon

Bir...

Bir, iki...

Bir, iki, üç...

Bir, iki, üç, dört...

Bir, iki, üç, dört, beş...

Elimi açıp kapadım ve tekrar açıp parmaklarıma baktım. Evet, beş parmağımı da saydığımı göre bu demek oluyordu ki artık istediğim hayata dönmüştüm. Bulutların üzerindeki, arşın ötesindeki insan vücudumdaydım. Pençeler, yerini insansı uzuvlara bırakmıştı.

Siyah saten çarşafların donattığı yatağın maun direkleri birer ok gibi tepemde yükseliyor, o direklere bağlı siyah tüller açık camlardan dolan hava akımıyla dans ediyordu. Dilimin üzerindeki metalik tat varlığını koruyordu. Kemiklerin dişlerimin arasındaki sertliği küle dönmüştü.

Doğrulup yatağın başındaki içki dolu cam şişeden bolca kadehime boşalttım. Büyük bir yudumla bardağın sonu göründü. Kanın tadı alkolle beraber yok olup gittiğinde onu görmem gerektiğini biliyordum. Yüzyıllardır ırkımın beklediğimiz o anın geldiğini duymayı arzulamıyor olmalıydı. Peki ben neden nihayet üzerimden kalkacak lanet için heyecan duymuyordum? Acılı bir kadının celladı olarak doğduğumdan mı ya da buna alışmış olmaktan mı? Hangisi daha kötüydü ki... Beni bu kadere mahkûm eden insanların hırsları ve nankörlükleriydi... Nefislerine olan bağlılıkları yüzünden yüzyıllardır bir lanete bağlı yaşıyordum. O lanet kalkacak, beklenen vakit gelecek ve ben özgür kalacaktım.

Arzularımı özgürlüğüme şartlayıp doğrudum. Beklemediği o haberi çok geçmeden ona vermeliydim.

Odamdan çıkarken lüzumu tartışılır bir varlık bağırarak önüme atladı. “Böh!” Antoni’nin her zamanki saçma şakalarına göz devirmek, rutine bağlanmış bir hareketti. Ona, “*Seni parçalara ayırırım!*” diye parlayan bakışlarımı armağan ettiğimde, omuzlarını silkip küçük bir çocuk gibi dudaklarını büzdü. Bu hareketi de alışlagelmiş başka rutinler silsileydi.

“Saçının o yaratıcı zekândan çok olduğunu daha önce söylemiş miydim Antoni?” Soruma karşın o da gözlerini devirdi.

“Tamam, Efendi Alaric Damon Alastor. Bugün de mutluluk perileri tarafından kutsanmışsınız.”

Yoldaşlarım bana tam adımla seslenmezdi ama Antoni, ne zaman işler ciddileşirse durum ne olursa olsun bırakmamakta yüzyıllardır ısrar ettiği alaycı tavrıyla adımı uzun uzun dile getirirdi.

Bir gün o dili, tam adımın ortasındayken boynunu gövdesinden ayıracaktım!

Ellerimi deri pantolonumun ceplerine sokuşturdum. “Perile-

ri bilmem ama gidip bir cadıyı görmem gerek,” diye sikkınlıkla iç çektiğimde Antoni'nin sert çehresinde tuhaf bir aykırılık yaratan o gülümsemesi, biçimli yüzünde hızla sönüp gitti.

Kavisli kaşları çatallaştı. “Tapınaktadır.”

Gülercesine bir nefes dudaklarımdan kaçtı. “Ah, tabii! Başka nerede olacaktı ki?..”

Vücudunun gerildiğini görebiliyordum. Uzun karanlık koridor-da yürümeye başladık. Geniş adımlarıma yetişemiyor değildi. Aslında yetişmek istemiyordu, bu da onu ardında bırakmaya yetmişti.

Boğazını tereddüt edencesine temizledi. “Bence onu kendi hâline bırakmalıyız.”

Boynumu küttettim. “Bunca yüzyıldır kendi hâlinde zaten.”

“İşte öyle devam etsin diyorum, Damon.” Antoni tedirgindi ve böyle hissetmekte sonuna kadar haklıydı. Antoni, cin kökenli bir griffindi. Bu da Cadı'nın onun düşüncelerine erişememesine neden olsa da ben yüzyıllardır bana yoldaşlık eden arkadaşımın gözlerinden hislerini okuyabiliyordum.

Cadı'dan uzak durmamız gerektiğini, onu daimî yasının içine terk etmemiz gerektiğini düşünüyordu. Antoni'nin bilmediği şey, biz Cadı'yı terk etsek bile üzerimize yapışan lanetiyle onun bizi asla terk etmeyeceğiydi.

Ben, halkım ve Cadı'nın arasındaki duvardım. Zalimliği yüzyıllardır göğüsleyen kişiydim.

İssiz koridorda bir anda durdum. Kalbim, göğsümün içinde ağırlaştı ve kelimeler dudaklarımdan donuk bir sesle döküldü.

“Onu buldum.” Sesim boğazımı sıyırdığında zaten serin olan koridordaki hava buz kesti.

Sözlerimle Antoni de tabanlarından çivilenmişçesine olduğu yerde kalakaldı. Omzumun üzerinden ona baktım. Gözlerimle bakışları buluştuğunda yutkundü. Gözleri tereddüt ve şaşkınlıkla ardına kadar açılmıştı.

“Ne... Ne dedin?”

Başımı yavaşça salladım.

Bana yetişmek için adımlarını hızlandırdı. Heyecanını duyuyordum. Kalp atışlarını, hızlanan nefesini, damarının altında vızıldayan kanını...

“Yani artık laneti bozabileceksin.” Umudu kalbimi kırdı ve bu dileğin aslında sadece Antoni’nin değil, yüzlerce kişinin de yegâne arzusu olduğunu bilmekse işleri kolaylaştırmıyordu. Cevap vermeden sessizce yürümeye devam ettim.

Karanlık ışıksız koridorun sonuna doğru benimle adımlarken yeniden duraksadığında, gelecek ricanın zeminini hazırlayacak o soruyu bekliyordum. “Ben gelmek zorunda mıyım?” diye çekimserce sorduğunda, ellerimi cebimden çıkardım ve siyah gömleğimin yakalarını düzelttim. İçinde bulunduğumuz tüm karanlığa rağmen koyu harelerinin bebeğini çevreleyen sarı ışığa döndüm. Gözlerimi kısıtıştımda nefes alışverişlerinin yavaşladığını fark ettim. Beraber geçirilen yüzyıllara rağmen bazen benden ölesiye çekindiğini biliyordum.

Haklıydı.

İnsani yanımla ben bile dönüştüğüm o şeyden zaman zaman çekiniyordum...

“Gelip ona sevgilerini sunmak istersen neden olmasın?” Alaylı ama ciddi sözlerim ona derin bir *oh* çektiğinde bir kaşım istemsizce havalandı. Benden daha berbat biri varsa o da beni sabırla bekleyen o kadındı. Neyse ki vahşet konusunda birbirimizi aratmıyorduk.

“Efendim, ben hoş sohbetinizi bölmek istemem,” dedi. Sert yüz hatlarına yakışmayan o korkulu ifadesi çarçabuk lakayt ve ciddiyetsiz hâline geri döndü.

Antoni’yi karanlık ve ıssız o koridorda ardımda bırakıp arşa komşu zirvenin merdivenlerine yönelirken oldukça uzağımdaydı artık. “Ah, ne düşüncelisin...” diye fısıldadım. Mesafemize rağmen sesimi duyacağını biliyordum.

Hepimiz her zaman tüm mesafelere rağmen en ıssız ve kuytu-lardaki sesleri bile duyardık. Yeter ki kulak verelim.

Tapınağın devasa parlak alacakaranlık kapılarının üzerinde binlerce sarmaşık figürü, ucu kubbesine dayanmış mızrakların etrafında dolanarak dağılıyordu. Çift kanatlı kapı efendisine yol verip sessizce ardına kadar açıldığında, önümdeki uzun koridorun ucundaki yüksek platformun başında, sırtı kapıya dönük kadının zarif bedeni gözlerime hemen ilişti. Kısa bir süre olduğum yerde öylece onu izledim. Beline kadar inen siyah dalgalı saçları, ince uzun bedeninin sırtından aşağı dökülüyordu. Siyah dantellerin sardığı kolları ve saçlarından görünen sırtı tüm karanlığa rağmen süt gibi beyaz, ay kadar parlaktı. Cadı'nın yüzyılların eskitemediği ihtişamı, sıradan bir insan evladını belki büyülerdi ama beni sadece ürkütüyordu.

Ona defalarca kere yalvarmış, bir o kadar kere de isyan etmiştim. Her seferinde duygusuz ve merhametsiz gözleriyle beni süzmüş, sivri soğuk parmaklarıyla yüzümü okşayarak gözlerime bakmıştı. Ardından dudaklarında benim dışımda herkese muhteşem gelecek bir gülümsemeyle şu sözleri fısıldamıştı:

“Onu bulduğunda bir şansın var. Lanetin onu sana getirecek ve sen de onu buraya getireceksin.”

Bana her dokunduğunda parmak uçlarından acılı bir yıldırım dalgası bedenimden geçip ruhuma işkence ederken ne bağılıyor ne de nefes alabiliyordum. Acımasız ve kendi gibi nefret dolu olmam için yüzyıllar boyu türlü işkenceleri zahmetsizce çekti. Ben de sırf bu eziyetlerden kurtulmak için çaresizce onu yüzyıllar boyu aradım.

Birkaç yüzyıl sonra ise umutsuzca onu aramayı bıraktım ve Cadı'ya bir daha asla yalvarmadım. Böylece içimdeki canavar tıpkı onun istediği gibi hükmünü sürdürdü.

“Alaric...” diye mırıldandığında girdiğim transtan çıktım. Sesi de görüntüsü kadar büyüleyici bir ahenkteydi. Siyah parlak taşlara çarparak devasa kubbeye yükselen sesi yankılandı ve her yeri kapladı. Sadece o, bana adımın ilkiyle seslenirdi.

Alaric...

Zavallı Alaric...

Krallığı ondan çalınan Alaric...

Lanetli Alaric...

Kaslarım kütle kütle katılaşıyordu, vücudum tehlike sinyaliyle gerilmişti. İçimdeki aslan, boğazının gerisinden hırıldasa da ona karşı zayıf olduğunu bildiğinden geri duruyordu.

Cevap vermeden ona doğru adımlamaya başladım, ne kadar sessiz olmaya çalışsam da her hareketim onun zarafetine yakışır bu salonda kaba kaçacaktı. Tepesi yarım daire şeklinde olan uzun camlardan içeriye süzülen gri ışık, tapınak salonunun iki tarafı boyunca eşit aralıklarla uzanıyordu. Ona yaklaştığımda duraksadım, olduğu platformun aşağısında kaldım. Zamanın eskitemediği acısına ortak olmamak için geride kalmak da benim için bir başka kaçış yoluydu.

“Ona bakmak istemiyor musun?” diye sordu. Derin, bıkkın bir nefes aldım. Aldığı cevap asla değişmese de o, sormaktan yılmamıştı.

Ona bakmak istemiyor musun?

Bedenini yavaşça bana çevirdi. Karanlığın kuşandığı koyu gözleri, güzel yüzünde yaşamı değil ölümü ve acıyı çağırıyordu. Ben cevap vermeyince sorusunu değiştirdi.

“Onu buldun mu?” diye sordu bu sefer. Cevabımda ne işitmeyi umduğumu biliyordum. İsteksizliğini hissettiren soğuk sesiyle sorusuna karşın sadece başımı salladım.

İlk defa ifadesine yansıyan bir heyecanla, “Nerede?” diye sordu bu sefer de. Dudaklarımı birbirine sıkıca bastırırken başımı olumsuz anlamda salladım. Heyecanıyla değil, öfkesiyle karşılaşacağımı bekliyor olmamdan tavrı beni şaşkınlığa düşürmüştü.

Onu bulmamı ve laneti bozmamı istemediğini düşünüyordum. Şimdi ise tüm bu fikrime aykırı hâlleri kafamı bulandırmıştı.

“Yerini bilmiyorum, sadece varlığını hissettim.” Daha ben sözümü tamamlamadan platformdan aşağı tüy gibi süzülüp hemen yanımda bitti. Uzun ince parmaklarını sırtımdan kollarıma, oradan da göğsümde gezdirerek etrafımda dolaşmaya başladı. “Bu sefer ilk

valsinde onu bulacaksın,” dedi. Ağzından çıkan her cümlenin zehirli olduğunu bilsem de sesi, güzel bir şarkının cezbedici ahenginde yankılanıyordu.

“Muhtemelen,” dedim hissiz bir sesle. Onun kadar heyecanlı olmadığımı fark etti ama umursamadı.

“Her yüzyılda bir gelen Kanlı Ay yaklaşıyor.” Gözleri dışarıdaki griliğe kaydı, bizi hapsettiği Araf’a. Önümüzde yükselen platformu hızla çıkıp acılı gerçeğine indirdi gözlerini. Işıldayan korkutucu hareketlerini tekrar bana kaldırdı. İfadesi mide burkan cinsten bir tuhaflık taşıyordu. Mutlu muydu ya da kinle mi doluydu? İkisinden de biraz vardı ama hangisi şu an ağırlıktaydı işte o belirsizdi.

“Lanetinden azat olmak istiyorsun?”

Sesini esnetirken ilk kez nefes alışverişlerindeki heyecanı duydum ve bakışlarım üzerinde gittikçe kısıldı.

Bu da neyin nesiydi böyle?

Platformu tekrar koşarak indi. Yüzümü soğuk avuçlarının arasına alıp beni gözlerine hapsetti. Bir deli gibi görünüyordu, zaten hep öyle görünürdü ama bu sefer daha tuhaftı.

Yine de Cadı’nın mutsuzluğunun, mutluluğundan daha çekilir olduğu da kesindi.

Dokunuşuyla midem bulandı ve içimde bir öfke kabardı. Bunu bana yapan oydu, hisleri bana geçiyordu ve bundan nefret ediyordum!

“Bunun olabileceğine inanıyor musun Alaric, doyumsuz bir insanın çirkin bir yaratığı sevebileceğine?” dediğinde yavaşça başımı geri çekerek yüzümü ellerinin arasından kurtardım.

Rahatsız edici hisler bedenimi terk etse de sözleri kafamın içinde çınlıyordu.

“Kim bilir...” Yutkundum. İnanmak istiyordum. Çenemi diktim ve o herkesi titreten bakışlarımı takındım. “Her şey bittiğinde beni ve halkımı bırakacaksın.”

Yapmakla zorunlu kılındığım o şey aklıma geldiğinde boğazıma oturan yumrunun acısına alışık değildim. Bunca zaman var olmamış olması beni bu duygudan uzakta tutuyordu. Ben bile içten içe

Cadı gibi düşünüyör olduğumu şimdi şimdi kanıksıyordum ve bu uyanış beni bile tedirgin ediyordu. Varlığını bir süredir hissetsem de gerçeklik şüpheliydi. Şüphe varken ise hisleri görmezden gelmek kolaydı. Lakin artık bunu yapmam imkânsızdı. İfademi Cadı'ya karşı soğuk tuttum. Tereddütsüz görünmeye çalıştım, ne de olsa ben bir canavardım. Canavarlar tereddüt etmezdi.

Kollarını kaldırıp ellerini iki yana açtı. "Son vals Kanlı Ay'ın altında gerçekleştirdiğinde hepiniz özgürsünüz, oğlum," dedi.

Dudaklarım kendi özgürlüğümün ihtimaline alay edercesine kıvrıldığında, gözlerimdeki eskimiş kederi gördü ve yüzyıllardır süre geldiği gibi kendi yarattığı kedere mutlulukla gülümseyerek karşılık verdi.

Lord Gayl Wizard

Lordumun saraydan döndüğü günden beri saklayamadığı endişesi, umursamazlığıyla nam salmış Gorgi'ye bile bulaşmıştı. Öyle ki yaptığı tek tük işlerden biri olan lordluğa bağlı kasabaları ve köyleri teftişi de bırakmış, yolculuk için yapılan hazırlıkları Wizard Sarayı'nda aylak aylak izleyerek geçiriyordu. Saraya balo için yapılacak zorunlu ziyaretin tarihi yaklaştıkça da Gorgi, hâlihazırda yürütülen tüm işlerden bütünüyle elini eteğini çekmişti. Seyisleri ve saray hizmetkârlarını absürt istekleriyle çileden çıkarması ise cabasıydı.

Kâhya Camel, nefes nefese çalışma odama gelip tavlalarda yaşanan sorunla ilgilenip ilgilenemeyeceğimi sorduğunda, sandalyemin sırtına yaslanıp derin nefesler alarak birkaç saniye boyunca gözlerimi kapadım. İçten içe Tanrı'dan Gorgi'yi öldürmemem için bana sabır vermesini diledim. Derin nefesler alıp vererek tavlaların yolunu tuttum. Mesafe kısaldıkça kulağıma esen seslerin yüksekliği de artmaya başladı ve ne yazık ki o seslerin sahibi yabancı değildi. Gorgi, alabildiğince bir sesle bağırıp çağırıyordu.

"Böyle mi nal çakıyorsunuz? Sana soruyorum, aval aval bakma da cevap ver!" diye kükrediğinde, öfkenin bile yakışmadığı o sesi yü-
1. Atların konakladığı, bölmeleri olan bir tür ahır.

zümü buruşturdu. Karşısındaki zavallı kem küm ediyor, açıklamaya çalışıyordu ama Gorgi soru sorduğu hâlde seyis yamağı genç delikanlının cevap vermesine izin vermiyordu.

“Andaval mısın oğlum sen, hey!” diye bağırdığında iki insan boyundaki çift kanatlı ağaç kütüklerinden yapılma açık kapının eşiğine nihayet gelmişim lakin sevgili kardeşim kendi bağırtısından ayak seslerimi işitmemişti. Karşısındaki delikanlı iki büküm olmuş olsa da yüzünden bastırmaya çalıştığı hiddetini görebiliyordum.

“Neler oluyor?” Sesim Gorgi’nin sesinin üzerine çıktığında küçük lord, dudaklarını bastırıp başını geriye attı. Bedenini yavaşça bana çevirirken gözleri *işime karışma*, dercesine parıldıyordu.

Delikanlı, sesimi duyduğu an saygılı bir selamlama yapıp doğrulmuştu. Onu boğan bir nefesi rahatlarçasına verdiğinde çocuk için üzülmüştüm, her ne kadar kardeşim de olsa Gorgi çoğu zaman tam anlamıyla bir baş belası olabiliyordu. Yanlarına ulaştığımda adının Ron olduğunu bildiğim cılız ama epeyce uzun boylu olan delikanlıya döndüm. Oldukça mahcup ve yeterince utanmış görünüyordu. Ona daha fazla bağırp çağırarak, çocuğu yaptığı işten soğutmaktan başka bir şeye yaramazdı.

Sorgulayan gözlerimi Gorgi’ye çevirdim. “Sen işinin başına gidebilirsin Ron,” dediğimde çocuk, minnetini ifade eden bir dolu dolu, “Lordum...” deyip selamını yeniledi ve hızla ortadan kayboldu.

Gorgi, yaptığımı onaylamadığını gösterircesine başını iki yana sallarken bir yandan da cıkılıyordu. Tavlada birkaç at, Gorgi ve ben kalmıştık. Derin bir nefes alıp gözlerini devirdi. “Gerçekten mi? Sen demin ırgatın yanında bir lordu küçük mü düşürdün, hem de kardeşini?” diye sordu. Kaşlarım sertçe havalandı. Derdinin ne olduğunu bilmediğimi sanıyordu, buna inanmamı beklemesi komikti. Araştıran gözlerimi yüzünden ayırmadım.

“Gerginliğini başkalarının üzerinden atamazsın, bir endişen varsa açık açık konuşmalısın.” Küçük bir kahkaha atarken elindeki kılıbacinı saman balyalarının üst üste dizildiği alana doğru fırlattı.

“Gergin falan değilim.” Sesindeki gerilim bile inkârını bütünüy-
le yalanlıyordu.

Nefesimi usulca verirken gözlerimi kısıtım. “Gergin değil misin? Peki söyle o zaman, Ron’u neden azarlıyordun?”

“Adı Ron muymuş?” dedi burnunu kıvrarak. “Beceriksiz ahmağın teki. Kaç kere atıma orta ölçekli bir nal çakmasını söyledim ama o ne yapmış? Kafam kadar nal çakmış hayvana!” Eliyle başını gösterirken bir an Gorgi’nin suratını bir at nalı gibi hayal ettim, gülmek için dudaklarımı birbirine bastırırken ciddiyetimi korumayı başardığımı umuyordum çünkü kardeşim en ufak bir esnekliği anında lehine çevirirdi. Derin bir nefes alıp omuzlarımı silktilim.

“O nalların büyükleriyle değiştirilmesini ben istedim. Malum, uzun bir yola çıkacağız. Hayvanının yolda eziyet çekmesini istemezsin, değil mi? Yoksa arabayla mı seyahat edeceksin?”

Gorgi, saray yolunu atlarımızla seyir alacağımıza dair yaptığımız konuşmayı unuttuğunu fark edince kısa bir an bocaladı ama süngüyü düşürmeye niyeti yoktu. Çenesini dikip, “Pekâlâ da iş gören nallardı, ayrıca orta ölçekli nallarla daha rahat koşturuyor,” dedi.

“Ama kısa mesafede,” diye düzelttiğimde kaşları çatıldı. “Gerginsin Gorgi, konuşmak ister misin?” diye sorduğumda iğrenç bir şey söylemişim gibi burnunu kırıştırdı.

“Ne münasebet! Çocuk avutmak istersen bir tane yapabilirsin,” derken demin girdiğim kapıya doğru yönelmişti.

Yanına ulaştığımda sataşmasını sürdürmeye devam ediyordu “Yaşın geçiyor, lordumuz bir şey söylemiyor olabilir ama artık evlenmen gerektiğini düşündüğüne eminim.” Durdu ve boydan boya bedenimi inceledi, belli bir noktada gözlerini uzun tutup dudaklarını memnuniyetsizce kıvrırdı. “Erkeklerin uzun süren faaliyetsiz cinsel hayatlarının onları kısırlaştırdığını biliyor muydun?” diye sordu yarı ciddi yarı alaylı bir tavırla.

Kim bilir, dercesine elimi salladım. “Demek ki sen o yüzden bu kadar aktıfsın,” dediğimde gururlanırcasına kıkırdadı. “Kısırlaşmamak için.”

Omuzlarını dikleştirdi. “Aynen öyle, sevgili lordum. Senin gibi kendimi saklayacağım asil bir prensesim yok,” dediğinde beni yakalamıştı.

Koluna vurup çenemle saraya giden yolu işaret edip yürümeye başladım. “İşine bak Gorgi. Bu bir kinaye değil, lütfen üzerine düşen görevleri yerine getir.” Yanımda yürürken ellerini arkasına bağlamış boş gözlerle sarayı kuşatan yeşil doğayı süzüyordu.

“Gloria, prensle evlenecek. E sen de prensesi arzuluyorsun ki bence o da seni arzuluyor, desene bir bekâr ben kaldım.” Onca uzun cümlesinin içinde beni heyecanlandıran o yeri seçip sordum.

“Prensesin de beni arzuladığını nereden çıkardın?”

“En son yaptığımız saray ziyaretimizde sana nasıl baktığını bir sen görmedin.”

O saray ziyaretimizi düşündüm. Kraliyete vergi teslimatı için babam kendi adına Gorgi’yi seçmişti ve ben de ona katılmışım. Ziyaretimiz esnasında vergi teslimatı için diğer lordluklardan gelen soylu beyler yüzünden saray oldukça kalabalıktı. Prensesi çok kısa bir an görmüştüm ve sırf o kısa bir an için Gorgi’nin tek başına halledeceği o göreve eşlik etmeyi teklif etmişim. Onu yeniden görmenin heyecanı kalbime yeniden yerleşirken ifademi olabildiğince ciddi tutmaya gayret ediyordum çünkü Gorgi’nin ağzına verilecek en ufak bir laf, dedikoducu bir leydinin diline düşmekten daha korkutucuydu.

Prensesle olan ilgimin farkındaydı çünkü o son ziyarette, prensesle ilgili nahoş hayallerini sarhoş ağzına dolayıp ulu orta konuşan genç bir lordu yumruklamışım. O an zihnimde yeniden canlandığında elimi istemsizce sıkı bir yumruk hâline getirdiğimi fark etmemiştim bile. Bu seferki baloda prenses, artık taliplerini kabul edecek o yaşa gelmiş güzel bir genç kadın olarak orada olacaktı. Sırf politik açıdan ellerini güçlendirmek isteyen tüm bekâr lordların gözlerinin onun üzerinde aç bir kurt misali dolaşacağını düşündükçe vücudumdaki tüm kaslara kramplar giriyordu.

Zihnime doluşan ve beni hırçın bir öfke nöbetine sevk eden düşünceleri savuşturmaya çalışarak Gorgi ile saraya kadar yürüdük. Bir çift gözün üzerimde olduğunu hissettiğimde gözlerimi Gloria’nın dairesinin olduğu büyük cama kaldırdım.

Karanlık buğulu bir tabloya işlenmiş bir çiçek gibi camının

arkasından parıldıyordu. Gözleri hüznle dolu olsa da göz göze geldiğimizde sıcak bir gülümsemeyle karşılık verdi. Senelerce hepimiz ona karşı oldukça ihtiyathydık, özellikle de babam Gloria'yı hep görünmez bir tehlikeden koruyormuşçasına hassastı. En nadide ve eşsiz parçamız, biricik leydimiz olan kız kardeşimi korunaklı kafesinden çıkaracağımız fikri, o ana kadar hiç bu kadar keskin olmamıştı.

ELMAS SARAYI

Prences Victoria Wekont

Kraliyet ailesinin yuvası ve tebaanın hayali olan Elmas Sarayı'nda günler nasıl mı geçiyordu? Tam anlamıyla yüksek bir kuleden kendinizi atmak isteyeceğiniz kadar sıkıcı.

Zaman zaman balolar ve lordların kraliyete yaptıkları uzun ve eğlenceli ziyaretleri olmasa bir ata atlar ve kulağa çılgınca geliyor olsa da tüm bu zengin ve şatafat hayatımı arkamda bırakarak kaçardım.

Omuzlarımın gerisinde duyduğum sesle birlikte irkilerek düşüncelerimden sıyrıldım.

“Wizard Leydisi'nin odası burası demek...” dedi Victor, elleri arkasında bağlıyken yüzünde kendini beğenmiş o gülümsemesiyle. Leydi Gloria için hazırlattığım odayı inceliyordu. Gözlerimi, beni irite eden pis sırtışımdan çekip yeni asılmış perdelere kaldırdım.

“Evet, Leydi Gloria'ya tahsis edildi.”

Dudağını içine doğru kıvrıp bir kaşını kaldırdı. “Hım....” Diğer eli hâlâ arkasındayken öbürüyle yatağın nevresiminin ipeğinin kalitesini test ediyordu. Kumaşı parmaklarının arasına sıkıştırıp birbirine sürttüğünde, gözünün ucuyla odayı süzmeye devam ediyordu.

“Adıma karar verilmesinden nefret etsem de politik açıdan oldukça isabetli bir birliktelik. Neyse ki herkes leydinin oldukça güzel olduğunu söylüyor. Düşünsene, ya çirkin olsaydı? Tanrı'm... Fikri

bile midemi bulandırdı,” dedi burnunu kötü bir koku almış gibi kırıstırarak. Kumaşın kalitesini test ettikten sonra yavaşça doğrulurken ellerini tekrar arkasında kavuşturdu. İfadesi gibi sesi de iğretiyle buruşmuştu.

Dudaklarımın arasından sinirli küçük bir kahkahayı istemsizce kaçırdığımda elimin tersiyle dudaklarıma bastırdım. Victor’un gözleri kısıldı. “Onun seni beğeneceğine ne kadar da eminsin...” dedim gözlerimi tıpkı onunkiler gibi imayla kısarak.

O, her zamanki mütevazı olmayan kibirli gülüşünü yeniden takınırken boynunu dikleştirdi. “Ben, bu krallığın tek prensiyim! Eşim olmak kaç leydinin hayallerini süslüyor, biliyor musun?”

“Bilmiyorum,” dedim sesimi elimden geldiği kadar sinir bozan bir alayla kırarak. “Aslına bakarsan sevgili kardeşim...” derken bir kaşımı sertçe kaldırdım. “Hiç duymadım.”

Öfkeyle ağzının içini kemirmeye başladığını görmek beni mutlu ediyordu. Ukala, kendini beğenmiş bir prens olmasa herkesin hayranlık duyduğu ve tam da sandığı gibi arzu edilen o kişi olabilirdi. Victor, cesur ve zekiydi ama ne yazık ki bekâr leydilerin krallıktaki en gözde adamı Wizard Lordu’nun en büyük vârisiydi. Kulağıma fısıldanan arzulu hikâyelerin başkahramanı Lord Gayl Wizard... Yakışıklı, mütevazı ve adı hep saygıyla anılan nadir lordlardandı. Bu yakınlarda saraya yeniden teşrif edecek olması ise benim için Victor’u öfkeliendirmenin yanı sıra daha gerçek olan bir mutluluk kaynağıydı.

Victor’un öfkesi çok çabuk söndü ve silkelenip vatkaları püsküllü krem ceketinin zaten düzgün olan kollarını düzeltti. “Çok geçmeden burada olurlar, her şey tamam mı?” diye sordu. Üstten üstten konuşmasıyla yapmak istediğinin bana konumunun benden yukarıda olduğunu hatırlatmak olduğunu biliyordum. Gözlerimi devirdim. Ne yani, sırf önünde salladığı ve ayakta işemesine yardımcı olan bir organa sahip olduğu için mi benden üstündü? Hadi oradan... Şu anki yaşımdan birkaç yaş daha küçük olmayı diliyordum. Onu o övündüğü organına tekmeler savurup kaçma isteğiyle dolmuştum. Belki birkaç yaş küçük olsam bunu gerçekleştirebilir ve ceza almazdım. Zaten çocukluğumuzda Victor ile her kavgamız, malum yerine aldığı

bir tekmeyle bitiyordu ki Kraliçe en son tıpkı kasabadaki haylaz erkek çocukları gibi kötü konuşup saldırgan tutumlar sergilediğim için bana bir hafta boyunca kule cezası vermişti. İğrençti. Kelimenin tek anlamıyla hem de... Victor'un koca kafası kadar büyük fareler vardı, yine iriliğini küçümseyemeyeceğim kıllı örümcekler...

O kötü anıyı zihnimden savuşturarak, “Her şey hazır,” dediğimde yumuşamıştım. Onu tekmelemek ya da konumunu yok saymak, bu yaşta genç bir kadının ceza alarak saray bu kadar kalabalıkken onurunu zedelemesine değmezdi.

“Güzel.” Dilini damağına vurarak mırıldandığında o cezayı göze alıp almamayı bir kez daha düşündüm.

“Hiç düşünmedin mi gerçekten? Lord Renly gibi güçlü bir lordun yegâne kızı, istemezse seninle evlenmez Victor. Lordun kızına düşkünlüğünü tüm krallık biliyor, isteklerini göz ardı etmeyecektir.” Onu taklit ederek dilimi damağıma vurdum ve onu beğenmez bakışlarla baştan aşağı süzdüm.

“Seni isteyeceğinden şüpheliyim.”

Boğazının gerisinden homurdanırken başını tavana kaldırıp derin derin soludu. Alayı bırakamamış olsam da sözlerimde ciddiye dim. Prens, yapmacık bir kahkahanın ardından dudaklarını kıvırdı, başını ağır ve tehditkâr bir şekilde bana çevirdi. Yüzünde beliren rahatsız ifadesini bir ressama yağlı boya olarak resmettirmek ve odama astırmak istiyordum. Fikri birbirine bastırdığım dudaklarımın ardında gizleyerek kollarımı kovuşturdum ve yüzünü araştırmaya devam ettim.

Prens hazretlerinin gözlerinin ardında yükselen kaosu görmek için neler vermezdim...

Victor, her ne kadar prens olsa da bir erkekti. Sıradan ve ilkel duyguları vardı. Gururunun incinmesine izin vermeyecek türden de lanet bir egosu...

Bilmiş bakışlarla gözleri kısıldı. “Bir kadının gönlünü kazanmak zor olmasa gerek.”

Kendinden emin görünmeye çalışsa da ifadesindeki o ışığın kı-

rıldığını gördüğümde, sözlerimin onu endişelendirdiğini anladım ve üzerine gitmeyi sürdürdüm. Masumane ve samimi o ifademi takınarak kollarımı yanlarıma bıraktım. “Umarım öyle bir şey olmaz Victor yoksa Tanrı korusun tüm krallığın diline düşersin.” Belini ve boynunu dikleştirdi, anbean artan rahatsızlığı beni keyiften dörtlüköşe ediyordu.

“Yakında tahta çıkacak prens, bir leydi tarafından reddedildi. Ah, Tanrı’m...” Elimle eteğimi düzeltirken gözlerimin ucuyla prensin o ukala ifadesinin nasıl bedbaht bir hâl aldığını izliyordum.

Sözlerimle onu ağır ağır eritirken bir yandan da eğer gerçekten Leydi Gloria, müstakbel nişanlısından hoşlanmazsa neler olur diye düşünmeden edemiyordum. Çocukluğumdan hayal meyal hatırladığım güzel, masum ve sevimli bir kız çocuğuydu lakin şimdi dillerde dolanan, onun insanlara küçük dillerini yutturacak derecede nefes kesici bir güzelliğe sahip olduğuydu. Üstelik babası üzerine titriyordu ve söylenen başka bir rivayete göre Lord Renly kızını kolay kolay insanların içine çıkarmıyor, onu pis gözlerden köşe bucak saklıyordu.

Abilerini düşündüğümde bahsedildiği kadar eşsiz bir kadın olmasına şaşmamak gerekirdi. Öyle ki Wizard Lordları tüm krallıktaki kadınların hayallerini süslüyordu. Dul Lord Renly de bu hayallere dâhildi. Üstelik güçlülerdi, geniş topraklara ve verimli arazilere sahiplerdi.

Victor yerinde rahatsızca kıpırdandığında düşüncelerimden sıyrıldım ve o alaycı, sataşmaktan büyük bir zevk alan sevimsiz kız kardeş hâlime geri döndüm.

“Ya da...” Dilimi damağıma bastırarak sesli bir şekilde düşünmeye başladım. “Hım... Leydi, sırf Prens Victor ile evlenmeyi istemediği için elinin tersiyle koskoca *kraliçe* ünvanını reddetti,” dedim ünvanın büyüklüğünü belirterek söylediğim kısım, Victor’un alınının kırışmasına neden olduğunda sürdürdüm. “Tanrı’m, en korkuncu bu olur!” dedim başımı sallayarak ve o an Victor ne yapmaya çalıştığını anlamış, yeniden kıstığı öfkeli gözleriyle saldırı pozisyonu alıyordu.

“Tanrı’nın neden önce şeytanın dilini yarattığını anlamak güç değil!” dedi dişlerinin arasından tıslayarak.

“Şeytan...” Tekrarımı onaylayan ifadesi karanlıktı. Üzerime doğru tehditkâr birkaç adım attı, ben de ondan geriye doğru birkaç küçük adım...

“Seni krallığa en uzak lordluklardan birinin vârisiyle evlendirip bir an önce o şeytan işi dilinle uzaklara yolcu edeceğimden şüphelen olmasın,” dediğinde onu umursamadığımı göstererek dilimi çıkardım.

Çenemi diktim ve aynı kibirli bakışları takındım. “Senden uzak her yer benim gibi bir melek için var edilmiş cennettir.”

Kaşlarını kaldırdı. Gülümsemesi, çalan tehlike çanının sesini kulaklarımda çınlattı. “Öyle mi seni küçük şeytan?” diye üzerime atladığında kollarının altından sıyrıldım ve hızla odadan kaçtım.

Büyümüş olabilirdik, Victor çok uzak olmayan bir tarihte kral olacak olabilirdi ya da ben gerçekten de onun söylediği gibi evlenip uzaklara göç edebilirdim. Yine de her bir araya geldiğimizde birbirimizi öfkeliendirmekten hoşlanan o iki küçük çocuk olmaktan daima mutlu olacağımızı umuyordum.

İHTİŞAMLI KRALİYET

Bir vals dönüyor zihnimde,
Varlık ve yokluk arasında...

Gloria

Yollar bir kıvrılıp bir düzleşirken, at arabasının tekerlerinin usanmadan döndüğü krallık yolu boyunca kozasından çıkan bir tırtıl gibi ürkek hissediyordum. Evimden uzaklaştığım her an biraz daha kabullendim ki hayatım asla eskisi gibi olmayacaktı.

Kitaplarda okuduğum tozpembe aşk hikâyelerinin büyüleyiciliğinden çok uzakta bir evlilik beni beklemekteydi. Babam, bu evliliği beni hayatım boyunca tüm tehdit unsurlarından koruyacağı için kabul ettiğini anlattığında, ona duyduğum kırgınlık artık kendisini belli eden bir küskünlüğe bıraktı.

Yol boyunca babamın kendisiyle asla uzun uzadıya konuşmamış olmam dikkatini çekmiş, üzerimdeki ilgisini artırmış, durduğumuz yerlerde bulduğu güzel çiçeklerden uzun sarı saçlarımın arasına sıkıştırmıştı. Artık on sekiz yaşının sonunda olan genç bir kız için fazla çocuksu olacak tavırlarım abilerimi sadece eğlendiriyor, eğer

geleceğin kraliçesi olacak olmasam asla suratımı çekmeyeceklerine dair şakalar yapıyorlardı. Yine de ben Kâhya Camel'in benim için diyarın ucundan getirttiği aşk romanını tüm yol boyunca sükûnetimde ısrarcı kalarak okumayı sürdürdüm. Oldukça etkileyici bir sonla bitmişti ve kitabın sonunda yaşanan dram, kalbimdeki kırığın yerini tekrar tekrar hissettirdi.

Kitaptaki lord, prensesi hayatta kalabilsin diye kendisini hiç düşünmeden feda etmişti. Gerçek olmayan bir karaktere tutulmuş-tum yine. Muhtemelen zihnimde bir süre daha bu kurgusal karaktere hayat vermeye devam edecektim. Lord; olabildiğince yakışıklı, centilmen ve gizemlerle dolu bir adamdı. *"Böyle adamlar sadece kitaplarda olur,"* demişti bir keresinde Gorgi. Kendi yakışıklı da olsa centilmenlikten uzak bir adamdı ve ona baktığımda sözlerinde haklı olduğunu düşünüyordum.

Hayatımı asla tadamayacağım duyguları sadece hayal ederek geçirecek olmanın gerçekliği biraz daha üzerime çöreklenirken, at arabasının camını örten koyu mürdüm kadife perdeyi aralayıp dışarıya baktım. Uzun uzadıya yeşil çimlerin uzandığı hafif engebeli arazi dik bir yokuşla son buluyordu. Güneşin parlattığı yeni biçilmiş çimlerin kokusu arabanın içine doldu. Yokuşun ardından yükselen beyaz duvarlar, kraliyet sarayının ön bahçesine açılan uzun ve geniş demirli kapıları boylu boyunca çevreliyordu. Etkilenmemek elde değildi.

Hayran bakışlarım babamın dikkatini çekmiş olacak ki, "Krallığın en görkemli toprakları," diye başladı konuşmaya. Hemen karşımda oturuyordu. İri vücudu, at arabası her engebeli yolla karşılaştığında benim çelimsiz bedenim gibi sarsılmıyordu. Kaya-dan dokuma bedeni burada bile gücünü göstermeyi başarıyordu. Kremden gömleğinin açık yakasından gözüme çarpan lacivert ipek boyunluğu hafif kaymıştı. Uzanıp boyunluğunu düzelttiğimde sözlerine ara verip gülümsedi. İri dudakları bu yaşlarda bir erkek için fazla canlıydı, kır sakalları kalın telli olmasına rağmen sık değildi ve grimsi mavi gözleri ıslıl ıslıldı. Tüm bu unsurlar bir araya geldiğinde asla dul ve üç yetişkin çocuğu olan yaşlı bir lord olduğuna insanları inandırmak zor oluyordu.

Abilerim atlarıyla bu yolculuğa eşlik ederken babam, kendi özel aracına dahi binmemiştir. Sıkılmamam için benim yanımda seyahat etmiş, her fırsatta beni kendi başlatıp kendi sonlandırmak zorunda kaldığı sohbetlerine çekmeye çalışmıştı. Oysa tavırlarımın boğuculuğunun onu sıkması gerekiyordu. Şu anki ifadesi, hâlimden memnun bir adama yakışır cinstendi ve ister istemez bu bana kendimi mahcup hissettirdi.

Zoraki bir gülümsemeyi dudaklarıma yerleştirerek, “Tanrı, en gözde hediyeleri daima krallara verir,” dedim ellerimin altındaki kitapta geçen etkileyici lordumun sözlerini mırıldanarak. Gözlerim de istemsizce kucağımdaki kitaba seğirttiğinde babam, “Ve yine Tanrı, en kötü cezaları krallara verir,” diye ekledi. Bakışlarıyla kitabı işaret ederek, “Güzel miydi? Okurken birkaç kere gülümsediğine şahit oldum ama sanırım sonu kötü bitti,” dedi.

Beni bu denli incelemesi, her ifademi yakalaması yüreğimi okşadı. Kırgınlığım gittikçe silikleşiyordu. “Güzeldi,” dedim iç çekerek. “Ve evet kötü bitti.” Kitabı kucağımdan alıp yanıma bıraktım. Gözlerimi tekrar babama kaldırdığımda gayet ciddi bir ifadeyle dışarı bakıyordu.

“Gloria, prensle evlenmek zorunda değilsin. Eğer onu reddetmenin benim başımı ağrıtaçağından endişeleniyorsan endişelenme. Sadece senden tek ricam...” dedi dudaklarını birbirine bastırarak. Nefesimi tutmuş cümlesini tamamlamasını bekliyordum. Daha düşük bir sesle konuştuğunda bu konuşmanın ikimiz arasında kalması gereken bir gizlilik içerdiğini anladım. “Sadece şu davet sona erece kadar nişanlı kal,” diye eklediğinde kaşlarım istemsizce havalandı. Bu isteğinin tek açıklaması beni dokunulmaz kılmak istemesi demekti; yani gökten geleceklerden, efsaneleşen hikâyelerden... Her yüzyılda bir bana denk gelen nadir balo için şansına küsmeliydim.

Bunca zaman korkunç birer hikâyeden ibaret olan zalimlerin böylesine güçlü bir lordu bile endişelendiriyor olması, hayal dünyası geniş ben için bile fazlaydı. Mideme giren krampı sırtımı dikleştirerek yatıştırmaya çalıştım. Yutkundum. “Sence gelecekler mi, yani her yüzyılda bir geliyorlar mı?”

“Saray keşişleri ve rahipler geldiklerini ama her seferinde elleri boş döndüklerini söylüyorlar. Muhtemelen yine öyle olacak, sadece onlarla göz teması kurmayacağız.”

“Onlar...” Sesim korkulu bir fısıltıdan ibaretti. Kendimi cesur görünmeye zorlayarak, “Onlar ne?” diye sorabildiğimde babamın gözlerindeki ışığın söndüğünü gördüm.

“Kartala benzediklerini söylerler. Biraz da aslana, şahine, kargaya... Komik gelecek olsa da ejderhaya. Bir tür insan şekline dönüşebilen yırtıcı kuşlar olduklarını, en keskin hançerlerden daha keskin pençelere sahip olduklarını söylerler. Onların vahşetine şahit olanlar bir süre efsunlanmış gibi dolaştıkları için kimse tam anlamıyla bir tarif yapamıyor.” Bu sözler beni son gördüğüm o kâbusa götürdü, küçük bir çocukken anlatılan korku masallarına... Yaratığın sarı gözleri yeniden yüzümdeydi sanki. Kanlı gagası, sivri pençeleri... Başımı iki yana sallayarak korkusunun yüreğimi kavurduğu zihnime dolan o görüntüleri savuşturdum. Sadece bir rüyaydı. Evet, sadece kötü bir rüya...

“Nasıl bir yaratık insana dönüşebilir ki?” diye sordum inanmayı bütünüyle reddeden yüz ifademle.

Dudaklarını büzüp iç çekti. “Kim bilir...” dedi geçiştirmek istercesine. Gözünün ucuyla yüzüme baktı. Durumu kabullenmeyişi mi yersiz ya da çocuksu buluyor olmalıydı. Yine de Lord Renly’nin dalgın görüntüsünü değiştirmiyordu. Ya gerçekten neye benzediklerini bilmiyordu ya da bu konu onu benden daha fazla rahatsız ediyordu.

Korkunun boğduğu sesimle, “Yarı kuş, yarı aslan...” diye mırıldandım. Babam kendi düşüncelerinin sağırlığında olduğundan sözlerimi duymadı.

Tarif edilen mitlerde bahsi geçen griffinleri anımsatıyordu ama mitler de birer efsane değil miydi?

At arabası son dik yokuşu tırmanmaya başladığında sırtımı arabanın koltuğuna yapıştı. Perdenin açıklığından, demir kapıların ardındaki arsanın çok uzağındaki saray görünüyordu. Elmas Sarayı bu topraklarda kraliyet ailesinin konakladığı saraydı ve adı görünüşüne mükemmel uymaktaydı. Sanki biraz önce o korkutucu konuşmayı

yapmamışçasına manzaraya daldım. Sarayın taşlarının yerine elmasların kullanıldığını düşündüren parlaklıktaki duvarları yarı gotik, yarı modern bir anlayışla inşa edilmişti. Ön bahçesinin dış kapısı bile olağanüstü güzellikte işlemlerin olduğu demir parçalarıyla dekore edilmişti. Elmas Sarayı şimdiden şatafatını sergilemeye, uzaklardan kulaklarımıza esen müziğin uğultusu eşliğinde başladı.

Son derece fevkalade karşılandığımızı söylemeliyim. Saray eşrafı, Kral, Kraliçe, prens, prenses ve omuzlarında ince kılıçlarıyla resmî üniformalı askerî karşılama komitesi... Müzik eşliğinde açıldı at arabasının kapısı. Kendimi Sindirella'nın bal kabağı arabasında baloya gittiği günkü kadar özel ve büyülü hissediyordum. Lord Renly , arabadan inip kapıyı açan saray uşağının önüne geçti ve elini zarif bir davetle bana açtı.

Heyecanımı bastırmaya çalışarak gözlerine baktığımda dudaklarında güven vadeden gülümsemesi belirdi. Gözlerini *güven bana*, dercesine yumup açtığında derin bir nefes alarak karanlık arabanın dışında büyüyen aydınlığa baktım.

Diyarın kudretiyle kraldan bile daha çok saygı duyulan lordu, kapının eşiğinde sabırlı gözlerle bekleyerek beni öyle onurlandırmıştı ki beyaz tenim utançtan kıpkırmızı olmuştu. Alt dudağımı ısırıp kaygılarımı öteledim ve mavi saten eldivenlerin dirseklerime kadar çıktığı elimi aynı zarafetle babamın eline bıraktım.

Başımı göğüsleri güpürlü elbisemin önü tamamen açılmayacak kadar eğip yavaşça arabadan dışarı doğru süzıldüm. Gözlerim babamdaydı, bana güven verici o gülümsemesini yeniden armağan ettiğinde kısa bir nefes aldım. Ortalık o kadar aydınlıktı ki sanki güneş tüm dünyadan vazgeçip kraliyet topraklarına akıyordu. İlk basamağı indiğimde, babamın gülümsemesine titrek bir tebessümle karşılık verdim. İçimde tuttuğum havayı yavaşça dışarı bıraktım ve nihayet yüzümü önümde uzanan kırmızı halının ucundaki kraliyet ailesine kaldırabildim.

İlgili gözler tenimi ısırırken beni çevreleyen lordlarımın sahip-
lenici ve koruyucu varlıklarına tutunarak boynumu dikleştirdim.
İçimde yer yer gevezelik eden iç sesim bugün merhametliydi. “Yal-
nız değilsin Gloria...” diye fısıldadığında iç sesime gülümsedim.

Kırmızı halı yolu boyunca sağlı sollu dizilen askerî komite; bor-
do formaları, beyaz eldivenleri, bellerinde uzun burunlu tek atışlık
yeni keşif silahlarıyla hazır olda selam durmaktaydılar. Yüzleri sa-
ray duvarları kadar düz ve ifadesizdi. Neyse ki halının ucunda bizi
bekleyen kraliyet ailesinin üyeleri daha güler yüzlü görünüyordular.
Gayl ve Gorgi atlarından inip arkamızdaki yerlerini aldıklarında kra-
liyet kadınlarının bakışları bir nebze de olsa üzerimden çekilmişti.

İyi ki oradaydılar.

Özenle biçilmiş ağaçların hepsi, tek elden çıkmış birer yeşil su
damlaları gibi askerlerin ardından saraya doğru sıralanıyordu. Taş-
tan oyulma tanrı, tanrıça ve melek figürlü heykellerin yükseldiği
süs havuzlarından fışkıran suların sesi, kalabalığın uğultularına ve
saray orkestrasının üflemeli ve telli melodik tören sesine eşlik edi-
yordu. Kendimi ciddi anlamda bir masalın başkahramanı sanmama
ramak vardı. Pitoresk görünüş insan elinden çıkabilecek en muaz-
zam görselliği sunuyordu. Renk renk çiçeklerin yaprakları sonsuz
yaşamı zarif dallarında tutarcasına parlıyordu. Wekont Krallığı’nın
kalbinin attığı toprakların üzerinde, sevgili nişanlıma bakmaya çe-
kinerek kraliyete doğru yürürken babamın koluna sıkı sıkı sarıldım.
Lord Renly, tedirginliğimi hemen anladı ve yanındaki elini kolunda-
ki elimin üzerine koydu. Düzensiz hızlanan kalp atışlarımın dizgin-
lenmesi için derin bir nefesi tekrar ciğerlerime çektiğimde, Kral ile
aramızda en az otuz asker vardı.

Kürklü gümüş gri pelerini omuzlarından yere kadar kürk şeri-
diyle beraber uzanıyor, parlak krem saten ceketinin gümüş düğme-
lerini pelerininin tonundaki halat ipler birbirine bağlıyordu. Babam
kadar uzun değildi, hatta neredeyse kahve düz saçları dalgalı bir
topuzla arkasında toplanmış Kraliçe ile aynı boydaydı. Çevik değil
kiloluydu ve hantal vücudu onu olduğundan çok yaşlı gösteriyordu.
Yeşil gözleri, kaba burnu, çenesinden üç parmak aşağıda buluşan gri

saçlarının ardındaki ince, sinsî, kıvrık dudakları ve elbette gösterişli demirden tacıyla Kral, yüzünde beğeni haykıran bakışlarla beni süzmekteydi. Aynı bakışları, Kraliçe'nin hayranlık uyandıran güzel yüzünde de gördüğümde biraz olsun rahatlamıştım. Beğenilme arzusu güttüğümü o ana dek anlamamıştım. Onaylar bakışlara ihtiyaç duyduğumu fark etmek, kendi onurumu zedelememe sebep olsa da bu memnuniyet duygumun kimse tarafından görülmediğini bilmenin rahatlığıyla yürümeye devam ettim.

Kral'ın solundaki Kraliçe; ince ve uzun bedeni, gergin boynunun altında davetkâr güzellikteki göğüs çizgisi, hafif bronz teni, sivri yüzü, dolgun dudakları ve hafif çekik koyu gözleri ile kralın yanında karısı gibi değil de daha çok kızı gibi görünüyordu. Hatta Kraliçe'nin yanındaki neredeyse birebir ona benzeyen kızından birkaç yaş büyük ablası olduğuna inanabilirdim. Kraliçe, Kral ile uyumlu olmak adına mı yoksa bir karşılama töreni rutini mi bilemediğim şekilde aynı tonlarda vücut hatlarını ortaya koyan parlak, tarlatanı göz yormayan elbisesinin içindeydi. Saçlarına gömülü demir tacı yine kralinkinin başka bir versiyonundaydı. Prenses ise pembenin sönük bir tonunda tüllerden ve satenden gösterişli bir elbisenin içindeydi. Eteği üzerinde uslu bir derenin yatağındaki akışını andırıyordu, sanki orada öyle durması için rüzgâr bile esmemiştî. Kendi gökyüzü mavisi elbisemin eteklerinin yürürken böyle akışkan görülmesini umdum. Saray çığırkanlarından biri kraliyet ailesine birkaç adım kala elindeki boynuzu öttürüp lordluğumuzu duyurdu.

“Wizard Lordu Lord Renly, Vasisi Lord Gayl, Lord Gorgi...” Tüylü şapkası bir tavus kuşunu andıran adam, kısa bir an duraksadı. Evet, beni takdim ederken kullanacağı ünvan konusunda bo-calamaktaydı. Kral, uyarırcasına boğazını temizlediğinde, “Ve Ekselansları Prens Victor'un müstakbel nişanlısı Leydi Gloria!” Yüzümü olabildiğince ifadesiz tutmaya çalışarak duygularımı saklamaya çalıştım. Lord Renly'nin kızı, Gayl ve Gorgi'nin kız kardeşi ya da herhangi bir takdim kendimi kesinlikle daha iyi hissettirirdi. Neden henüz edindiğim bir ünvan, üstelik rızam bile alınmamışken üzerime yapışıp kalmıştı ki... Dizlerimi kırdım ve eteğimi çekiştirerek reveransımı yaptım. Prens'in gözlerini tüm deliciliğiyle üzerimde

hissediordum, o kadar üzerimdeydi ki bakışlarının tenime dokunduğunu duyuyordum. Onlardan irkilsem de hâlâ ona bakma cesaretini kendimi zorlamama rağmen gösteremiyordum.

Tekrar doğrulduğumda prens bir adım öne çıkarak tam önümde başını saygıyla eğdi ve böylece gözlerimi kaçırmama bütünüyle engel oldu. Kızarmadığımı umarak boynumu dikleştirdim ve doğrudan yüzüne baktım. İfadesi rahattı, hem de rahatsız edici derecede rahattı. Belimden sırtıma, oradan da boynuma doğru uzanan bir dalga gözlerine baktıkça beni güçsüzleştiriyordu, o yüzden gözlerimi gözlerinden çekip simasına kaydırdım.

Hatırladığımdan çok farklıydı. Suratındaki çiller yok denecek kadar silikleşmişti. Yeşile çalan açık kahve gözleri ilgiyle büyümüş, biçimli dudakları memnuniyetle kıvrılmıştı. Gözlerini üzerimden güçlükle önce babama sonra iki yanımızda duran abilerime çevirdi. Nihayet içimde tuttuğum havayı sakince dışarı salabildim.

“Lord Renly.” Kısa baş selamlamaları ve sesi mevkinin otoritesinde yankılandı.

“Prens Victor,” diye anında karşıladı babam. Kimsenin konunun altında ezilmeyen tavrı ve sesinin oradaki herkesi etkilediğine emindim.

“Lord Gayl,” dedi memnun bir sesle. Babamın hemen yanında duran Gayl, prensi onaylarcasına tebessüm edip aynı şekilde başını eğerek prensi selamladı.

“Ekselansları.”

“Lord Gorgi.”

Gorgi, Gayl'dan daha cüretkârca gülümsedi. “Ekselansları.”

Prens, bu anı bekliyormuşçasına yeniden bana döndü. Neredeyse tüm yanakları kırışacakmışçasına gülümsediğinde samimiyeti tuhaf hissetmeme neden oldu ve aynı zamanda da nihayet rahatlamama.

“Sanırım en zorunu atlattın... O kadar da fena değil, ha? En azından sümüğünü iştahla yalamıyor!” dedi iç sesim. Ona hak vermemek elde değildi. “Üstelik yakışıklı da!”

İç sesime gözlerimi devirip, “Çirkin sayılmaz,” diye mırıldandım. Ruhsal ikizim bana alaycı bir şekilde dudaklarını kıvrıp kollarını önünde bağladı ve çenesiyle kraliyet ailesini işaret etti.

Babasının kaba ve annesinin zarif yüz hatlarıyla ortak iş çıkaran, burnu bir erkeğe yakışır karakteristik bir düzlüğe sahipti. Çocuk ya da genç bir delikanlı değil, yakışıklı ve yapılı bir adamdı. Hafif dalgalı kahve saçları, güneşten yer yer açılmıştı ve arkaya doğru dökülmekteydi. Muhtemelen sadece birkaç saat önce tıraşladığı yüzü birkaç minik yara izi haricinde pürüzsüzdü. Ön yargılarım bir bir çürürken gerilen kaslarım gevşemişti.

Etkilenmişim ve etkileyebildiğimi de Prens Victor’un bana baskarken parlayan gözlerinde görebiliyordum. Ellerimi kendi beyaz eldivenli ellerinin arasına alıp dudaklarına doğru götürdüğünde nefes alamıyordum, iç organlarımla şişip elbisemin korsesine sıkıştığını hissettim. Çocukluk hatıralarımdaki o anılar zihnime üşüşünce kırdamamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. O sümüklü, çilli, çelimsiz çocuğun yerinde heybeti göz dolduran bir prens vardı. Nefesinin sıcaklığı eldivenime rağmen tenime akınca parmaklarımı istemsizce kıpırdattım. Gülümsedi ve kendinden emin gözlerini tekrar yüzüme kaldırdı.

“Hoş geldiniz Leydi Gloria.” İsmimi söyleme tarzı hiç karşılaşmadığım bir tınıdaydı. Davetkâr ve insanın içini gıcıklayan bir havası vardı.

Sesimi elimden geldiği kadar güçlü çıkarmaya çalışarak dizlerimi yeniden hafifçe kırdım. “Ekselansları.”

Sesimden etkilenmişçesine gözleri parladı ve dudaklarının kenarında farklı bir kıvrım belirdi. Parmaklarımı hâlâ parmaklarının arasında tutuyordu. Babam, sırtıma dokununca elimi yavaşça çekip yanıma indirdim. Prens tekrar yerine dönerken Kral, yakın bir dostunu karşılayan samimiyetiyle şakıdı ve herkes bakışlarını krala çevirdi.

“Renly!..” dedi babamın ismini uzatıp bağırarak. “Hoş geldin.”

“Hoş bulduk, ekselansları.”

Kucaklaştılar. Babam, Kral kadar istekli görünmüyordu bu

buluşma için. Ekselansları kendi mutluluk dolu heyecanlarına babamı da katabilmek için, “Uzun yoldan geldiniz eski dostum,” dedi ve onu saraya doğru çekiştirmeye başladı. Babamın bedeni yakınımdan uzaklaştıkça ürkekliğim artıyordu, birdenbire büzüşme ihtiyacı duydum çünkü güneşin altında üşümeye başlamıştım. Gayl imdadıma yetişip büyük avuçlarını sırtıma desteklediğinde ona teşekkür eden gözlerimle baktım, dudakları teselli edercesine kıvrıldı. Kesinlikle babamın bir kopyasıydı, hem de her hâliyle.

Karşılama töreni bitip saraya girdiğimizde devasa avizeler, avizeler kadar gösterişli tablolar, objeler, bir ağacı koyabileceğiniz büyüklükte vazolar, altın varaklı çerçevelerin içindeki portreler, eski zamanlarda şövalyelerin giydiği zırhlar... Kraliyet salonuna uzanan yol boyunca her adım başı dikkatimi başka şatafat, başka bir zenginlik çekti... Sarayın içi, dışından gösterişliydi. Şaşıaalı ve lükstü. Köylülerin ve kasaba halkının zaman zaman vergi ödemekte zorlandığına inanmak güçtü, krallığın zenginliği bir lordun kızı olmama rağmen beni bile dehşete düşürmüştü. Elmas Sarayı, yeryüzünün tüm ihtişamını duvarlarının ardında saklıyordu. Grotesk heykeller bile altındandı ve altın yaprakların sarmaladığı uzun mermer sütunların üzerinden her an üzerimize atlayacak gibi duruyorlardı.

Kraliyet salonuna geldiğimizde ise sadece birkaç kişi için hazırlanan yemek masası, koca krallığı lordlukları ve halkıyla beraber doyurmaya yetecek kadar çok yiyecek ve içecek doluydu. Gorgi’nin kulağımın dibindeki fısıltısıyla birlikte hayrete düştüğünü gösteren bir ısıklık çaldığında gözlerim ona döndü. Bakışları altın sırmalı vitray camlardan süzülen ışığın parlattığı elmasa benzer taşlarla donatılmış avizelerdeydi. Biraz daha bakınca dudaklarım birbirinden şaşkınlıkla ayrıldı. Hayır! Avizeler gerçekten elmastandı. Tepemizdeki bize gökyüzü kadar uzak olan tavandan binlerce hatta belki de milyonlarca elmas akıyordu. Gorgi’nin ne ara gittiğini, Prenses Victoria’nın ne ara yanıma gelip koluma girdiğini, fiziki teması beni irkiltene dek fark etmedim.

Prenses hemen yanı başımda, dostane bir tavırla kolunu koluma dolamıştı. Bakışları gözlerimin demin takılı kaldığı elmaslarda hayranlıkla geziniyordu. “Muhteşem, değil mi? Sanki binlerce yıldız

gökyüzünden üzerimize akıyor.” Tekrar elmaslara kaldırdım bakışlarımı. Hayır, tepemizde yıldızlar değil elmaslar vardı ve hayır bence muhteşem değildi. Aşırıydı. Lakin elbette bu düşüncelerimi sesli dile getirecek ne bir öz güvene ne de cesarete sahip değildim. Kraliyet yolunda uzaktan gördüğüm birkaç kasaba geldi gözlerimin önüne. Çatıları aşınmış birkaç ev... İstemsizce o insanlara karşı sorumlu hissettim kendimi. Yutkundum ve boğazımdaki sert yumru sızlayarak vicdanımı dürttü.

Birbirinden lezzetli yiyeceklerin kokusu ilk anki kadar iştah açıcı gelmedi o an. Yine de prensese elimden geldiğince samimiyetle gülümsedim ve ziyafet masasında babamın yanındaki yerimi aldım. Kapıldığım suçluluk duygusu, heyecanın rüzgârında erimekte olan bir mumun cılız alevi gibi çarçabuk söndü. Sandalyeme yerleştiğimde çok kısa bir an kraliyet ailesinin üyeleriyle göz göze geldiğimde içimdeki utangaçlık yanaklarıma akın etti. Muhtemelen dışarıdan iletişim kurmayı beceremeyen, asosyal, ürkek ve yabani duruyordum. Eğer öyleyse kesinlikle gerçeği yansıtıyordu.

Yemek boyunca gülümseyip sohbetleri dinledim. Kraliçe'nin ve prensesin sorularına ise olabildiğince kısa ve net cevaplar verdim. Prensın gözleri ise Gayl ve Gorgi ile konuşmasına ara verdiği her an bana dönüyordu. Victor'un inceleyen bakışlarının yoğunluğu arttıkça ilk anki heyecanın yerini rahatsızlık hissi almaya başladı.

O bakışlar, kendimi ormanda yakalanmış farklı bir ırka mensup hayvan gibi hissettiriyordu.

İncelemeli, sırlarına erişilmeli, keşfedilmeli...

Nihayet gece çok çabuk çökmüştü ve yolun verdiği yorgunluğu, bu bakışlardan ve cevaplamak istemediğim diğer sorulardan kaçmak için bir bahane olarak kullanmaktan büyük zevk duymuştum.

Bana tahsis edilen oda da sarayın geri kalanında gördüğüm gibiydi. Yatak pelerinlerinin altın sarısı işlemeleri, gri ipeğin üzerinde

zambak desenleri çiziyordu. Aynı görsellik perdelerde, yatak örtüsünde, kabarık yastıklarda da bezeliydi. Satenin ve parlak ipeğin kokusu tüm odayı dolduruyordu. Yatak başındaki komodinlerin çekmece kulpları dahi altındı. Bedenime beş kat büyük olan yatağın ise içinde kaybolmak kesinlikle mümkündü. Tuvalet masası kendi sarayımızdan buraya kadar bizimle gelmiş, kendi hizmetkârlarımız tarafından eşyalarım ile doldurulmuştu bile. Bir sürü kanadı olan giysi dolabı muhtemelen masa gibi gürgendendi. Kat kat sürülen vernikten ve kabartmalardan rengini seçmek zor olsa da geri kalan her şey gibi parıldıyordu ve evet dolabın kapakları da altındı. Aklıma ana salondaki elmaslar gelince başımı istemsizce tavana kaldırdım. Evet, yine elmaslarla bezeli daha küçük bir avize odanın tam ortasına doğru sallanıyordu. Yatağın solundaki büyük iki camın, tekli bordo koltuğun yine altın sarısı kolçaklarını görünce istemsizce gözlerimi devirdim. Bu renkten tiksinneme ramak kalmıştı. Odamın köşesindeki banyoya ilerledim ve tam tahmin ettiğim manzarayla karşılaşınca gülercesine bir nefes burnumdan sertçe firar etti. Hemen ardından arkamda duyduğum sesle yerimden sıçradım. Kalbim neredeyse ağzımda atıyordu. Yavaşça arkamı döndüğümde Prenses Victoria elinde bir kutu tutarken ilgili açık kahve gözleriyle beni izlemekteydi.

Bakışlarımız buluşunca arkadaşça gülümsedi, samimiydi. “Odanı sevdin mi?” Sesi yumuşak ve yüzü kadar berraktı. Gülümsedim. Prenses odaya tekrar kısa bir göz gezdirirken boğazımı temizledim.

“Oldukça özenilmiş bir oda.” Doğru kelimeler kullanıp kullanmadığımdan şüphe ederken alnım kıışmıştı ve daha şimdiden Wizard’daki sarayımı ve oradaki odamı özlemiştim.

“İstediğin şekilde değişiklik yaptırırız. Boy aynan küçük gibi,” dediğinde bakışlarım, prensesin bakışlarının olduğu bir diğer köşeye kaydı. Neredeyse tüm odayı gören boy aynasını küçük bulmasına ağız dolusu gülmek için derin bir nefes alıp gülümsedim.

“Ah hayır, her şey yeterince iyi.” Duraksadım. “Hatta fazla iyi,” dediğimde Victoria rahatlamış görünüyordu. Bir prensesin memnuniyetimi bu kadar önemsemesine şaşırmamam gerekirdi ne de olsa bir sonraki kraliçe olacağımı düşünüyor olmalıydı. Sıcak tavırlarına

kabalık etmemek için ona, onun gibi kibarca gülümseyerek karşılık verdim. Yatağımın üzerine oturup elindeki kutuyu kucağına bıraktı.

İlgiyle parlayan bakışları üzerimdeydi ve heyecanlı görünüyordu.

“Sonunda bu sarayda kendi yaşıma yakın ve konumu itibariyle arkadaşlık edebileceğim biri olacak.” Tüm bedenimi baştan aşağı süzüp dudaklarını takdir edercesine kıvırdı. Onu rahatça görebilmek için tuvalet masasının sandalyesini çevirip oturdum. Bu yüz ifadesinden sonra duymayı beklemediğim şeyler söyleyeceğini tahmin etmiyordum.

“İnsanların nefesini kesen bir güzelliğin var. Çok şükür ki Victor’un nişanlısısın.” Yani prenses onun için bir tehdit unsuru oluşturmayacağım için seviniyordu. Bunu bu dürüstlükte açık açık itiraf etmesi bir kaşımın hayretle havalanmasına sebep olduğunda bir şeyleri yanlış anladığımı düşünmüş olacak ki, “Yani demek istediğim, ailemize katılacağın için gerçekten mutluyum,” dedi. Sözlerinin samimiyetini yansıtan ifadesine güvenmekten başka seçeneğim yoktu ama bu, güzel prensesin başka kızların güzelliğini neden kendisine bir tehdit olarak gördüğünü açıklamıyordu. İçten içe benim gibi öz güven problemi mi var acaba diye düşündüm. Eğer benim büyüdüğüm şekilde büyütüldüyse ki hiç sanmıyordum çünkü kimse Lord Renly kadar korumacı olamazdı, o zaman bu düşüncelerinin altında yatan sebebi merak etmekte haklıydım. İçimde bir yerlerdeki Gloria’nın sesi, zihnimin derinliklerinde kıpırdandı.

“İltifat etme sırası sende Gloria...”

“Siz de oldukça güzelsiniz ve bunu çok kez duymuşsunuzdur zaten.”

Victoria’nın gözleri sözlerimden sonra sanki bunu duymayı bekliyormuşçasına parladı. “Ah...” Uzanıp koluma dokundu. “Çok teşekkür ederim, aslına bakarsan bu konuda kızlar birbirine daha dürüst.” Neşeli sesi karşısında ona karşı istemsiz bir yakınlık hissettim. Prensesin ihtiyacını duyduğu arkadaşlık kadar benim de ihtiyacım olanın bir başkasının samimi yakınlığı olduğunu, şimdi şimdi fark ediyordum. Evimden çok uzaktaki bu koca yabancı sarayın içinde bir dost fena olmazdı.

“O nedir?” diye sordum bakışlarımla kucağındaki kutuyu işaret ederek.

Prenses varlığını unuttuğu kutuyu hatırlayınca, “Ah, evet o,” dedi ve lacivert kadife kutunun ağzını aralayıp yakutlarla bezeli gerdanlığın ve küpelerin olduğu kutuyu bana uzattı. Anlamaz bakışlarım kutu ile Victoria’nın yüzünde gelip gidince ekledi. “Bu, Victor’un sana hoş geldin hediyesi. Nişan hediyesi gibi de düşünebilirsin. Kendi vermek istiyordu ama bu saatte odana gelmenin uygun olmayacağını düşündü,” diye açıkladı. Duraksadım, ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Gülümsemeye çalıştım ama başarılı olduğum söylenemezdi. Dudaklarımı ısırığımı fark ettiğimde Victoria, “Ah, beğenmediysen söyle lütfen, kabalık etmiş olmazsın,” dedi.

Derin bir nefes alıp kuruyan dudaklarımı dilimle ıslattım. Bacaklarımı sallamaya başlamıştım yine. Kaygı yeniden bedenimi kontrolden alıyordu. “Sadece nasıl desem... Bu, çok değerli olmalı,” dediğimde Victoria tiz bir kahkaha attı.

“Gloria!” İsmimin sonunu uzatırken gözlerini devirdi, söylediklerime inanamıyordu. “Wizard Lordu’nun biricik kızı için az bile.” Prensesin sözleri gururumu okşamadı, kim olduğumu ve neden bu hediyeyle layık görüldüğüm yüzüme çarpılmıştı. Tatsızca gülümsedim.

“Haklısınız.” Uzanıp gerdanlığı yatağından çıkardım. “Bir lordun kızına layık,” dediğimde Victoria, yanlış bir şeyler söylemiş olduğunu düşünmüşçesine dudaklarını birbirine bastırdı.

“Ah, elbette sadece lordun kızı olduğun için de..” derken onu tamamladım. “Aynı zamanda prensin nişanlısı olduğum için, evet.” Sesim istemesem de manalıydı. Victoria özür dilercesine bakınca onu teskin etmek için elimden geldiğince güzel bir biçimde gülümsedim.

“Yine de...” dedim iç çekerek. “Ekselansları hediyesini yarın da takdim edebilirdi, sizi bu saatte bunun için yormasından dolayı üzgünüm.”

“Şu sizi bizi kaldıralım.” Eğilip omzuma düşen sarı saçlarını özenle sırtıma attı. “Biz artık iki yakın arkadaşız.”

Başımı salladım. “Evet, arkadaşız elbette.”

“Ve de aramızda kalsın ama Victor sanırım baban ve abilerinden biraz çekiniyor.”

Kaşlarım çatıldı. “Ama o prens.”

Prenses keyifle gülümsedi. “Ve baban krallığın en güçlü lordu. Abin de...” Duraksadı. Gözlerinden geçen parıltı dikkatimi çekti. “En güçlü lordun vârisi. O yüzden çekinmesi normal.” Gerdanlığı tekrar yatağına yeni doğmuş bebeği yatırırcasına bir nezaketle bıraktım. Victoria özenli hareketimi anbean takip etti. “Ayrıca yarın sabah tüm lordlar saraya teşrif etmiş olacak ve lordlar kamarası toplanacak, biz de birkaç asil hanımla göl kenarında yürüyüş yapacağız, ilerleyen saatlerde beyler de bize katılır.” Cilveli bir şekilde kıkırdadı. “Bekâr bey ve hanımlar için harika bir etkinlik,” dediğinde gülümsemeden edemedim. Okuduğum birçok romanda konusu geçen aşklar genelde böyle etkinliklerde başlıyordu. Yeniden hayal dünyasının davetkâr kapılarından geçmemek için silkelendim.

“Sadece bekârlar mı katılıyor bu etkinliğe?”

“Hayır ama evli hanımların göz dolduran takılarından evli olduklarını anlayan beyler onlara çay ya da göl kenarında yürüyüş teklifi etmek gibi bir gaflette bulunmuyorlar.” Gözüm kapalı kutuya kayınca Victoria tekrar kıkırdadı.

“Evet, Victor belki biraz da bu yüzden acele etmiş olabilir. Nişanlısına çay teklif eden bir lordu öldürerek savaş çıkartmak tam onluk bir iş olur doğrusu.”

Prensi ilk gördüğümde yıktığım ön yargım kuvvetle kendini yeniden inşa etmeye başlamıştı. Kafese kendi kanatlarıyla giren bir serçeydim. Yolun yorgunluğunu tüm kaslarımda yeniden duymaya başladım. Ona verilen bir oyuncağı paylaşmak istemeyen bir çocuğun sahiplenici hırçınlığının kokusunu alıyordum. Midemin üzerindeki ağırlığı görmezden gelmeye çalışarak, “Ekselansları biraz kıskanç sanırım,” dedim.

Prenses sanki bu olağanmışçasına bir omzunu silkti. “Kendinin olanı paylaşmaktan hoşlanmaz.” Victoria’nın cevabı ön yargı taşlarımla üzerine bir yenisini daha koydu. “Hangi erkek hoşlanır ki?” diye şakıdı gülümseyerek.

“Kim bilir... Çok erkek tanımadım. Babam ve kardeşlerim, o kadar.” Evet, koruyucu bir ailem vardı ama bu tür bir kıskançlığı hayatım boyunca tatmamıştım, şu ansa ağızda acımsı bir tat vardı.

Victoria anlayışla toyluğuma gülümsedi. “Ah tatlım, bir erkek kıskanıyorsa aynı zamanda seviyor demektir.”

Daha önce herhangi bir gönül ilişkim olmamış olabilirdi, hatta çok fazla insan dahi tanımamış olabilirdim lakin prensesin bu görüşüne katılmıyordum. Kıskançlık kötü bir duyguydu, insanı yiyip bitiren türden. Yine de muhalefet etmek istemediğim için gözlerimi kırptırdım.

“Prens henüz beni tanımıyor bile,” dedim aniden. Toy olduğumu düşünüyor olsam dahi Victoria'nın dedikleri absürttü. Alnımın şüpheyile kırışmasını engelleyememiştim.

“O zaman ilk görüşte aşk...” diye omuzlarını silkti prenses.

“Masallarda ve hikâyelerde.”

“O zaman masal ve hikâyelerdeki prensesler kadar şanslısın!” diye şakıdı. Bu sözlerine kendisinin de inanmadığına emindim ama mücadeleyi sürdürececek gücü kendimde bulamıyordum. Victoria kutuyu komodinin üzerine bıraktı ve ağırca doğrulup yanıma geldi. Eğilip yanağıma ufak bir buse kondurup doğrulurken, “İyi geceler Gloria, güzel rüyalar gör,” diyerek bir kuğu misali odadan ayrıldığında ben ve yakut gerdanlık baş başa kaldık.

Tüm yorgunluğuma rağmen uykuya dalmakta zorlanıyordum. Bunun sebebi, görebileceğim kâbusların yarattığı tedirginlikti. Bir süre kıvrandıktan sonra yataktan doğruldum ve beyaz ipekten sabahlığı üzerime geçirip kapalı perdeler yöneldim. Perdeyi ve camı açıp gecenin serin temiz havasını içime çektim. Saray arazisi sanki gece değilmişçesine ıslıl ışıldı. Gözlerimi gökyüzüne kaldırıp karanlıkta parlayan yıldızlar var mı yok mu diye bakındım. Gri bulutlar ve tek tük parıldayan belli belirsiz gök cisimleri göğü dolduruyordu.

Hava sakin, esinti rüzgâr olamayacak kadar dingindi. Serin hava tenimi okşadığında camı açık bırakmaya karar vererek yatağıma döndüm ve örtüyü üzerime çekip gözlerimi yeniden yumdum.

Geçmişten gelen huzurlu bir ses, huzursuz bir şarkı söylüyordu. Melodi hem onu bulmam için davetkârdı hem de koşup kaçmamı söyleyen tehditkâr bir hava barındırıyordu. Karanlık boş bir arazinin ortasındaydım, ayaklarımın altındaki çimlerse taze ve ıslak... Yağmurun sesiyle birlikte damlaları birer nokta gibi tenime değişiyordu. Cesaretimi toplarken sese doğru yürümeye başladım. Rüzgâr esti ve saçlarımı okşayıp arkamda savurdu.

Burnuma cezbedici, kanımı damarlarımda hızlandıran bir koku estiğinde gözlerimi kapattım. Rüzgâr bu sefer daha sert esti ve süratle durdu. Kalbimi ince bir sızı kapladığında yakın bir bedenden yayılan ısıyla o koku üzerime bulaştı. Gözlerimi açmak için kendimi zorladım ama göz kapaklarımdaki kuvvet öyle fazlaydı ki başaramadım. Bir çift el yüzümü kavradı ve sıcak nefesi tenimde hissettim. Nabzım kulaklarımda uğulduyor, kanım kaynıyor, karnımda tuhaf bir burulma vardı.

Bu, korku değildi.

Bu, sadece korkulacak kadar güzel bir histi.

Dudakları dudaklarımdın üzerindeyken fısıldadı.

“Kâbusunu rüyandan ayırman neden?”

Teni, ateşten dövülmüşçesine sıcaktı.

İlk defa bir rüyanın ardından sıçramadan ve çığlık atmadan uyandım. Perde, bir hayalet gibi odama doğru esiyordu. Dışarıdan gelen yağmur kokusuna eşlik eden toprağın kokusu ferahtı. Yüzümde ve saçlarımda hissettiğim ıslaklıkla doğrulurken kaşlarım çatıldı. Ellerimi istemsizce kalbimin üzerine götürdüm. Göğsümün içinde deli gibi çarpıyordu. Parmaklarım hızla dudaklarımı buldu.

Küçük bir yağmur tanesi alt dudağımın üzerindeydi.

Üzerimde kanın, yağmurun ve barutun pis kokusunu taşıyordum ama omuzlarımdan sırtıma akan, dövmemi ısıtan hissin nedeni öfke değildi. Arafta savrulan görünmez bağlarım kendine ait olanı tanıyordu artık. İçimde ise canavarımın yüzyıllardır süren açlığını duyuyordum. Kan ve güç istiyordu. İnsanlar tarafından mahrum bırakıldığımız yeryüzünü istiyordu. Ben kendi isteğimi düşündüğümde, tenimden akan kanın ardındaki yaratık uyarırcasına hırladı...

Düşünme yetimi ele geçirmeden öfkemin sahibi yaratığı dizginledim. Beni beklediklerini tahmin ediyordum ve içimdeki onu görme arzusunu bastıramamıştım. Bizi birbirimize bağlayan lanet beni ona çekiyordu ve ben o laneti yüzyıllardır üzerimde taşıma-
ma rağmen can sıkıcı bir şekilde ona karşı koyamıyordum. Aynı zamanda lanet beni ondan uzak durmaya da mecbur ediyor, bana imkânsızlıkları sinsi bir yılan gibi daima fısıldıyordu. Kuralları çiğnediğimin ve oyunbozanlık yaptığının da farkındaydım ama aksi davranırsam bu işten zerrece zevk alamayacağımı biliyordum. Şöyle bir anımsayınca iç çektim. Evet, kesinlikle bedenimde ılık ılık kanayan tüm yaralara değmişti. Onu anımsadığımda -ki artık yüzü hafızamdan silinmeyecekti- dudaklarımda memnun bir gülümseme belirdi.

Uzun sarı saçları yastığına doğru akıyordu. Yüzü pamuğun ve ipeğin içinde bir mücevher gibi parlıyordu. Güzelliğinin beni şaşırtmaması gerekirdi ama bin küsür yaşındaki beni bile şaşırtacak kadar güzeldi.

Yine de insandı. Kandan ve kemikten bir ölümlü...

Onun gerçekte ne olduğunun acı farkındalığı zihnime vurduğunda, gülümsemem fitili biten bir ateş gibi solarak söndü. Nitekim içinde arzular ve yoğun istekler barındırıyordu. Zenginliğin ve şatafatın içinde uyuyordu. Etrafı kendi gibi güzelliklerle bezeliydi. Çiçeklerin en güzelini koklayıp mücevherlerin en gösterişlisini takıyor olmalıydı. Korunup sakınılmıştı. Böyle birinin bir canavara kalbi-

ni vermesi o sonu mutlu biten masalların mezesiydi. Leydinin aşkı benim lanetimin dramasının yanına uğramazdı bile. Bunu kendime sürekli olarak hatırlatmalıydım. Uyurken bir melek gibi görüldüğüne aldanmamam gerekiyordu. Lakin bir şey... Bir kıvılcım ya da bir arzu, artık o neyse, beni asırlar içinde ilk kez heyecanlandırıyordu ve buna bildiğim lanetime rağmen engel olamıyordum.

Rayne'in her zamanki yakarışı beni yoğun ve yakın hatıramdan şiddetle ayırdı. Ezberlediği kelimelerle sesinin aynı alışıldık öfkeli tınısıyla söyleniyordu. Üzeri tamamen çıplak ve kan içinde olan vücudumun üzerinde gezinen elleri hünerliydi. "Geber Damon, geber de kurtulalım artık!" Bir griffinin hem dostu hem de hastası olmak yaptığım en salakça şeydi. Her yaralanmam sanki ölümüm mümkünmüşçesine Rayne'in ardı arkası kesilmeyen hayıflanmalarına sebep oluyordu. Şatonun en yetenekli şifacısı olmasa da güvенеbildiğim en becerikli yaratıktı. Efendisinin en pis sırlarını bilen ve her yarasını saran arkadaşı...

"Bazen kendini öldürmeye çalıştığını düşünüyorum, neyse ki bu mümkün değil." Rayne'in sert parmakları, sırtımdaki mızrağın ucunu kanırtarak çıkardığında dişlerimi kenetledim. Tüm çenemden boynuma, oradan da belime kadar kasılan kaslarımdan acı çektiğimi anlayınca dokunuşlarını daha da sertleştirdi. Rayne'in yersiz endişesini hak ettiğim o günlerin geleceğine dair yükselen umuduma tutundum. Yine de o, acıyla bağırmamı ve yumuşak olması için ona yalvarmamı istiyordu. Ben ise benden istenilenleri kimseye kolay kolay sunan o adam değildim.

"Evet, değil. Üzerimdeki lanete ölüm bile işlemiyor." Acıma rağmen sesimin tek düzeliğinden memnundum. Rayne öfkeyle soludu, bakıra kaçan kızıl saçları omuzlarıma değiyordu. Sırtımı dikleştirince yaramla beraber onun da açısı değişti ve saçlarının bedenimle teması kesildi.

"Onu bulduğunda lanetin bir kısmı kırılacak ve öldürülebilir olacaksın." Sesindeki isteksizliği görmezden geldim.

"Onu bulduğumda değil, ona âşık olursam," diye düzelttim.

Şifacım hiç düşünmeden, "Onu bulduğunda âşık da olacaksın,"

diye çıktı. Rayne'in son sözleriyle alaylı bir kahkahayı dudaklarımdan bıraktığımda sırtımdaki yaraları sarmayı bırakmıştı.

Yatakta masumca uyuyan o güzelin bir canavara âşık olması ne hoş olurdu... Sertçe yutkundum ve bu hayali düşüncelerimden savuşturdum.

Tam karşıma geçip dizlerinin üzerine çöktü, sarıya dönüşen gözlerinde saçlarının kızılında bir ateş yanmaktaydı. Bu, onun her zamanki hâllerinden biri değildi. Ona inanamayan gözlerimin üzerindeki sert kaşlarım havalandığında, gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Gözlerini tekrar açtığında hareleri tekrar koyulaşmış; sarı ışıltı, bir çember olarak harelerinin etrafında kalmıştı. Dönüşüm geçirip pençelerini ve gagasını iç organlarıma batırmasını istemiyordum. Sağlam ve gösterişli vücuduma yakın zamanda ihtiyacım vardı. Griffinlerin insandan yırtıcı bir kanatlıya dönüşmesi, gözlerinden başlardı. Önce gözlerimizi dönüştürürdük, ardından ellerimizi ve en son tüm bedenimizi... Şu an Rayne'in elaları parlak bir sarıya dönmekteydi. Tüylü devasa kanatları, vahşi pençeleri ve korkutucu yüzü olan bir yarı aslan, yarı kartal... Tüm ürkütücülüğümüzün yanında bir kuş olduğumuzu düşününce gerçekten de yüzyıllardır trajikomik bir durum içine sıkışıp kalmıştık. Neden sadece aslan ya da kartal değildik ki seni lanet cadı... Tüm griffinlerin içinde beni ölümden dahi koruyan bir lanet vardı, diğer kalanlarını ciddi yaralar açarak öldürmek mümkündü ya da başlarını kopararak... Ölümsüz olan bendim çünkü hepsinden daha korkunç bir canavardım ve kendimden daha korkunç birinden olmuştum. Beni ve tüm halkımı yeryüzünden koparıp bizi birer canavar kılan lanetin mihenk taşıydım.

Rayne kafamın içini okumuşçasına, "Bir canavarı saf bir kalbin sevebileceğine inanmıyorsun," dediğinde tek kaşı havada kalan ifademle Rayne'in sözlerini onaylayan bakışlarım onun üzerine mihlandı.

Başımı salladım. "İnanmıyorum." Sözlerim ağzımda acı bir tat bıraktı. Rayne araştıran bakışlarıyla başını hafifçe yana eğdi. Onun bir diğer özelliği ise zaman zaman değişen öngörüleriydi çünkü o da Antoni gibi lanetle birlikte griffine dönüşmüş olsa da başka bir kökene aitti.

Rayne'in asıl ırkı elfti ve elfler, elf oldukları zamanlarda benim krallığıma öngörülerıyla hizmet vermişlerdi. Tıpkı Rayne'in zaman zaman bana yaptığı gibi.

"Gri gökyüzü gözleri olan bir kadın var," diye mırıldandı. Sesi derinlerden yankılanıyordu. Bakışları karardı ama gördüğü bir ihtimal olan gelecekti. "O..." Yutkundu ve hızla başını sallarken boynunu düzeltti. Kaşlarım çatıldı.

"Ne gördün?" diye sordum.

Başını sağa sola sallarken, "Belirsiz. Kan vardı, bir tür ayın," dedi. Dudaklarımı eğretiyle kıvırdım.

"Sakın onu öldürmeye kalkma, bize lazım," dedim duygudan uzak bir sesle. Elalarını koyu harelerime dikti, ifadesi ciddiydi.

"Sana âşık olmasını istiyorsun," dedi yarı sorar yarı belirsiz bir tespitle.

"Bu laneti kırmak istiyorum," diye anında cevap verdim. Başını iki yana salladı.

"Sadece lanet için değil, bu gece gördüğün o kızın aşkını istiyorsun."

Dudaklarımın arasından gülercesine bir ses döküldü. "Vermediğini alamazsın Rayne. Onu sevmeden, onun beni sevmesini bekleyemem. Biliyorsun, kalbinin yerinde yüzyıllardır yosunlaşmış bir kayayı taşıyan benim. Mühürlenmek demek, en siyahın en beyazla karşılaşması demek. Sen kötülüğün saflığa taptığına bunca yüzyıl boyunca hiç şahit oldun mu?" Rayne'in yüzünde beliren acı; son değil, ilk sözlerim yüzündendi.

"Ben neden senden o duyguyu alamadım peki?" Omuzları düştü. Gerdanı hızla kalkıp iniyordu.

Onun bana verdiği ama benim ona istediği şekilde veremediğim sevgiden bahsediyordu. Gözlerindeki ateş, kırgınlığın keskin soğukluğuyla soldu.

Yutkundu ve omuzlarını tekrar dikleştirdi. Güçlü görünmeye çalışıyordu, bilmiyordu ki onun gücünü hep takdir ediyordum. "Seni sevdiğim hâlde sen neden beni seni sevdiğim gibi sevmedin o zaman?" diye sordu tekrar.

“Bu öyle bir sevgi değil, Rayne.” Duraksadım, onu incitecek konulara girmemeye gayret ederek. Kısa bir nefes aldım. “Yüzyıllar boyunca süren karanlığı, bizi gökyüzüne hapseden laneti kıracak bir aşktan bahsediyoruz. Ben, aşkın benim için var olacağına inanmıyorum,” diye sözlerimi tamamladığımda, “Yani...” dedi Rayne, kesik kesik aldığı nefeslerinin ardından.

“Yani benim sana olan sevgim ehemmiyetsiz, öylesine, karşılık bulmaya değmeyecek kadar anlamsız...” Yüzünü çürümüş bir leş koklamışçasına buruşturdu. Sesi titriyordu. Bir gün kalbinin geri döndürülemez şekilde kırılacağını biliyordum ama o gün bugün değildi.

Neredeyse birkaç yüzyıldır bana olan duygularını göstermekten bir an olsun gocunmamıştı. Sanki üzerindeki lanetin sorumlusu ben değilmişim, tüm bu vahşetin anahtarı canavarlığım değilmişçesine her zerreme değer veriyordu. Kürek kemiklerimden, geniş omuzlarıma ve oradan da kollarıma süzülen kanat dövmelerime bakıyordu, gözlerime bakarak konuşursa ağlayacağını biliyordu, ümitsiz duygularından onu vazgeçirmeyi başaramamıştım. Her yüzyılda bir yapılan o balonun tarihi yaklaştıkça da bu şekilde hassaslaşıyordu. Kulaktan kulağa yayılan o yeni türeyen söylentiler sonrası Rayne daha öfkeli ve hırçındı.

“Kralımız laneti bozacak kadını buldu, o insanı buldu...”

“Rayne...” Çağrımı duymazlıktan geldi. Sesimi yükseltmedim, kalp atışlarımdan kan akışıma kadar beni duyduğunu biliyordum. Çünkü biz görülmeyeni görür, duyulmayı duyardık...

“Rayne.”

“Efendi Alastor!” Gözlerini olabildiğince benden uzakta tutuyordu. Rayne, bana ne zaman sinirlense tüm adlarımı silerdi ve soyağacımla seslenirdi. Aramızdaki görünmez sınırı bir anda görünür kılan bir soy isimle...

Bakışlarıma yerleşen katılığı onun üzerine diktim. “Seni böyle görmek istemiyorum,” dedim, bir arkadaştan çok bir lider gibi buyurarak. Tam da onun hitap ettiği soy ismime yakışır bir emirle.

“Emredersiniz,” dedi ve oturduğu yerden hızla fırladığında onu bileğinden yakaladım. Dokunuşumun onda şimşek etkisi yarataca-

ğını bilmiyordum. Kolunu sertçe çeker hatta sözlerimden sonra suratıma okkalı bir yumruk geçirir ve gider diye düşünmüştüm. Hızla bana döndü ve dizlerimin üzerine oturduğunda sırtımı geriye attım.

Kaşlarım çatıldı. “Ne yapıyorsun?” derken kollarını ensemin arkasına dolayıp yüzünü yüzüme yaklaştırdı.

“Yatağına aldıklarından çok daha güzelim, çok daha sadık ve âşık...” İsyanının giderek tırmanmasına izin veremezdim.

“Rayne,” dedim uyarırcasına. Kollarını çözmeye çalışsam da direncini koruyordu. Canını yakmamak için kendimle mücadele verdiğimin, sıkıştığım dışlerimden farkındaydı.

Biraz daha üzerime eğildi. Açık gerdanı çenemin hemen altında inip kalkıyordu. Daha sert bir tınıyla, “Rayne!” diye uyardım son kez ve kollarını çözüp arkasında birleştirdim. Hareketsiz kalmasını sağladığımda isyanının getirdiği öfkesi de kırıldı. Gözlerimizin arasında bir karış mesafe yoktu. Sert nefes alışverişleri yüzüme çarparken şefkatli tarafıma tutunup Rayne’in bunca zaman benim için yaptıklarını düşündüm.

“Bu bir kere daha olursa, buna bir kez daha kalkışırsan bir daha asla eskisi gibi olamayız!” Bir tehditten çok daha gerçek bir son olan sözlerimden sonra omuzları düştü. Onun gibi güçlü birini böyle görmek beni ondan daha çok üzüyordu. Gözlerinde dizginlemeye çalıştığı öfkesini görebiliyordum ama gerekirse o öfkeyi ondan tamamen çekip alırdım. Gözlerime o caydırıcı bakışlarımı takındım. Titreyerek irkildi.

“Evet, çok güzelsin. Bunun farkında olan ve aşkının kıymetini bilecek birini seçmelisin, seni durmadan reddeden birini değil,” dedim. Bu sefer bir emir değil, bir istek sunuyor olsam da sesim sertti. Bakışları değişti, bir uykudan uyanıyormuşçasına silkelendi.

“Ya ona âşık olursan?” diye sordu bu sefer bileklerini elimin arasından kurtarıırken. Ne söylersem söyleyeyim ya da ne tavsiye verirsem vereyim akli tek bir noktada takılı kalmış sözlerimi işitmiyordu. Bedeni daha uzağımda olsa da hâlâ dizlerimin üzerinde oturuyordu. Sessizliğim bu konudaki ümitsizliğimi ortaya koyuyordu, cevap vermeye gereksinim duymuyordum ama Rayne ısrarcıydı.

Yavaşça doğruldu ve karanlıktaki cılız mumun altındaki kanlı bezleri toplayıp vücudunu dikleştirdi, kederli gözleri yüzümdeydi. “O zaman öldürülebilirsin, biliyorsun değil mi? Çünkü lanetin seni koruyan kalkanı kırılacak.”

Alayla gülümseyerek ayağa kalktım. Bu sefer gözlerini uzakta tutan bendim. Soğuk karanlık duvarlara bakarken kalp atışlarımı yokladım. Sert ve ölüm geçirmez vuruşları bana o yalnız sonsuzluğu düşündürse de güzel bir sonun fikri dudaklarımdaki gülümsemeyi korudu.

“O zaman beni istediğin gibi rahatlıkla öldürebilirsin.”

Rayne çıktıktan sonra uzun ve parlak siyah kristal aynadaki yansımama baktım. Arkaya kavislendirdiğim siyahtan bile kuzguni sık saçlarım, açılı yüz hatlarımı, Cadi'nın izini taşıyan biçimli yarı dolgun dudaklarımı öyle ortaya seriyordu ki eğer kız beni insan yüzümle görebilseydi ne düşünürdü diye merak etmeye başlamıştım. Gün ışığının altında asla göremediğim insan vücudum bana bile yabancıydı, kendimi bir canavar olmaya o kadar alıştırmıştım ki istemeden de olsa yeşil ve nemli çimlerin üzerinde güneşin altında bir insan olarak yürümenin nasıl bir hissiyat vereceğini merak etmeye başladım. Merakımın yoğun arzulara dönüşmesine fırsat vermeden tekrar görünüme odaklandım, en görebildiğim ve yabancıysa olduğum o asıl hâlime. En ihtişamlı insanoğlundan daha ihtişamlı vücudum, sargıları kan içinde bile olsa kuvvetli ve yenilmez görünüyordu. Her hâlimle iki insanüstü varlıktan olduğum belliydi. Bacaklarımı saran deri pantolon tüm kasları çizgileriyle birlikte ortaya seriyordu. Uzun ve iri elimi kalbimin hizasına kaldırdım. Sağ elimin uzun ve güçlü parmaklarını bir kaya sertliğindeki kaslarımda gezdirdim. Bir ölümlüde olmayacak kuvvette ve kudretteydi. Görkemli bir dağ kadar sağlam ve belirgin... Avcuma vuran kalp atışları bir yenilmeze yaraşır sertlikte hissediliyordu. Rayne'in sözlerini ve tedirgin bakışlarını anımsayınca avcumun altındaki hızlı vuruşlar ehlileşip yumuşadı.

“Ya ona âşık olursan?” diye sormuştu. En derin korkusunu te-reddüt etmeden haykırdığında belli etmesem de bir anlığına o so-rusunun gerçek olup olamayacağını düşünmüştüm. Çok kısa bir an aşkın nasıl bir duygu olduğunu merak ettim. Benim gibi bir canava-rı bile ehlileştirip ehlileştiremeyeceğini... Ve o aşkın bir ölümsüze mutlu bir son armağan edip etmeyeceğini... İhtimaller başka ihti-mallerin düşüncesini arkasında sürürken, ağır bir kara bulut o ihti-mallerin üzerine yığıldı.

Çok geçmeden Cadı’nın kasvet kokan sözleri yeniden zihnimde-ki yerini buldu.

“İnsanlar güzel olanı sever, Alaric. Bu lanet sadece canını de-ğil, ruhunu da koruyor. Lanet yüzünden bana öfkeli olabilirsin ama aslında ben seni nefsi ve hırsları peşindeki insanlardan koru-yorum. Sana, sadece sana ait olan bir ırk ve krallık verdim. Yine de eğer bir gün saf bir kalbe sahip, gerçek mutluluğu tatmamış ruhun el değmemiş bedeni; varlığını senin için armağan ederse söz veri-yorum, lanetin son erecek.”

Kızın varlığını uzaklarda duymak bile öyle yorucuydu ki onunla göz göze geldiğimizde bana hissettireceklerinden sinsice korktuğu-mu kendime dahi itiraf edememiştim. Bu duygu bana çokça yaban-cıydı. Yine de o his, vaktini akıllı bir yılan gibi kalbimin altındaki deliğinde bekliyordu. Yüzünde sadece bir canavar, ellerinin yerinde korkunç pençeler gördüğü birini sevmesini bekleyecektim. Kalbi bir gün benim için atmaya başlarsa eğer gerçek beni görebilecekti, şu an aynadan koyu gözlerime yansıyan beni! Bu ise neredeyse imkânsız bir beklentiden başka bir şey değildi çünkü ilk vals için yeryüzüne inmeden hemen önce Cadı’nın bana öğreceği hayal perdesinin kalk-ması için gerçek bir aşka ihtiyacım vardı. Rayne’in sözleri ise hâlâ kulaklarımda çınlamaya devam ediyordu. Onu sevebilir miydim? Bu mümkün müydü? Bir insanı sevmek, o senden ölesiye korkarken.... Irkı, seni ve tebaanı bir lanete kurban ettirmişken... Yeryüzünün ve gökyüzünün koruyucusu babanı öldürüp iktidarını elinden alan in-san ırkından birine âşık olmak... Tüm bunlara rağmen ya olsaydı, diye düşündüm. Bir insanı sevseydim... Tanıdığım bir insan vardı ama asla bir insanın taşıdığı nefsi ve doyumsuzluğu taşı mıyordu, o

başkaydı. Oysa laneti kırabilecek olan o kız bir lordun tek kızıydı, zenginlik ve gösteriş içinde büyümüşü. Saray içindeki odasını düşündüm. Lüks ve zenginlikle bezeli eşyaları...Yine de tüm umutsuzluğuma ve iyimserliğime rağmen kalbim bir ihtimal için tekliyordu; imkânsızlık kokan o varsayım için...

Eğer onu seversem bana her baktığında ürktüğü için kendimden biraz daha nefret edecek, bir fâninin lütfedeceği iki güzel sözü de deli gibi arzulayacaktım. Ben aciz bir varlık değildim ve Korumacı'nun akıbetinden aldığım ders, aşkın her türlü varlığı acizleştirebileceğiydi. Halkım ve yoldaşlarım için gücümü son ana kadar korumalıyım.

Ben, canavardım; ben, geceydin; ben, insan ırkı için ölümdüm...

Yaşam beni dize getiremezdi. Korkunçtum, her canlıyı dize getirecek güce sahiptim. Gökyüzünün hükümdarıydım.

Aşk bir yaratığın fitratında olamazdı. Lakin özgürlüğümü arzulayan umudum zihnime bambaşka bir fikri fısıldadı...

"İnsanlar güzel olanı sever," demişti Cadı.

Belki de leydi, balodan önce canavarını geceye saklamış bir kral görmeliydi.

KÂBUSLARIN NİNNİSİ

Bir vals dönüyor zihnimde,
Korkunç kâbusların ve tatlı rüyaların arasında...

Gloria

Lord Renly'nin çok sevdiğim bir sözü vardı. *"İnsan, en iyi kendini kandırır ve en büyük yalanlarını da kendisine söyler."* Dün gece o rüyadan sonra sanırım bunu yapmıştım. Bambaşka bir kâbus gördüğüme, zihnimin benimle oynadığına, yağmur damlalarının uzaktaki pencereden süzülüp üzerime yapıştığına bir şekilde umutsuzca kendimi inandırmıştım.

Bu sabah, dün akşam prensesle konuştuğumuz etkinliğe hazırlanırken yağmuru, rüyaları ve zihnimde dönüp duran o buğulu sesi düşünmeyi kendime yasaklayarak önünde saatlerdir dikildiğim boy aynasına baktım.

Pembenin suya karıştığı en silik tonundaki korsajımı takip eden krem elbisem tam da istediğim şekilde gösteriştense uzaktı. Gözleri üzerimde tutmaya teşvik edecek her rengi elimin tersiyle ittiğimde, küçüklüğümden beri yanımda olan yardımcımız Moli niyetimi

çoktan anlamıştı. Fazlasıyla bronz teninin tam aksi bembeyaz dişlerini göstererek gülümsedi, kıvrık toplu saçlarından birkaç tutam alnına dökülüyordu. “Ne kadar gözlerden uzak kalmak isterseniz de leydim, güzelliğinizle bu pek de mümkün olmayacak.” Aksanlı konuşması her zaman çok hoşuma giderdi. Dilinin kırıklığı samimi havasını artırsa da bu sefer işe yaramadı. Rahatlamamış, aksine sözleriyle daha da gerilmiştim. İç çektim ve gözlerim açık pencereye kaydı. Hava, gecenin aksine berrak ve durgundu. Ne yağmurdan ne de efil efil esen rüzgârdan en ufak bir iz vardı.

“Gece çıkan fırtınayı duydunuz mu leydim?” diye sordu. Gözlerimin dışarı kaydığını fark etmişti. Başımı iki yana salladım.

“Duymadım. Kötü müydü?”

Alnı kırıştı, doğru kelimeleri arıyor gibi dudaklarını büzdü. “Gürültülüydü.” Cevap vermek yerine dudaklarımı ısırırken Moli ellerini son kez üzerimde gezdiriyordu.

Boy aynasında kendimi süzmeye odaklandım ve Moli omuzlarımın üzerinden koyu kahve gözleriyle bana hayran hayran bakıyor, bulamayacağını bildiği hâlde kusur arayan bir ressam gibi ellerinden çıkan tablosunu süzüyordu. Açıktaki boynum ve göğüslerim kayak yaka korseli büstiyerimin altında rahat görünüyordu. Fazla cüretkâr bulsam da çok da bir seçeneğim yoktu, en sade kıyafetim buydu. Victoria’nın biraz evvel *merhaba* demek için uğradığında üzerinde gördüğüm elbisenin davetkârlığı yanında, ben kesinlikle erdemli bir rahibe olarak kalırdım. Muhtemelen arkamdan çokça konuşulacaktı.

Ellerim istemsizce bel kavisime kaydı. Diğer leydiler gibi daha ince gözükebilmek adına zulüm çekmeme gerek kalmayacak ince bir bele sahiptim. Bunun için içte içe Tanrı’ya şükrettim çünkü saray duvarlarının ardında rahatça nefes almayı arzulayacağım çokça zaman olacağını henüz daha dün gecedan anlamıştım.

Pembenin aynı tonunda iki şerit krem saten eteğimin üzerinden akıyordu. Belimden önüme V şeklinde inen ince zarif gümüş kemer Gayl’ın hediyesiydi. Moli eldivenlerimi uzattı. Çıplak kollarımı dirseğimin üzerine kadar kapandığında parmağıma bir de taşlı yüzük

geçirdim. Moli, saçlarımı düzeltirken aynadaki aksime bir kere daha göz gezdirdi. Belime kadar inen sarı dalgalı saçlarım fırçalanmış ve parlatılmıştı. Şakaklarımın iki yanından dökülen ince birkaç tel dışında yanlardan başımın arkasında toplanan saçlarım yüzümü tamamen açığa çıkarmıştı. Grimsi mavi gözlerimin üzerindeki kalkık kaşlarım babaminkiler gibi gergindi. Beyaz yanaklarım ve dolgun dudaklarım Moli tarafından biraz daha pembeleştirilmiş, göz kapaklarıma ışıltılı tozlar sürülüp ıslak kömür çubuklarıyla kirpiklerimi belirginleştirmişti. Her ne kadar bir leydi olsam da bana göre bile ufak bir gezinti için gereksiz derecede özenliydi. Balonun nasıl olacağını hayal bile edemiyordum.

Moli, elinde Victoria'nın dün gece bıraktığı kadife kutu ile tekrar yanımda belirdiğinde içimi, tarifine açıklama getiremediğim bir huzursuzluk kapladı. Moli, taşlarının göz doldurduğu yakut gerdanlığı boynuma yerleştirdi. Mücevher bedenime o kadar aykırı duruyordu ki ne benimle ne de elbisemle uyum sağlıyor aksine eğreti kalıyordu. Bazı eşyalar bazı insanların olamazdı hani. Şu an prensin hediyesiyle taban tabana zıtlık içinde olsak da düşüncelerimi yine kendime saklayarak dudaklarımı memnuniyetsizce kıvırdım ve yakut üzerimde parlarken derin bir nefes aldım.

"Pek uymadı sanki ama ekselanslarının hediyesini takmamak olmaz," dedi Moli sanki aklımı okumuşçasına ve gerdanlığa uzun uzun bakıp ekledi. "Oldukça değerli bir hediye. Size hayli kıymet vermekte olmalı." Onun aksine aynadaki beğenmez bakışlarıma hitaben söylediği sözler kalbimi okşamamıştı. Prens eğer bana bir değer vermekteyse bu muhtemelen ondan istenmiş olmalıydı. Hâlâ bu birlikteliği politik çıkarlar doğrultusunda onayladığımı düşünüyordum ve bu düşünce beni huzursuz ediyordu.

Sessiz bir gölgenin yoğun varlığı düşüncelerimde gezmekteydi. Babamın isteği ve kaygılı bakışları zihnimin bir köşesinde, benim kaygılarım ve karmaşık duygularım başka bir köşede birbirlerine değmeden beynimi işgal ediyorlardı. Gerdanlığı takarak kendimi şimdiden boyunduruk altına soksam da beni teselli eden, babamın işin sonunda tercihi bana bırakmış olmasıydı. Şu an seçmem istense, kesinlikle babam ve abilerimle Wizard'a dönmeyi arzuladığımı

söyler, prense nazikçe teşekkür eder ve yine onu kırmamak için ne kadar klişe de olsa benden daha iyi leydilere layık olduğuna dair birkaç söz mırıldanıp arkama dahi bakmadan evimin yolunu tutardım.

Wizard'da mutluydum, rahattım ve kendimi oraya ait hissettiren ailemin yanında davranışlarımı sürekli kontrol etmek zorunda kalmıyordum.

Babam ve kardeşlerimle yediğimiz şen şakrak akşam yemeklerimizi, kır gezilerimizi, akşamüstü sohbetlerimizi anımsayarak huzuru zihnime davet ettim ve burada olamayan düşüncelerimi yine kendime saklayarak gülümsedim.

İşte Elmas Sarayı'nda yaşamak benim için şimdiden bu demekti. Düşüncelerini ve hislerini saklamak, bir kraliçe adayından beklendiği gibi davranmak için rol yapmak...

Ve aşk... Ona dair içimde en ufak bir kıpırtı aradım ve o arayışa dair zihnimde sadece dün geceki rüyam titrediğinde hızla silkelenecek o fıkirden de kaçarcasına uzaklaşıp kapıya yöneldim.

“Gidelim o zaman, prensesi daha fazla bekletmek olmaz.”

Genç ve yarı olgun leydiler olarak, prenses ve şahsi hizmetkârlarıyla beraber bize uzaktan eşlik etmekte olan küçük bir askerî birlikle Wekont Krallığı'nın saray ana binasının epey ötesindeki doğa harikası gölün eteğinde dolaşıyor, seyislerin gezdirdiği kısırakları seviyor, şakalaşıyor, sohbet ediyor ve arsızca erkeklerden konuşuyorduk. Tabii, benim erkek konulu muhabbetlerde onlara katacak pek bir şeyim yoktu. Saraydan gönderilen hizmetkâr ve uşaklar gölün ilerisindeki düz çimlik alanda çardaklar, masalar, barbeküler kuruyor; çok geçmeden dağılıp bize katılacak olan lordlar komitesine hazırlık yapıyorlardı.

Yeşilin binbir tonu ağaçlar bir sıklaşıp bir açılıyor, göl boyunca uzanıyordu. Ağaçların birine yapılan salıncakta sallanan genç leydilerin kıkırdamaları gölün yüzeyinde çınlarken Victoria ile suyun

üzerinde az ileride yüzmekte olan pembe lotus çiçeklerini izliyorduk. Göğüs ayırımına kadar açık yakası olan mavi elbisesi, sağ omzuna yığıldığı dalgalı saçlarının arasına yerleştirdiği minik incilerle bir su perisi kadar güzeldi. Dudaklarını ısırırken düşünceli görünüyordu, bir şey söylemek istiyor da söyleyemiyormuşçasına can çekişmekteydi. Yine de onu cesaretlendirmek için cümlelerim yoktu, onun yerine yanı başımızdan ayrılmayan Moli'yi içecek bir şeyler alması için çardaklardaki uşakların yanına gönderip çimlerin üzerine serilmiş örtüye rahatça yerleştim. Victoria bunu bekliyormuşçasına derin bir *oh* çekip omuzlarını düşürdü ve cana yakın bir sıcaklıkla kulağıma eğildi.

“Gloria, sana bir şey sormak istiyorum ama kesinlikle aramızda kalmalı.” Belli bir seviyede tuttuğu sesi, kimse tarafından duyulamayacak kadar fısıltılı olsa da tedirgin gözleri az ötedeki hizmetkârlarda ve koyu bir sohbeta dalmış leydilerde geziyordu.

Samimi tavırlarına aynı sıcaklıkla karşılık verdim “Elbette.”

“Gayl’ın bir sevgilisi ya da hoşlandığı biri var mı?” Victoria’nın nedense Gayl değil de Gorgi’den hoşlanabileceğini düşünmüştüm. Sanırım sebebi Gorgi’nin daha şen şakrak ve heyecanlı olmasından dolayıldı, tıpkı Victoria gibi.

Başımı olumsuz anlamda sallarken, “Hayır, bildiğim kadarıyla ikisi de yok,” dediğimde Victoria’nın yüzü heyecanlı bir gülümsemeyle aydınlandı.

“Peki nasıl kadınlardan hoşlanır?”

“Biz pek bu konulardan konuşmayız ama sanırım annem gibi,” dediğimde eski prenses ve yokluğu hatırı sayılır bir boşluk bırakmış Wizard Leydisi’nin hatırası yüzlerimizdeki gülümsemeyi hüznünlü bir tebessüme çevirdi.

“Çok güzel ve çok asildi.” Victoria’nın hatıraları benden çok daha canlı gibiydi. İster istemez tuhaf bir kıskançlık duydum. Başımı sallarken Moli bize altın tepside iki kadeh içki ve dolu dolu bir meyve tabağı bırakıp sohbetimizi bölmek için uygun bir mesafeye geriledi.

Victoria girdiği duygudan çabucak çıkıp, “En çok hangi rengi sever?” diye sordu. Gözleri üzerimdeki soluk pembedeydi.

“Mavi,” dedim. Onun üzerindeki elbiseye kayan gözlerime kırdayıp kırışmış eteğini düzeltti.

Bakışları yükselen kahkahaların sahibi genç leydilere kaydığında yüzünde belli belirsiz bir memnuniyetsizlik yanıp söndü. “Şu yeşilli olan...” dedi çenesiyle kalabalık kız grubunun ortasında en uzun ve en güzel olan leydiyi işaret ederek. “Gayl’dan hoşlandığını duydum,” dediğinde Victoria’nın deminki karanlık ifadesinin tanımını netti: *tedirginlik*.

Gayl, kadınların yuva kurmak isteyeceği bir adamdı. Gorgi de sohbet edip iltifatlar ve şakalar eşliğinde hoş vakit geçirecekleri o adam. Bir keresinde ikisinin arasında şahit olduğum bir konuşmada Gorgi, Gayl’a kadınlara karşı eğer bu kadar soğuk ve ketum tutumlarını sergilemeye devam ederse ömrünün sonuna kadar müzmin bekâr ve yalnız bir lord olarak ölüp gideceğine dair sataşmaktaydı. Gayl ise her zamanki olgun tavırlarıyla Gorgi’nin alaylarına sessiz kalıp onu daha ciddi konulara çekmeye çalışarak konuşmayı sürdürmüştü. Eğer Victoria, Gayl’dan diğer lordlar gibi ceketinin içine sakladığı bir gül, alt dudağını ısırmasına sebep olacak yoğun arzulu sözler duymayı bekliyorsa bence oldukça yanılıyordu. Lakin ikisinin görüntüsünü zihnimde yan yana hayal ettiğimde ortaya çıkan, güzel ve yakışan bir çiftin portresiydi. Üstelik konum olarak da birbirlerine uyuyorlardı. En güçlü lordun vârisi ve kralın biricik güzeller güzeli kızı... Okuduğum aşk romanları sayesinde artan hayal gücüm bir tek kendimde işe yaramıyordu. Bir tek kendimi prensle yan yana bir görselin içine yerleştiremiyordum. Victoria’nın yanağımda hissettiğim sıcak fısıltısı beni düştüğüm düşünce kuyusundan çekip çıkardı.

“Geliyorlar.” Başımı çevirip onun baktığı yere baktım. Arkada hazır masa ve çardaklara gruplar hâlinde ilerleyen lordlar birbirleri arasındaki hararetli sohbetlerine oktav düşürmeden devam ediyorlardı. Bu kadar ciddi ne konuştuklarını merak ederken gözlerim çok iyi tanıdığım o simaları hemen buldu. Babam, kralla daha hususi hazırlanmış bir çardağa doğru ilerlerken Gayl ise Prens Victor ile daha açıkta ayaklı bir masaya doğru ilerlemekteydi. Gözlerim Gorgi’yi fazla aramadı, muhtemelen hoş bir kadınla bir gölgelikte kikir-demekteydi.

Victoria'nın açık kahve gözleri Gayl'a kilitlenmişti. Bakışlarımı tekrar abime çevirdim. Uzun boyu, geniş omuzları ve biçimli vücudunu ortaya çıkaran özel dikim bordo ceket, bacaklarını saran kahve pantolonu ve uzun siyah çizmeleriyle tam bir lorddu. *"Geleceğin Wizard Lordu..."* diye mırıldandı iç sesim. Abim, prensten daha görkemli duruyordu. Daha otoriter, daha vakur ve daha iktidar sahibi. İstemsizce *tacı prens değil de Gayl taksa keşke*, diye düşündüm. İç sesim düşüncelerime gülümserken yeniden mırıldandı.

"Geleceğin kralı..."

Neden bilmiyorum ama iç sesimin ikinci tespiti, birinciden daha ağır bastığında gözlerim abimin yakışıklı suretindeydi. Benimkinden biraz daha koyu kaçan sarı saçları sivri yüz hatlarına düşüyor, mavi gözleri güneşin altında âdeta deniz gibi parlıyordu. Victoria haklıydı, leydilerin görseiliğinden en kolay etkilenecekleri bekâr lord kesinlikle oydu.

Prensle her ne konuşuyorlarsa onların da ifadelerine hâkim bir ciddiyet vardı. Gayl'ın kendine güveni bu mesafeden bile okunan bir duruş sergiliyordu. Biçimli kaşları hafiften çatılmış, başını ondan daha kısa olan prene eğmiş dikkatle ona anlatılanları tartıyordu. Kısa bir süre sonra konuşma sırasını ele aldığıında boynunu doğrulttu ve doğrudan prensin gözlerine bakmaya başladı.

Prenses neşe dolu bir nefes aldığıında bakışlarım kısa bir an ona kaydı. "Birbirinize benziyorsunuz." Kibarca gülümsediğimde gözlerimi tekrar Gayl'a çevirecektim ki üzerimde bir çift gözün yoğun ağırlığını hissederek bakışlarımı refleksiyle o noktaya kaydırdım. Prens Victor, tüm dikkatiyle Gayl'ı dinliyormuş gibi görünse de yana kıvrılmış dudaklarıyla beni seyretmekteydi. Parıldayan ukala bakışları, boynumdaki gerdanlığa indiğinde yakutların ağırlığının altında ezildim.

Bakışlarındaki ifadeyi tanımlayamasam da aslında beni rahatsız edenin boynumdaki kıymetli mücevher değil, o olduğunu anlamıştım.

Tüm tüylerim diken dikendi ve yanaklarıma akın eden kan yüzünden kıpkırmızı kesildiğimi düşünürken bakışlarımı hızla

prensten kaçırıp önüme döndüm. Kendisine bakıyor olduğumu sanmasının fikri bile beni utanca boğuyordu. Victoria beni kolumdan çekiştirerek ayağa kalkmak için zorladığında ikinci kere söylediği sözleri anca algılayabildim.

“Kalk, kalk buraya geliyorlar!” sesindeki heyecan benimkinin yanında sönük kalırdı. Koluma tekrar sarılırken, “Hadi Gloria...” diye sessizce mırıldandı.

“*Kahretsin, kahretsin...*” İç sesimle kendi kendime hayıflanırken nihayet güçlkle de olsa toparlanıp ayağa kalkmışım ama onlara dönmek yerine tüm gücümle koşarak göle doğru kaçmak istiyordum. *Lanet olsun Gloria... Neden taktın ki bu gerdanlığı! Babanın söylediğini yapmak için mi yoksa prensi gücendirmemek için mi?* İşte şimdi iki ihtimal içinde derin bir pişmanlık duyuyordum. Aslında arzu etmediğim bir evliliğe fazla istekli ve hazır görünüyor olmalıydım ya da bana bunu düşündüren prensin bakışlarıydı.

İki türlü de kötüydü.

Çok kötü.

Victoria en samimi gülümsemesiyle bize yaklaşan beylere bakarken ben hâlâ önümdeki gölü sanki bana bir seçenek sunacakmış gibi nasıl buradan kaçırım düşüncesiyle tarıyordum. Prensın sesi artık çok yakınımda çınladığında bir yerlere kaçabilmek için fazlasıyla geç kalmışım. “Krallığımızın en güzel hanımefendilerine eşlik edebilir miyiz?” Derin bir nefes alıp yavaşça topuklarım üzerinde döndüm.

Victoria, Gayl’a cilveli bir bakış attıktan sonra kıkırdayarak kardeşinin koluna girdi. “Elbette ekselansları, biz de Gloria ile bu yakışıklı beylere eşlik etsek mi diye düşünmekteydik,” dediğinde prensesle göz göze geldik. Victoria ona onaylamayan gözlerle baksam da umursamadan önüne döndüğünde dilimi ısıırıyordum. Aklımdan bile geçirmemişim. *Tanrı’m!*

Şaşkın şaşkın dikilmemek için Gayl’ın gülümseyerek uzattığı koluna girdim ve önümüzde adımlayan iki soylu kardeşin adımlarını takip etmeye başladık.

Adımlarımı yavaşlatarak aramızdaki mesafeyi açtım ve Gayl’a küçük bir sesle sordum.

“Ne konuşuyordunuz? İfadeniz pek ciddiye lordum.” Kaşları çatıldı ve başını eğip derin gözlerle yüzümü araştırırken muhtemelen prensle muhabbetlerinin içeriğini söyleyip söylememek arasında gidip geliyordu.

Resmiyeti hızla bir kenara bıraktım. “Evet Gayl!” Sabırsız sesi- me isteksizce dudaklarını kıvrırdı. Kelimeler ağzının içinde ona ezi- yet ediyor gibiydi.

“Dün gece bahsi geçen yaratıklardan biri saray çevresinde gö- rülmüş ve okçular tarafından yaralanmış.” Omuzlarını silkerken ifadesine çöken karanlık, aydınlık yüzünde eğreti duruyordu. Elimi güven verici şekilde sıkıp, “Endişelenme sakın, okçulardan korkup kaçmış tekrar gelmeye cesaret edemez.” Gayl’ın grimsi mavi gözle- ri kararlılıkla parladı. Sözlerinden nasıl bu kadar emin olabildiğini düşünürken sertçe yutkundum ve boğazımı bir el sıkıyormuşçasına havayı ciğerlerime güçlükle çektim. Gözlerim ilerimizde yan yana ilerleyen iki kardeşe kaydı.

Prensin Gayl’a anlattıklarını merak ediyordum. Victor, lordla- rını güvende olduklarına ikna etmeyi başarmışsa belki beni de tes- kin edebilirdi. Dudaklarımı birbirine bastırırken dün geceki rüyamı düşündüm. Yağmuru, belli belirsiz melodiyi ve dudaklarıma değen o hissi...

Daha sonra babamın sözlerini anımsadım. Balo sonuna kadar nişanlı kalmamı, prensin henüz tam anlamıyla şahit olamadığım gücünden dolayı istediğini varsayarak kendi kendimi rahatlattım ve başımı Gayl’a doğru kaldırdım.

“Endişelenmiyorum, merak etme.”

İçimde benden daha cüretkâr olan Gloria yeniden dile geldi. “*Külliyen yalan!*”

Kalabalıktan artık sadece uğultularını duyacak kadar uzaklaş- mıştık. Gölden yayılan sükûnet, kuşların cıvıltıları ve ilgin rüzgâr- da ağırca hışırdayan yaprakların sesinden başka, ayak seslerimiz ve Victoria’nın kibar, şen kahkahaları bize eşlik ediyordu. Adımla- rımı yavaşlattığım için Gayl ile prens ve prensesin epey gerilerin- de kalmıştık. Victoria’yı bu kadar eğlendiren şeyin ne olduğunu

duyamıyordum. Aslında davetkâr kahkahaları bana yönelttiği o son sorularından sonra sanki Gayl'ın dikkatini üzerine çekmek içinmiş gibi geliyordu. Gayl'a göz ucuyla baktığımda prensesin başarılı olduğunu görebiliyordum. Yakışıklı yüzü yeniden aydınlanmıştı. İfadesi içimi ısıttı.

“Seni beğeniyor,” dedim hiç düşünmeden. Derdim, Victoria beni abisine karşı mahcup ettiği için ona misilleme yapmak değildi, Gayl'ın o an yakaladığım bakışları beni bu sırrı açığa çıkarmaya itmişti. Prensesi gücendirmeyecek bir centilmen olduğunu biliyordum.

Mavi gözlerinden bir parıltı geçti ve kaşları merakla yükseldi. “Kendi mi söyledi?” diye sordu Gayl, ilk defa onun sesinde duyduğum heyecanla.

Omuzlarımı silktim. “Öyle de denebilir eğer sen de prensesi beğeniyorsan...” Cümlemin sonunu getiremeyince sustum. Ne diyecektim ki? *Sen de beğeniyorsan ne yap...* Aşk ya da flört hakkında okuduğum romanların dışında ne görüp yaşamıştım ki abime akıl verecektim? Aslında hayata dair birçok konuda tecrübesizdim. Arkadaşlık, aşk, dostluk... Korunaklı kozasından yeni çıkmış, nereye konacağını bilmeden oradan oraya savrulan bir kelebek kadar acizdim. Kozamın kalıntıları, babam ve abilerim yanımda olmasa bu kadar bile ayakta kalamazdım. Varlıklarına minnettardım. Gayl'ın koluna sıkıca sarılınca yüzü bana döndü. Mutlu hâli benim için duyduğu kaygıyla kaybolurken içimi kaplayan suçlulukla gözlerimi kırıştırdım.

“Sen iyi misin?” Benim gözlerimin aksine oldukça çekik olan gözlerini kıstığında sert ve aşılmaz görünüyordu.

“İyiyim.” Yalandı. Kendimi ait olmadığım bir yerde sıkışmış hissediyordum. Her şey çok hızlı bir şekilde değişiyor ve ben sadece olup biteni izlerken başımı sallamak zorunda kalıyordum.

Uzun bir zamanın ardından geri gelen kâbuslarım, bir kurt gibi beni kemirip tüketiyordu. Hızla gelişen türlü olaylar yüzünden durmadan değişip duran düşüncelerim ve kararsız ruh hâlimden yorulmuştum. Prensten çekiniyordum ama yine de gücüne inanmak

istiyordum. Lord Renly'nin dediği gibi olsun istiyordum. Her Şey sadece kötü bir rüya olsun...

Gayl'ın sert bir kavise sahip olan kaşları daha da çatıldı. "Emin misin?"

"İyi uyuyamadım," dedim başka bir yalan daha söyleyerek. Gayl inanmayan gözlerini yüzümde araŐtırırcasına gezdirirken Victor g r çağrısıyla araya girdi.

"Gayl, Victoria sana biraz ilerideki yeni yaptırdığımız at arabalarını ve kısıraklarımızı göstersin." Gözleri üzerimde bize doğru adımlarken, "Eğer izin verirsen ben de biraz Leydi Gloria ile yürümek isterim." Cümlesi bir rica barındırsa da sesi öyle söylemiyordu. Victoria  oktan Gayl'ın yanı başında bitmiş, uzun ellerini koluna dolamış, beklentili ışıldayan gözlerle omuzlarında kaldığı abime bakıyordu. Gayl ise sorarcasına çekimser ifadesiyle bana bakarken sadece başımı sallamakla yetindim çünkü sesim nefesimle beraber boğazıma kaçmıştı.

Kendim mutlu olmayabilirdim, huzursuzluğum bariz korkaklığım yüzündendi. Bunun abimin de mutluluğuna mâni olmasını istemiyordum. Kolumu Gayl'dan kurtarıp ellerimi önümde bağladım. Prensesin yaptığı gibi parmaklarımı Victor'un koluna dolamak istemiyordum. Abim, Victoria ile uzaklaşırken bana son kez baktı ve onaylar Şekilde gülümsediğimde tereddüt etmeden yanındaki güzel hanımla beraber ağır adımlarla gözden kaybolmaya baŐladılar. Prens kolumun arkasına dokununca ona döndüm. Bedeni fazlasıyla yakındı ve ilk defa bir gölün kenarında baş başaydık. Midem kasılıyor, eldivenin içindeki ellerim terliyordu.

"Yürüyelim mi?" diye sordu önümüzde uzanan تنها yolu gözleriyle işaret ederek.

İŞaret ettiği yola doğru yöneldim. "Yürüyelim, ekselansları."

"Sarayı nasıl buldunuz, leydim?" Sesi samimi bir sıcaklıktaydı lakin henüz beni etkilediğini söyleyemezdim.

Gözlerimi önümde uzanan yoldan ayırmadan, "Tıpkı adı gibi, ekselansları," dedim. Gülerken hafif belli belirsiz bir nefes verdi. Oysa espri yapmamıştım.

İhtiyatlı adımlarla yakınımına adımlarken, “Sesinizden çok da beğenmediğiniz anlamını çıkardım,” dediğinde gülümsedim.

“Sadece büyüklüğü ve zenginliğiyle şaşkınlığa uğradığımı söylemeliyim,” diye mırıldandım sözcükleri uzatarak. Onaylayıcı bir şekilde iç çekti.

“Saray, kraliyete bağlı lordluklara ev sahipliği yapıyor leydim. Lordluklardaki mütevazı saraylardan birinde bu kadar insanı ağırlamak pek mümkün değil.” Açıklaması yavandı o yüzden uzatmak istemeyerek suskunluğu seçtim ve gölü izleyerek yürümeye devam etti.

Görmesem de gülümsediğini hissediyordum. Krem-gri parlak takımı içinde özenle taranmış dalgalı saçlarıyla en az Victoria kadar iyi bir görüntü içerisindeydi. Belinde sallanan ince kılıcının kınısı baldırlarına vurarak sallanıyordu. Gözlerim uzun ve parlak çelikte oyalandı.

Victor kılıcındaki bakışlarımı yakalamış olacak ki, “Kılıçlar dikkatinizi çekiyor mu, leydim?” diye sorarken beyaz eldivenleri, sarıdığı kılıcının metalden bir çemberle oluşturulduğu kabzasına gitti.

O, zaten düzgün olan kılıcını alışageldik bir refleksle düzeltirken, “Soğuk metal parçaları,” diye yanıtladım onu.

“Savaşları bu soğuk metalleri parçaları kazandırıyor.” Gülmek için kendimi zor tuttum. Aynı tarihi paylaştığımız düşünülürse hayatı boyunca herhangi bir savaş gördüğünü sanmıyordum. Sessizliğim Victor’u germiş olacak ki omuzlarını silkip yüzüne sahici bir gülümseme yerleştirdi.

“Gerdanlığınız çok yakışmış, leydim.”

Parmak uçlarımla prensin gözlerinin üzerinde gezdiği taşlara dokundum. “Teşekkürler, ekselansları.”

“Kendim vermek isterdim ama biraz aceleci davrandım sanırım. Bugün boynunuzda görmek beni onurlandırdı.”

Nezaket kuralları çerçevesinde vermem gereken o klasik cevabı verdim. “O onur bana ait.” Sesim düzdü ve bunun rahatsızlığıyla kıpırdandı.

Victor'a yardımcı olmadığımın farkındaydım. Yerimde bir başka kadın olsaydı çoktan şen şakrak cilveli sohbetiyle prensin hayranlığını ve ilgisini kazanmış olurdu.

“Leydim.” Konuşmanın ciddileştiğini ve artık benim de gerçek anlamda bu sohbe katılmam gerektiğini Victor'un ses tonundan anladım. Babamla da önemli bir konu konuşulurken sesi ciddiyet kazanarak böyle değişirdi. Boğazının derinliklerden ve her zamankinden daha katı...

Boğazını temizlerken dikkati üzerimdeydi. “Her ne kadar nişanlanmamızı ailelerimiz istiyor olsa da şahsen gelecekteki eşimin siz olması benim de arzum.” Kısa bir süreliğine gözlerimiz buluşunca prens samimiyetle gülümsedi.

“Beni utandırıyorsunuz ekselansları ama sizden bu sözleri işitmek...” Duraksadım. Aslında etkilenmek istediğime dair yalan söylemek istemiyordum, bu yüzden kuru bir sesle, “Her leydinin kalbini çalar,” dediğimde Victor kıkırdadı.

Sesi kendinden kati derecede emin olduğunu yansıtıyordu. “Ben sizin kalbinizi çalmak istiyorum.” Karşıma seri adımlarla ilerleyip bana döndüğünde olduğum yerde kaldım. Gözleri üzerimde yoğunluğu ürpertici bir ilgiyle gezerken birden uzanıp eldivenlerin sardığı ellerimi avuçlarının içine aldı.

“Sizi yakından tanımama izin verin leydim,” dediğinde oldukça yakınımıdaydı. Hararetimi bastırmak için yutkundum. Bu yakınlığın bana ne hissettirmesi gerektiğinden emin değildim. Huzursuz edici bir heyecandı. Derin bir nefes aldım ve rahatsızlığımı belli etmemek için gözlerimi kırptırdım.

Ön yargılı mı davranıyordum, sadece korktuğum için mi prense kafamın içinde mesafeler koyuyordum, bilmiyordum. Onu hiç tanıımıyordum ve tanımak için de çaba göstermediğim ortadaydı. Babamın sözleri zihnimin içinde dönüp duruyordu. Her zaman bir seçenek şansım vardı değil mi? Derin bir nefes aldım ve omuzlarımı dikleştirdim. Denemekten ne zarar gelirdi ki?..

“Ben de şahsen sizi tanımak isterim.” Sesim duruşumun aksine bir fısıltıdan farksızdı çıktı. Victor'un tüm yüzünü kaplayan

gölümsemesi ister istemez benim de dudaklarımda bir tebessümle karşılık bulduğunda prens biraz daha cesaretlenerek yanaklarıma düşen birkaç saç telini kulağımın arkasına sıkıştırdı. Şimdiye dek bir yabancının temasıyla karşılaşmamama rağmen kabul etmem gerekirdi ki prens beklediğimden çok nazikti. Tekrar yanıma geldiğinde kollarımız birbirine değecek kadar yakındı. Davetkârca bana kolunu uzattığında parmaklarımı pazılarını saran ceketinin etrafına doladım.

“Bana Wizard’daki hayatınızdan, hoşlandığınız şeylerden, sevdiğiniz yiyecek ve renklerden bahsetmeye başlayabilirsiniz.”

Victor’un ardı arkaları gelen sorularına kıkırdadığımda prensin yüzü biraz daha aydınlandı. Yanaklarım ısınmaya başlamıştı. İyi bir başlangıç sayılırdı.

“Aslına bakarsanız ekselansları, size sıralayacağım uzun bir listem yok. Piyano çalmayı severim ve doğaya eşlik eden her rengi seviyorum, siyah hariç.” Victor diğer elini kolumdaki elimin üzerine koydu ve büyük bir sır veriyormuşçasına kulağıma eğildi. Sesinin karıştığı nefesi tenime esince ılık bir dalgalanma vücuduma yayıldı.

“Siyahı ben de nefret ederim,” dedi gülerek. Gölümsedim.

“Yemeğe gelecek olursak... Yemekle pek aram olduğunu söyleyemem.”

“Ah, bu belli. Zayıfsınız ve akşam yemeğinde de oldukça az yediniz.” Bana bakıp gülümsedi. “Size iyi bakmam gerek.” Prensın dikkati kalbimde farklı bir çarpıntıya neden olduğunda kesilen nefesimi dudaklarımdan yavaşça dışarı verdim. Ona karşı fazlasıyla ön yargılı davranmışım sanırım.

“Siz kendinizden bahsetmek ister misiniz?” diye sordum ilgiyle.

Victor tam ağzını açmış cevap verecekti ki aşınmış at arabası yolundan bize gelen küçük bir rütbeli askerî grup, “Ekselansları,” diyerek dikkatimizi dağıttığında sorumla buluşan gözlerimiz birbirinden ayrıldı. Askerlerin ciddi ifadelerine yansıyan tedirginlikleri beni dahi kuşkulandırmıştı. Aynı kuşkulu bakışları Victor’un da yeşile kaçan açık kahvelerinde gördüğümde kaşlarım istemsizce birbirine yaklaştı.

Victor, gözlerini askerlerinden ayırmadan özür dilercesine koluma dokundu. “İzninizde leydim, hemen döneceğim,” diyerek yanı başımızda yükselen tepedeki adamlara doğru yöneldi ve hızla gözden kayboldular.

Doğa ve ben baş başa kalmıştık. Sesler de bir uğultuya dönüp tamamen yitip gittiğinde ne kadar süredir beklemedeydim bilmiyordum lakin bacaklarım sızlamaya başlamıştı. Yakın çevremde birkaç adım turlar atarak bacaklarımdaki uyuşmayı açtım ama zaman geçiyor ve Victor dönmüyordu. Gölün kıyısında taze çimlerin arasında kesilmiş bir ağaçtan kalan kökleri toprağın üzerinde varlığını sürdüren kütüğe oturdum ve uzanıp giden gölü dalgın gözlerle izlemeye başladım.

Etrafı ağaçlarla çevrili gölün üzerinde yırtıcı devasa bir kanatlıının uçtuğuna yemin edebilecek kadar gerçekçi bir halüsinasyon gördüğümde artık gün batımının kızılığы semaya yerleşmişti. Yerimden hızla toplanıp kalabalığa dönmek için ayaklandığımda gerçek olmadığına kendimi ikna ettiğim yansımanın korkusunu hâlâ taşıyordum. Yaşadığım anlık korkunun etkisiyle hızla çarpan kalbimin gümbürtüsünü boğazımda duyarken etrafıma bakındım ama o kadar beklemiştim ki yönümü tayin edemiyordum. Kaybolma fikri korkumu kırbaçlayıp beni paniğe sürüklediğinde at arabası yolunu takip etmeye karar verdim. Yanlış yöne bile gidiyor olsam en kötü ihtimalle birileriyle karşılaşır, yardım isteyebilirdim.

Hızlı adımlarla yolu arşınlamaya başladım ama hava karardıkça kapıldığım panik de büyüyordu. Ne kadar yürüdüm bilmiyordum ama akşam yeryüzüne çökmek üzereydi. Amansız bir rüzgâr çatırdayan göğün altındaki ağaçların dallarını savururken bacaklarıma dolanan eteğim ve görüş açımı daraltan toz yüzünden yarı kör bir hâlde kolumu yüzüme siper ederek ilerliyordum. Geride kopan fırtınanın bana ulaşan yansımaları hareketlerimi güçleştiriyordu. Hava akımının kuvvetiyle mücadele etmeye çalışan bedenim çarpan soğukla beraber titremeye başlamıştı.

Hızlı adımlarım koşarcasına bir ritme döndüğünde arkamdan yükselen kişneme, rüzgârın ve ağaçların sesini aşıp kulaklarıma

erişti. Hayvanın isyanına eşlik eden at arabasının sürünür sesinin sebebini anlamak için arkama döndüğümde karşılaştığım manzara kafamın içinde şimşekler çaktırdı. Kapıldığım korku nefesimi kesip ayaklarımı altımdaki aşınmış yola mıhladı. Oldukça iri bir küheylan at, arabasından ayrılmış farklı bir yöne koşarken aynı irilikte başka bir at bir tekeri kırılıp yarısı toprağa saplı at arabasını süratle çekmeye devam ediyordu. Benim üzerime...

Yüreğimin kontrolümden çıkmış bedenime yardım çılgılığı olduğu çarpıntıları ve etrafımda hızla dönen görüntülerin akışı yavaşladığında, dudaklarımdan tiz bir çığlık koptu ve ellerimi istemsizce gözlerime kapattım. Başka bir rüzgâr, ortalığı toz bulutuna katan rüzgârın kudretini kırıp diğer yanımda kuvvetle esti ve her şey bir kalp atışı kadar kısa bir zamanlama içinde oldu.

Üzerime esen felaketin kokusunu burnumun ucunda duyarken havalandım, ayaklarım yerden kesildi. Bedenimi saran yumuşak sıcaklığın sonumu getiren meleğin nazik kanatları olduğunu düşünürken bilincim gerçeğin korkunçluğu rüyanın bulanıklığı arasında gelip gidiyordu. Nerede ve ne hâlde olduğumu merak etmeme fırsat kalmadan beni saran sıcaklık ılıklaştı.

Yerdeydim, yarı ıslak çimlerin üzerinde. Tüm bedenimi örten bir beden üzerimde kavislenmiş, yeni yeni atıştıran yağmurla aramda duvar olmuştu. Gözlerimi iri ve kalın kolların bağlı olduğu çelikten vücudun yüzümü örten gövdesine kaldırdım. Siyah ipek gömleğin açık yakasından taştan oyma bir heykelin kusursuzluğundaki gövdesi gerçek olamayacak kadar pürüzsüzdü, tıraşlanmış verniklenmiş bir mermer gibi... Kalın damarlı boynundan ensesine düşen yağmur taneleri, akarak yüzüme damladığında gerçeğe döndüm. Başımın yanı başındaki dirseğini kaldırıp yerine elini koyduğunda bedenini yüz yüze geleceğimiz şekilde kaldırdı. Kemikleri belirgin elleri en az omuzları kadar iriydi. Demirden örülme bir kalkan misali güçlü ve sert görünüyordu. Şimdiye kadar gördüğüm en iri adam Gayl'dı, beni ölümün elinden alan kişi ise daha gördüğüm kadarıyla bile Gayl'ı ikiye katlardı. Benim aksime sakin olan nefes alışverişleri yanağıma değdiğinde yüzümü kurtarıcımın yüzüne çevirdim.

Gördüğüm en farklı harelerde kendi grimsi mavi gözlerimi gördüm. Kahvenin kızıla çalan en canlı ama en karanlık tonlarının siyaha büründüğü göz bebeklerinin etrafındaki sarımtırak kehribar parlak halkalar koyu harelerin etrafında parlıyor, gözlerimi kamaştırıyordu. Sanki onu daha net görmemi engelleyen birer fener tutulmuştu yüzüne. Zihnimi yırtıp geçen ışığı göz kapaklarımı kırıştırarak kovaladım ve şimdi her şey daha netti.

Çekik iki koyu parlak göz, hafif bronz mermer bir tenin üzerinde sihirli bir ışık saçıyordu. Alnına doğru havalanmış kaşları zalim bir mızrağın sertliğindeydi. Haşın bakışları bozan biçimli bir burnu ve belirgin dudaklarıyla gördüğüm yakışıklılığıyla en nefes kesici erkek olabilirdi. O an karşımdaki yüzün bana düşündürdüğü, ölmüş olduğum ve bir meleğin kollarında birazdan cennete yükseleceğimdi çünkü bu nefes kesen güzelliğin başka bir açıklaması olamazdı.

“İyi misiniz?”

Kadife kadar yumuşak, kuvveti yine tınısından akan erkeksi ses, bu heybetli görüntüden en beklenen şey olurdu ama sesinin bedenimde yarattığı his daha önce hiç tanışmadığım duygular çağırıyordu. Şaşkınlığım dudaklarımdan istemsizce döküldü. “Hı?”

Bedenini üzerimden çekip hemen yanı başıma kayarken gözleriyle beni baştan aşağı süzdü. “Yaralanmadınız değil mi?” Bir yabancı için fazlasıyla endişeliydi.

“İı...” Başımı olumsuz anlamda salladım. Yaşadığım şoktan mı, yanımdaki varlığın efsunundan mı bilmiyorum ama dilim tutulmuş gibiydi.

İleride devrilip gitmiş at arabasına baktı. Havalanmış tekeri hâlâ havada süratle dönüyordu. Arabayı çeken diğer küheylan da onu bağlayan kayışlardan kurtulup gecenin içine karışmıştı. Tekrar bana döndüğünde ifadesinde ne korku ne de tedirginlik vardı. Üzerini zarif bir el hareketiyle çırparak doğrulduğunda gözüme bir dev gibi göründü. Bense hâlâ yerde yatıyor hâlde şaşkınlıkla olup biteni izliyordum. Elini kalkmama yardım etmek için uzattığında kısa bir an bakiştık. *Hadi*, dercesine biraz daha eğilince elimi eline uzattım. Parmakları elimin etrafında kerpeten olup kapandı. Tutuşu öyle

kuvvetliydi ki kendimi bir anda ayakta buldum. Aşağıdan yukarı tüm bedenimi bir sorun ararcasına dikkatle süzdü ve o bakışları tüm kanımın dışarı çıkmak istercesine kaynamasına sebep oldu. Yüzüme tekrar uzun uzun baktı.

“İyi görünüyorsunuz.”

Daha kuvvetli çıkmasını umduğum sesimle, “İyiyim,” dedim ama sesim bir fısıltıdan farksızdı.

“Bu saatte ve bu havada burada ne arıyorsunuz leydi?” Onaylamaz bakışları havadan mesul bulutlarda ve karanlık akşamda gezip tekrar gözlerime döndüğünde yutkundum.

Sesi, karanlık havada estikçe içimde bir yerlerde tuhaf kıpırtılar oluşuyordu. Bu sesi yakın zamanda duyduğuma emindim ama hafızamda görüntüsü belirmiyordu.

“Kayboldum.” Sesim de muhtemelen biçare görünüşüm gibi zavallıydı.

“Nasıl bir leydi buralara kadar yanında kimse olmadan gelirken?” diye sordu kurtarıcım.

İçimdeki ses hiç düşünmeden, “*Ona eşlik eden adamı saatlerce bekleyen aptal bir leydi,*” dedi. Yine de karşımdaki adama sadece omuzlarımı silkip, “Yalnız değildim,” diyebilirdim. Bir kaşı sertçe havalandı ama suratının geri kalanı tamamen ifadesizdi. Gorgi’nin yerel halkın içindeki gaspçıların sayısının son zamanlarda oldukça arttığından bahsettiğini anımsayınca tanımadığım bu adama prens bana eşlik ettiğini söyleyip kendimi bir hedef hâline getirmek istemedim. Genç adam gözlerini şüpheyile kısıp beni baştan aşağı tekrar süzdü.

“Pek centilmen biri değilmiş sanırım.” Şüpheden çok kendinden emin bir küstahlıkla sarf ettiği cümlelerini cevapsız bıraktım. Fırtına dinse de yağmur hâlâ tepemizde çiselemeye devam ediyordu. Adam at arabasına doğru hareketlenince ağzımdan panikle, “Nereye?” diye yersiz bir soru döküldü. Bana karşı sorumlu değildi. Kurtarılmış olmama bile şükretmem gerekiyordu. Ürkek gözlerim karanlıkta sarı ışığıyla parlayan gözleriyle buluşunca uzun işaret parmağını parçalanmış at arabasına doğrulttu.

“Yaralanan var mı diye bakacağım,” dedi. Demin yaşanan kaosa ve ürkütücü gecenin aykırılığına rağmen her duruma eğitilmiş bir düzen ve alışlagelmiş soğukkanlılıkla hareket ediyordu. At arabasına doğru büyük adımlarla ilerlerken arkasından seğırttim. İçine zor girdiğini düşündüğüm pantolonundan belli olan kas çizgileri demin üzerimde bir kuş kadar hafif kalan adama uymuyordu, kilolarca ağırlıkta olmalıydı. Üzerime düştüğünde bedenimi ezecek kadar... Onu dikizlediğimi hissetmişçesine kafasını yana çevirirken yürümeye devam ediyordu.

Bir şeyler söyleme ihtiyacı duyarak boğazımı temizledim. “Şey... Teşekkür ederim, hayatımı kurtardınız.”

Tekdüze bir sesle cevap verdi. “Önemli değil. Bir dahakine kurtarılabileceğiniz bir duruma düşmenize sebep olacak kimseyle dolaşmaya çıkmayın.”

İlginç bir şekilde iri bedeninden yayılan bir öfke dalgası hissettim ama sözlerine ne cevap vereceğimi bilemiyordum. Onun yerine, “Babam bu kahramanca davranışınızı karşılıksız bırakmayacaktır,” dediğimde olduğu yerde durup geniş gövdesini yavaşça bana çevirdi. Kaşları çatılmıştı.

“Siz insanlar...” dedi öfkesi, hayal kırıklığına sinmiş belirgin bir sesle. Ardından gözlerini yumup sert ve derin bir nefesi burnundan çekti. Nasıl hitap edeceğini bilemiyor gibiydi. Sesi biraz daha yumuşaklaştı. “Yani siz asiller,” dedi köşeli çenesiyle beni göstererek. “Neden her şeye bir karşılık koyuyorsunuz?” İrkildim. Onu gücendirdiğimi düşünerek dudaklarımı birbirine bastırdım.

“Sizi kırmak istemedim, sadece...” Sözlerimi havada bıraktı, önüne dönüp hızlı adımlarla at arabasına yürümeye devam ederken söylemediğim cümlelerimi sertçe yuttum. “Sadece teşekkür etmeye çalışıyordum,” dedim kırılğan sesimle.

“Ettiniz zaten,” diye tersledi. Soğuk sesi en az tenime değen yağmur taneleri kadar rahatsız etmişti. Ben tereddütle yavaşlarken kurtarıcım çoktan parçalanmış arabaya ulaşmış ve üzerine çıkmıştı. Arabanın kapısını tek bir hareketle söküp yerinden çıkardı ve bir dalı fırlatırcasına kolayca kenara attı. Eğilip aracın içine

baktı. Bense birkaç adım geride titreyen kalbimle bekliyordum.

“Nasıl, yaralı var mı?” diye sordum kekeleyerek. Yabancıнын, karanlıktaki belli belirsiz ifadesindeki rahatlığın kötü bir durumun olmadığına dair bir işaret olduğunu düşündüm. Çıktığı arabanın üzerinden kıvrak bir kedi gibi ustaca yere atladı. İri bir adama göre oldukça nahif inişi, görseelliğine yine zıt düşüyordu. Arkada yükselen ağaçlardan yansıyan ay ışığı ise bize değmiyordu. Bütün arazideki en karanlık yerdeydik. Buna rağmen yabancıнын keskin hareketlerinden, gözlerinin bir atmacanın gözleri gibi iyi görüşlü olduğu ke-sinleşmiş oluyordu.

Başını sağa sola salladı. “Kimse yok, araba boş.” Etrafına tara-yan gözleriyle tekrar bakındı. Gecedен daha siyah saçlarına ağaçla-rın arasından değen belli belirsiz ışık, ona karşı konulması güç bir cezbedicilik katıyordu lakin buna rağmen yabancı adamın yürek titreten ve insanı, çekiciliğine rağmen uzakta kalmasını fısıldayan korkutucu bir enerjiyle itiyordu.

Bakışları fiziki görüntüsünü destekleyen biçimde sertti. Onu süzdüğümü o an fark etmişçesine gözlerini gözlerime merakla dik-ti. Gördüğüm en etkileyici insan olduğuna, çökmüş akşama rağmen adım kadar emindim. Kim bilir gün ışığı altında nasıl görünüyordu... Ama etkileyeceği muhteşem derecedeki görüntüsü değil, gözlerinin içinden insanın içine akan en az kendi kadar yabancı olan histi. So-ğuk geceye rağmen sıcak, yıpratan rüzgâra rağmen yumuşak... Çok kısa bir an sonra bakışlarının rotası omuzlarımanın üzerinden karanlık akşamın kuşattığı arazinin ilerisine kayınca bir hü-zün, korkmuş yü-reğime çöreklandı. İstemsizce ben de başımı arkaya çevirdim. Yanan meşalelerin kıvıllı yansıması öbek öbek bölünmekteydi. Gittikçe yük-selen bağırışlar da yaklaşan alevlerin ışığına ekleniyordu. İsmimi uğultuların arasından seçmem zaman aldı.

“Gloria! Gloria!..”

İçinde olduğumuz havanın akımına ait olmayan başka bir rüz-gârın anlık esintisi yabancıнын kaldığı yerde dalgalanınca kafamı hızla tekrar o tarafa çevirdim. Gitmişti!

“Hey!” Sesim beklediğimden daha yoğun bir heyecandaydı. Et-

rafıma bakındım. Demin bulunduğu noktaya koştum. Hiç var olmamış gibiydi, beni hiç kurtarmamış gibi. Ben bile nefesi yüzüme değmese demin olanlardan şüphe edecektim. Yaşananların tek kanıtı biraz ilerimde duran parçalanmış at arabasıydı. Biraz evvel burada olduğuna dair en ufak bir işaret yoktu. Bir karşılık alamayacağımı bilsem de, “Neredesin?” diye haykırdım. Yaklaşan bağırtiların gürültüsünden başka bir ses aradım ama uzaklarda kuvvetli bir rüzgâr dalgasının ağaçların yapraklarını hışırdatmasından başka bir ses yankılanmadığında omuzlarım düştü ve sonra içime kaybın korkusunun verdiği anlık bir cesaret doldu.

Arkada yükselen ağaçlık alana dalıp onu bulmak istiyordum tam öne doğru atıldığımda dibimde bağırın o tanıdık sesle yerime çakıldım. “Ah, Gloria! Tanrı’ya şükürler olsun iyisin!”

Babamın beni omuzlarımdan tutup kendine çevirmesi ve göğsüne bastırması bir oldu. Bakışlarım umutsuzca etrafı tararken omuzlarımdan beni tekrar yakalayıp bedeninden uzaklaştırdı ve baştan aşağı süzdü. İlk defa bu kadar korkmuş ve yıpranmış görünüyordu. Korkusu içime işledi. Onu asla ama asla böyle görmeye alışık değildim ve içimde yer edinen bambaşka bir his, krallığın kalbine geldiğimiz o günden bu yana olabildiğince aykırı duyguların kapının eşiğinde usulca uyuduğunu mırıldıyordu. Başımı biraz daha çevirdiğimde abilerimi de gördüm. Gayl ve Gorgi de kaygılı ve nefes nefese bir hâlde hemen yanı başımızdaydı. Gayl’ın bakışlarındaki o suçluluğu fark edememek sadece körlük alameti olurdu. Onu teskin etmek istercesine gülümsediğimde arkadan başka bir kalabalık koşturarak yanımıza geldi.

Victor ve askerleri...

Prensin telaşlı nefes alışverişine eşlik eden sözlerini anlamam biraz güç oldu. Cümlelerini tekrara çevirdiğinde de babamın hınç dolu bakışları ona döndü.

“Leydim, çok çok özür dilerim. Tanrı’ya şükür iyisiniz.” Yanıma gelmek istiyor lakin babam ve abilerimden ötürü uzakta kalmak zorundaymışçasına yerinde kıpırdanıyordu. Arkamda parçalanmış at arabasına göz atarken burada neler olup bittiğini anlamaya çalışan

zihni, bağdaştırma yapamıyor olacaktı ki gözleri merakla kısılmıştı. Askerlerine, “Bir bakın araçta birileri var mı?” dediğinde, “Kimse yok,” diye karşılık verdim.

“Buraya nasıl geldin Gloria?” diye sordu Gayl. Anlamadığımı belli edencesine ona baktığımda, “Yani bu kadar uzağa,” diye açıkladı.

Kaşlarım istemsizce havalandı, etrafıma bakındım. Havanın karanlığına rağmen yabancılığı aşayan olan konumumuzu tarttım. Dudaklarımı büzdüğümde babam tekrar bedenimi çekip kendine yasladı. “Bunları sonra konuşuruz, şimdi derhâl saraya dönelim.” Kolumu sıvazladı. Tenimin soğukluğu sıcak ellerinin arasında erimeye başlamıştı ama babam itirazıma fırsat vermeden çoktan ceke-tini çıkarıp sırtıma sarmıştı.

Saraya uzanan o uzun yol ispatlıyordu ki şaşırtıcı derecede etkinliğin yapıldığı alandan uzakta bir yerde bulunmuştum. Tüm yol boyunca düşüncelerimle bana eşlik eden yabancının neden veda dahi etmeden kaybolduğuna, birden ortaya nasıl çıktığına, imkânsız görünen bütüncül güzelliğine dair sorular zihnimde dönüp durdu.

Saray kapısına ulaştığımızda, bu kapıdan çıkmadan evvel vücudumda ağırlık yapan bir şeyin yokluğunun hafifliğinin yarattığı boşluk hissiyle ellerim gerdanıma gitti. Prens hediyesi yakut gerdanlık yoktu. Suçluluk duygusu ile dudaklarımdan dökülen iniltiyi, “Bir yerin mi ağrıyor yoksa?” diye panikle karşıladı babam. Başımı olumsuz anlamda sallarken at arabamızın kapısı saray uşağı tarafından açıldığı için açıklama fırsatı bulamadan araçtan indim. Görkemli sarayın ana salonuna ulaştığımdaysa Victoria koşup boynuma sarıldı. Kral ve Kraliçe ise göz dolduran tahtlarında, endişelerinin benden yana değil de lordlarından yana olduğunu hissettiren gözlerle beni, ailemi ve hemen yanı başımızda tüm vaziyetin mefhumu prensi süzmekteydiler. Ortamda Lord Renly’den yayılan gergin havanın yarattığı tuhaf sessizliği Kral böldü.

“Güzel leydim, bizi çok endişelendirdiniz umarım iyisinizdir.” İfadesinde *iyi görünüyorsun*, diye bağırان bir rahatlık vardı. Lakin kilolu ve hantal Kral, bu akşam benden daha perişan görünmektey-

di. Kaçamak tedirgin bakışları babamın etrafında dönüp duruyordu. Elini güçlendiren kudretli lordun öfkeli bir boğa misali kabardığını, onu belki içimizde en az tanıyan prenses bile anlamıştı. Babamı biraz olsun yatıştırabilmek adına omuzlarımı dikleştirdim.

“İyiym ekselansları.” Sesimdeki kararlı tınıya kendim bile şaşırdım.

Victor bana doğru bir adım attığında Gayl hızla öne çıkıp ikimizin arasına girdi. Ortamdaki gerginlik tüm çabama rağmen hızla tırmanmaya devam ediyordu. Prens, dudaklarını gergince birbirine bastırarak geriledi. Gözleri Gayl ve Gorgi’de gezerken bana hitap ederek, “Keşke sizi bıraktığım yerde bekleseydiniz leydim, hepimiz çok endişelendik,” dedi.

Tam ağzımı açmıştım ki Gayl, “Sebebi ne olursa olsun onu hiç bilmediği ıssız bir yerde yalnız bırakmamalıydınız,” dedi.

“Tekinsiz bir yer olduğunu düşünsem elbette bırakmazdım ama beklenme...”

Babamın kükreyen sesi prensin sesini bastırdı. “Bir fırtına çıktı, ağaçlar devrildi, at arabaları yoldan çıktı ama prens hazretleri hâlâ daha güvenli yerlerden bahsediyor, üstelik dün gece saray arazisi semalarında bir canavarın olduğundan kendi bahsetmişken!”

“Lordum, inanın Leydi Gloria’nın kılına zarar gelsin istemem ama ciddi önemli bir vaziyet bildirilmese...” Victor’un sözlerini ise Kral kesti.

“Renly, Victor’un sırtındaki ağır sorumlulukları düşünecek olursak bir anlığına dikkatsiz...”

Kralın sesini de bastıran yine babam oldu. Mimikleri o kadar sertti ki karşısında kraldan çok Kâhya Camel var gibiydi. Başını sertçe salladı. “Gloria o an oğlunuzun en önemli sorumluluğuydu.” Grimsi mavi gözleri öfkeden kararmış, resmen gecenin kuşandığı bir laciverte dönmüştü.

Kral, sitemkâr bir havadaydı. Şiddetle öksürdüğünde anladım ki Kral ciddiyete alınacak derecede hastaydı. Saray hizmetkârlarından biri koşarak bir kadeh suyu krala getirdi ama hasta adam elini

sallayarak suyu reddedip boğulan sesiyle, “Renly, endişelendiğin için öfkeleniyorsun,” dedi güçlükle.

Lord Renly, kralın vaziyetini umursamadan sertçe cıkladı. “Hayır, ben aksine oğlunuzun sizin d ş nd ğ n z n tersine sorumsuz olduğ nu düşünüyorum.”

Sesler oktav oktav yükseliyordu. Gerilim bu şekilde devam ederse krallık ve lordluk arasında çıkacak gerilimin ateşini kendi ellerimle yakmış olacaktım. Prensesle göz göze geldiğimizde verdiğı mesajı hemen aldım. “Bir şey yap!”

Victor atıldı. “Lordum...”

Prese fırsat vermedim ve bir adım  ne atıldım. Prenses haklıydı, bir şeyler yapmalıydım.  zerimden dönen tartışma anbean büyümeye meyilli bir yangınken, “Ekselansları bana beklememi söylemişti, ben de kendisini epeyce bir vakit bekledim,” dediğimde Victor ile göz göze geldik. Gözleri büyümüştü. şaşkınlığı, bu çıkışı benden beklemediğinin göstergesiydi. İşin aslı ben de kendimden beklemiyordum. Başımı tekrar krala çevirip devam ettim.

“Lakin evet, oradan ayrılarak hata ettim.  zerine çıkan fırtınayı kimse beklemiyordu. şu an gayet sağıklıyım ve buradayız. Rica ediyorum bunu b y tmeyelim,” dediğimde son sözlerimi babama bakarak söyledim.

Çalkantılı bir denizin geri çekilen dalgası gibi hafifçe inen öfkesini ricamdan ötürü dizginlerine geçirdi. Gözlerini sertçe yumup açtığında Kral, memnuniyeti açık bir ifadeyle, “Ah leydim, elbette bu tatsız mevzuyu bu gece burada noktalayalım,” dedi. Sesi deminki zalim öksürük yüzünden kuvvetini kaybetmişti.

Kraliçe suların durulmasını bekliyormuş olacak ki, “Neyse ki iyisiniz,” dedi. Gözleri buyururcasına kızına döndü. “Victoria, sevgili leydimizi yalnız bırakma lütfen,” derken *prenses*e hemen diyen imalı bir bakış atmayı da ihmal etmedi. Yüzüne ise rahata ermiş bir gülümseme yerleşmişti. Daha sonra kralın koluna dokundu. “Siz beyler bunun üzerine birer kadeh içki içip rahatlamalısınız.” Kraliçe göz ucuyla babama bakarak ekledi ardından. “Bu gece herkes d lensin ve yarın biz de bu güzel hanımlarla balo salonundaki hazırlık-

ları kontrol edelim.” Kraliçe’nin dikkati baloya çekmesi son derece akıllıcaydı.

Victoria koluma girip neşeyle şakıdı, sanki deminki gerginliğin sert dalgaları bir tek ona değmemişçesine mutluydu. “Tanrı’m, inanmıyorum! Davet hazırlıklarına karışmama asla izin vermezdi...” diye fısıldadı kulağıma. Heyecanına eşlik etmemi bekliyordu ama o kadar yorgundum ki prensese sadece gülümsemekle yetinebildim.

Babamı ve abilerimi, prens ve Kral ile kraliyet salonunda bırakıp odama çıkarken yol boyunca Victoria’dan Gayl ile yaptıkları yürüyüşü dinlemek zorunda kaldım. Anlattıklarını işitsem de zihnimdeki yabancının hatırasına yoğunlaştığımdan, prensese başımı sadece sallayarak eşlik ediyordum ki nihayet odamın önüne geldiğimizde sesli ve derin bir *oh* çektim. Victoria bana gözlerini devirerek, “Ak-lın nerede Gloria?” diye sordu. Beni baştan aşağı süzüp, “Ah kusura bakma, cidden perişan görünüyorsun,” dediğinde başımı eğip kıyafetlerimi inceledim. Eteklerimin uçları çamur ve çim yeşili içindeydi. Saçlarımın aralarında da toprak ve kurumuş yaprak parçaları vardı. O an aklıma kaybettiğim gerdanlık gelince ellerim istemsizce boy-numa gitti. Victoria’nın gözleri de benimki gibi endişeyle büyüdü.

“Sahiden, gerdanlığın nerede?” diye sordu telaşla.

Alt dudağımı suçlulukla ısırđım. “Düşürdüm sanırım.” Nerede düşürmüş olabileceğime dair hatırlarımda geriye gittim ama aklıma gelen tek ihtimal yabancının beni kurtardığı o ana takılıp kalıyordu. Düşüncelerimi Victoria’nın huzursuz sesi böldü.

“Ah, ne talihsizlik... Yarın askerlerden birkaç kişiyi görevlendiririz, umarım bir hayduttan daha önce bulurlar,” dediğinde kaşlarım çatıldı. Soran gözlerle yüzünü inceledim.

“Saray yakınlarında haydutlar mı var?”

“Sorma, son zamanlarda çok açgözlü insan türedi. Soyluların yollarını kesip paralarını ve mücevherlerini çalıyorlar. Öyle biriyle karşılaşmadığın için şanslısın,” dedi başını bahsettiği haydutları kınarcasına sallayarak.

“Öyle biriyle karşılaşmadım,” derken sesim solgundu.

Alnımdaki derinleşen çizgiler prensesin dikkatini çekmiş olacak ki, “Ama birileriyle karşılaştın sanırım,” diye birdenbire soru verdiğinde bakışlarım kendimi ele vermişti. Babamı daha çok öfkelendirip üzmemek adına sakladığım gerçeği prensesle paylaşmak istemiyordum. Başımı olumsuz anlamda salladım. Bir haydudu koruduğumu sanmıyordum.

Prensesi şüphelendiren ifademi, “Sadece parçalanmış bir at arabası gördüm ama içinde kimse yoktu,” diye açıkladım. Yine de Victoria şüpheyi kısılmış gözleriyle yüzümü incelemeye devam ediyordu. Dudaklarıma sahici bir tebessüm yerleştirip şahsıma tahsis edilmiş daire kapısının altın kulpuna uzandım.

“İzninle banyo yapıp uyuyacağım.”

Victoria’nın yüzündeki şüpheli ifade, yerini özür dileyen bakışlara bıraktı “Güzelce dinlen, yarın balo hazırlıkları için enerji topla. Çok eğlenceli olacak, harika fikirlerim var!” dedi yeniden kavuştuğu neşesiyle.

Aynı heyecanla karşılık veremeyecek kadar bitkindim. Dudaklarımı zoraki kıvrarak, “Yarın görüşürüz o zaman,” deyip kendimi hızla odama attım. Bir süre sırtımı soğuk kapıya dayayıp gözlerimi sıkıca kapadım ve o an fark ettim ki bacaklarımdaki tüm kaslar acıyla sızlıyordu. Banyoma gidip Moli’nin hazırladığı köpüklü küvette sızlayan uzuvlarımı ovaladım. Sıcak su ılıyana, derim buruşana kadar suda kalmıştım ve artık göz kapaklarım öyle ağırlaşmıştı ki köpükleri ağır ağır sönmekte olan küvetin içinde her an uykuya dalabiliirdim. Son bir kez başımı suyun altına sokup çıkardım ve ağır ağır doğruldum. Suların ve cılız köpüklerin üzerimden usul usul akıp zeminle buluştuğundaki sesi kulaklarıma dolarken, hafızamdaki canlı hatıra varlığını hatırlattı. Yabancıнын ensesinden boynuna kavislenerek beni bulan yağmur damlaları... Birdenbire ortaya çıkmış yine birdenbire ortadan kaybolmuştu. Öyle bir güzelliğe sahipti ki bir melek olabileceğini düşünmüştüm. Kim bilir belki de Tanrı’nın beni koruması için göndermiş olduğu bir melekti. Bu düşüncelerle kurulanıp üzerime yarısı tül, yarısı dantel olan krem ipek geceliğimi geçirdim. Islak saçlarımı üst üste sıralanmış yumuşak havlular-

dan birine sarıp banyodan çıktım. Onları fırçalayıp kurutamayacak kadar yorgun hissediyordum ve muhtemelen yarın sabah bu üşengeçliğime, düğüm düğüm olmuş saçlarımı açmak için çaba verirken hayıflanacaktım. Yorgun bacaklarımı yatağıma sürüklerken tuvalet masasının üzerindeki parlak ışıltı tüm dikkatimi oraya çekti. Kıstığım gözlerimle dikkatlice masaya adımlarken, şaşkınlık ve korkunun hükmüne giren kalp atışlarım hızlanmaya başladı.

Kaybettiğimi düşündüğüm Prens Victor'un armağanı yakut gerdanlık masanın üzerindeydi. Odaya ilk girdiğim an gerdanlığın orada olmadığına emindim, yani ben banyodayken bırakılmış olmalıydı. Peki buna kim cüret edebilirdi ki? Moli dışında hiç kimse bu saatlerde bir leydinin odasına girilmemesi gerektiğini bilirdi. Gözlerim o an üzerime ılık ılık akan rüzgârın geçişine izin veren açık pencereye kaydı. Emin olduğum başka bir şey daha varsa o da camımın odaya girdiğimde kapalı olduğuydu.

Sabahın ilk ışıkları odama dolana kadar uyuyabildiğim her an, eskide kalmasını umduğum kâbuslarımdan tek bir görüntü şimşek olup karanlık zihnime çakıyordu. Ve o karanlık dün akşam yarım yamalak gördüğüm o melek sureti bir silüete dönüştürüp anısını ağır ağır hafızamdan siliyordu. Kafamın içindeki dehlizlere düşen devasa şimşek düşüncelerimi aydınlatmıyor, aksine beni içinden çıkılmaz daha kuytu karanlıklara düşürüyordu. Bir canavar; ne aslan ne kartal ya da her ikisi de... İnsana tüm yetilerini unutturacak derecede ürkütücülüğe sahip bir canavar, parlak sarı gözlerini çevreleyen kırmızı halkaları parlarken haşmetli bakışlarını yüzüme dikeyiyor ve beni gözleriyle bile hükmüne alıyordu. Sadece bakışlarıyla bile ölümü, korkuyu ve acıyı vadeliyordu ama tüm bunların aksine yine içimde, beni o kâbuslarda bile ayakta tutan çok başka bir hissi de uyandırıyor. Tarif edemediğim ama damarlarıma beni yıkılmaktan alıko-yan yakıcı bir cesaret veriyor, ruhumu karanlık ve aydınlığın arasındaki arafta sallandırıyor.

Diyarın en güçlü lordunun kızı olmak, bedenimi her türlü eziyetten korusa da rüyalarım hiç kimse bir çare bulamamıştı. Küçük bir çocukken babamın kâbuslarıma bir çözüm bulmaları için rahipleri, keşişleri, şifacıları sarayımıza doldurduğunu hatırlıyordum. Türlü karışımlar, dualar, tütsüler, ritüeller... Hiçbiri beni on beş yaşımada o rüyalarından kurtaramamıştı. Lakin on altı yaşımada bastığım yaş gününde lordluğumuza bağılı bir kasabadan sarayımıza gelen yaşlı ve aşırı çirkin bir kadının kulaklarıma hatıralarımda olmayan bir duayı fısıldadığı o gün kesilmişti kâbuslar. Sadece kâbuslarım değil, uyanırken bir zaman sarkacının beynimin derinliklerinde bir nakaratın da sürekli olarak okuduğunu duyuyordum ve o ürkünç derecede çirkin yaşlı kadın tüm dertlerime deva olmuştu. Neredeyse uzun bir süre sonra rahat uykular uyuyabilmişim, zihnimin derinliklerindeki o ürkütücü mırıltılar susmuştu lakin bu huzurlu gecelerim çok sürmedi. Üstelik bana daha birkaç gün önce geri dönen rüyalar eskie göre güçlenmişti de. Şimdiyse o suskun ses ince ince derinlerden bir yerden yeniden mırıldanmaya başlamıştı. Beni kurtaran yabancıyı hayatımda daha önce görmemiş olsam da tüm bu düğümlerin bağılı olduğu halatı tutan gizli elin o olduğunu düşünüyordum. Belki de yanıliyordum, aklımı işgal eden her şey başıma gelen son şeylerden olabilirdi. Mantığımı korkularıma kurban etmişim belki de...

Dün son derece aksiyon dolu bir gün geçirmiştim; gizemli, akıl almaz ve ürküten cinsten. Yine de tüm olanlar birden odamda belirten mücevheri açıklamıyordu.

Aklımı kaybetmemek için prensin hediyesinin odama gelişinin mantıklı hikâyesini öğrenmeliydim.

Yatakta doğrulup kadife yatak başlığına sırtımı dayadığımda tuvalet masasının üzerindeki gerdanlığın alay edercesine ışıldaması sinirlerime dokundu. Sert bir nefesi burnumdan verdiğim esnada kapım tıklatıldı. Gelen Moli'ydi. Zalim rüyaların harap ettiği uykularım, yüzümden anlaşılıyor olacak ki Moli endişeli bakışlarla uzun uzun suratıma baktı.

Gözleri ile beni muayene ederken, "İyi misiniz, leydim?" diye sordu. Yorgunluğun ele geçirdiğı bedenimi saran kaslarım hâlâ sızlı-

yordu. Sürekli bölünen uykum yüzünden başım çatlarçasına ağrıyor, kalbim hızlı atışlarıyla göğsümü dövüyordu. Düğüm düğüm olmuş saçlarımın arasına geçirdiğim parmaklarımla sertçe başımı kaşıdım. Daha şimdiden onları henüz ıslaklarken fırçalayıp kurutmadığıma pişman olmuştum.

“İyiyim,” dedim Moli’nin meraklı hâlini bir an önce savuşturmak istercesine. Çenemle gerdanlığın olduğu masayı işaret ederek, “Onu nerede bulmuşlar?” diye sorduğumda Moli’nin de bakışları masaya kaydı.

Anlamamış bakışlarını tekrar bana çevirirken, “Neyi efendim?” diye sordu çekimserce.

“Gerdanlığı,” diye belirtirken bir kaşım istemsizce havalanmıştı. Lakin Moli’nin anlamaz bakışları değişmedi.

“Onu ben bırakmadım efendim,” dedi suçlulukla. Odama saray yardımcılarının değil, sadece Moli’nin girip çıkmasına izin verilmişti Lord Renly tarafından. Aklıma gelen diğer ihtimalleri düşünürken dün gece kapattığım camı işaret ettim bu sefer.

“Dün gece camı sen mi açtın?” diye sorduğumda Moli’nin alnı kırıksıklıklarla doldu.

Derin düşünceler içinde, “Hayır efendim. Dün akşamki fırtınada özellikle kontrol ettim, kapalıydı,” diye cevap verdi.

Hususi yardımcımın cevabı midemi kavuran bir krampa sebep olmuştu. Odaya hâkim olan huzursuzluğun havası yüreğimi sıkıyor, sinsi fısıltıları zihnime üşüştüürüyordu.

Ve günün üç vakti bir çan misali vakti haber veren zaman sarkacının tınısı günün başladığını haber verircesine yüksek kulelerden kraliyet topraklarına yayıldı.

Hep duyduğum o ses bu sefer daha farklıydı sanki.

Çınlama, levhanın titreyişi ve sesin içime nüfus etmesi... O ses zihnimin derinliklerinde uyuyan başka bir sesi uyandırdı. Ürper-tici mırıldanmalar, farklı ağızlardan aynı türküyü çağırırmaktaydı. Çok çok küçükken yarı bilinçsizce hatıralarıma kazınan bir türkü, ormanın ardında yükselen dağlardan kasvet yüklü ağaçlara çarpıp

kulaklarıma esen fısıltıların türküsü... Yaşlı kadının beni tamamen kurtardığını sandığım her şey aslında hiçbir yere gitmemişti işte...

Titredim. Parmak uçlarım buz keserken gözlerim boşluğa çekiliyordu.

Ve ses, bir sisin ardından sadece belli bir kısmını yeniden kulaklarıma mırıldanmaya başladı.

O ses güzel bir tınıyla başlayıp yabancılaşıyor, masum bir meleğin şarkısıyken öfkeli bir şeytanın tehdidine dönüşüyordu...

“Tik tak, tik tak...”

Kâbusunu rüyandan ayırman neden?

İkisi de tatlı bir uykudan doğuyorken...

Tik tak, tik tak...”

Kâbusunu rüyandan ayırman neden?

İkisi de tatlı bir uykudan doğuyorken...

Tik tak, tik tak...”

Gözlerimi acıtana kadar sertçe yumdum. Kafamın içinden kulaklarıma vuran ağrıtıcı bir basınç, fısıltıları bastırana kadar tüm duyularımı kapattım. Daha önceleri yaptığım gibi... Geçmişte beni ele geçiren her korku bir bir geri gelmişti işte. Önce rüyalar şimdise fısıltılar... Oysa geçmişti, tüm o lanetli döngüden kurtulmuştum, kurtulduğuma inanmıştım... Şu ansa uykuya yatan sinsi yılanların, derin mağaralarından gün ışığına doğru süründüğünü duyuyordum. O yılanlar benim kâbuslarım, beni herkesten soyutlanmaya iten fısıltılardı... Zihnimi koruyan duvarlarımın çatırdama sesleri her yerdeydi.

“Neler oluyor leydim?” Moli’yi duymazlıktan gelirken yataktan hızla doğruldum. Midemi bulandıran, yüreğimi telaşa düşüren her sesi susturdum. Derin derin nefesler alırken başımı hızla sağa sola sallayıp o mırıltıları defettim.

Hayır, geri dönmenize izin vermeyeceğim.

Kasveti, kâbusu ve fısıltıları savuşturdum ve mantığın doğrulttuğu o yatıştırıcı fikre sarıldım. Odama ben banyodayken her kim

girdiyse ya prenses ya Gayl ya Gorgi ya da babam olmalıydı. Aksi hâlde odama girme cesaretini gösteren bir başka saray çalışanı ise usuller gereği cezalandırılıp saraydan kovulurdu ki kimsenin benim yüzümden işinden olmasını istemezdim. Yine de başka bir fısıltı derinliklerden, bu gerdanlığı odama bırakanın ihtimaller dâhilindeki kimsenin olmadığını fısıldıyordu. Onu da duymazlıktan geldim, o ninniye duymazdan geldiğim gibi.

Hayır, hayır, hayır... Geri dönmenize izin vermeyeceğim. Kâbusların ve o lanet sesin tutsağı olmayacağım.

İç sesimin mantıklı çıkarımları benim tek kaçır yolumdu. Her şeyi susturdum ve sadece onu dinledim.

Biri gelmişti, mücevheri odama bırakmıştı, camın menteşeleri gevşekti rüzgârla açılmış olmalıydı. *Baban ve abin krallığın en güçlü adamlarından, en saygın komutanlarından. Onlar her zaman seni korurlar Gloria. Sakin ol Gloria, sakin ol...*

Gayl

Haberci kulelerinden yükselen sesle vakit kendini tebaaya duyurduğunda Wizard'a gidecek parşömeni mühürlüyordum ama ilgi mi elimdeki işe verdiğim söylenemezdi.

Saygın bir lordun en büyük oğlu yani mevkisinin ve topraklarının en gözde vasisi olduğunuzda yapmanız gereken, lord babanızın izinden gitmek ve sözlerine kulak vermektir.

Wizard Lordu Renly'nin yegâne cümlesi benim için daima en doğru pusula olmuştu:

"Önce aile. Ailesini koruyamayan bir lord ne topraklarını ne de insanlarını koruyabilir..."

Dün akşamüzeri Gloria'nın kaybolduğunu öğrendiğim andan itibaren kendime ettiğim lanetlerin haddi hesabı yoktu. Onu prensle baş başa bıraktığım için önce kendime sonra ise Victor'un sorumsuzluğu içinse prensle kolay kolay dinmeyecek bir öfke duymaya başlamıştım. Prensesin cezbediciliğine karşı koymalı ve abilik

görevimi yerine getirmeliydim. Lakin söz konusu Prenses Victoria olduğunda ben sorumlulukları olan o lord olmuyordum. Ona olan hislerim, mantığın ve yapılması gereken zaruriyetlerin önüne geçiyordu.

Kız kardeşim her ne kadar prensin nişanlısı olursa olsun ailemdi ve ben onu daha en baştan korumayı başaramamıştım. Onu çaresizce aramaya başladığımızda, ağaçları hunharca talan eden fırtınanın Gloria'ya yapabileceklerinden dolayı öylesine endişelenmiştim ki şu an hâlâ o tizleşmiş korkulu çırpıntının artçılarını yüreğimde hissediyordum. Wizard Lordu Vasisi Lord Gayl, kılıç turnuvalarının bir numaralı galibi olan gözde bekârlardan kudretli adam, kız kardeşini bile koruyamazken nasıl bir lord olabilirdi ki?

Birinci dereceden kendime yüklediğim sorumsuzluğun yarattığı içsel yıkımımınla mücadele ederken şahsıma tahsis edilmiş devasa dairenin kapısı çelimsiz bir yumrukla tıklatıldı.

“Gel,” dedim meraklı bakışlarımı kapıya çevirirken. Kalın deri kemerime son formunu vermek üzere doğruldum. Gloria'nın çekimser ve yorgun yüzünü gördüğümde, tüm o suçluluk duygusu kalbime bir çığ yığıntısı olup örtüldü. Gerçekten hasta ve yorgun gözüküyordu. Hızla yanına adımlarken o da içeri girmişti. Avcumun içinde kaybolan omuzlarını sıkıca kavrayıp neredeyse birebir aynı renkte olan gözlerimizi birbirine kenetledim.

“İyi misin Gloria?” Sesim her zamanki itinalı hâlinden çok uzaktı. *Evet* anlamında başını salladı, ifadesinde başka bir korkunun telaşı geziyordu. “Ne oldu?”

Beyaz teni solgundu. Kısa bir an düşündükten sonra alt dudaklarını kemirmeye başladı. Gözlerini benden kaçırıyordu, tıpkı küçükken gördüğü kâbuslarını bana anlatmasını istediğim gibi. Sessizliği uzamaya başladığında tahminimi öne sürdüm. “Kâbus mu gördün?”

“Dün, prensin verdiği gerdanlığı kaybetmiştim.” Duraksadı. Gözlerini kapattı. Muhtemelen dünkü anılarını zorluyordu. Titrek bir nefes alınca mavi elbisesin açıkta bıraktığı cılız omuzları titrediydi. “Yani kaybolduğumda...” diye ekledi. Kaşlarım istemsizce çatıldı.

“Onu sen mi buldun?” diye sordu. Sanki cevabımı biliyormuşçasına karamsardı.

“Hayır, kaybolduğunu bile bilmiyordum,” dedim. “Moli bırakmış olmalı,” dediğimde başını sertçe salladı.

“Sordum, o da değil.” Gloria’nın cevabının ifademi sertleştirdiğini onun gözlerinden gördüm. Öfkem başka bir yöne evriliyordu,

“Kim bir leydinin odasına izinsiz girme cüretinde bulunur?” Yeni yeni uzayan sakallarımı sertçe sıvazlarken gözlerim düşüncelerimle kısılmıştı.

“Sen değilsen belki de Gorgi bırakmıştır,” dedi bir cevap uman gözlerle.

“Dün ayakta duramayacak kadar içti ve onu yatağına bizzat yatırdım.” Kardeşim kısa bir süre sessizleşti. Son cevabımla diğer ihtimalini de ortaya attı. Çaresizce korkusuna bir çıkar yolu arıyordu ve kız kardeşimin bu hâli beni daha çok öfkelendiriyordu. Ben sabırlı ve vakur bir adamdım, fevrilik Gorgi’nin işiydi lakin şu an sabrımın beni terk etmesi an meselesiydi.

“Victoria bulup bıraktı o zaman ya da başka biri buldu ve Victor emir verdi odama bırakılması için.”

Prenses de değildi çünkü dün gece daireme giden koridorda karşılaştığımızda yanında hiçbir yardımcısı yoktu ve gün içinde ona eşlik ettiğim için nazik bir teşekkür etmiş, Gloria’nın sağ salim bulunmasından duyduğu mutluluğunu paylaşıp yanımdan ayrılmıştı. Karşı koridordaki dairesine girdiğini de gözlerimle görmüştüm. Yine de son ihtimalini de boşluğa düşürüp korkusunu harlamamak için kız kardeşimi yanıtsız bıraktım. Dudaklarıma sahici bir gülümseme yerleştirirken derin bir nefesi güçlkle aldım. Bu sarayda bir şeyler artık beni oldukça germeye başlamıştı. Tekrardan kız kardeşimin omuzlarına koydum ellerimi. Dokunuşumun kendisini güvende hissettirmesi adına omuzlarını hafifçe sıktığımda gözleri yine beklentiyle doldu.

“Merak etme, elbette bir açıklaması vardır.” Başımı eğip dudaklarımı biraz daha kıvırdım. “Sen daha fazla o güzel kafanı yorma, ben ilgileneceğim.”

“Babama söyleme lütfen,” dediğinde bakışlarımdaki *neden* sorusunu görmüştü. “Dün kralla birbirlerine savaş açmadıkları için şanslıydık, yeniden bir gerginlik çıkmasın,” diye açıkladığında gülümsedim. Gloria her zaman böyleydi, çok çok küçükken bile en düşüncelimiz ve en sevgi dolumuz oydu.

“Merak etme,” dedim alnına küçük bir buse kondurarak. Teni buz gibiydi.

CANAVAR

Bir vals dönüyor zihnimde,
Yeryüzü ve gökyüzü arasında...

Gloria

Balo için sarayın en görkemli ve en ışıltılı salonundaki hummalı koşuşturmanın içinde, Victoria benim aksime hâlimden oldukça memnun ve dinç görünüyordu. Neşeli cıvıltısı, zaten ışıldayan büyük beyaz salonu biraz daha parlatıyordu. Karşısındakine bulaşan bir heyecanı vardı, eğer güzel bir gece geçirmiş olsaydım hislerine ortak olabilirdim. Bacaklarımdan belime yayılan ağrıdan ötürü sürekli sağa sola koşturan prensesin ardında kalıyordum. Beni yavaşlatan ağrılar, bir yerde endişelerimin zihnimi bütünüyle ele geçirmesini engelliyordu. Neyse ki Gayl, yetilerimi tavsatan o kaygıların üzerine gideceğini söylemiş; beni kâbuslarımdan azat edeceğine olan güveni, kendimi gördüğüm gözleriyle vermişti.

Günün yarısını büyük balo salonunda geçirmiş, saray hizmetkârlarının salona hazırladığı masada yemeğimizi yiyip devam etmiştik. Parlak ışıltılı tüllerin yüksek mermer sütunları sarmalamasıyla neredeyse tüm süslemeler bitmiş sayılırdı. Kraliçe, Victoria'nın

aksine sert ve gergindi. Sağa sola emirler yağdırıyor, en ufak hatayı kabul etmiyordu. Tüm saray çalışanlarını bakışlarıyla titretip sözleriyle rencide ediyordu. Neyse ki Victoria'nın, annesinin aksine olan yumuşak ve sevecen tavırları ortamda tuhaf bir denge oluşturunca. Anne ve kız her ne kadar görsel olarak aşırı benzese de kesinlikle oldukça zıt karakterlerdi. O an Victoria'nın, annesine sadece görsel açıdan benzediği için mutlu oldum. Yoksa Tanrı, Gayl'ı korusundu...

Etrafa son bir kez bakışlarımı gezdirirken gözlerim kraliyetin şatafatlı zenginliğine biraz daha doydu.

Bulutların içine kadar yükselen tavandan sarkan uzun sarkaçlı parlak avizeler, kraliyet salonundaki gibi elmaslarla bezeliydi. Kraliyet flamaları yarı kubbeli devasa kapının iki yanında uzanıyordu. Beyaz kumaşın üzerindeki kraliyet topraklarının haritası lordluklara ayrılmamış tek parça hâlinde, mavinin derin denizlerinin tonunda tüm dikkati üzerine çekiyordu. Kraliyet topraklarının sınırlarını çizen sarı çizgilerin denize açılan hattının üzerinde kraliyeti temsil eden o hayvanın figürü işlenmişti.

Üç başlı bir kerberos. Yılandan kuyruğunu kraliyetin sınırlarına dolamış, başını ise denizlerin üzerindeki gökyüzünden gelecek bir tehlikeye karşı havaya dikmişti. Kuyruğu sınırdaki sarı hat boyunca dolanıyordu, ne kadar parlak sarı ve gümüş ipliklerden işlenmiş de olsa bir koruyucudan çok ürkütücü bir yaratıktı.

O an yorgunluktan mı bilmem bir halüsinasyon kafamın içinde hızla dönmeye başladı. Kerberosun üç ayrı başı gökyüzüne doğru hırlayıp dişlerini gösterdi. Bir gölge, kraliyetin topraklarının üzerine düştü ve gözlerimin önünde bir şimşek tüm bedenimi titreterek zihnime çaktı. Şimdi gözlerimin önünde, kâbuslarımın sahibi o bir çift sarı göz vardı.

Olduğum yere çakılmış, kalbimin göğsümü yırtan gümbürtüsünü duymuyorken bile o fısıltı yine kulaklarıma yerleşti...

"Tik tak, tik tak..."

Tik tak, tik tak...

Tik tak, tik tak...

Tik tak, tik tak...

Kâbusunu rüyandan ayırman neden?

İkisi de tatlı bir uykudan doğuyorken...

Tik tak, tik tak...

Kâbusunu rüyandan ayırman neden?

İkisi de tatlı bir uykudan doğuyorken...

Tik tak, tik tak..."

Ve bir cınlama, tüm o fısıltıları kesip halüsinasyonları karanlıklara gömdü. Sesin sahibi çan oradaydı...

Gözüm balo salonunun yüksek duvarında sağa sola sallanan zaman sayacını hemen buldu. Beni gerçekliğe çeken sesin sahibine istemsizce şükredip derin bir nefesi içime çektim. Yarım daire oluşturan üç koca altın kürenin altında sallanan sarkaç, alayla gülümsüyor gibiydi. Balonun huzmeleri göz alan yarım kubbe kapısının tepesinde vakti gösteren zaman sayacının sarkacı bir sefer daha vurup cınladı. Sarkacın içindeki çan; güneş doğarken, öğlen vakti ve bir de gece gelip karanlık çökmeye başladığı an iki yanındaki metallere çarpıp vakti haber verirdi. Şu an cınlamanın çağrısının yaptığı vakit, güneşin batıyor oluşuydu.

Saray çığırtkanlarından biri, balo kapısının ardından salona süzüldüğünde ben hâlâ donmuş gözlerle sayacın sallanan sarkacına bakmaktaydım. Çığırtkan hazır ol pozisyonuna geçip takdimi yaptı.

"Ekselansları Prens Victor hazretleri."

Victor; sevecen bir gülümseme, yarı mahcup gözlerle bana doğru ilerlerken bakışlarıyla bulanık ruh hâlimi tartıyordu. Güderi taş renk pantolonunun üzerine akan ipek gömleğin beline taktığı kalın deri kemerdeki kılıcına ve yeni icat silahına baktım. Bir müsabakadan ya da talimden çıkmışçasına dağılmış saçı ve kızarıklıkla teniyle bir an gözüme çocukluk hatıralarımdaki o cılız çocuk gibi görünmüştü.

Seri ve büyük adımları aramızdaki mesafeyi süratle kapatırken hafif sırnaşık bir sesle, “Leydim,” dedi. Bacaklarımı kırıp başımı hafifçe eğdim. Onun tersine ben olabildiğince resmîydim.

“Ekselansları.” Soğuk sesime aldırmadı.

“Diliyorum ki akşam serinliğinde güzel bir yürüyüşle beni onurlandırmanız...”

Beklentili gözleri yüzümde gezinirken, karşılaşmayı ummadığı mesafeli resmiyet yüzünden o kendine güvenen tavrı zedelenmiş görünüyordu. Tereddütle duvardaki zaman sarkacının kürelerine baktım.

“Aslına bakarsanız yorgunum.” Dudaklarını hüznle kıvrırdı ve başını bir çocuk gibi yana eğdi.

“Söz veriyorum, sizi daha fazla yormayacağım.” Dudaklarını birbirine bastırıp iç çekerken Kraliçe arkamızdan ağır adımlarla yanımıza süzölmekteydi.

“Victor, nişanlının gönlünü almak için geç kalmış görünüyorsunuz.” Sesindeki kınama gözlerine de yerleştğinde Kraliçe’nin bir kaşı oğlunu uyarıyormuşçasına havalandı.

Victor, omuzlarını abartıyla düşürdü. Gerçekten de yaşından iri görünen bir çocuk gibiydi.

“Kraliçem, yegâne gayem leydimi ve krallığımı tüm tehlikelerden korumak. Sizi temin ederim bu vakte kadar bunun için çalıştım.” Ardından bana döndü ve duruşunu dikleştirdi. “Bence leydim de bu çabamı takdir ediyordur.” Gözlerindeki sinsî parıldamaya karşın kısa bir nefes aldım.

Kraliçe, “Leydi Gloria en gözde lordluğumuzun biricik leydisi, elbette babası ve abileri gibi ülke savunmamızı takdir ediyordur,” dedi. Derin imalı sözlerin ardından yutkundum. Böylece bana itiraz edecek en ufak bir boşluk tanımamışlardı.

Kraliçe’ye güçlükle gülümsedim. Prens kolunu uzattığında parmaklarımı koluna dolarken, “Kesinlikle ekselansları,” dediğimde duraksadım ve gözlerim Wekont Krallığı’nın kerberoslu sancağına takıldı.

“Takdir etmemek elde değil.”

Gözlerimin önündeki bucaksız gökyüzüne bakarken şatomun kırmızı ışıkları Arafı bölüyordu. İçimde beliren rahatsız edici hisle göz kapaklarımı indirdim. Derin bir nefesle birlikte onun kokusu burnuma doldu.

*“Oysa ben senin yerinde olsam güzel leydi, son yaşadıklarım-
dan sonra yeryüzünde akşam çökmüşken dışarı çıkmazdım,”* diye geçirdim içimden ve gecenin sessizliğinde onun kalp atışlarını dinledim.

Benim iktidarım arşın üstünde, güneşin bile gölgesinde, gri bulutların içinde saklıydı. Ne gecenin ne de gündüzün uğramadığı karanlık korkutucu bir şatonun soğuk duvarları, bir krallığın gücünü falan yansıtmıyordu. Bir cenazenin mahzeniydi bu kuleler, ayna kadar pürüzsüz karanlık duvarlar efsanevi bir lanetin gerçekliği idi. Bir ölümün ardından en beyazın kuşandığı en koyu siyahlardı. Cadı, kendi kalbinin karanlığına boyamıştı. Önce kendini, sonra sarayımızı ve elbette tüm halkımı... Bizi bir lanetle yeryüzünden koparmıştı. O lanet ki bir tek beni sonsuz yaşama mahkûm ediyordu. Yine o lanet, beni ve halkımı kurtaracak tek imkânsızlığı yine benim boynuma prangalıyordu.

Cadı'ya göre o, bu lanetle bizi insanlığın kötücül duygularından koruyordu ve yine ona göre hiçbir insan bütünüyle saf ve temiz olmayacağı için lanet kırılmazdı. Öyle ki şart koştuğu unsurları bütünüyle bulunduran herhangi birine yüzyıllarca rastlayamamıştım. Şimdi ise Cadı'nın lanetini yok edecek bir kız, yüzyıllar sonra işte hemen gözlerimin önündeydi.

Onu bir süredir hissediyordum; bir yerlerde olduğunu, lanetimi temiz ruhuna davet ettiğini duyuyordum. Lakin bir şey görünmeyen bir perde nedensiz bir şekilde ona ulaşmamı engellemişti. Şimdi ise işte buradaydık ama sadece var olması yetmiyordu. Çirkin ve ürkütücü bu canavarı sevmesi ve bu vahşiye kendi rızasıyla kalbini, ruhunu ve bedenini vermesi gerekiyordu. Ancak o zaman Kanlı Ay'ın

doğduğu gece son bir vals ile tüm ırkdaşlarımı bu zulümden sonsuza dek kurtarabilirdim.

Kulağa ne imkânsız geliyor ama değil mi?

Lanetimin yasakladığı gibi gün ışığında yeryüzüne ayak basmadığımı için bulutların üzerinden onu korumam güçtü. Bedenine arzulu bir dokunuş mühürlenmeyi engellerdi, insanlığın atalarıyla yaptığımız anlaşmanın gereği balo düzenlenene kadar tek yapabileceğim Tanrı'ya bir aksilik çıkmaması için dua etmekte.

Yine de varlığı, yüzyıllardır içinde yaşadığım şatonun ölüm kokan soğuk duvarları kadar katılaştırmış olsa da yüreğimi ilk kez titretmeyi başarmıştı. Umudum, yabancıysa olduğum o histi. Gözleri bana her baktığında korkunç bir canavarın silüetini görecekti. Kalbi eğer mümkün olup da tüm korkunçluğuma rağmen gerçek aşkı benim için duyarsa işte o zaman o umut ışığı hepimiz için yanacaktı. Kendimi bunun hayalini kurmaktan alıkoyamıyordum. Kutsanmış bir beyazın lanetli bir karanlığa duyacağı gerçek aşka...

İşte bu da kulağa çok umut dolu geliyordu...

Cadı'nın balo öncesi yapacağı perde büyüsu bir tek aksime işlemeyecekti. Ufacık bir yansımam ona insan beni gösterebilirdi. Cadı'nın büyüsunün bedenime tümüyle işlememesinin de elbette bir nedeni vardı. Öyle bir yaratığın evladı olmanın bu lanet dışında getirdiği işe yarar şeylerden biriydi. Büyü gibi. Onun kadar olmasa da Tanrı bana acımış olacak ki Cadı'nın bazı büyülerinden kendi büyüm sayesinde korunuyordum ve yine Tanrı'nın ters tarafına da gelmiş olmalıydım ki lanet, büyümü ve gücümü sınırlandırıyordu. Yani öyle ki Tanrı bile benim hakkımda kararsız kalmıştı. Şöyle düşününce haklıydı da. Kudreti bedenine kutsadığı tüm diyarların koruyucusu ile kalbi kin ve nefret dolu bir cadının çocuğuydum. Ben bile kendimle ilgili bir kanıda bulunacak olsam bu, sadece kötücüllüğün bünyemde fark edilecek kadar ağır bastığı olurdu.

Yüksek kubbeli tavanın altında, kanatlarımın altının arşa çıktığı korkuluksuz bir uçurumun ağzını andıran vahşi balkonumdan, keskin sarı parlak gözlerimle yeryüzünü süzdüm. İki koca bulutu gölgesinin altına alabilecek kadar büyük kanatlarım, şatomun duvarları

kadar siyahtı ama onlar kadar pürüzsüz değil, yeryüzünün dağlarının dalgalarındaydı. Bir aslanın sırtını, haşin kıvrık kuyruğunu, arka iki zalim pençelerini vücudumun bir yarısında iki kartalın hançerimsi pençelerini, fırtına yaratan kanatlarını, mızrakları bile korkak bırakan gagasını da vücudumun başka yarısında taşıırken kendimi ne bir efendi ne de bir lider gibi hissediyordum.

Arka bacaklarımı biraz daha kırıp zemine sertçe pençelerimi bastırdım ve bir aslanın avına atılıyormuşçasına boşluğa atılıp devasa kanatlarımı açtım. Gökyüzünü kucağıma aldım, yeryüzünü gözlerimin hapsine. Kendi ırkım arkamda kalan duvarların ardında, yeryüzüne ve güneşe hasret lanetlerinin hükmünde yaşamlarını sürdürürken, lanet kıranın yani leydinin varlığından habersizlerdi. Cadı ve yoldaşlarım hariç kimsenin bilmediği o küçük sırrıma doğru süzüldüm. Güneş yeryüzünden çekilip gece üzerlerine örtülürken bir hayalet gibi benim olana estim. Lanetimizin tek kurtuluş yoluna...

Ve işte oradaydı. Fazla narin ve oldukça ürkek... Korkusunun kokusunu alıyordum. Endişelerinin boğuk sesini duyuyordum. Nefes alışverişinden yanında olduğu adamdan sıkıldığına kadar her şeyi hissediyordum. Prens, leydisinin ilgisini kaybetmiş olmaktan memnuniyetsiz görünüyordu. Bir akşam yürüyüşünü, Elmas Sarayı'nın koruluğunda ağır adımlarla sürdürürken, ağaçların arasında uzakta bir gözün kendilerini izlediğinden habersizlerdi.

"Kendimi size nasıl affettirebilirim sevgili leydim?" diye sordu prens.

"Sadece küçük bir talihsizlik, ekselansları." Genç kızın, prensin konuyu açmaması için öylesine mırıldandığı sözlere istemsizce dudaklarım kıvrıldı. Leydi, prens bozuntusuna durumu önemsemediğini göstermek istiyordu ama önemsemediğini biliyordum.

Sevgili prensine kırılmış ve gücenmişti. Midemin içinde yabancı ve yersiz bir ısı belirdi.

Antoni birden esen haşin rüzgârla beraber bir yaprak misali yanıma süzüldü.

"Vay vay vay... Demek kurtuluşumuz o," dedi kendine has okukala alaycı hâliyle. Cevap vermedim.

“Damon...” dedi Antoni. Sesi hülyalanmıştı. “Tam da Cadi’nın vadettiği gibi çok güzel,” dediğinde derin bir nefes aldım. Çenemdeki bir iki kas seğirdi.

“Bu süslü sikikle ne işi var?” diye sordu bu sefer. Yüzüne bakmıyor olsam da dudaklarının iğretiyle kıvrılıp kaşlarının çatıldığını görebiliyordum.

Bense içimdeki o anormal hissi yok sayarsak ifadesizdim. Sert çehremde en ufak duygulara dair bile kıvrılma yoktu.

“Lord babası kızını prensle nişanladı,” dedim. Sesim en az bu duruma sergilediğim kayıtsızlık kadar umursamazdı ama Antoni benim gibi düşünmüyor olacak ki, “Asillerin soktuğum bürokratik atakları,” diye boğazının gerisinden hırladı.

Usulca havayı içime çektim ve o berrak, temiz ve çiçeksi kokusunu duydum. İçimi saran alevler ritmik kıvrılmalarla dans etmeye başladı.

“Kral için bürokratik bir atak ama Lord Renly için öyle değil,” dedim.

Antoni’nin yüzü merakla buruştu. “Nasıl yani?”

Dudaklarım yana kıvrılırken, “Kızını korumak istiyor,” dedim belli belirsiz bir alayla.

Peki ben bunları nereden mi biliyorum? Kralın attığı her adımı, aldığı her kararı bana getiren bir casusum elbette vardı. Gün ışığında düşmanlarımin neler yaptıklarını bilmeliydim.

Antoni güler gibi bir nefes verdi. “Neyden korumak istiyor?”

Hayretle kıkırdamaya devam etti. “Bizden mi?” Sessizliğimden cevabını aldığındaysa tiz küçük bir kahkaha attı. “Bizden koruyacak ha, ne hayal dünyası ama!” Kısa bir süre benim gözlerimin takibine katıldı. “Ah zavallı insanlar, şu yeni türettikleri silahlara mı güveniyorlar?” Yine bir cevap vermedim.

“Ne umutsuz vakalar, bir pençelik canları var. Her yüzyılda bir bunlara ne kadar aptal ve aciz olduklarını hatırlatmak zorunda mıyız gerçekten?” Sabır umarcasına derince soludu ve ekledi. Ardından öylesine bir şey söylüyormuşçasına, “Hepsini öldürelim, kızı

alalım,” dedi, oldukça basit ve önemsiz bir durumdan bahsediyor-muşçasına. Bazen gerçekten tam bir aptal olan kendisiydi ve bunca zaman içinde onu hayatta tutan güçlü bir canavar olmasaydı hâli ne olurdu bilmek istemiyordum. Muhtemelen defalarca kez türlü türlü yollarla öldürülmüştü.

“Ben de yüzyıllardır zekâ namına sana bir ışığın uğramasını bekliyorum.” Sabrımın son demlerinde olduğumu haykıran bir ifadeyle bakışlarımı ona çevirdim. “Sende fazlaca umutsuz bir vakasın Antoni ama gel gör ki idare ediyoruz.”

Gözlerini devirdi. “Şu anlaşma... Tamam, tamam...” diye ağzını yayarak konuşmaya devam etti. “Anlaşmaya sadık kalıyorsun.” Kulağıma eğilip gizli bir sırrı açık ediyormuşçasına fısıldadı. “Ama sen de biliyorsun sevgili efendi Alastorcuğum, insanlar güvenilmez varlıklar. İhanet etmeyi severler ve gördüğüm kadarıyla...” dedi etrafı çekik gözlerini daha da kısarak sertçe tararken. Harelerinin etrafını saran sarı ışık parlıyordu. Sarayda artırılan güvenlik önlemlerine dudak kıvırdı. Nöbet tutan ve devriye gezen askerlere, ardında da yeni edindikleri ateşli silahlara baktı.

“Korkuyorlar. Yüzyıllar sonra ilk defa gerçekten korkuyorlar,” diye ekledi ve kısa bir an düşündü. “Sanki bu sefer elimiz boş dönmeyeceğimizi biliyorlar,” dedi boğuk bir mırıltıyla. Bir anlığına ciddileşti. “Belki de biliyorlar.”

Sarı ışık huzmelerini yüzümde hissettiğimde ona döndüm. Kaşlarım istemsizce çatılmıştı “Ne demek istiyorsun?”

“Keşişler...” Dudaklarını ısırdı. “Belki de gerçekten içlerinde öngörüye sahip olanlar vardır.”

“Rayne gibi mi?” Şüpheyi başını salladı.

“Rayne farklı, Antoni. Bizim doğuştan yetilerimiz olsa da lanet yüzünden sınırlı ve Rayne’in her zaman görüleri doğru çıkmıyor.”

“Evet, her zaman çıkmıyor. Sebebi de görüsündeki kişilerden birinin kararını değiştirmesi.” Derin ve bıkkın bir nefes aldım. Antoni bazen gerçekten aşırı ısrarcı oluyordu.

“Yani?” dedim. Sert çıkışım Antoni’yi irkiltse de düşüncelerindeki ihtimaller yüzünden umursamadı.

“Ya varsa öngörüsü olan bir keşiş...”

Başımı kendimden emin bir şekilde salladım. “İnsanlar, sadece insandır. Sen de söyledin. Aciz ve güçsüzler.” Antoni kadar ısrarcı başka bir kişi varsa işte o da bendim. Israrımın sebebi ise ihtimal verdiği şeyin gerçekten imkânsız olmasıydı. İnsanların böyle yetileri olmadığı için insandılar.

Aksi olsaydı yukarıda, karanlık ve çorak Arafta bizimle sürünürlerdi.

Lordun ise korumacı bir adam olduğunu zaten öğrenmiştim. Öyle ki senelerce kızının eline kıymık bile batmamıştı, elbette kızının dokunulmazlığını bir şekilde sağlardı ama onunki abartılıydı ve bu dikkat çekiyordu.

Antoni, yenilgiyle omuzlarını düşürdü. Benimse gözlerim asla aralarında uyum bulamadığım iki kişinin ağır adımlarının gölgesinde geziyordu. Antoni, başka bir konudan konuşmaya başladığında onu duyuyor ama anlamıyordum çünkü tüm algılarım prene yoğunlaşmıştı.

Prens; kolunu davetkârca, açık sarı saçlarının güneşi giyen bu zulların rengine benzeyen saçlarıyla ışıldayan kıza uzattı. Kız, kısa bir an tereddüt etse de prensin davetini geri çevirmeyip açık pembe eldivenlerin dirseklerinin üzerine kadar uzandığı zarif ellerini prensin koluna doladı. Tutunmaktan daha çok dokunur bir edadaki hareketleri tuhaf biçimde hoşuma gitmişti. Prens, leydinin isteksizliğinin farkında olacak ki, “Gönlünüzü alacağım leydim,” dedi kendinden aşırı emin bir tavırla. Kız derin bir iç çekti ve yürümeyi bırakıp prene döndüğünde genç adam afallamış görünüyordu.

Omuzlarını cesaret edinmek için dikleştirdi ve hızlı nefesler alarak konuşmaya başladığında tüm dikkatim Wizard’ın biricik güzel leydisindeydi. “Ashna bakarsanız ekselansları, ailelerimizin bizi uygun görmesi bu birlikteliği bizim gözümüzde cezbedici kılıyor.” Korkuyordu ve edindiği cesarettten dönmemek için cümlelerini hızla karşı tarafa savuruyor, onun karşı çıkmasına izin vermiyordu. Sandığım kadar güçsüz değildi ve bu da yine tuhaf bir biçimde hoşuma gitti. Sertçe yutkundu ve biraz daha içine çektiği havayla konuşması-

nı sürdürürken Antoni de artık anlattıklarını bitirmiş merakla onları dinlemekteydi.

“Beni yanlış anlamayın ekselansları, her leydinin rüyalarını süsleyecek bir prenssiniz ve bir kraliçe olmak her soylu kadının hayali olmalı.”

Prens, kırgın ama güçlü bir sesle böldü. “Ama o leydi siz değilsiniz, öyle mi?” Sitem etmek istemese de ses tonu hem sitemkârdı hem de beklemediği sözler karşısında uğradığı büyük şaşkınlığı her dalgasında hissettiriyordu. Beyaz ceketinin altın yakalı vatkalılarının ardında kalan boynu kızarmaya başlamıştı. Yine de kontrollü ve nazik kalabilmek için verdiği mücadeleyi, içinde bastırdığı öfkeyi duyuyordum.

“Bana kırgınsınız leydim lakin bu kadar çabuk bir kanıya varmanız beni derinden yaraladı,” dedi prens. Düşürdüğü ses tonu yine de kırılmış bir adamın değil, egosu sarsılmış bir adamın sesiydi. Gözlerimi kızıdan ayırmıyordum çünkü sözlerinden daha şimdiden pişman olmuş görünüyordu. Cılız omuzlarını silkti ve dudaklarını kemirmeye başladı.

“Sizi kırmak niyetinde değildim ekselansları, sadece...” Duraksadı, ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. “Ben sadece...”

İstemsizce beni duyacağını düşünerek onu cesaretlendirmek istedim. “Hadî, söyle ona,” diye tısladım dişlerimin arasından. “Ona onunla evlenmek istemediğini söyle Wizard’ın saklı leydisi hadî...” Sesim karıncaların duyacağı bir fısıltıdaydı ama elbette yanımdaki yoldaşım beni duyup en az benim kadar huzursuzlanmıştı. Lakin prens, leydiye fırsat vermeden kızın kollarına ellerini dolayıp ona haddinden fazla yaklaştı ve gözlerini onun gözlerine kenetledi. Askerî birlikler yakınlardaydı ve onlar da kuytulaşan sık ağaçlı bir bahçede... Prensın arzusunu duyuyordum ve bu beni amansız bir öfkenin pençelerine itiyordu.

“Lütfen bana biraz zaman verin ve tüm ön yargılarınızı yıkayım leydim.” Kızın ifadesi yumuşadığında prens de gülümsedi. “Sizi öyle mutlu edeceğim ki tüm kırgınlığınız hiç var olmamış gibi silinip gidecek.” Prens, cüretkârca kızın dudaklarına eğildiğinde beynimin içinde

şiddetli bir basınç peyda oldu ve bu basınç tüm kontrolü ele geçirmek üzereydi ki yırtıcı bir ses gökyüzünü yırtıp yeryüzünü titretti.

Antoni, çoktan gökyüzüne ulaşmıştı. Kükreyerek aslında prensi, pençelerimden çıkacak zalim ve acılı bir ölümden kurtarmıştı. Siyah bir toz bulutunu ardında bırakmış, yerden oldukça ırak bir yükseklikte sarayın en yüksek kulelerinin üzerinde devasa kanatlarını çırpıp yeryüzünün tozunu birbirine katıyordu.

Kanatlarının çırpılma sesi bulutların ardında uyuyan yıldırımlardan daha keskin ve toktu. Sisli ayın griye boyadığı gecede kanatlarının ardında yükselen uzunca kuyruk, bir anlığına Ay'ın altında yükselen bir kobrayı anımsattı. Devasa bir yaratık ama ne sadece kuş ne de sadece bir aslan. Hem ikisi hem hiçbiri değil. Şu an hayret ve dehşet içinde izledikleri yaratık en güçlü griffinlerden sadece biriydi. Birkaç yüzünü gördüklerinde ne düşüneceklerini elimde olmadan merak etmiştim. İnsanlık buna hiç şahitlik etmemişti. Bizden birini gördüklerinde ise bir parmak şaklatmamla ne gördüklerini unutuyorlardı. Bir efsuna kapılıp derin bir uykunun buhranına bürünüyorlardı, aksi hâlde korku yakalarını bırakmazdı.

Askerî gruplar saray bahçesinde koştururken yükselen tiz çığlık ve kaba bağırışlara dudak büküp omuz silktim.

Ey insancıklar, bu gördüğünüz bir hiç ve bundan bile ölesiye korkunuz...

Düşüncelerimle kendi kendimi eğlendirirken olduğum yerde tamamen görünmez bir sessizlikteydim. Birkaç asker tek sıkmalık barutlu metal çubuklarını onları dehşete düşüren yaratığa doğrultup umutsuzca ateşlemişti. Şarlatan dolu bir panayırın ortasına düşmüşçesine kıkırdadım ve gülümsemem onun yüzünü gördüğüm an suratımdan silindi.

Korku, yüzünün her bir köşesinden akıyordu ve bu ifadeye *korku* demek bile en dehşetli kâbusların yanında sönük bir ateşti. O his, sert bedenime çarpıp içime aktı ve derinliklerdeki bir buz dağına çarptı. Prens koluna sıkı sıkıya sarılmış, onun kollarının arasında titriyordu; benim ırkımdan ve lanetimden korktuğu için. Bense umutsuzca bana kalbini ve ruhunu adayacağını umuyordum. Ça-

resizliğim sarayın devasa bahçesini saran barut kokusu misali tüm hislerimi sardı. O cılız umudumun etrafına karanlık bulutlar olup çöktü ve bu lanet his ona baktığım her an büyüyordu. Öfkem gözlerime yerleşti ve o sarı ışığın büyüdüğünü kafamın derinliklerinde duyarken gözlerimi sıkıca yumdum. Gitme zamanıydı.

Yükseldim. Öfkeme karşılık korku almalıydım. En azından hak edilmiş bir nefret teselli edici olurdu. Beni tüm heybetimle görebilecekleri o noktada kanatlarım ve pençelerimle önlerinden süzüldüm ve toprağa sinen çığlıklara eşlik eden korkunun sıcak dokunuşunu kanatlarımın altına aldım. İçi yeniden barutla doldurulmuş demir çubukların hedefinde durdum.

İçimi hırçın bir duygu ve yırtıcı bir coşku kapladı.

Hadi hadi... Gösterin şu silahlarınızı!

Medet umdukları aletlerin işe yaramaz olduklarını görsünler ve en az benim kadar aciz hissetsinler istiyordum. “Sizin ırkınız beni bu hiçliğe mahkûm etti!” diye haykırdım ama onlar tiz yırtıcı bir çığlıktan başka bir şey duymadılar...

Ve evet, oradaydı. Küçük düzine bir asker grubu şimdi daha uzun demir çubuklarla beni hedeflemişlerdi.

Hadi, bu işi bitirelim!

İçimdeki canavar alayla tısladı. *Prens hazretleri!*

Tam da onun dedelerinin dedelerinin dedeleri tarafından ihanete uğramamış mıydık? Şimdi o hainlerin torunları; benim, ırkımın tek umudunu ellerimizden almak için çabalıyordu. Sarı haşin öfkemi ona doğrulttum, belindeki kılıca davranıp sertçe onu kınından çıkardığında en az benim kadar çaresizdi. Hızla ivmelendim. Onu yok edecektim. Anlaşmanın canı cehennemeydi!

Cadı'nın, kralın, kralın dedelerinin, kendi soyumun... Herkesin canı cehenneme!

Madem bizim için bir kurtuluş yok, o zaman hep beraber yanalım!

Kanatlarımın rüzgârı toprağın üzerindikileri yerlerinde durmakta zorlarken askerlerin pelerinleri uçuşuyor, ağaçların dalları

hışırdıyor, kraliyetin flaması birbirine karışıyordu. Prensın saçları rüzgârımdan dolayı darmadağındı, gözlerini kısmış kılıcının kabzasına sıkıca sarılıp saldırı pozisyonu almıştı. Canavarım güldü.

Sanki işe yarayacak gibi...

Onun bu dünyadaki ölümlü hayatı birazdan bitecekti.

Beni vazgeçirecek tek bir şey yoktu.

Ta ki o mavi gözler görüş açımı girene kadar...

Birkaç kalp atışı kadar önce...

Gloria

Prens, kollarımı kavrayıp aramızdaki mesafeyi ummadığım şekilde kaparken şaşkınlıkla donakaldım. Gözleri yüzümde ilgiyle gezerken çarpan nefesinin sıcaklığı midemde kötü kramplara sebep oldu. Yüzüme doğru tereddütsüzce eğildiğinde nefesimi tuttum ve gözlerim sonuna kadar açıldı.

Bunu kesinlikle beklemiyordum ve asla da hazır hissetmiyordum. Romantik ilk öpüşmelerin bu şekilde olmadığına emindim ve kesinlikle şoka girmiştım.

Tam onu itmek için kollarımda güç bulmaya çalışıyordum ki kuvvetli bir dalga onu ve toprağın üzerinde hareket hâlinde olan her şeyi durdurdu. Derin bir nefesi burnumdan yavaşça verdim. Gökyüzünü titreten bir rüzgâr her yeri sardı, tıpkı dün geceki gibi. Sadece bu rüzgâr daha hızlı ve daha haşındı. Yükselen hava dalgası beni prensin öpücüğünden son anda kurtarmıştı lakin kalbimin gümbürtüsü boğazımda yankılanmaya devam ediyordu. Bu öpücüğe hazır değildim, tıpkı bu evliliğe hazır olmadığım gibi. Victor ise tahmin ettiğimden çok daha hevesliydi, hiç tanımadığı bir kadınla evlenmeye ve onunla öpüşmeye...

İçimdeki aksi kız homurdandı. *Evlendiğiniz zaman her akşam, bahçe yürüyüşleri yapacak değilsiniz ya ekselansları!*

Ne diyeceğime ne de yapmam gerektiğine emin olamayarak rahatsızca kıpırdandım ve kaostun hızla yükseldiği ana odaklanmaya çalıştım.

Yine de herhangi bir temasın fikri bile kendimi kötü hissetmemeneden oluyordu. Bu kadar kısa sürede bana karşı derin bir aşk duyduğuna inanmıyordum, aklımda tek bir ihtimal kuvvetle ağır basıyordu. Kral, en güçlü lordunu iktidarının altında tutabilmek için oğluna baskı yapıyor olmalıydı. Bu düşüncelerle karanlığı tararken gördüğüm siyah bir toz bulutu eski zamanlardan kalma yeni uyanmış bir hayalet temsili gökyüzüne uzanıyordu ve çok geçmeden yüreklerle kızgın mızraklar saplayan bir gürültü her yeri kapladı. Bir kartalın tiz çığlığı olduğunu sandım ama ardından duyulan bir aslanın kükremesiydi ya da ikisi de değildi. O gürültüye eşlik eden çığlık ve bağırışlar da ardından geldi, birisi de bana aitti. Öyle ki sesim boğazımı yırtmışçasına boynumda tiz bir acı vardı ama korku, acıyı baskılıyordu. Karman çorman olmuş düşüncelerim ve duygularımla bakışlarımı yükselen sesin olduğu yere çevirdim ve kalbime saplanan korku mızrağı daha derinlere gömülüp nefesimi kesti. Biraz evvel boğazımı yırtan sesim kayboldu. Vücudum kontrolümden çıkmış, Victor'un kollarının altına sığınmıştı. Prens sağa sola emirler yağdırırken etrafımızı çeviren askerler bellerindeki silahlara davranıp gökyüzündeki yaratığı hedefledi.

Askerî birliğin içindeki en rütbeli olanlarından biri kalın ve tok sesiyle bağırdı. "Hedef al! Bekle, bekle! Şimdi! Ateş!.."

Sıkışmış barutlar ateşlenip bir bir harladı ve patladı. Ardı ardına ateşlenen silahlar kulaklarımda sağır edici bir çınlama yaratırken askerler, keselerinden tekrar demir çubuklarına döktükleri barutları uzun çubuklar yardımıyla sıkıştırmaya başladı ve tekrar hedef aldılar. Boğucu bir duman, korkunun kavurduğu midemi bulandırmaya başladı. Şoklanmış donuk bakışlarımla boş gözlerle olup biteni izlerken Victor, bedenini önüme siper etmişti. Peş peşe kıvılcımlar çıkararak patlayan barutların kokusu ve dumanı her yeri dolduruyordu ama yaratık çoktan kaybolmuştu. Yine de bahçeye prensle yürüyüşe çıktığımız o andan beri üzerimde hissettiğim gözleri hâlâ hissediyordum.

Karmaşanın zirvelerinde bir gece geçiriyorduk. Demin yaşananların korkusunu üzerimden atamamıştım ki biraz önceki rüzgârdan çok daha yırtıcı bir hava dalgası gökyüzüne doğru dalgalandı. İşte, oradaydı. Tüm varlığıyla devasa bir yaratık, korkunç ıssız dağları anımsatan kanatlarını öfkeyle çırpıyordu. Yarattığı rüzgâr, tozu dumana katıyor; ağaç dallarının birbirine çarpıp kırılmasına neden oluyordu. Korkunç hikâyelere konu olan o yaratık, kâbuslarımın mimarı, kanlı canlı gözlerimin önündeydi.

Bir işarete ya da belirgin bir unsura gerek yoktu. Tüm varlığımla onun olduğunu hissediyordum.

Korkumu en derin ıstırap mahzenlerinden haykıran çığlığımla özgür bırakmak istiyordum ama bir şey, tarifini yapamadığım bir his, zindanlardan birine yaşamı bedenime ait kılan tüm o gereklilikleri bir bir hapsediyordu. Mantiğim bacaklarıma yükleyebildiğim kadar yüklenip kaçmamı haykırıyor, beynim gözlerimi kapatıp bir yere sinerek birazdan yaşanacak dehşeti görme diye uyarıyordu. Tüm bedenim yaşamın hayat kıyısında kalmam için türlü türlü çağrıyı aynı anda yapsa da bambaşka bir dürtü beni, olduğum yerde birazdan bize çarpıp bedenlerimizi parçalara ayırmak üzere olan yaratığın gözlerine kilitliyordu. Bir şey; bilmediğim duymadığım görmediğim bir el, bir ses, bir dokunuş, bir çekiliş beni o gözlere mühürlüyor, kanımda hiç tutmadığım güçlü bir dalgalanma damarlarımdan kalbime hücum ediyordu.

Ve bir başkaldırı arzusu yerleşti içime. Beklenmedik ama coşkuluydu.

Cesaret, bir yok oluşu kabulleniş olarak sindirdiğimden mi oradaydı, bilmiyordum. Belki de hayatı bana zehreden canavara bir meydan okuma içgüdüğü duyuyordum. Lakin ilk defa bu kadar belirgin bir kuvvette duyduğum hisler, beni ondan ayırmıyordu. Sanki çok derinliklerde bir yerde onun bana bir zarar vermeyeceğine dair güven duyuyordum. Ya tüm bunlar gerçek olan kâbusun zihnimle oynadığı bir oyundu ve ben delirmiştim ya da böyle bir canavardan istesem de kaçamayacağımı idrak edip sonumu kabullenmiş bir boş vermişliğin içindeydim. İki durum da birbirinden kötüydü.

Omuzlarımı kaldırıp boynumu dikleştirdim ve dehşetin gözlerine diktim mavi buzullarımı. Bakışlarımız buluştuğunda o sarı vahşi harelerin tereddüt ettiğine yeminler edebileceğim bir ifade gördüm. Tüm o korkun luğuna rağmen gözlerimi ondan ayırmadım. Üstelik ona bakmam aksini yapamadığımdan değildi, yapmak istemiyordum. O gözlere bakmak istiyordum ve nedenini bilmiyordum. Zamanın binde birlik bir anında durmuştuk, hem çok kalabalık hem de baş başaydık.

Silahlar şimdi hedefine onu almışlardı. Bu canavar, az önceki değildi; daha büyük ve daha ürkütücüydü. Kıdemli askerin ateş komutunu vermesiyle yüreğim titredi. Soğuk metaller bir bir parlayıp patladı.  ri gövdesine doğru saçılan kızgın bilyeler bir bir saplandı. O sesi duydum. Bilyeler bir kayaya çarpmış gibilerdi ve o kaya sıcak bilyeleri geri p sk rtmemiş, içine kabul etmişti. Yine de yaratık ne bağırdı ne de acılı bir inilti mırıldandı. Hatta bize doğru sertçe yaptığı pikenin hızını artırdı!

Silahlar tekrar barutla dolduruldu ve tekrar ateşlendi. Hatta prens bile kılıcını indirdi, belindeki tabancasıyla ustalıkla ve soğukkanlılıkla bir el ateş etti. Sonra silahını attı ve kılıcına davrandı.

Artık metallerini barut ve bilyeyle doldurmaya vakti olmayan askerler de prensleri gibi silahlarını bırakıp kılıçlarını çekip pozisyon aldılar. Bunu kabul etmeliydim ki acınası derecede çaresizlik kokan bir manzaranın içine hapsolmuştuk.

Victor, sivri ucu neredeyse yaratığa değecek kadar kılıcını savurmuştu ki canavar üzerimizden teğet geçip tekrar gökyüzüne s z lmeye başladığında kanatlarının rüzgârı saçlarını ve eteklerimi savuşturdu. Çok ama çok kısa bir süre sonra gökyüzünde sisli Ay ve bulutlardan başka kimse yoktu...

Kanatların sesi gökyüzünden çok uzaklara doğru silinip giderken yaratığın yeryüzüne bıraktığı panik varlığını sürdürmekteydi. Victor beni ne ara saraya sokup salona getirmiş, bu kadar insan ne ara buraya toplanmış, askerî birlik ne ara teyakkuza geçmiş idrak edememiştim.

Telaşın kırba ladığı tiz sesler, öfkeli bağrışmalar anlamsız

birer uğultu olup tenimi yalarken Victor kollarımdan sıkıca tutup beni ona bakmaya zorladı. Gözleriyle beni baştan aşağı defalarca kere süzdü. “Leydim, korkmayın geçti,” diye parmaklarıyla ellerinin arasındaki kollarımı sıktı.

Oysa korkudan çok daha başka bir şey vardı beni sarsan. Zihnim bir şarkıyla çınlıyor, düşüncelerim ve hislerim birbirinden kopuk bir şekilde kafamın içinde süzülüyorlardı.

Kollarımdaki parmakların sıklaşmasıyla bilincim bir nebze de olsa ana döndü. Kaşlarım çatıktı.

“O da neydi?” Parçalanmış sesim, daralan boğazım ve kalbimi harap eden yıkıcı gerçekten başkası değildi! Efsanelerin yarattığının ete kemiğe bürünüp o lanetli varlığıyla ruhuma sızmasındandı.

Laneti hissediyordum. Onun lanetinin bana bulaştığını hissediyordum...

Prensın öfkeli gözleri yüzümü araştırırsa da bir şey bulamadı. “Sadece ait olmadığı yerde dolaşan yaratıklar. İcabına bakacağız, güvenin bana.” Teskin edici sözleri anlamsızdı. O yaratıklarla hiçbir insan baş edemezdi. O an prensin bakışlarındaki öfke, yerini başka bir ifadeye terk etti: şüphe! Kuşkulu bakışları, karışmış uzun sarı saçlarımda arasında gölgede kalan sağ omzuma yoğunlaştı. Şüphesi anlam kazandığında irileşen gözleriyle ben de başımı omzuma çevirdim. Victor, saçlarımı yavaşça geriye atarken tenimde yeni yeni duyduğum ıslaklığa dikkat kesilmişti. Kırmızılığı oldukça yoğun birkaç damla kan, beyaz omuzlarımdan buz mavisi elbisemin üzerine doğru akıyordu. Dudaklarımdan istemsizce, “O, kan mı?” diye bir soru döküldü. Soruma rağmen ne olduğunu bildiğim sıvının hissiyatı tüylerimi yeniden diken diken etti. Victor ile gözlerimiz buluştuğunda başımı sağa sola sallayarak ekledim. “Bana ait değil,” diyebilirdim fısıltı gibi çıkan şaşkın sesimle. Victor, heyecanla geriye atıldı. Askerlerine keskin emrini bağırırken Lord Renly ve vârisleri de salona girmek üzereydi. Prensın o sözleri eli silah tutan tüm erkekleri hareketlendirdi.

“Canavar yaralı! Çok uzağa gitmiş olamaz, çabuk olun!”

Yüksek dağların saklı bir kuytusunda, yeryüzünün en temiz ve ferah havasının dolduğu gizi saklı bir vadinin keşişi, yaşlı dostumun topraklarına indim ve artık pençelerimin değil ayaklarımın üzerindeydim.

Göğsümden bir bir dışarı atılan bilyelere aldırmayarak tek katlı basit yapıya ilerliyordum. Bir yükseklığe yamayan çimenleri taze ve yumuşak zeminin üzerinde, küçük camlarından sızan cılız ışık gecenin içinde dans etmeyen ateş böceklerini anımsatıyordu. Çıplak gövdemden siyah deri pantolonuma süzülen kanımın ılıklığı zirvenin soğukluğunda üzerime yapışıyor, kurak kan nehirleri oluştuyordu. Tüm gövdem neredeyse ince uzun kızıl lekelerle boyanmıştı. Geldiğimi duyduğunu biliyordum, o yaşlı kulakların en iyi duyduğu şey kanatlarımın gürültüsüydü. Ahşap gıcırtılı kapısını ağırca açtığında menteşelerin sesi ıssız geceyi doldurdu. Bahçesine adımlarken adımları ağırdı, bilgelik akan parlak gözleri kısıldı ve yaşlı yüzü memnuniyetsizlikle kavrıldı.

Icarus'un bir insan doğasındaki aşırı yaşlılığına rağmen diri vücudu ve keskin gözleri vardı. Temiz havanın ve şifalı otların içinde bedeni oldukça az yıpranmıştı. Yaşlılığına tek kanıt, kazıdığı lekesiz parlak kel başının aksine gür kısa sakallarının bembeyaz oluşuydu. Koyu gözleri vücudumu durmadan kuşatan kan kuyularını görünce ifadesi ciddileşti ama yine de beni gördüğüne dair duyduğu hoşnutluğu hissediyordum, ne de olsa onu bu saklı yerinde ziyaret eden tek müdavimiydim. Krem bol tuniği, yapılı ve dinç vücudundan aynı renk pantolonunun dizlerine kadar iniyordu. Her zamanki rahat terlikleri ise ayaklarındaydı.

Bana doğru birkaç adım attı ve başını hafifçe yana eğerek yaralarımın daha da dikkatle bakmaya koyuldu. "Bu seferkiler pek mızrak, ok ve kılıç işi değil," diye dudaklarını merakla içe kıvrıdığı anda, alaycı bir nefesi gülerek verdim. Sesi her zamanki gibi ağır ve sakinleştirici bir atmosfer yaratıyordu. Benim için ehemmiyeti olan tek insan evladıydı, dünyaya ve ardına kimsenin bakmadığı derin gözleriyle

bakardı. Benden yana bir beklentisi yoktu, istese onu yeryüzünün en zengin insanı yapabilirdim oysa o, benden sadece kadim kitaplar ve parşömenlerden başka bir şey almamıştı. Öğrenmek, okumak ve keşfetmek onun en büyük arzusuydu. Hâlâ ılık ılık kızılığımın karşan oyuklarına baktım.

Başımı sertçe sallayarak onu onayladım. “İyi bildin seni ihtiyar.” Icarus burnunu alayla kıvırdı. Yüzüne küskün bir ifadeyi dalga geçer hâlinin hemen üzerine giyip, “İhtiyar mı? Ben ihtiyarsam sen fosilsin,” diye çıktığında aynı şekilde gülerek ona karşılık verdim. “Oldukça canlı bir fosil,” diyerek kollarımı kaldırdım ve yaraları hızla iyileşen gösterişli bedenimi gösterdim.

Aramızdaki muhabbet sataşmalarla ilerlerken yan yana gelmiş, ahşap eski kapıdan Icarus’un mabedine girmekteydik.

Bacası tüten şöminenin karşısındaki uzun sedire oturduğumda yaşlı dostum mırıldanarak tedavim için gerekli malzemeleri, sedirin hemen ardındaki küçük göz odasında hazırlıyor bir yandan da alayını keyifle sürdürüyordu.

“Ee, söylemeyecek misin bu sefer ki neydi?”

“İnsan evlatçıklarının yeni oyuncağı!” Kollarımı arkama doğru gerip gövdeyi açığa çıkardım. Lanet bilyeler içimde kıpırdanıp duruyordu.

“Baruttan ateşli silahlar yapıyorlar ve bu berbat şeyler patlayarak orana burana yapıyor.” Dudaklarımı iğrenç bir şeyden bahse-dercesine kıvrımış üzerimdeki yaralara bakıyordum. İki bilye daha dışa doğru ilerleyip zemine yuvarlandı ve o sırada parçalanmış başka bir bilyenin içimden çıkmak için direndiğini fakat buna bir çelik kadar güçlü alt kaburgalarımın izin vermediğini fark ettim. Sağ elimi yırtıcı kuşumun zalim pençelerine dönüştürdüm. Yaramın içine sokarken yüzümdeki kaslar gerginleşti, dudaklarımı birbirine basarken duyduğum şey fiziksel bir acı değildi.

Umutsuzluğun çörelendiği düşüncelerimden duyduğum ıstı-
rabın acısıydı ama onu da bastırıp gerisin geri zihnimin karanlığı-
na gömdüm. Kanlı metal parçayı avcumun içinde çevirirken Icarus
da elinde ahşap tepsisiyle gelmişti. Yanıma yerleşti ve hemen işine

koyuldu. Bundan zevk aldığı belliydi; yaralarımı sarmaktan, işe yaramaktan... Keskin bakışlarını kısmış yarı ciddi ifadesi ile bakır tas içindeki suda ıslattığı beyazlığı keskin bir bezle yaralarımı silmeye başladığında gözlerim ona son getirdiğim deri ciltli kitaba takıldı. Ortasına ayraç olarak konulmuş püsküllü bir çubukla mütevazı ceviz ağacından yapılma masanın üzerinde öylece duruyordu. Anlaşılan o ki ben gelmeden hemen önce sevgili yaşlı dostum yine kitaplar aracılığı ile bilge bir seyahatin içindeydi.

Kesinlikle sevdiğim tek insandı. Bu dünyaya dair kendini doyurmuştu, doyuramadığı bilgiye karşı duyduğu arsız açlıktı. Buraya beni iyileştirsin diye gelmemiştim, bunlar yapılmasa da iyileşirdim ama sadece biraz geç olurdu. Üstelik şu an şatodaki kızıl şifacım ile cebelleşecek gücü kendimde bulamıyordum. Rayne, yaralarımı başkası sardığında biraz daha çekilmez oluyordu. Icarus'un varlığından habersiz olduğu için başka bir şifacının gizemli varlığını düşüncelerine yer edindirip merakının acısını da en çok Antoni'ye çektiyordu. Üstelik bunu, Antoni'nin kendisine duyduğu derin hislerden habersiz yapıyordu. Düşüncelerimi Arafta kalmış dünyamdan ayırıp Icarus'a çevirdim.

"Bundan zevk alıyorsun, değil mi?" diye sorduğumda dikkati hâlâ yaralarımıdaydı.

Gözlerini ayırmadan, "Tek hastamsın, sen de olmasan yeteneklerim gidecek. Neyse ki sayende yaralar konusunda oldukça geliştin," dedi. En son göğsümün altında kalan son deliklerden birini temizliyordu. Gövdemdekileri ise göz açıp kapayıncaya kadar temizlemiş, şifalı karışımlarından birini sürmüştü.

Şöminedeki ateşin odunu son anlarını yaşıyordu, çatırdayan son kömürleşmekteki odunlardan gelen ince çıtırdamalar Icarus'un derin nefes alışverişlerinin sesine karışıyordu. Tüm seslere biraz daha yoğunlaştığımda yaşlı dostumun kalp atışlarını, damarlarındaki kanın akışını, dışarıdaki ılgın rüzgârın içinde olduğumuz basit yapının yüzeyini nasıl yaladığını, uzun çimlerin toprağın üzerindeki dansını... Her şeyi duyuyordum... Ve bu yetenek, sadece buradayken lanetli bedenime hapsolmuş ruhuma huzuru bahşediyordu, bunun

dışında bazen bu kadar iyi duyabilmek koca bir işkenceden başka bir şey değildi...

Icarus, işinin sonuna gelmişti. Gözlerim tekrar yaşlı dostumun okumasını böldüğüm kitaba ilişti. Dünya tarihinin, yalanlarla ve şaibelerle dolu olduğunu düşünüyordum. Tarihin çoğunluğuna zaten tanıklık ettiğim için okuma gereği duymadığım bir kitaptı. “Nasıl gidiyor yeni kitabın?” diye sorduğumda gözünün ucuyla masasına baktı. Derin bir iç çekip ,“Öğrendiklerim pek iç açıcı şeyler değil. Yeryüzünün hükümranlığı insan ırkına geçtikten sonra hep kan ve savaş, bolca kıyım, fakirlik, hastalık, salgınlar var,” dedi başını onaylamaz bir biçimde sallayarak.

“Ya öncesi?” diye sorduğumda gözlerimiz buluştu. Bunu sorduğuma kendim de inanmadım ama ağzımdan çıkmıştı bir kere. “Koruyucu'nun hükümranlığını mı soruyorsun?” dedi. Şaşırmıştı. Yüzünde okuduğum ifade ve kulaklarıma gelen hızlanmış kalp atışlarının sesi kaşlarımin çatılmasına sebep oldu.

“Neden şaşırdın, ihtiyar?”

“Daha önce hiç babandan konuşmadık.” Başımı iki yana salladım.

“Yine babamdan konuşmuyoruz, Diyar'ın tarihini konuşuyoruz,” dedim kendimden emin bir şekilde. Bir süre yüzüme derin ve anlamlı gözlerle baktıktan sonra omuzlarını silkti ve o yaşlı bilge sesiyle ağır ağır konuşmaya başladı.

“Karanlık, yazılı şeylerde kulağa masalsı geldiği için insanın pek inanması gelmiyor ama gel gör ki şu an bir griffin, sedirimin üzerinde hızla iyileşmekte olan ölümcül yaralarla oturuyor.”

“Aman ne ironi.” Aynı anda kısa bir süre güldük ve ardından kısa bir sessizlik doğdu. Sonra Icarus daha derinlerden gelen sesiyle kitabından ezberlemiş olduğunu düşündüğüm bir kesiti anlatmaya başladı.

“Kadim varoluşa göre Diyar'da binbir canlı yaşıyor. Devler, elfler, cinler, periler, cadılar ve ifritler... Büyülü olan bu ırkların hepsi farklı yetilere sahip. Periler, iyicil büyülere; elfler, iyileştirici büyülere; cadılar, kötücül büyülere yetkin. Cinler işin eğlencesinde. İfrit-

ler ise Koruyucu'nun korkusundan yeryüzüne çıkmaya cesaret edemeyen şeytanın yavruları. Devler de dünyanın ağır işlerini yapıyor ve yeryüzünü felaketlerden koruyor. İnsan ırkının yanında oldukça azınlıklar lakin öyle güçlüler ki muazzam bir denge oluşuyor. Bu denge de Tanrı'nın seçtiği ve yeryüzüne kendi halefi kıldığı Koruyucu. Irklar arasında barışı sağlıyor ve ırkları işlevsel bir zincir gibi birbirine bağlıyor. Yüzyıllar boyu süren bir iktidarın başını tutuyor ve dünyadaki barışın göstergesi olarak her yüzyılda bir düzenlediği o baloyu düzenliyor. Her ırk o baloya katılıyor. Son balo da Kanlı Ay'ın olduğu bir geceye denk geliyor. Koruyucu, balonun ilk valsini bir cadı ile açıyor. Yazılanlara göre o cadı, tüm büyü ırkları ve insanlığı büyüleyen bir güzellikte. Koruyucu, Cadı'ya âşık oluyor.” Duraksadı ve devam edip etmemesini isteyip istemediğimi anlamak için gözlerime baktı. Ben de onun hikâyesini sürdürmeye devam ettim.

“İnsanlar ifritlerle iş birliği yapıyor, Koruyucu bir kerberosun yardımı ile öldürülüyor ve Cadı feryadında bir lanet yaratıyor.” Dudaklarımı tebessüm edercesine alayla kıvırdım ve elimi Icarus'a uzattım.

“Memnun oldum ihtiyar, işte o lanet.”

Icarus, boş ve bezgin gözlerini üzerimden çekip kanlı bezleri tepsisinin üzerinde topladı ve ağır hareketleriyle ayaklanırken, “Sana ve halkına olan şey senin suçun değil,” diye çıkıştı. Havada kalacağına zaten emin olduğum elimi dizimin üzerine indirirken yaşlı adam çoktan ayaklanmıştı.

Aslında Icarus bana değil hiç tanımadığı o cadıya öfkeliydi. Bunu gözlerinde de sözlerinde de görebiliyordum. İhtiyara göre Cadı'nın kendinden olan büyü halkını insanlardan kurtardığına inanarak lanetlemesi hastalıklı ve aptalcaydı. Tüm canlılar başka bir koruyucunun iktidarında yaşayabilir ve böylece bunca kıym ve keder de yaşanmamış olurdu. Bu düşüncelerini bildiğim için aksiliğini umursamadım.

“Belki değil ama onları kurtarmak benim elimde.” Bunu o kadar inançsız söylemişim ki Icarus'un alnı kuşkuyla kırıştı. Yine de ifadesi yumuşamıştı.

Elbette tüm o lanetten ve kızıdan haberi vardı. Gözleriyle ifade mi tarttı ve o öğüt verici bilge hâlini takındı.

“Ve artık o silik umut daha canlı olmalı,” dediğinde acıyla kıkırdadım.

“Benden de ırkımdan da ölesiye tiksiniyor korkuyor.”

“Onu gördün...” dedi sorarcasına. İrileşmiş gözleri o bilmiş sıfatında komik dursa da beni eğlendirmiyordu.

Başımı umutsuzca ileri geri salladım.

Çenesiyle yaralarımı işaret edip, “Ve bu yaralar da onu gördüğünde oldu...” dedi tekrar sorarcasına. Tespitinin doğruluğuyla içimdeki canavar kıpırdandı. Yine başımı sallarken gözleri kısılmıştı.

“Peki ne yapmasını bekliyordun. ‘Aa ne güzel kuş,’ deyip önüne buğday serpmesini mi?” Bıkkınlıkla içimdeki nefesi verirken gözlerimi devirdim. Elindeki tepsiyi masadaki kitabının yanına bırakıp sandalyesine beni görecektir şekilde oturdu ve yavaşça öne eğildi. Her zaman yaptığı gibi, o bilgeliğin beslediği derin anlamlı sözleri söylemeden hemen önceki beden duruşu...

“Yüzyıllar boyunca bekledin Damon ve şimdi bir an önce bu lanetten kurtulmak istiyorsun.”

“Evet, bu da doğru bir tespiti lakin eksik; ben umutsuzdum, karanlıktaydım, imkânsız istiyordum. Bu gerçekler ölümsüz olan beni boğuyor, öldürmüyor, işkencesine umarsızca devam ediyordu.” Kafamın içini okumuşçasına sürdürdü sözlerini.

“Kendini halkına karşı sorumlu hissediyorsun ve bu, öndere yakışacak bir erdem. Seni bir canavar olarak gördüğü için bu umutsuzluğun. Bir örümcek çirkindir ama hastalık yayan sivrisinekleri yiyerek hastalıkları önler. Yine bir yılan korkutucudur ama böcek, fare gibi kemirgenlerin sayısını dengeleyerek hastalıkların artışını ve ekinlerin yok edilmesini engeller. Yani Damon, demem o ki muazzam bir denge var. Sen kendi dengedeki güzelliği göstermelisin.”

Icarus boş gözlerime bakıp içini çektiğinde, “Bir örümcek ve yılanla kıyaslandığıma inanamıyorum,” dedim sitemkâr bir alayla.

Sesim yorgun bir mırıldanmadan ibaretti çünkü konuyu kapatsın istiyordum, yine de ihtiyarın buna hiç niyeti yoktu.

“Cidden bu kadar aciz misin? Yoldaşların gibi yüzyıllardır yanında olmasam da savaşmadan yenilgiyi kabul eden biri olduğuna asla inanmıyorum.” Son sözlerine hitaben iğreti bir kahkaha istemsizce dudaklarımdan dökülürken Icarus tüm ciddiyetini ifadesine giydi. Alnı kırıştı, bakışları onaylamazdı. Uzun boynunu biraz daha önüne eğdiğinde gözlerinde *senin içini görüyorum*, diyen o haykırışı soğuk bir ürpertiyle üzerime salıyordu.

“Korkuyorsun,” dedi yakalamışçasına. Başını salladı, kendi kendine ortaya attığı o tespiti onaylıyordu. Tüm yüzümün kırıştığını hissettim.

Ardından ukala bir tavırla gülümsedi ve bu görkemli canavarımı göğsümün içinde sessizce hırıldattı.

“Tabii ya, korkuyorsun! Korktuğun şey, seni en sonunda artık bir canavar olarak dahi görmese bile seni sevememe ihtimali.” Yutkundum. Kaşlarım daha da çatıldı. Ne diyordu bu ihtiyar!

“Çünkü onu önemsiyorsun, değil mi?” Başımı sözlerinin aksini haykıran sinirli kahkahalarla salladım. Kendi sesim kulaklarımı tırmaladı. Komikti, sinir bozucu derecede komik.

Canavarım içimde homurdanıp kötü bakışlarla baktı insan bana ve ben de aynı şekilde ona baktım. Sarı harelerle koyu hareler karşılaştı ve akıllı yaratık kaldırdığı boynunu yeniden büküp kanatlarının altına soktu.

“İhtiyar beynin düzgün düşünemiyor artık.” Yayıldığım yerden ayağa fırladım. Sesim tehlike saçıyordu.

Icarus’un vakur ifadesine büründüğü yüzü bendeydi. Beni güçsüz düşüren her duyguyu görebiliyordu ve bu, içimdeki hayvanı dizginlememi güçleştiriyordu. Etrafa bakındım, şu an o ihtiyarın bilmiş bakışlarına tahammül edemeyecektim. Yavaşça soğuyan odayla gözlerim yıpranmış şömineye döndü. Odunlar korlaşmış, belirgin ateş sönmüştü. Birazdan o ince sıcaklık da tamamen yitip gidecekti. Tüm sinir bozuculuğuna rağmen ihtiyarın bedeninin soğuk geceyle baş başa kalmasını istemedim. Kanlı parmaklarımı şaklattım ve

alevler odunu taptazeymişçesine harladığında tekrar ona döndüm. Boynumu küttettim ve duruşumu düzeltirken, “Git de biraz uyu,” diye sataştım aksi bir sesle. Karşımda anlama sorunu çeken biri varmışçasına, parmağımla başımı işaret ettim. “Uyu ki düzgün çalışsın, saçma sapan tespitler yapıyorsun!”

Birkaç boş ve hoyrat adımla küçük holün içinde turlarken ilk defa bu kadar dar ve küçük olduğu için içimden küfürler ettim. Tekrar ona dönerken öfke ve alayla karışık kıkırdadım, tespiti cidden saçma ve sinir bozucuydu. “Bir insanı önemsemek!.. Irkımı bu lanete mahkûm edip benim olanı benden alanları mı?” Sesim söylediklerinin aksini savunurcasına savruldu. Başımı sağa sola sallarken kendi kendime kıkırdadım.

Asil bir leydi... Onlardan olan bir leydiyi önemsemek... Canavarım uykusunda yeniden homurdandı. O bile benimle alay ediyordu.

İnanmaz bakışlarım ihtiyara işlemiyordu. Icarus tebessüm ederek başını ileri geri küçük hareketlerle salladı ve yavaşça doğruldu. Dudaklarında o bilmiş kendinden emin sırıtış ise sinirlerimi körük-lüyordu. Benimle tartışsa söylediklerine daha az öfkelenirdim ama tabii ki sessiz kalacaktı. Bilgelğin temel taşlarından biri de buydu, sizinle yüzde yüz haklı olduklarından emin oldukları konular hakkında tartışmazlardı. İşte ihtiyarı ikna etmeye çalışmak bu yüzden anlamsızdı. Pes ederek kapıya yöneldim.

“Peki Bay Bilge!” Kinayeli sözlerime aldırmadı.

Geldiğimin aksine daha hızlı adımlarla serin havaya attım kendimi. Yaşlı dostum da tembel adımlarla beni takip etti. Göz ucuyla hâlâ sırttan yüzüne baktım.

“Üşüyeceksin ihtiyar, içeri gir.” Aksiliğim yüzündeki sırıtışı genişlettiğinde başımı onaylamayarak salladım ve yüzümü başka tarafa çevirdim.

Tam da geldiğim hızla gökyüzüne süzülüyordum ki çok geçmeden Icarus’un ardımdan söylediklerini işittim. İhtiyarın sesi rüzgârımı aşip kulaklarıma erişti.

“Sen, insanlığı uzun zamandır önemsiyorsun evlat. Çok uzun zamandır...”

Victoria

Neredeyse tüm askerî birlikler, gözcüler ve eli silah tutan lordlar; yaralı kaçan yaratığın arkasından yüksek tepelerde uzunca bir arayış yaptıktan sonra sabah ağır ağır sökerken saraya dönmüşlerdi. Lakin yaratıktan ne iz vardı ne de haber. Korkulu ihtiyar ve leydilerle nihayet birlik, saraya dönmeye başladığında rahat bir nefes almıştık.

Gloria tuhaf bir biçimde içimizde en sakin olanımızdı, bana şaşırtıcı gelse de sarayımızın en yaşlı keşişi Igor, genç leydinin geçirmiş olduğu şok yüzünden bu tür bir sakinlik sergilediğini söylemişti. Yine de yeni arkadaşımın düşünceli sükûneti beni endişelendiriyordu.

Salon; saraya bağlı lordlar, yakın adamları ve vasileri ile dolmaya başladığında bakışlarım tek bir kişiyi arzuluyordu: Wizard Lordu'nun en yetkin vasisini. Gayl Wizard...

Çocukluğumdan bu yana uzaktan sessizce izlediğim o mesafeli gencin koca adamlara taş çıkaran kendinden emin duruşu, onu hep gizemli ve çekici kılardı. Başlarda diğerlerinden farklı olduğu için kendisine ilgi duyduğumu düşünmüştüm. Ta ki daha sonraları lordluklarından ne zaman haberci bir ulak gelip teşriflerini haber verecek olsa onu göreceğim anı deli gibi beklediğimi fark ettiğimde ilgimin öylesine merakın cezbettiği bir heves olmadığını düşünmeye başladım. Duygularımın gelip geçici hoşlantılardan ibaret olmadığını ise yeni yeni anlamıştım. Diğer leydilerin lorda ilgi duyduklarını utanmazca söyleyip göstermeye çekinmediklerini gördüğümünden beri ise kaybetme korkusu yakıcı bir hâl almaya başlamıştı ama bir prenses ulu orta hislerini gözler önüne seremezdi, sermemeliydi. Aksi asla hoş karşılanmaz, ardı arkası kesilmeyen nahoş dedikodulara sebebiyet verirdi. Yine de genç lorda ilgimi sadece baş başa olduğumuz nadir anlarda gösterebilmek için oldukça sıcak bir tutum sergiliyordum. Son gezintimiz Gloria'nın kaybıyla sonlanmasaydı yakınlaşmamız çok daha ileri bir boyuta rahatlıkla varırdı ki Gayl'ın

tüm o çekimser ve mesafeli duruşuna rağmen bana olan davranışları yanlış anlaşılmayacak kadar samimi bir içtenlikteydi.

Ve nihayet gözlerim kalabalıkta onu bulduğunda kalbim göğsümün altında titredi.

Büyük salonda gözlerimiz buluştuğunda aramızda sessiz ama güven vadeden bir iletişim can buldu. Rahatlatıcı bir nefesi sıkışmakta olan ciğerlerime çektiğimde, genç lordum bana teselli edici bir gülümsemeyle karşılık verdi. O ana kadar kasvetin karamsarlığının altında ezilen kalbim bir kuş gibi hafifledi. İstemsizce kendimi gülümserken buldum ve girdiğim bu yeni duygu akışından çıkmak için silkelendim. Yine de gözlerimi lordun üzerinden çekemiyordum. Güneşi arsızca saçlarına giydiği sarı saçlarını geriye kavislendirilmişti. Lacivert vatkaları gösterişli gümüş ve altın kabartmalarla bezeli ceketine rağmen şatafatın bile gölgeleyemediği vücut hatlarına sahip olan salondaki tek genç lorddu. Gücü paçalarından akan bir adamdı ve konumu onu daha gösterişli kılıyordu ama beni ona çeken şey bunların hiçbiri değildi. Her kadını etkileyebilecek yegâne adamken asla meşru olmayan bir ilişki içerisine girmemiş, namı hiç lekelenmemiş, adı hiçbir leydinin adıyla bile yan yana anılmamıştı. Yaşına rağmen mantıklı ve yine yaşına rağmen oldukça donanımlıydı. Kılıç müsabakalarının senelerdir tek galibiydi. Nice yaşlı lordlar bile Lord Renly'den sonra en çok Gayl'dan çekiniyordu, hatta Kral ve Victor bile. Wizard ailesini düşündüğümüz zaman ailede sadece Gorgi diğerlerinden farklıydı. Sanki Wizard çocuklarının tüm şımarıklık ve yaramazlık haklarını üstlenmişçesine hoyrat davranışları vardı. Ailenin diğer üyelerinin aksine koyu renk saçları ve gözleri de bunun ispatı gibiydi. Kalabalık ve korkulu salonda eğlenen tek kişiydi. Yüzündeki umursamaz ifade salonun diğer ucundan bile fark ediliyordu. Diğer lordların ve yaşlı saray komitesi üyelerine saygıdan yoksun bir şekilde gözlerini devirmekten de geri kalmıyordu. Durumun ciddiyetinin bir tek o farkında değil gibiydi.

Kral, yüksek platformuna Kraliçe ile çıkıp korkulu salona sehlendiğinde Gayl ile tekrar gözlerimiz buluştu. Mavi gözlerinde korkusuz bir karanlığın gölgesi vardı, yüzü sabitti. Sadece gözlerindeki ifade beni bulduğunda yumuşuyordu ve bunu fark etmek beni diğer-

lerinden özel kılıyor gibiydi. Kendimi bu düşüncelerle teskin edip bilinmezliğin yarattığı pis ve ilkel hisleri üzerimden temizlemek istiyordum.

Kral, küt parmaklı şiş ellerini havaya kaldırdı ve bedenini ele geçiren o amansız hastalığına rağmen oldukça kuvvetli bir sesle, "Lordlarım ve leydilerim... Sevgili Wekont Krallığı'mın asilleri..." diye seslendi. Tüm o endişeli uğultu birer fısıltıya dönüşüp yok olduğunda herkesin gözleri Kral'a dönmüştü ve ben de kısa bir an da olsa kafamda dönüp duran seslerden uzaklaşabilmişim.

"Öncelikle hepimize çok geçmiş olsun. Vahşi yaratıkları sevgili prensimiz Victor ve askerleri yaralayarak geri püskürtmüştür. Tekrar böyle bir saldırıya cesaret edemeyeceklerdir, müsterih olun," dediğinde öncelikle tüm saray hanımları, ardından lordlar Victor'a takdir eden bakışlarla döndüler ve onu ellerini kuvvetle çarparak alkışladılar.

Victor tüm ifadesine yerleşip gözlerinde yanan sinsi bir kibre dönüştüğünü ise benden başka kimse fark etmemişti. Herkes bu ifadeyi gurur olarak yorabilirdi ama ben onu iyi tanıyordum. Boynunu dikleştirmiş, ciddi yüzü ve mütevazı bir baş hareketiyle tebrikleri kabul ederken tüm bu söylentiler kulaklarıma bir düzmece gibi geldi. Bakışlarım tekrar hemen yanımda koluna girdiğim Gloria'ya döndü lakin hâlâ girdiği şok dalgasının yarattığı sükûnetin gölgesindeki gözleri boş bakıyordu.

Kükremesinin ve çılgılığının saray duvarlarını titrettiği, kanatlarının tozu dumana kattığı bir yaratık nasıl üç beş tane yeni keşfedilmiş silahlar yardımıyla püskürtülebilirdi ki? Bu sadece bana mı inandırıcı gelmiyordu? Tam o sırada bunca kalabalığın içinde zihnimdeki sesi duymuş, düşüncelerimi harfi harfine okuduğunu düşündüğüm bir çift gözü yeniden üzerimde buldum. Gayl, bakışlarımdaki şüphenin kokusunu almıştı ve aynı kuşkulu ifade onun da göğü kucaklamış mavi harelerine yerleşmişti. Alkışlar ve tebrikler sona gelirken Kral, kaba bir öksürükle boğazını temizleyerek yeniden konuşmaya başladı. Kraliçe ise o alışageldik vakur ifadesiyle korkusuzca yanı başında dikiliyordu.

“Üç gün sonra yapacağımız baloda, vahşi yaratıkların lideriyle yüzyıllar evvel atalarımızın yaptığı bir anlaşma gereği kendilerini sadece sulh adına sarayımızda ağırlayacağız. Sonrasında barış ve bolluk içindeki hayatlarımıza geri döneceğiz.” Kral’ın son sözlen salonda yeniden bir uğultu kopardı. Kral, seslerin tırmanmasına izin vermeden tekrar araya girip ellerini havaya kaldırdı.

“Sakin olun lordlarım ve leydilerim... Sakin olun...” Şiddetli bir öksürük, konuşmasını bölecekti ki saray baş hizmetkârı altın tepside gümüş bir kadeh içki sunup kendisini rahatlatmıştı. Kral küçük bir yudumla öksürüğünü yatıştırdıktan sonra daha düşük bir sesle konuşmasını sürdürdü.

“Sizi temin ederim, endişelenmenize gerek yok. Anlaşma yüzyıllardır süregelen bir barışı nasıl sağladı ise aynı şekilde sağlamaya devam edecek.”

Kral’ın son sözlerinden sonra saray hizmetkârları, saray eşrafına türlü türlü içkiler ve yiyecekler takdim etti. Sanki hiçbir şey olmamışçasına küçük bir kahvaltı faslı yaşanıyordu. Kalabalık çok kısa bir süre sonra tüm korku ve endişelerini lezzetli ve pahalı yiyecek ve içecekler eşliğinde unutmuştu. Leydiler balo gecesini giyecekleri kıyafetleri ve takılarını konuşmaya başlamış, lordlar ise bürokratik konuları tartışmaktaydı. Gloria’nın koluna biraz daha sıkıca sarıldığımda solgun yüzünü bana çevirdi.

“Odana çıkmak ister misin? İyi görünmüyorsun.” Başını reddedercesine salladı. Bakışlarını takip ettiğimde gözlerinin Victor’da olduğunu gördüm.

“Onu çağırmamı ister misin?” diye sorduğumda yine aynı şekilde başını salladı. Abisinin birebir aynı gözleri, zaman sarkacının sabah olduğunu haykıran çınlamasıyla sarkaca kaydığında belli belirsiz bir mırıltı döküldü dudaklarından bir şarkı, bir şiir gibi...

“Kâbusunu rüyandan ayırman neden?

İkisi de tatlı bir uykudan doğuyorken...

Geceyi gündüzden ayırman neden?

İkisi de gökyüzüne doluyorken...”

Sesi, sarkacın çınlamasının tiz yankısı arasında kaybolup gitti. Kendi sesini dahi işitmediği bir transa girmiş gibiydi.

Bir bilmeceyi çözmüşçesine, unuttuğu bir şeyi hatırlamışçasına yüzü kararıp aydınlandı. Aynı nakaratı bir kere daha mırıldandığında, “Anlamadım,” dedim onu biraz daha kendime çekerek ama o ne benimle ne de bir başkası ile değil, kendisiyle konuşuyordu. Dudakları ondan bağımsız kıpırdıyordu.

“Kâbusunu rüyandan ayırman neden?

İkisi de tatlı bir uykudan doğuyorken...

Geceyi gündüzden ayırman neden?

İkisi de gökyüzüne doluyorken...”

Endişelenmeye başlamıştım lakin genç leydinin derinleşmiş gözleri hâlâ sağa sola gidip gelen zaman sarkacındaydı. Gayl bir terslik olduğunu fark etmiş, Gloria’nın diğer yanında bitmişti. Sesini alçak bir tınıda tutarak, “Bir sorun mu var?” diye sordu. Sorusu bana olsa da endişeli gözleri kız kardeşindeydi. Gloria her an bayılacak gibi hafif hafif ileri geri sallanmaya başlamıştı.

“Bir şeyler mırıldanıyor.” Gayl’in anlamaz bakışlarını yüzümde bulunca anlatmayı sürdürdüm.

“İgor şokta olduğunu söyledi, güvenli olmaz diye sizin dönüşünüzü bekledim odasına çıkarmak için ama istemedi. Gözünü oradan ayırmıyor,” dedim duvardaki devasa zaman sarkacını başımla göstererek. Gloria’nın durumuna duyduğum endişe, sesimi ve nefesimi parça parça bölerken bir anda Gloria’nın gözleri kapandı ve Gayl onu düşmeden havada yakalayıp kucağına aldı.

LORDUN AŞKI

Bir vals dönüyor zihnimde,
Sır ile lâl arasında...

Gloria

Bir yırtıcının çığlığı, bir parçalayıcının kükremesine karışıyordu ve ikisi bir aradayken ölüm; elle tutulur, kulaklarla duyulur, kokusu burnunuza dolup genzinizi yakan bir gerçek oluyordu. Kısır bir döngüye hapsolmuş benliğim, benim gözlerimi onun lanetli vahşetine mühürlüyordu. O vahşetin hissettirdikleri anılarımın ve kâbuslarımın, geçmişe açılan ağır kapının anahtarı oluyordu. Kaybolmuş, yitip gitmiş nakaratlar kendini tek tek hatırlatıyordu.

Kâbusunu rüyandan ayırman neden?

İkisi de tatlı bir uykudan doğuyorken...

Geceyi gündüzden ayırman neden?

İkisi de gökyüzüne doluyorken...

Zalimliğini, sarı ışığı göz yakan harelerinden bağınyordu. Avuçları kor kadar sıcak uzun pençeleri buz kadar soğuktu. Kalbimin gümbürtüsünü parmak uçlarıma kadar hissediyordum. Öyle

sancıyarak çarpıyordu ki en sonunda genişleyip patlayacağını düşünüyordum ve ölümüm nitekim beni tüm yetilerimden alıkoyan korkumdan dolayı olacağını biliyordum. Derinliklerdeki mantık kuyularımdan yükselen keskin bir fısıltı ise bana nefesini üflüyordu.

“Korkunu yen, hayatta kal. Korkunu sev, hayatta tut.”

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Kapalı gözlerimin ardından bir ışık huzmesi patladı. İçimde yükselen fısıltıya verdim kulaklarımı. Gözlerimi hafifçe araladım. Sarı ışık huzmeleri, kızıl kahveden harelerin çevresini kuşatan can alıcı güzellikte bir çift göz, kendi mavilerimden ruhuma akıyordu ki buzdan yağmur damlaları beni o andan gerçeğe sürükleyerek çıkardı...

Karanlıktan aydınlığa ya da tam tersi aydınlıktan karanlığa...

Işık bakışlarımı sulandırırken görüntülerime yerleşen bulanıklık ağır ağır açılmaya başladı. Gayl, babam ve Saray Keşişi Igor odamı dolduruyordu. Keşiş Igor yatağımın yanı başına çektiği bir sandalyede oturmuş, önündeki altın sahanlığa biraz önce yüzümü sildiği ıslak soğuk bez parçasını bırakıyordu. Gayl ve babam aralarında döndürdüğü hararetli bir fısıldaşmanın içinde kaybolup gitmişken yaşlı adam kıpırdanmamla beraber yeni açtığım gözlerimi yakaladığında, yarısı eksik olan dişlerini göstere göstere gülümse-di. Erimekte olan bir mumun solgunluğundaki yüzü buruş buruş oldu. Titrek ve iri kemikli ellerinin arasına ellerimi alıp yavaşça bana eğildi.

“İyi misiniz leydim?” dedi, Gayl ve babamın duymasından çekinir alçak bir sesle. Lakin Gayl çoktan uyandığımı fark etmiş yanıma seğirmişti. Babam, Gayl’ı kenarda bırakıp önüne geçtiğinde Igor soğuk nemli ellerini üzerimden ağırca çekti.

Alnımdaki saçları yüzümden kibarca çekerken babamın ifadesi içimi parçalamıştı. Kudretli Lord Renly’nin yüzünde acının kederli ifadesi öyle okunaklıydı ki... “İyi misin hayatım?” diye sordu titrek bir sesle.

Başımı sallayarak iyi olduğumu ifade etmeye çalışsam da kuşkunun parladığı gözleri bir yanlış ararcasına yüzümde geziyordu.

Gayl doğrulup oturmama yardım ederken, “İyiyim,” dedim, se-

simi elimden geldiğince kuvvetli kullanmaya çalışarak. Lord Renly bakışlarını keşişle benim aramda gezdirirken Igor'a hitap ederek, "Ne diyorsun keşiş, kızım iyi mi?" diye sordu.

Igor'un tereddüt ettiği her hâinden belliydi. Kısa bir süre beni buruşmuş düşük göz kapaklarının ardında kalan puslu gri gözleriyle inceledikten sonra, "Yaratığın leydinin üzerinde büyümlü bir etkisi olduğunu düşünüyorum," dedi. Mırıldanırcasına söylediği sözler, alçak ve tedirgin sesine rağmen kendinden emin bir tınıdaydı.

Ben başka bir şokun etkisiyle sarsılırken babam, "Yaratığın kızıma büyü yaptığını mı söylüyorsun?" Sorudan çok tehditvari çıkışı yaşlı adamın omuzlarını düşürdü. "Hayır, lordum." Önüne düşürdüğü başını ağırca babama kaldırdığında ikisinin arasında süren bakışmalara eşlik eden sessizlik yorgun zihnime bir de şüpheyi yerleştirdi.

"İsterseniz bunu dışarıda konuşalım." Babam, Igor'un teklifini ikiletmeden ayaklandığında merakın perçinlediği heyecanla atılıp, "Keşiş!" dedim vücudumu kaldırarak. Bakışlarımı ondan çekip babamın üzerinde sonlandırırken, "Söyleyeceklerinizi ben de duymak istiyorum," dedim.

Yaşlı adam, babama soran gözlerle baktığında lord emir buyuran o tok sesiyle, "Şimdi dinlen Gloria, Igor seni elbette daha sonra aydınlatacaktır," dedi. Igor, babamın buyruğunu başını eğerek alıp odadan beraberce çıktıklarında Gayl, Igor'un bıraktığı boş sandalyeye yerleşti.

Derin bir nefesi içine çekerken yorgun görünüyordu, öyle de olmalıydı çünkü tüm gece o korkunç yaratığı aramışlardı. "İyi misin?" Şefkatli sesi yumuşaktı.

Tebessümüm cılız da olsa dudaklarım kıvrıldı. "Gerçekten iyi hissediyorum, ne oldu bilmiyorum," dedim başımı iki yana sallayarak.

Gayl oturduğu yerde rahatsızca kıpırdandı. "Bir şeyler saykılıyordun..." dedi sorarcasına. Gözlerinde yorgunluğuna rağmen belirgin bir kuşku yer etmişti. Kısa bir an düşündüm.

"Baygınken mi?" diye sordum.

“Bayılmadan hemen önce ve bayginken,” diye cevapladı. Sanki ne mırıldandığımı biliyor da ağzımdan duymak istiyormuşçasına bir beklentideydi.

O fısıltıyı hatırlayıp dilime dolamaya çalışırken yüreğim sıkıştıyordu. Yutkundum ve elim istemsizce boğazıma gittiğinde Gayl çevik bir hareketle su doldurduğu kadehi boştaki elime tutuşturdu. Oysa boğazım kurumamıştı. O sözleri söylemek tuhaf biçimde ruhu- ma ağır geliyor, ses tellerimi düğümlüyor, tarifsiz bir ağırlığı boynu- ma asıyordu lakin yine de başardım.

“Kâbusunu rüyandan ayırman neden?...” Yutkundum. Gözleri- mi kapattım ve o fısıltıya kulak verdim.

“İkisi de tatlı bir uykudan doğuyorken...” Anısı can yakan bir türküyü mırıldanıyor gibiydim, devam ettim.

“Geceyi gündüzden ayırman neden?...” Sözler gün yüzüne çık- tıkça, dilimde can buldukça rahatladım.

“İkisi de gökyüzüne doluyorken...” Bittiğinde devam etmek iste- dim ama gerisi anılarımda uyuyor, uyanmıyordu.

Gayl’ın kaşları çatıldı, alını kırıştı. Başımı sallayarak, “Anlamı- nı bilmiyorum ama bir fısıltı kulaklarıma sürekli bunları söylüyor,” dedim. Yutkundum, Gayl’ın kararmış bakışları sözlerimi bir bir keli- meleri ağırca kullanarak tekrar ederken tüm dikkatim ondaydı yine, onunki de bende...

Nakaratın son kelimesini söylerken mavi hareleri titredi. “Do- luyorken...”

Onu onaylarcasına başımı salladığımda yutkundu ve diliyle du- daklarını ıslattı. Gözlerindeki şüphenin büyüdüğünü gördüm. Öne doğru eğilip ellerimi avuçlarının arasına aldı.

“Bunlar...” dedi ve tekrar kısa bir an daha düşündü. Gözlerini sıkıca yumup açtı. Hüzün ve özlem vardı bakışlarında.

“Bu bir ninni,” dedi yutkunarak ve soran bakışlarıma karşın ekledi. “Annemin sana küçükken söylediği bir ninni...” O sözlerinin ardından yine derin bir sessizlikle duraksarken şaşkınlığım büyüdü. Nefes alışverişlerim sıklaşmıştı.

“Sen her huysuzlandığında ya da bir kâbusla uyandığında söyledilerdi...” Derinlerden gelen sesi, geçmişin özlemini duyduğu hüzünlü gözlerinden zihnimi buldu.

Şimdi şüphe, benim gözlerime yerleşmişti. Ellerimi yavaşça çektim ve oturduğum yerde kendimi iyice dikleştirdim.

“Devamı var mı bu ninninin?” Devamı olduğunu biliyordum, hissediyordum. İçimde bir parçam, hiç tanımadığım yabancı bir parçam bu ninniye tutunuyordu. Hem beni deli gibi korkutuyor hem de o yokluğunu duyduğum eksik parçası canımı yakıyordu.

Gayl bana asırlar gibi gelen uzunca bir süre düşündü. Gözleri pencerenin ardındaki mavi gökyüzüne dalmışken mırıldanmaya başladı.

“Kâbusunu rüyandan ayırman neden?

İkisi de tatlı bir uykudan doğuyorken...

Geceyi gündüzden ayırman neden?

İkisi de gökyüzüne doluyorken...

Ruhunu bedeninden ayırman neden?

İkisi de bir cana tutunuyorken...”

Devam etmesini ümit ederek ona bakıyordum, nakaratını bitirdiğinde bir süre daha düşündü. Gözleri beni bulduğunda beklentinin verdiği heyecanla sordum. “Bu kadar mı?”

Düşünceliydi, omuzlarını silkti. Dudaklarını büktüğünde umudum kırıldı. “Bu kadarını hatırlıyorum.” Omuzlarım çöktü. İçimdeki o arayış, beklentiyle yüzeye tırmanıyordu sanki var oluşum bu nakaratın varlığına bağlıymışçasına...

“İyi düşün Gayl, bu kadar mı?” Mavilerini tekrar kıstı.

“Bu kadar hatırlıyorum. Neden bu kadar önemli?” Bilmediğimi gösterircesine başımı sertçe salladım.

O an gözlerime prensin hediyesi gerdanlığın kadife kutusu takıldı. Sanki her şey birbiriyle bağlıydı ve ben kördüm.

Sığ bir nefesi içime çektim. Yorgun hissediyordum. “Gerdanlığı odama bırakanı bulabildin mi?” diye sordum ona bakmadan.

Gayl, sıkkın bir nefesi burnundan sertçe verip düşürdüğü omuzlarını dikleştirdi. İfadesinde yenilgi vardı. “Maalesef ama tedirgin olmaman için kapına birini yerleştireceğim.” Uzanıp tekrar elimi tuttu ve parmaklarıyla güven vermek istercesine sıktı. Gözlerim bu sefer o gece yarı açık bulduğum pencereye kaydı. Gayl önüme bir ordu bile yığsa beni kâbuslarımdan koruyamazdı.

Ya da o kâbusların sahibinden...

A. Damon

“Gebertemediler mi seni yine? Tüh, tüh...” Rayne her zamanki gibi modundaydı. Herhangi biri benimle bu şekilde konuşsa sonu en ücra hücrelerine kadar acı çekmek olurdu ama Rayne benim için farklıydı ve bu farkının farkında olması onu benim için tehlikeli kılıyordu. Lakin ben ona eşlik edecek kıvamda değildim. Karnıma elinin tersiyle sertçe vurdu.

“Söyle bakalım, benden başka kaç şifacın var ve nerede saklıyorsun?” Cevap alamayacağını bildiği için aslında soru sormuyordu, yaptığı sadece sitem etmektir. Derin bir nefesi sabır dilercesine gözlerimi devirerek içime çektiğimde, bakıra çalan kızıl dalgalı saçını hırsıyla geriye savurdu. Siyah saten yırtmaçlı elbisesi vücut hatlarını yine cüretkârca ortaya çıkarıyordu. Sessizliğimi ısrarla sürdürürken siyah mermer duvarlara gömme dolabıma ilerledim. Her şey öyle bütüncül bir siyahlıktaydı ki dikkatli bakılmazsa eğer odanın içi bomboş görünürdü. Elimi kapağa bastırıp çektim ve bir tık sesiyle dolap kapağı ileriye atıldı. Kapağı yana doğru iterken Rayne’in öfkeli ve sesli nefes alışverişleri omuzlarıma çarpıyordu. Her zamanki gibi siyah ipek bir bluzu çekip üzerime geçirirken, “Ne oldu sevgili lanet kıracağını prensle görmek duygu yoksunu seni çileden mi çıkardı?” dedi sataşarak.

Antoni, elbette her şeyi Rayne’e anlatmıştı ve görünen o ki sırf bu yüzden hışmıma uğrayacağını bildiğinden ortalarda görünmüyordu. Kaçabileceği bir delik varmış gibi... Ben cevap vermedikçe Rayne öfkeleniyordu. Siyah deri çizimlerinin sivri topuklarını sertçe

yere vurmaya başladı. Öfkesiyle tırmanan sabırsızlığının damarlarında kaynadığını duyuyordum. Bluzu düzeltirken ağır hareketlerle arkama döndüm ve onunla göz teması kurmamaya gayret ederek yatağımın başındaki komodine ilerledim. Kollarını önünde bağlamış, bedenini gittiğim yöne çevirerek rahatsız edici gözlerini üzerimde tutmaya devam etti.

“Cidden ne düşünüyordun? Ani bir kıskançlıkla prensi parçaladıktan sonra o küçük kızın sana karşı sempati besleyeceğini falan mı?” Zar zor dizginlediğim kan akışım yeniden hoyratlaştı. Dişlerimi sıkarken dilimi ısırp ucuna gelen kelimeleri sarf etmemek için kendimi zorluyordum, ta ki Rayne, “Söylesene hani o olmayan duyguların, kıskan...” diyene kadar. Kükredim, duvarları dahi titretecek kadar.

“Yeter artık Rayne!” Hızla ona döndüğümde geriye sendeledi. Gözleri biraz evvel alev alevken o alevler birdenbire cılız bir kora döndü, yine de hâlâ öfkeliydi. “Ona dokunursa bir lanet kıracağımız olmaz!” dedim onun alaylı sözlerini aynı şekilde ona karşı kullanarak. Lanet kıracağı... Bu sözlerle onu küçümsüyordu ve içten içe benim de küçümsememi arzuluyordu.

Sözlerim ifadesini yumuşattı. Lakin öfkesi milyonlarla çarpılıp bana geçmişti. “Tüm ırkımın, halkımın, yoldaşlarımın kaderi ellerimdeyken nasıl davranmamı bekliyorsun?” diye sordum dişlerimin arasından tıslayarak. “Tek bir şansım var!”

Bedeni o kadar bedenimin altına doğru eğilmişti ki inceden titrediğini fark etmemem mümkün değildi. Sesi oldukça kısılmış ve tonu daha sakindi. Cevabını gözlerimde ararcasına dikkatle bakarken, “Seni bu kadar hiddetlendiren şey gerçekten içten içe onu kıskanmış olman olabilir mi?” diye sorduğunda sabrımın son demini öyle bir aşmıştı ki gözlerimdeki parlamayı onun yüzündeki yansımadan gördüm. Sıkıca göz kapaklarımı birbirine bastırırken derin nefes alışverişlerimin sesi odada yankılanmaya başladı. Uzuvarım katılaşmaya ve titremeye başladığında yumruğumu sıkıp Rayne’in ardındaki duvara geçirdim. Öfkemi yansıtamazsam dönüşürdüm ve dönüşürsem ona zarar verirdim. Bir canavarken zihnime mantık pek uğramazdı ve o bunu en iyi bilenlerdendi. Duvar boylu boyunca

gürültüyle çatırdayarak derin bir çatlağı elimin etrafında oluşturduğunda sesim artık o canavarın sesiydi.

“Dışarı çık Rayne!” diye emretti canavar. O kalın, vahşi, acımasız, derinlerden gelen boğuk ama yüksek sesiyle.

“Damon!” Özür dilercesine fısıldadı Rayne ama geçti. Tekrar kükredim ve duvardaki çatlak büyüdü.

“Hemen!” Boğazımdan yükselen hırıltının eşlik ettiği sıcak nefesimin altında titremesi gittikçe büyüyordu.

Gözlerim hâlâ sıkı sıkıya yumuluydu. Rayne’in kolumun altından geçip hızla odadan çıktığını duydum.

Sonrasında ise uzunca bir süre öylece kaldım. Sakinliği, kulaklarımda silkelenmiş efsunlu bir ninninin sözlerini canavarıma mırıldanarak sağladım...

“Kâbusunu rüyandan ayırman neden?”

ELMAS SARAYI

Gayl

Dün gece, insanlar paniğe kapılmadan hemen önce, gün içinde yapmayı planladığım ve bana çok delice gelen, düşüncesi bile kalbimin ağzımda atmasına sebep olan o fikrin yerinde artık kaygı ve tedirginlik kol geziyordu. Yaratığın sesi saray arazisi boyunca yankılandığında, prenses ve Gloria için duyduğum endişe, beynimin içinde dönüp dolaşan bir kıyamete sebep olmuştu ki o kıyamet onları sapasağlam görene dek ruhuma şiddeti öldürücü eziyetler etmişti. Şimdi ise nahoş düşünceler, vücudumdaki tüm kasları bir yay gibi gererken Lord Renly’nin dairesine girmek üzereydim.

“Lordum!” Babam saray bahçesinin büyük bir alanını kaplayan lotus çiçeklerinin süslediği göleti, kendisine tahsis edilen dairesinin yarım daire şeklindeki devasa terasından kasvetli düşüncelerin yer ettiği gözlerle izlemekteydi. Başını hafifçe eğerek beni yanına kabul ettiğinde ağır adımlarımı hızlandırdım. Bir sorun olduğu aşikâr-

dı lakin Lord Renly'yi daha önce sadece bir kere bu kadar çaresiz görmüştüm. Onu böyle görmeye kimse alışık değildi. En son böyle bitkin görüldüğünde, annem son nefesini vermeden birkaç gün önceydi. Şifacı keşişler ve rahipler, artık kaçınılmaz ölümü bekleme-mizi söylediğinde düşürmüştü başını yere. Avuçlarını balkonunun korkuluklarından çekerken omuzlarını dikleştirdi ve gövdesini bana doğru çevirdi.

“Gayl, gel.” Keyifsizliği sesinden bana da bulaşmıştı.

Sessizce beklemeye devam etmeliydim ama istemsizce, “Keşiş, Gloria ile ilgili kötü şeyler mi söyledi?” diye sordum, aklımı başım-dan alan korkunun gerçek olmamasını dileyerek. Hep annemi ya-kalayan hastalığın tekrar kapımızı çalmasından endişe etmiştim. Babamın alışık olmadığım yenilmiş ifadesi bu endişemi kana cana buluyor, önüme yığıyordu. Derince iç çektiğinde tüm dikkatim bi-razdan söyleyeceklerine kilitlendi.

Babam nihayet dilinin kilidini kırıp, “Eğer işler yolunda gitmez-se onu buradan götürmeliyiz Gayl,” dediğinde kaşlarım istemsizce havalandı. Anlamayan bakışlarıma karşın, “Kral'ı dinlemek iyi bir fikir değildi,” diye ekledi. Kral'ı dinlediği için kendisine öfkelenildiği, yüzündeki pişmanlığın çizgilerinden okunuyordu. Dudaklarını bir-birine bastırırken derinleşen nefes alışverişleri gittikçe sıklaşan bir hâl aldı. Bu ifade, çaresizliğin silüetiydi. Gözleri açık mavi bulutsuz gökyüzüne kalktı. “O yaratık kardeşin için geldi. balo gecesi bu sefer onu almak için gelecek ve eğer prensle nişanı onu durdurmazsa onu kaçıracaksın,” dediğinde içimde büyüyen öfkenin ateşi önce göğsü-me sonra da nefesime doğru yürüdü.

“Onlara Gloria'yı vermem lordum! Gerekirse canım pahasına. İzin verin onu şimdi buradan götüreyim.” Sesini duyup rüzgârının yarattığı harabiyete şahit olduğum ama görmediğim bir yaratığa aşılmaz bir öfke duyuyordum. Gücünü tahmin etmek zor değildi, iriliği ve ürkütücülüğü onu gören askerlerin dilindeydi lakin cesaret ise bu topraklarda en çok Wizard kanında gezerdi. Babam planını çoktan yapmış, aklında kurduğu şekline sadık kalacağına dair sinyali gözlerinden veriyordu.

“Şimdi bir şansımız var. Anlaşma şartlarını çiğnediğimiz için hiç şansımız kalmayabilir. Eğer balo gecesi prens ile nişanı onlara engel olmaz ise söylediklerimi yapacaksın,” dedi kesin bir ses, demir gibi bir ifadeyle. Başımı sallayarak lordumun emrini, babamın ricasının önüne geçirip üzerime giydim.

Babamın emrini yerine getirebilmem için lordluğumuza bağlı en güvenilir adamlarımı organize etmeliydim. Üstelik sadece kendi adamlarımız değil bu plan için askerî birliğin de çoğunluğuna ve oldukça çok ateşli silaha da ihtiyacımız vardı ki babam için bu kısmını ona bırakmamı istediğinde bana kalan, eğer işler yolunda gitmezse bir aksilik çıkmadan Gloria'yı babamın belirlediği güvenli noktaya götürüp emniyetini sağlamaktı. En güvendiğim adamlarımı seçtim ve Gorgi'ye durumdan bahsettim ona biçtiğim görevi kendisine verip son ayarlamaları da yaptıktan sonra vakit oldukça geçmişti. Güneş gri kasvet yüklü dumanlı dişli dağların ardına batmak için meylini almıştı. Dün gecedен bu yana yatak yüzü görmemiş uzuvlarım yorgunluğun tüm izlerini taşıyarak sancımaya başlamıştı. Akşam yemeğini es geçip odamın olduğu kata yöneldim. Kata geldiğimde burnuma tanıdık bir kokunun tatlı dokunuşu dokunuyordu; yıldız çiçeklerinin ve taze çimenlerin kokusu... Gün için yaptığım ama mevcut durum yüzünden gerçekleştiremediğim o fikrin heyecanı yorgun uzuvlarımın sancısını unutturdu. Kalp atışlarımın kokunun yoğunluğu arttıkça hızlanmasına engel olamıyordum.

Kapımın önüne geldiğimde, ellerim kapının kulpunda tereddütle oyalandı, göğsümde yükselen sıcaklık beni kokuyu takip etmem için cesaretlendiriyordu. Eğer dün gece yaşananlar yaşanmamış olsaydı bu kokunun sahibiyile yapmayı arzuladığım konuşma zihnimde dolanıp durmaya başladı. Heyecanıma sebep olan o sıcaklığı takip etmeye karar verdim. Beni nereye götüreceğini biliyordum. Kokuyu ve hislerimi takip ettim. Prensesein dairesinin hemen yanında saray bahçelerinden birine açılan, tül perdelerin gizlediği geniş

çe bir balkonun uçuşan kristal perdelerinin ardındaki zarif bedenini davetkâr kokusunun çağrısına boyun eğen ayaklarım, ağır adımlarla bedenimi prensese doğru sürükledi. Antrasitin ve gümüşün dans ederek tüllere tutunan kumaş parçaları, prensesin sırtının çoğunluğunu açıkta bırakıyordu. Toplu saçları zarif boynunu ortaya çıkarıyordu. Geldiğimi duymamış, beni fark etmemişti. Şu an beni esir alan heyecanda yalnızdım. Hilekâr bir rüzgâr prensesten bana doğru esti, yüzünün yanına dökülmüş bir iki bukle geriye doğru uçtu ve kalbimi esir alan kokunun hükmüne tamamen girdim.

Uzun yıllar boyunca saraya olan her ziyaretimin yegâne arzusu prensesi görmek içindi lakin duygularımı açık etmeye hiç cesaret edememiştim. Onları ustaca saklamak ise yaptığım en iyi şeydi. Şimdiyse prensesten gördüğüm ışık beni daha cesur olmaya davet ediyordu. Söz konusu kılıçlar ve politik ataklar olduğunda işler çok kolaydı. Vaziyet duygulara döndüğünde ise ben sözlerle kendisini ifade edebilen o adam olmuyordum. Prenselerin yanına ilerlerken beni fark etti ve bedenini hızla arkasına çevirdiğinde yüzündeki şaşkın ifadeden beni görmeyi planlamadığını anlamıştım. Tüm samimiyetimle gülümsedim. Başıyla zarif bir selam verdi. “Lordum...” Sesi, kokusuyla bileklerimi zonklatan nabzımın vuruşlarını hızlandırdı.

“Prenses...” dedim aynı nezaketle selamına karşılık vermeye çalışarak. Benimkiyle yarışır bir heyecanla kuşandığını, hızlıca inip kalkan göğüslerinden anlayabiliyordum. Demin seyrettiği gün batımına göz attım. Görkemi ve renkleri muazzam bir güzellikte olan topraklara aykırı, kasvetli sert yamaçlarla kuşanmış sisli dağların üzerindeki gri kızılık birazdan tamamen yok olacaktı. O dağların yerinde alaca bir karanlık doğup o dağları görünmez kılacaktı. Sanki hiç orada değillermiş gibi... Dün gece bahsi geçen yaratıktan bir izi, o dağların sert yamaçlarına denk aramıştık. Bulduğumuz koca bir hiçti. Kayalıklı sert yamaçlar bir bıçak gibi toprağı kesip sertçe yükseliyordu. Bakışlarım uzadığında prenses boğazını temizledi ve dikkatim tekrar onun güzel yüzüne çivilendi.

“Aynı şeyi mi düşünüyorsunuz?” Soran tatlı kahve gözleri merakla büyümüşü.

“Ne düşünüyordunuz?” dedim aslında düşüncelerini tahmin ederek. Gözlerinde bir korku belirdi, kibar dudakları düz bir çizgi hâlini alırken titrek bir nefesi yavaşça içine çekti.

“O korkunç sesli yaratıkları!” Yüzü, duymakta olduğu korkunun soğukluğu ile gerildi. “Geri gelecekler ve sarayımıza girecekler.” Sessizliğim onun korkularını onaylarken durduğum noktada rahatsızca kıpırdandım. “Şimdiye dek korkunç bir efsane olduğuna inandığımız tüm hikâyeler gerçeğe büründü,” dediğinde prensese doğru hatırı sayılır büyük bir adım attım. Söylediklerinin hepsinde sonuna kadar haklıydı.

Yüzünü gözlerimin önünden ayırmadan, korkularını yok etmeyi umarak, “Onlarla baş edebiliriz,” dedim. Tüm kalbimle söylediklerime inanıyordum. Yaralanan bir yaratık öldürülebilirdi ve bir kere püskürtüldüyse bunu yeniden başarabilirdik. Eğitimliydik, daha önce savaşmamış olabilirdik ama yeni icat edilmiş tahribatı yüksek silahlarımız vardı. Boynunu dikleştirip yüzünü yüzüme doğru kaldırdığında prensesle aramızda sadece birkaç karışlık mesafe kalmıştı.

“Kendinize dikkat edin, lordum.” Yalvaran bir sese eşlik eden cümlelerini tane tane yerine getirilmesi elzem bir şeymişçesine mırıldandı. Benim için kaygılandığını biliyordum. Benim aksime prenses duygularını ifade edebilmekte çok daha yetenekliydi.

“Sizden bir ricam olabilir mi?” diye sordum birdenbire. Kavisli kaşları şaşkınlıkla havalandı. Benimse kaygım hem onun için hem de Gloria içindi. Sessizliğini bir onay kabul edip, “O gece...” dedim, balo gecesini kastettiğimi anlayacağına emindim. “Eğer bir kargaşa yaşanırsa ne olursa olsun gidip güvenli bir yere saklanın.”

“Ne olmasından korkuyorsunuz?” diye sordu çatallanan sesiyle. Daha bu sabaha doğru Kral bir sorun yaşanmayacağına dair konuşmuşken ben şu an bütünüyle Kral’ı yalanlıyordum ve bu, prensesi biraz daha korkutmaktan başka bir işe yaramamıştı, oysa onu teselli edebilmeyi arzulayarak başlamıştım konuşmaya. Ellerimi tereddüt ederek prensesin açıktaki omuzlarına koyduğumda, sağ omzundaki elime bakıp gözlerini tekrar bana kaldırdı. Bu temas onu biraz daha

heyecanlandırmıştı. İfadesinde dokunuşumun güvende olduğunu hissettirdiğine dair bir parıltı gördüğümde istemsizce tebessüm ettim ve aynı tebessümle karşılık aldım.

“Korkmuyorum,” dediğimde gülümsemesi biraz daha büyüdü, yine de gölgede yatan tedirginliğini görebiliyordum. “İhtimalleri görmezden gelmiyorum sadece.” Omuzlarını hafifçe sıktım. Bakışlarım tekrar dağlara döndü. Hava her an bütünüyle kararmak üzereydi.

“Adınızın hakkını veriyorsunuz, lordum.”

“Bir Wizard lordu, ailesini ve krallığını daima korur,” diye karşılık verdim. Yüzyıllardır atalarımın da babamın da yaptığı gibi görev bilinci aşılılarak yetiştirilmiştik. Ben öğrendiklerimden bir ders alsam da Gorgi her zaman alaycı olan o taraf olarak kalmıştı. O yüzden babamın en büyük umudunun benden yana olduğunu biliyordum. Atalarımı ve babamı hayal kırıklığına hiçbir zaman uğratmamıştım. Sorumluluklarımın bilincindeydim ve ailemi genişletmek istiyordum, beni heyecanlandıran ve kalbimi ele geçiren bu kadınla.

“Aileniz çok şanslı,” diye tatlı sesiyle mırıldandı prenses. O an gözlerinde gördüğüm parıltı bir deli cesareti yükledi sözlerime.

Kararlılığı yerleştirdiğim harelerimi ondan ayırmadan sordum. “Ailem olmak ister misiniz, Prenses Victoria?” Ani ve beklenmedik sorum, prensesi hiç olmadığı kadar şaşırttı. Gülmek ve şok olmak arasında gidip gelirken ağzı yarı açık kalmıştı. Gözlerini hızlıca kırpıştırdı, doğru duyup duymadığını anlamak istercesine bakıyordu. Alnındaki hafif çizgiler dalgalandı.

“Anlamadım...” dedi gülerek. Anlamıştı ama şoktaydı. Gülümsedim.

“Belki biraz erken oldu ama ben ne istediğimi biliyorum. Eşim olur musunuz?” Gözleri koca koca olmuştu. Gülerek verdi nefesini. Işıldayan kahvelerini kısa bir an gözlerimden kaçırdı ama yine de bakışları çok uzağa gidemedi. Diliyle pembe dudaklarını ıslattığında başka bir delilik yapıp onu öpmemek için kendimi zor tuttum. Beklentili bakışlarım ve soran ifademle öylece prensesin cevabını beklerken kalbimin atışlarını duyuyordum. Tanrı şahidim ki tüm

yaşamım boyunca asla böyle bir heyecan tatmamıştım. Hem çok tatlı hem de en ağırlı olandı.

Prenses şaşkınlıktan sesini kaybetmiş gibiydi, uzun kıvrık kirpiklerini kırıştırırken başını onaylarcasına salladı. Tekrar gülümsem ve onun sorduğu gibi aynı tınıyla mırıldandım. “Anlamadım...”

“Evet, yani şey... Evet, eşiniz olmaktan onur duyarım lordum.”

İnsanları bütünüyle açık olmaya iki şey davet ederdi. Biri var oluşun heyecanı, diğeri yok oluşun buhranı... Duygularımı bütünüyle açık edemesem de kıyametin ayak sesleri, ölümün gerçek olduğunu hatırlatan dokunuşları bana *şimdi* diyordu. Ya şimdi ya da bir daha asla... Ve yaptım. Tereddüt etmeden prensesin kabulünü dudaklarımla mühürledim. Sözlere dökemesem de dokunuşlarımla çok şey söylüyordum ve Victoria en başından beri ona karşı her bakışımı doğru algılamış, beni ona çeken her adımı cesurca atmıştı. Sıra bendeydi. Kalbimi sinsice ele geçirmiş tüm duygular damarlarıma akmaya başladığında kontrollü olmaktan vazgeçtim. Kendi dudaklarım prensesin ılık nefesiyle sarhoşlaşırken onun dudaklarına nazikçe baskı uyguladım. Dudaklarını araladığında bir elim zarif boyununa, diğeri elimse kavislenen beline dolandı ve bedenini tamamen kendi bedenime çekip yasladım. Serinleyen geceye rağmen yakıcı bir sıcaklık prensesin bedeninden ruhuma zuhur etti. Yaşamım boyu duygularımı göstermekte bile son derece ihtiyatlı olmayı başarmışken ona bu kadar yakın olmak dizginleri ellerimden çekip almıştı.

Gençliğimden bu yana, ihtimalinin dahi tatlı düşlerimi süsleyen hayalim gerçekleşmekteydi. İlk öpücüğün nazik başlayan dokunuşları, prensesin bu anı arzuladığını haykıran dudaklarının kıvrılışıyla tehlikeli bir hâl almaya başlıyordu ki yavaşça geri çekildim. Ilık nefesi ıslak dudaklarıma çarparken gözleri kapalıydı. Yüzünü avuçları arasına aldım ve gözlerini hafifçe araladı. “Kral ile bizzat konuşacağım,” dedim fısıltıyla.

Gülümsedi. Deminki anın etkisindeydi hâlâ. Teni al al olmuş ve sıcaklığı artmıştı. Bu hâli diğeri tüm hâllerinden daha güzel görünüyordu. Eğilip burnunun ucuna küçük bir buse kondurduğumda kıkırdaması beni de güldürdü. Uygunsuz bir vaziyette yakalanıp

prensesin adını lekelemek istemiyordum. Her şey usulünce ve ünvanlarımızın asilliğine yaraşır geleneklerle ilerlemeliydi. Geriye küçük bir adımı güçlkle atarken ellerim kollarında gezinerek yeniden ellerini buldu. Akşamın karanlığı ile koyulaşan parlak gözlerinde kendi ışıldayan mavilerimin yansıması vardı. “Akşam kendiyile soğukları da getiriyor, üşümenizi istemem,” dediğimde gülümsedi.

Omuzlarını hafifçe silkip başını kibarca yana yatırdı. “Siz gelmeden biraz evvel odama gidecektim ama gelin görün ki yakışıklı bir lord beni alıkoydu.” Küçük ama sert bir kahkaha dudaklarımdan buhar olup akşamın yükselen karanlığına karıştı.

“Dikkat edin prensesim, müstakbel eşiniz pek de paylaşımcı bir erkek olmayabilir.” Sesimdeki sinsi tehdidi aldığında dudaklarına tatlı ama aynı sinsilikte bir tebessüm yer etti.

“Siz de dikkat etmelisiniz lordum, sizin eşinizin de paylaşımcı bir kadın olmadığına eminim,” diye karşılık verdi ve birden tüm gülümsemem yüzüme yayıldı. Ellerini bırakmak istemediğimin benden önce prenses farkına varmıştı ki soran gözlerini ellerimizin ve yüzümün arasında gezdirmeye başladı. Yavaşça ellerini bırakırken, “İyi akşamlar,” dedi. Mırıldanması da bakışları kadar tatlı bir tondaydı.

Elini tekrar elimin arasına alıp dudaklarıma kaldırırken eğildim. “İyi akşamlar prensesim,” dedim ve eldiveninin üzerine küçük bir dokunuş kondurup oradan büyük bir mutlulukla ayrıldım.

O an tüm sorumluluklarımdan daha da arttığını biliyordum lakin o sorumluluklar bana ağırlık değil, güç bahşediyordu.

Gloria

Yaratığı kanlı canlı görmek, sesini işitmek; kâbuslarımı kırbaçlayarak derin kuytulardan aydınlığa çekmişti ve ben yine ruhumu esir alan karabasanın merhametine kalmıştım. O karabasan ki merhamet edeceğı hiç benzemiyordu. Annemin ninnisini diline dolamış, onun eşsiz sesiyle hatırlamadığım anıları korkunç fısıltılarıyla

lekeliyordu. Yine de o sözleri düşünmeden edemiyordum. Karabasanımı susturup kendi sesimi annemin sesinde hatırlayamadığım ninnisine sarıyordum. Devamını hatırlasam karabasanımın beni özgür bırakacağını adını koyamadığım tuhaf baskın bir içgüdüyle hissediyordum. Gece çökene kadar ben bu sisli karanlıkta boğuşurken Victor üç kere odama uğramıştı ve her seferinde güçlü askerlerinden, yeni icadlı barutlu silahlarından ve krallığını korumak için yapmayacağı şey olmadığından bahsedip durmuştu. Beni korkularımdan kurtarmak için değil de daha çok söylediklerine kendisini inandırmış ve sözünü ettiği güçten sarhoş olmuş bir hâli vardı. Oysa onu ikimiz de görmüştük ve içten içe ikimiz de biliyorduk ki o yaratık vazgeçtiği için şu an hayattaydı.

Gözlerimin önünde can bulan o kaosa rağmen yaratığın hedefinin sadece Victor olduğuna da emindim. Ölümün kararlığına bürünen o vahşi sarı gözler Victor'a kenetlenmişti, göz bebeklerinin yerinde kızıla çalan kahveden düz bir çizgi vardı. Bir yılanın ve bir kartalın bakışlarından daha yırtıcıydı. Sanki bir basilisk, bir kartal ve bir aslan birleşip böyle devasa bir yaratığı birlikte oluşturmuşlardı. Bir insanı sadece gözleriyle bile öldürebilecek kadar kızgın bakıyordu.

Ve o yaratığı böylesine çözümseyebilmek beni dehşete düşürüyordu. Her anı tüm ayrıntısına kadar yer etmişti zihnimde. Öyle ki o görüntüyü silemiyor, başka bir şey düşünemiyordum. Son birkaç günde olanlar benim gibi pamuklara sarılarak büyütülmüş biri için çok fazlaydı ve bedenimin bu fazlalığın altında ezildiği, çökmüş göz altlarımdan düşmüş omuzlarıma kadar kendisini gösteriyordu. Aynanın önünde durmuş öylesine sallanırken gözlerim, mavi soluk harerelerime takıldı. Kendi gözlerime baktıkça içine çekildim. O maviler gökyüzünün bulutlarına çıkardı ruhumu, ardından daha yukarıya güneşin uzağına bir arafa... Sisli bir grilik zamanı yeryüzünden yoksun kıldı, derin bir sessizlik tüm ruhumu sardı. Ruhumun sonsuzluk gibi görünen ufka bir hayalet gibi süzülüşünü, çıplak omuzlarıma dokunan havanın yumuşaklığı rahatsız edici akımı sayesinde anlayabiliyordum. O silik his olmasa orada öylece durduğuma yemin edebilirdim.

İleri geri sallandığımda ayaklarım hâlâ saraydaki odamın halısının üzerindeydi ama ruhum şu an gördüğüm yere çekilmişti ve birkaç yırtıcının çığlığını işittim. Haşin bir rüzgâr, arafı yararak üzerime esiyor, saçlarımı amansızca geriye doğru savuruyordu. Üç griffin bilinmezliğin gökyüzünde süzülüyorlardı. Ortalarındaki en büyük ve en vahşi görünendi. Dün gece bizi ziyaret eden oydu. Yanında iki tane daha yaratık vardı; birinin daha ince hatları vardı, tüyleri bakıra çalan bir kıızıldı, öbürü ondan daha iri ortadakinden daha zayıftı ve tüyleri geceyi gölgeleyen bulutların koyu griliğindeydi. Tam üzerimden geçerlerken beni görmemelerini dileyerek yere sinip başımı kollarımın arasına sakladım, sanki onlardan kaçabilmek mümkünmüşçesine.

Haşin rüzgâr bir top hâline getirdiğim vücudumun üzerinden esip arkamdan uzaklaşırken hem şaşkındım hem de biraz olsun rahatlamıştım. Beni görmemişlerdi, istemsizce kapılmamam gereken bir meraka kapıldım, yerden doğrulmadan arkamı döndüm ve nutkum tutuldu. Ömrüm boyunca böyle keskinlikte bir siyah görmemişim. Oldum olası en sevmediğim renkti ve şu an gözlerimin önünde sis bulutunun üzerinde duran sivri kuleleri nefes kesici devasa bir saray vardı. Mağara girişlerini anımsatan çıkıntılı girişlerle doluydu... Binlerce korkuluksuz devasa balkonlar kuleleri sarıyordu. Bu kasvetli, renksiz, solgun Araf'ın içinde *ben buradayım*, diye haykırıyor; güneşi ve Ay'ı görmemesine rağmen tarifi tasviri olmayan bir ışıkla parlıyordu sanki o ışıkla doğmuş gibi...

Taşlarla örülmemişti. Bütüncül devasa siyah parlak bir kayadan oyulmuş gibiydi. İnsan işi değildi, olsa olsa Tanrı'nın işi olurdu ki öylesine muazzamdı. Tanrı ise kesinlikle benimle oynuyor olmalıydı. En sevmediğim rengin inanılmaz bir güzellik ve insanın kalbini tekletecek ürperticilikte yansımasıyla büyüleniyordum. Boğuk bir ses derinlerden ismimi söylediğinde ruhum kaldığı arafta irkildi.

Kuvvetli bir elin koluma sarılmasıyla, derin bir nefesi ciğerlerime hıçkırarak çektim. Ruhumun tekrar kafesini bulması göğsümde künt bir ağrıya sebep oldu. İşte şimdi bedenime dönmüştüm. Husesi yardımcım Moli'nin korkmuş bakışları, panikle yüzüm ve bedenim arasında gırtlığımı gırtlama yapıyordu. "Leydim iyi misiniz? Beni duyuyor

musunuz?” Demin olanları görmezden gelmeye çalışsam da ruhum bedenimi terk edip geri dönmüştü. Bunu nasıl yapmışım, buna sebep olan neydi bilmiyordum ya da yine bir kâbus görmüştüm, uyanırken görülebilen bir kâbus... Belki de aklımı kaçırmıştım, bu daha mantıklı olardı. Igor, babamla odadan çıktıktan sonra geri dönüp bir açıklama yapmamıştı; üstelik babam da geri dönüp beni kontrol etmemişti. Gariplikler ve bilinmezlikler silsilesinin içinde boğuluyordum. Moli, kolumdan tuttuğu eliyle beni sertçe sarsıp sorularını bilmem kaçınıcı kez yinelediğinde gözlerimi kısa bir anlığına yumup silkelendim.

Usulen cevapladım Moli’yi, öyle olduğu için değil. “İyiyim.” Sesim kurumuş boğazımı tırmaladığından pürüzlü çıkmıştı. İyi değilim, Wizard’ın sınırlarını geçtiğim o günden beri her şey bir çığa dönerek beni de içine almış tepetaklak ola ola bir tepeden aşağı doğru uçuyordu, tepenin sonu uçurumdu ve hissediyordum o uçurum yakınlardaydı. Wizard’dan ayrılmamalıydık; buraya hiç gelmemeli, topraklarımızı terk etmemeliydik. İç sesim isyanıyla ruhumun boğazına çökerken Moli inanmaz gözlerle süzmeye devam ediyordu. Beni yatağıma götürüp nazikçe oturttu ve su doldurduğu kristal kadehi ellerime tutuşturdu.

“Bay Igor bir aksilik olursa zaman fark etmeksizin kendisini çağırabileceğimi söylemişti leydim. Keşişi çağırmamı ister misiniz?” Koca koca açılmış gözleri üzerimde dolaşmaya devam ediyordu. Başımı olumsuzca sağa sola salladım ısrar etmek için hareketlendi, bıkkın bir nefesi sertçe verdiğimde geriledi, yatağın örtüsünü kaldırıp bedenimi altına çekmeye çalışırken sessiz bir vazgeçişle yardım etti. Moli, gidip Igor’u çağırsa tüm saray ayağa kalkardı. Ulu orta bayılmam zaten dillerde dolaşıp durmaya çoktan başlamış olmalıydı, bu da duyulursa herkes aşırı hassas olduğuma yönelik yaptığı dedikodulara bir deli olduğumu da eklerdi. İnsanların ne düşündüğü bir yana, ailemi yeniden tedirgin etmenin bir anlamı yoktu. Bana olan her neyse aşırı korktuğum için olmalıydı yine de yarın, gün içinde Baş Keşiş’i yalnız ziyaret etme fikriyle kapadım gözlerimi.

Keşişlerin şifahane olarak kullandığı bölüm yüksek camlı seraların ardında, sarayın en ücra ve sessiz kulelerinin içindeydi. Bay Igor'un yardımcısı keşişin seraların birinde olacağını söylediğinden beri rengârenk çiçeklerin ve adını bilmediğim binlerce bitkinin arasında yaşlı ve bilge adamı arıyordum. Seranın zeminine yapılmış, parlak taşlarla şekillendirilmiş su kanallarından gelen hışırtılı sesin eşliğinde çiçeklerin tatlı durağan kokusu yarı açık camlardan süzülen rüzgârla birbirine karışıyordu. Yapay olmasına rağmen insanın zihnini dinlendiren nadide bir köşeydi. Saraya geldiğimiz o günden bu yana dek şu an olduğu kadar huzurlu hissetmemiştim. Lüks ve şatafat elbette göz dolduruyordu, konforluydu, görkemliydi lakin aşırılığı rahatsızlık vericiydi. Huzurun tatlı dokunuşu ile yorgun gözlerimi kapatıp tazeliğin kokusunu içime çektim ve suyun sesinin, yaprakların minik kıpırtılarının, camdan süzülen ılgın rüzgârın kulaklarıma dolmasına izin verdim. Ne kadar bu şekilde huzuru ruhuma kabul ettiğimi önemsemeden, çiçeklerin o canlılığının içime akmasının uyandırdığı yaşam duygumu yeniden buldum. Ufak bir kıpırtı zeminde sürtünene dek orada kalmıştım. Gözlerimi araladığımda uzaktan bir silüet ağır ağır bana yaklaşıyordu görüntü netleştikçe Igor'un o vakur suratı şekillendi. Gözlerimiz buluştuğunda şefkatle gülümsedi ve o ifadede gördüğüm başka bir duygu kırıntısı tüm dikkatimi ona kilitledi. O duyguyu ucundan da olsa yakaladığımı anlayan keşiş o duygu kırıntısını derhâl yok etti. Aramızdaki mesafe oldukça kısaldığında başını eğip, "Leydim..." diyerek selam verdi. Gülümseyerek selamını gözlerimle kabul ettim.

"Sizi dün bekledim," dediğimde alnı düşünceyle kırıştı. "Yani beni durumumla ilgili bilgilendirmeniz için." Sözlerim, unuttuğu bir şeyi hatırlatmışçasına ufak bir hayıflanmayla mırıldanmasına sebep oldu. Dudaklarını özür dilercesine birbirine bastırıp başını tekrar önüne düşürdü. "Ah, özür dilerim leydim. Sizden sonra Kral'ın ağırları için birkaç ilaç hazırlamam gerekti, sonrasında

malum yaşıllık şu ara fazlasıyla unutkanım.” Başını durumdan duyduğu utançla daha da eğdi, sanki bir gösterinin ezberlenmiş hareketlerini tekrar ediyor gibi görünüyordu, belki de saraya kraliyet ailesine hizmet ediyor olmak bunu gerektiriyordu, daimî bir mahcubiyet. Yine de ifadesindeki tüm gerçekliğe rağmen ona inanmakta güçlük çekiyordum.

“Önemli değil.” Samimi bir gülümsemeyi dudaklarıma yerleştirdim. “Aslında ben size başka bir şey sormak için geldim,” dediğimde başını hızla kaldırdı.

Beklemediğim bir merakla yanan gözleri kısılmıştı. “Buyurun tabii,” dedi heyecanla.

“Merak ediyorum da...” diye başladım konuşmaya sanki benimle bir ilgisi yokmuş, tek derdim merakımı gidermek içinmişçesine. “Ruh bedenden ayrılıp başka bir yere gidebilir mi?” Sorum, Igor’un alnındaki kırıksıklıkların derinliğini artırdı. Kılları oldukça uzun olan kaşlarından biri sertçe havalandı. Bir süre sessiz kaldı, sonra boğazını temizleyerek dudaklarını ıslattı. Zor bir soru değildi, tepkisi merakımı büyütürken başka şüphelerin tohumlarını zihnime ekti.

“Mümkün leydim, bunu yapan keşiş arkadaşlarım vardı.”

“Yani kontrol edilebilen bir şey, öyle mi?” Bu sefer benim sorum keşişin şüphelerini artırdı.

Igor, şüphesinin açıkça üzerine gidip, “Size olan buydu, değil mi?” diye birdenbire soruverdiğinde olduğum yere saplanıp kaldım. Beni yakalamıştı ve ifadesinden anlıyordum ki ben daha bana ne olduğunu anlamamışken Igor o gün bunu anlamış, babama da bundan bahsetmişti. Yutkunurken başımı *evet* anlamında salladım. Bunu sesli bir şekilde kabul etmek o an zor gelmişti.

“Bu, ne zamandan beri oluyor?” diye sorduğunda artık açık açık konuşmanın zamanı gelmişti.

“Emin değilim.” Alt dudağımı dişlerimin arasında sertçe ezerken, “Sanırım birkaç gün, belki ay,” dedim. Duraksadım. “Bilmiyorum.” Kısa bir an hatırlayabilmek için gözlerimi sıkıca yumup açtım. “Rüyalar görüyorum, kâbuslar...” Göz göze geldik. “Dün akşam odamdaydım ve sanki ruhum başka bir yerdeydi, bedenimin hâlâ

odamda olduğunu hissediyordum, zemin aynıydı, ayakta ve uyanıktım bundan eminim.”

“Ama ruhunuz başka bir yere çekilmiş gibiydi,” diye tamamladığında gözlerimi sonuna kadar açmış Igor’a bakıyordum. Başımila onayladım ve o derin bir nefes alırken hafif ama buruk bir tebessüm etti.

“Rüyalarınızda kilerle aynı yere mi gittiniz?”

Düşündüm rüyalarımı ve kâbuslarımı ama onlardan yana hatırladığım sadece yaratıktı.

“Rüyalarımda o yaratığı görüyorum, dün akşam da o yaratığı gördüm ama başka yaratıklar da gördüm ve bir saray, simsiyah korkunç ama büyüleyici.” Başını beni anladığını gösterircesine salladı.

“Size ne olduğunu merak ediyorsunuz,” dediğinde sessizliğimi bozup bozmamakta tereddüt ettim ama yine de sordum.

“Dün dediniz ki yaratığın üzerimde büyülü bir etkisi olabilirmiş.” Başını beni anlarcasına hafifçe sallarken puslu gözleri düşünceydi.

“Leydim...” diye başladı konuşmaya. Sesinin tınısı sancılı bir durumu sakince kabullendirmeye çalışan birinin sesiydi. “Özel birisiniz. Saf bir ruhunuz var, kötülük istese de sizi kirletemez korkmayın,” dediğinde kaşlarım birbirine yaklaştı, ne söylemek istediğini anlamamıştım.

“Lakin bazen kötü görünen değil, aslında iyi görünen kötüdür. Kalbinizi dinleyin, zihninizdeki kargaşayı susturun, kaderiniz er geç tecelli edecektir.”

Igor’un sözleri aklımı biraz daha karıştırmaktan başka bir şey yapmamıştı. Tam ağzımı açmış sözlerini açıklamasını isteyecektim ki saray hizmetkârlarından biri seranın ucundan keşişe seslendi.

“Bay Igor, Kral’ın ilaçları hazır mı?” Igor kısa ve biraz derin bir bakışla beni süzüp arkasına döndü.

“Hazır. İlaçları ben uygulayacağım, gidip getireyim.” Tekrar bana dönüp başıyla selam verdi.

“Leydim, izninizle.” Başımı aynı şekilde eğip yaşlı adamın

selamını memnuniyetsizlikle kabul ettim. Keşiş yanımdan geçip gitmek için birkaç ağır adım attı ve hemen ardından bir şey hatırlamışçasına durdu. Bana bakmadan tüm düşüncelerimi düğüm düğüm edecek o son sözleri söyledi.

“Bir ninni bazen bir anahtardır, bazense anahtar bir kilidin ta kendidir.”

Victoria

Dün gecedен bu yana mutluluk ve heyecandan gözüme bir damla uyku girmemişti. Aramızdaki çekime rağmen Lord Gayl’ın bu kadar çabuk açılacağını hiç tahmin etmiyordum. Her zaman mesafeli ve ihtiyatlı bir duruşu vardı. İçten içe onu erken davranmaya iten şeyin dün geceki olay ve yaklaşan balo olduğunu düşünsem de ve bu düşüncem gerçek dahi olsa bile mutluluğumu gölgelemeye yetemezdi. Hizmetkârlarıma en gösterişli ve bana en çok yakışan mavi ipeklerden dokuma elbisemi hazırlattım. Takılarımı zarif incilerden seçtim, saçlarımı daha parlak gösterecek karışımlardan sürüp fırçladım, hususi hazırlanmış parfümümü sıktım.

Artık sabahlar daha anlamlıydı. Birisi için hazırlanıyor olma fikri ve o kişinin kalbinde olduğunuzu bilmek gelecek zamanın tüm dilimleri için ayrı heyecan duymama sebep oluyordu. Güneşin doğuşu daha anlamlıydı, batışı artık dün gecedен sonra kasvetli değildi. Dudaklarımı biraz daha pembeleştirirken Gayl’ın sıcak dudaklarını tekrar hissettim. Kalp atışlarım yeniden o hatıranın eşliği ile sıklaşmaya başladı. Bir rüya gibiydi ama bir rüyadan çok daha güzeldi. Sıradan bir balonun bizi beklemediğini bilmeme rağmen Gayl ile yapacağım valsi sabırsızlıkla arzuluyordum. Kral’ın da söylediği gibi misafirlerimizin sessizce gelip bir rutini tamamlayıp yine sessizce geceye karışmalarını umuyordum. Sonunda aşkı bulmuşken tüm güzelliklerini yaşamak, tüm heyecanlarına erişmek için yanıp tutuşuyordum. Krallığın en gözde bekâr lordu ile sırf politik kaygılardan değil, bir aşk evliliği yapacaktım. Kraliçe’nin aksine mutlu bir birlikteliğim olacaktı. Annemin mutsuzluğunun sebep olduğu huy-

suzluğunu gördükçe yükselen kaygılarım bir gecede sönüp gitmişti. Gayl'a attığım her davetkâr adım için mutluydum, ona cesaret verenin ben olduğumu biliyordum ve Kraliçe'nin söylediğinin aksine yaptığım onursuzluk değildi.

Zafer kazanmış bir askerin dik duruşunu omuzlarıma yerleştirip odamdan çıktığım andan itibaren gözlerim Gayl'ı aramaya başlamıştı ki odamın kapısının altına iliştirilmiş küçük bir çiçeği son anda fark ettim. Beyaz ve mor karışımı, üzerinde pembe benekleri olan zarif bir yıldız çiçeğiydi. Eğilip parmaklarımın arasına aldım, etrafa bakınmaya devam ettim ama görünürde kimse yoktu. Çiçeği açık bıraktığım saçlarımın arasına yerleştirdim, karşılaştığımızda minik jestini beğendiğimi görmesini istiyordum. Mavi gözlerindeki o parıltıyı yakalama fikriyle merdivenlere yöneldiğimde Gloria'nın ağır adımlarla yukarıya tırmandığını gördüm. O kadar dalgındı ki beni fark etmemişti bile.

“Gloria!”

Bir uykudan uyanmışçasına irkilip başını kaldırdığında tüm samimiyetimle gülümsedim. “Günaydın.” Dün her ziyaretine gitmek istediğimde Victor oradaydı ve üç kere odasının kapısından geri dönmüştüm.

“Günaydın,” diye yarım bir tebessümle karşılık verdiğinde aramızdaki merdivenler bitmişti. İstemsizce dün ziyaretine gitmediğim için bana kırıldığını düşündüm.

“Dün birkaç kere geldim ama Victor her seferinde oradaydı. Daha iyi misin?” diye sordum özür dileyen gözlerimle lakin bu onun umurunda değilmişçesine iç çektiğinde sorunun başka bir şey olduğunu anlamıştım. Belki de hâlâ o yaratığın yarattığı sarsıcı şokun etkisini atamamıştı. Ne de olsa canavarın onlara saldırmasına ramak kalmıştı.

“Benim için kötü bir geceydi,” dedi zar zor gülümsemeye çalışarak. Sonra beni henüz o an görüyormuşçasına uzun uzun inceledi “Çok güzel görünüyorsun,” dedi, sesinden de sözlerine katılan bir beğenmişlikle.

Gülümsemem yeniden ortaya çıktı. “Teşekkür ederim.” Kolumu

koluna doladım. “Sen de berbat gecene rağmen harikasin. Beraber kahvaltı edelim mi?” diye neşeyle sorduğumda başını hafifçe sallayarak bana itiraz etmedi.

Kahvaltımızın sonlarına doğru Gloria artık daha iyi görünmeye başlamıştı. Sohbetlerimiz uzadı ve nihayet onu gülümsetmeyi başardığımda etrafa bakınarak, “Bugün kimse ortalarda yok,” diye hayıflandım.

Gloria sıcak çay dolu fincanını dudaklarından yavaşça masaya indirirken, “Sevgili Wizard Lordları bu sabah ziyaretime geldi. Gayl bugün kraliyetin şu yeni icat ettiği barutlu silahlarla atış yapacaklarını söyledi, tüm lordlar bütün gün orada olacakmış.” Omuzlarım hüznle düşünce, “Gayl’ı görmeyi umuyordun sanırım,” dedi tatlı bir şekilde mırıldanarak.

Parmaklarımla yanaklarımı kontrol ederek sıcaklıklarını ölçtüm, ısınmışlardı. Kızardığım için yakalanmış olmalıydım. “Nereden anladın?” diye sordum gözlerimi kaçırarak.

Tekrar gülümsediğinde solgun yüzü pembeleşmişti. Saçımdaki yıldız çiçeğini işaret ederek, “Onu Gayl’ın ceketinin içinde gördüm. Sabah alnıma öpücük kondurmaya çalışırken fark ettim, fark ettiğimi bile anlamadı.” Gözlerimin önüne o an Gayl’ın hayali gelince dalgınlaşmışım ki Gloria, “Neler oluyor?” diye kıkırdadı ve o hayal çok çabuk yok oldu.

Kısa bir süre ellerimle oynayıp etrafa bakındım ama Gloria’nın abisinin rengindeki gözleri bir an olsun üzerimden çekilmedi. “Şey..” Kısa bir süre daha oyalandım ama kaçacak bir yer yoktu. Saklanacak bir şey de değildi zaten, neden çekiniyordum bilmiyordum. En sonunda, “Dün gece Gayl bana evlilik teklif etti,” diye birdenbire derin bir nefes vererek dilimde dolananları söyleyip rahatladığımda Gloria, şaşkınlık ve mutlulukla karışık ifadesiyle bana bakıyordu. Gözleri koca koca olmuştu ve ağzı açıktı.

“Gayl mı?” dedi sorarcasına ve ardından yanlış anlamamı istemediği için ekledi “Bunu bekliyordum, yani sana bakışlarından hissetmişim. Onu daha önce kimseye öyle bakarken görmedim ama ne yalan söyleyeyim bu kadar çabuk beklemiyordum,” diye itiraf etti. Gloria’nın söyledikleri bir kadın olarak gururumu okşamıştı.

Omuzlarımı sandalyeme yaslarken, “Ben de beklemiyordum, sanırım dün olanlar onu tetikledi,” dedim.

Gloria dudaklarını büküp, “Gayl, temkinli bir adam. Hislerinden emin olmasa asla böyle önemli bir teklif yapmazdı,” dedi. İlk defa gördüğüm kocaman bir gülümsemeyle masanın üzerinden uzanıp elimi tuttu. “Umarım çok mutlu olursunuz.”

Diğer elimi Gloria’nın elinin üzerine koyup aynı şekilde tüm samimiyetimle gülümsedim. “Umarım siz de Victor ile çok mutlu olursunuz,” dedim tüm kalbimle söylediklerimin gerçek olmasını dileyerek.

LANETİN PERDESİ

Bir vals dönüyor zihnimde,
Geçmiş ve gelecek arasında...

A. Damon

Yüzyılları devirmiş bir ölümsüz olarak zaman hiç bu kadar ağır, aksak geçmemiştir. Zaten benim topraklarımda vaktin de bir önemi yoktu. Araf'ta yeryüzünün zamanını gösteren devasa bir sarkaç, ölmüş krallığının duvarında öylesine sallanıyordu. Bizim için tek önemi, iki ayağımızın üzerinde yeryüzüne özgürce ayak basmanın geldiği vakti haber vermesiydi. Devasa bir daire olan kraliyet salonu, birkaç iri sütundan ve yine yarım dairelerden yükselmiş bir platformdan ve bir de üzerinde oturduğum milyon yıllık tahttan ibaretti. Lanetimizde büyük rolü olan kerberosun kemiklerinden yapılma korkunç tahtın üzerinde düşüncelerim, umutsuzluğum ve ben yine baş başaydık. Hemen karşımdaki çift kanatlı kapının iki yanında ve hemen tepesinde asılı köpek kafa tasları duvarda amaçsızca yanan meşalelerinin ışığının gölgesiyle her an uçup üzerime atlayacak birer hayalet gibi duruyordu. Öne doğru eğilmiş bedenim her zamanki gibi siyah ipliklerden dokuma kumaşlar içindeydi. İki yana açılmış

dizlerimden sağ taraftakine dirseğimi dayamış, başımı önüme düşürmüş sessizliği dinliyordum. Yerde süzülen kumaşı işitince sık sık gözlerle başımı ağırca açılan çift kanatlı kapıya kaldırdım.

Gelenin varlığı bile zaten çökmüş bedenimin içindeki ruhumu da eziyor, zihnimin içini kırbaçlıyordu.

Kaybı nasırlaşmış bir kraldım. Yenilgiyi daha doğmadan sırtına giymiş, nefretle büyümüş ama asla intikam alamamış bir mağluptum. Kapı ağır ağır açılmaya devam ederken ben lanetimde yüzyıllardır boğulduğumdan daha fazla boğuluyordum. Eskiden en azından gelecek bir vakit vardı ve her ne kadar umut etmemeye yemin etsem de içimde yeşeren o cılız ışık beni dehşete düşürüyordu. Henüz şimdiden buyruğu altına girdiğim o his, içimdeki o ıslah olmaz canavarı dahi korkutmaya yetiyordu. Her şey onu hissetmeye başlamadan önce çok kolaydı. Varlığı beni yoruyordu, varlığı beni tüketiyordu...

Eğer laneti halkımın ve yüzyıllardır benimle yürüyen yoldaşlarımın üzerinden kaldırıp onların önüne yeniden yeryüzünü güneşler altında seremezsem nasıl bir lider olurum? Bunca yüzyıl bunu sürdürmenin ne anlamı kalmış olurdu? Tek bir şans, tek bir vals...

Ve kapı tamamen açıldığında Cadı'nın uzun, zarif bedeni görüldü. Yürümüyormuş da zeminin üzerinde uçuşuyormuş gibi dümdüz bir akışta önüme süzülerek ilerliyordu. Bezgin bakışlarım, ifadesiz yüzü ve en ufak bir hissin esmediği gözleriyle karşılık verdi. Bütün duygularını katmerlenmiş acısına kurban etmiş o acıyı tüm ruhuna zuhur ettirmiş ve onunla son bulmaya ant içmiş çesine bir kabullenişle yaşıyordu. Herkesten daha ölüydü lakin o kadar vardı ki adını işitmek bile büyük rahatsızlık veriyordu. Alçak platformun biraz gerisinde durdu, başını hafifçe yana yatırıp bakışlarını derinleştirdi.

"Vakit yaklaşıyor, şimdi perdenin vakti," dediğinde alaycı ama acı bir tebessüm dudaklarıma yerleşti. Gülercesine bir nefesi sertçe verip dudaklarımı birbirine bastırdım. Sessizliğimi bozmadan yerimden yavaşça doğrulurken Cadı duygusuz ama katı sözleriyle devam etti.

Platformun merdivenlerini ağır adımlarla sallanarak indim ve işte karşı karşıyaydık.

“Bu perdede sana her baktığında o canavarın yüzünü ve ellerini görecek. Ta ki gerçek aşk kalbine dolana kadar. Perdeni sadece sana duyduğu aşkı kaldırabilir.” Hemen karşısındaydım ama o her zamanki gibi eteklerini sürüyerek etrafımda bir tur dolanıp yeniden karşıma geçti. Tüllerin sardığı elini bana doğru kaldırdı, tül yırtmacının ardından mermer teni ortaya çıktı. Dirseğinin altından eteklerine kadar salınan tüller, parmakları hareket ettikçe dalgalanmaya başladı. Bir piyanonun üzerinde gezermişçesine kıpırdanan parmaklarını yüzüme doğru tutuyor, büyüsünü yapıyordu.

“Seni bir ölümsüz kılan lanet, gerçek aşk kalbine dolduğunda kırılacak.” Büyüsü bedenimi sardıkça tülleri ve koyu saçları geriye doğru sakın bir ahenkle uçuşmaya başladı. Ördüğü perdenin sonuna geldiğinde onu uçuşturan rüzgârı dindi. Elini üzerimden çekerken ekledi. “İşte o zaman öldürülebilir olacaksın.” Gözlerini gözlerime dikti. Birkaç adım daha atıp ellerini kollarıma koydu. Her an bana sarılacak gibi duruyordu ama sarılmadı. Tenimin üzerinde gerilen parmakları sertleşti. Dudaklarını kulağıma yükseltip fısıldadı.

“Çünkü aşk da aslında bir lanettir.”

Baloya az kalmıştı. Antoni ile Araftaki krallığımın halkını son kez ziyaret ettim. Yeryüzünden koparılan toprak parçasına şikâyet etmeden tamah eden, büyüsü ellerinden alınmış, güneşe ve zamana hasret yoldaşlarımı...

Dillerinde bir yalvarma yoktu, sözlerinde de bir arzu ama bakışlarında öyle bir ifade vardı ki beni binlerce kez yaralıyor, yine on binlerce kez yeniden onarıyordu. Onların tek umuduydum. Cadı'ya rağmen düşünmeden itaat ettikleri liderleri, lanetlerine rağmen gönül verdikleri yoldaşları...

Koruyucu'nun devrinde birer adları vardı; belki peri, belki elf,

belki cadı... İfritleri yerin yedi kat altına gömdükten sonra kalan tüm büyüleri varlıkların büyülerini alan Cadı, onlara sadece birer insan bedeni vermişti ve dönüşebildikleri şey ise sadece bir canavardı. Yüzyıllarca sadece geceleri yeryüzüne inip hayatlarını devam ettirmek için gerekli olanları aldılar ve karşılığında altınlar, gümüşler bıraktılar ama insanlar yine de onlara hırsız dedi. Ya canavardık ya da hırsız... Asla istenmeyen lanetli yaratıklardık, kasvetli dağın ardındaki bulutların üzerindeki canavarlar...

Vakit gelmişti ve ben üzerime düşeni yapmak için gerekli olan inanca onların gözlerine baktığımda büründüm. Karanlığımdaki o cılız ışığın peşinden gidecektim. Kanlı Ay'ın yeryüzündeki gökyüzüne dolduğu gece, o son valsi ne pahasına olursa olsun yapacaktım. Başarılı olmak ya da olmamak şöyle dursun, halkım en azından çabamı hak ediyordu ve biliyordum ki onlar bunu her zaman takdir ederdi.

Sarayıma döndüğümde odamda balo için hazırlanmış kostüm, siyah duvarda boylu boyunca asılı gibi duruyordu ama havadaydı. Benimle bütünleşmiş siyahların aksinde renkler eğreti bir tebessümle dudaklarımı kıvırdı. Takacağım maske, beyaz gömleğin yakasından sallanıyordu. Maskeyi çekip ellerimin arasına aldım. Büyük boy aynasının önüne ilerleyip maskeyi suratıma kaldırdım, sadece çehrem dönüşmüş gibiydi. O gece canavarımı ondan saklayacaktı. Bir başka perde de ellerimin arasındaydı, yine de seçilen hayvan sıfatının manidar olduğunu söylemem gerekiyordu. Yüzümün yarısını kaplayacak o maske boğazımdan yükselen tiz bir kahkahaya sebep oldu ve o ürkütücü canavarın kahkahası sarayımın tüm duvarlarını kapladı.

Gloria

Gayl akşam çöktüğünde yanıma geldi. İşin aslı saraya döndüklerinde ilk Victoria'yı görmek isteyeceğini düşünmüştüm. Onu gördüğümdeki şaşkınlığımı anlamlandıramayarak bir süre yüzüme boş boş baktı. Silkelenip gülümsediğimde hâlâ kapının önünde dikilmeye devam ediyordu. Tuvalet masasının hemen önündeki işlemleri

göz dolduran ama sırtımı son derecede rahatsız eden sandalyemde oturuyordum. Bedenimi onu doğru çevirmiş, kolumu sandalyenin sırtından sarkıtmış ne diyeceğimi bilemez hâlde bir süre bekledim. En sonunda kaşlarını çatarken, “Başkasını mı bekliyordun?” diye sordu. Eliyle ardında kalan kapıyı işaret etti. “İstersen sonra gele-yim,” dediğinde başımı sertçe salladım.

Dudaklarımı birbirine bastırıp, “Aslında buraya gelmeni bekle-miyordum,” dediğimde gözlerini kıstı ve düşüncelerin hızla kafası-nın içinde döndüğünü gördüm. Yüzünde ifade hızla değişti.

“Sana söyledi demek...” dedi. Biraz utanmış ama çokça da ra-hatlamış tavrı, yüzümdeki sırıtışı büyüüttüğünde yerimden yavaşça doğrulup eteğimi düzelttim.

“Evleniyormuşsun, tebrik ederim.” Sitem etmek istesem de ak-sini haykıran neşeli sesim Gayl’ı da gevşetip derin bir nefes almasını sağladı.

Mutluluğu yüzünden okunuyordu, o dik duruşlu ve herkese me-safeli lordun gözleri bile bir başka parlıyordu. Onun tatlı heyecanı bana bulaştı, iki kişi arasında yaşanan aşkın mutluluğu bulaşabilir miydi bilmiyorum ama abimin çoktan hak ettiği mutluluğa kavuş-masına en az onun kadar heyecanlanıyordum. “Ah, evet,” dedi oda-nın içine ilerlerken. “Belki önce benden duymak istedim, geç kaldım sanırım,” dedi yüzümü derinlerine kadar inceleyerek bir gücenmiş-lik emaresi arıyordu.

Elimi aksi biri gibi görünmek istercesine salladım. “Neyse ki eşin olacak kişiyi seviyorum, yoksa emin ol şu an işin vardı.” Kı-kırdayarak ellerini uzattığında ben de ellerimi avuçlarına bıraktım. Parmakları sıkıca ellerimi kavradı. Kendimi gördüğüm gözlerini be-nimkilere dikti. “Evlensem de bir düzine çocuk da yapsam her za-man abimim, ailen benim.”

O an içimde tuhaf bir burukluk hissettim. Neden bir anda Gayl’ın olmadığı bir dünyanın kasveti içime döküldü anlayamadım. Bu his öyle rahatsızlık verdi ki varlığının sürdüğü birkaç saniye kal-bimin sıkışmasına sebep oldu. O hissin asla can bulmayacağına tüm inancımı sardım ve tebessüm ettim.

“Benden bırak bir düzine, birkaç düzine çocuk yapsan da kurtulamazsın.” Tüm dişlerini ortaya çıkararak küçük bir kahkaha attı.

“Tanrı’m, sanırım geleceğin kraliçesiyle başım belada.” Ellerimi bırakıp beni kollarının arasına aldı. Güçlü kollarının içinde kendimi hep güvende hissediyordum. Hafifçe geri çekilip tekrar gülümsedi. Düzgün dişleri ve biçimli dudakları kadınları bile kışkandıracak bir muntazamlıktaydı. Victoria hem erdemli hem de Diyar’ın en yakışıklı lordu ile evleneceği için çok şanslıydı ama asıl şansı aşkı ona imkânsız olan birinde değil, konumları birbirine yakın olan birinde bulmasaydı. Okuduğum tüm aşk romanlarında genelde aşklar amansız engellerin etrafında yaşayan çiftlerin çektikleri zorluklar ve acılar konu alınıyordu. Belki de çokça okuduğumdan aşkın çabası ve acısız olabileceğine inanmıyordum. Yine de o dramları okumak hem kalbimi kırıyor hem de bir sayfa sonrasında da o kırıklıkları sarıp tatlı bir heyecana bürüyordu. Acaba aşk gerçek hayatta da böyle mi hissettiriyordu diye merak ediyordum. Gayl’in yüzünde gördüğüm o ifade, Victor için bende can bulmuyordu. Prense karşı ne hissediyorum bilmiyordum ama emin olduğum şey, Gayl’in prense se duyduğu aşkın yansıması buysa ben prensten sadece biraz olsun etkilenmiş olabilirdim. Belki de aşk için zamana ihtiyacımız vardı ne de olsa Gayl saraya ziyaretleri esnasında birkaç kere Victoria’yı görmüştü. Prens bana karşı ilgiliydi, üstelik yaratık bizi hedef aldığı anda kendisini önüne atıp vücudunu siper etmişti, cesurdu. Bizim için çabalıyordu ve gözlerimin önünde yeşerip büyüyen aşk sanırım bende de âşık olma istediği uyandırmaktaydı.

“Ona âşık olduğunu ne zaman anladın?” diye sorduğumda Gayl yatağımın ayak ucundaki pufa yerleşmişti, ben de hemen karşısında demin terk ettiğim sandalyeme ilerliyordum.

“Aslında ne zaman başladığına dair kesin bir fikrim yok. Böyle olmaz mı zaten, nasıl başladığını pek anlamazsın. Ne zaman emin oldun dersen, saray ziyaretlerimde tek bir heyecan duyuyordum o da prensesi görmek için. İşte bunu kendime itiraf ettiğimde biliyordum ki ona âşık olmuştum. O yaratığın sesini duyduğumuz gece, onu karşımda kanlı canlı görene kadar aklımı kaybetmiş gibiydim.” Çenemi sandalyenin sırtına çevrelediğim koluma dayamış pürdik-

kat Gayl'ı dinliyordum. Önemli bir dersi dinleyen çocuk misali...

İç çektim. "Peki nasıl bir duygu?" Eldivenlerini ellerinden yavaş yavaş çıkarırken cevapladı.

"Tarifi zor, hele benim gibi bir adam için daha zor ama eşsiz olduğunu söyleyebilirim. Yaşam arzusu ile dolduğumu hissediyorum." Eldivenlerini kemerine sıkıştırırken doğrulmaya başladı. Hâlâ düzgün dişlerini ortaya sererek gülümsemekteydi. Şimdi ondan oldukça aşağıda kalmıştım. Kafamı kaldırdığımda karşımda bir dev var gibiydi. Belindeki yeni silahını o an gördüm. Beyaz kabzası Victor'un belinde gördüğümle benziyordu. Gözlerimin takıldığı noktaya bakınca elini gizlemek ister gibi silahının üzerine koydu.

"Madem artık hayatımda iki güzel kadın var, daha kuvvetli olmam gerekir," dedi açıklamak istercesine. Silahın varlığı beni huzursuz etmişti. Yerimde rahatsızca kımıldandığımda elini silahından çekip omzuma koyduğunda gözlerimi tekrar Gayl'ın gözlerine kaldırdım. Bakışlarında tuhaf bir derinlik vardı ve o an tüm gün neler yapmış olduklarını merak ettim.

"Yeni sanırım," dedim silahını ima ederek.

"Daha uzun menzilli, giderek geliştiriyorlar."

"Giderek daha tehlikeli oluyor yani," diye düzelttim. Teskin edercesine omzumu sıktı. Avuç içi sıcak, parmakları kuvvetliydi ve buna rağmen her zamanki gibi çok nazikti.

"Tehlike arz edenler için evet, bizim için bir tehlike arz etmiyor." Kendinden emin duruşuna güvenerek huzura erişmek istedim ama içimde kötü bir his vardı. Eğilip saçlarımın arasına küçük bir öpücük kondurdu ve gitmek için kapıya doğru seğirdiğinde ayağa kalktım. Muhtemelen balodan önce onu son görüşümdü. Yarın tüm gün kıyafet provaları olacaktı ve yarın eğer fırsat yakalarsa Gayl, prensesi görmek isterdi.

"Kral ile konuştun mu?" diye sordum. Aslında söylemek istediğim başka şeyler vardı, nedense o an yanımdan gitmesini istemiyordum.

"Bugün konuştum," dedi, hâlâ kapıya doğru ilerliyordu. Eli kapı

kulpuna gitmeden hafifçe geriye doğru döndü. “Ağzı kulaklarına vardı diyebilirim, bu kadar kolay olacağını beklemiyordum,” dedi gülümseyerek. Aslında kolay olacağını bilmesi gerekirdi, gelecek vadededen tek genç lord oydu.

Düşüncelerimi dile getirmek yerine, “Bu ara babalar kızlarını çok kolay gözden çıkarıyor,” dedim mırıldanarak. Kalbimin hâlâ babama karşı kırık olmadığını sanıyordum ama kendi sözlerim, içimdeki burukluğu bana yeniden hatırlattı. Gayl tamamen bana döndü, ellerini omuzlarıma yerleştirdiğinde gözlerimiz buluştu.

“Babamız seni gözden çıkarmadı Gloria.” Sesindeki keskinlik dikkatimi çekti.

Lord Renly’nin sözlerini kelime kelimesine hatırlıyordum. Daha o gün çok başka endişelerden ötürü böyle bir karar verdiğini anlamıştım, yine de son zamanlarda benden sakladığı şeyler olduğuna emin oldukça başka bir kırgınlığa bürünüyordum. Gözlerimi Gayl’ın ifadesini kaçırmamak için yüzünden biraz olsun uzağa çekmeden sordum. “Bir şey mi biliyorsun?” Başını sertçe sallayıp bana doğru hafifçe eğildi.

“Sadece seni ömrünün sonuna kadar korumak istediğini biliyorum,” dediğinde bir süre boş boş baktım. Çenemi tutup gülümsedi.

“İstemediğin sürece Victor ya da bir başkası ile evlenmek zorunda değilsin.” Yüzüne daha eğlenceli bir ifade yerleşti. “Bizim çocuklarımızı seversin, dert etme.” Sağ gözünü kırıp alayla dudaklarını büktü. Gözlerimi devirdim.

“Ah Tanrı’m... Gorgi, Gayl’a ne yaptın? Lütfen bedeninden çık.” Göğsünü küçük yumruğumla ittiğimde kıkırdayıp beni kendisine çekip sıkıca sarıldı. Sanki son sarılışımız gibiydi...

Sabah ağır ağır Wekont Krallığı’nın üzerinde vaktini çağıran beyaz ışıkla boyandığında, camımın pervazında bir kuş olmuş göğün renginin karanlıktan aydınlığa dönüşünü izliyordum. Dün Gayl

yanımdan ayrıldıktan sonra Victor, saray hizmetkârlarından biriyle haber göndermişti. Balodan önce baş başa bir kahvaltı yapmamızı istiyordu. Kabul ettim çünkü beraber çokça vakit geçirmeye ihtiyacımız vardı. Balodan sonra babama kesin kararımı bildirecektim. Geleceğin kralı ile yapılacak bir evliliğin söylentisi bile şimdiden herkesin davranışlarını daha özenli kılmıştı. Lord Renly zaten bir kral kadar saygı görürken şu an Kral'dan daha önde tutulan bir adam olmuştu ve Victor, babamı her seferinde sözleriyle yüceltmekten geri durmuyordu. Prens, her şekilde benim ve ailem için iyi olardı.

Güneşin birazdan tamamen doğacağını düşünerek kalkıp hızla hazırlandım. Tüm öğleden sonrasında yapılacak son provadan önce Victor ile geçireceğim o kısıtlı zamanı geç kalarak daha da kaybetmek istemiyordum. En sevdiğim kıyafetlerimden birini seçerken Moli de elinde temiz havlularla kapıda belirmişti. O, küvetimi doldururken takacağım takılarımı ve onlarla uyumlu kristal zarif taşlardan örülme bir saç tokası seçip masamın üzerine hazırladım. Sıcak su her ne kadar son derecede cezbedici olsa da kısa süre sonra odama dönüp Moli'nin yardımıyla hazırlanmaya başladım. Bordo ve kırmızıdan dokuma ipek-saten karışımı elbiseyi giydiğimde Moli saçlarımı fırçalayıp sıcak demire sararak şekil veriyordu. Zaten dalgası keskin saçlarım biraz daha kıvrıtılarak birbirine dolanıyor ve belime kadar bir V dalgası oluşturarak iniyordu. Moli'nin başımın hemen arkasına dalgaların tepesine sıkı sıkı tutturduğu tokenın ben göremesem de zarif bir dokunuş yaptığını biliyordum. Yanaklarımı ve dudaklarımı renklendirip kirpiklerimi boyadığında tamamdım. Bunun çok daha fazlasının yarın akşam bir sürü saray çalışanı ile yeniden yapılacağını düşününce kısa bir buhran zihnime uğradı ama orada kalmaması için kasveti düşüncelerimden defedip kapıda beni prensin yanına götürecek saray hizmetkârlarından biri olduğunu bildiğim adamın yanına gittim. Orta yaşların sonundaki adam uzun boyunu yerlere kadar eğerken, beyaz eldivenli elini karnına koydu. Siyah uzun ceket, beyaz fırfırlı gömleği ve bol düğmeli yeleği ciddi ve sert çehresini tamamliyordu.

“Leydim...” dedi son hecesini bastırarak. Sesindeki tonlama bile oldukça saygı yüklüydü. Yüzüme bakmıyordu ama yere diktiği koyu

gözlerini yine de üzerimde hissediyordum. Doğrularken bedenini sertçe yana çevirdi ve eliyle yolu işaret etti.

Saraydan çıkıp da bir at arabasının yanında durana kadar hizmetkârı sessizce takip etmiştim ama araba aklımı karıştırdı durup adama döndüm.

“Saray dışına mı çıkıyoruz?”

Eli at arabasının kapısında kalmıştı. Gözleri yine yerdeydi. “Hayır efendim. Saray çok büyük bir alan üzerine kurulu. Prensimiz sizi saray bahçelerinden birinde beklemekte,” dediğinde kısa bir an tereddüt ettim. En son saraydan uzaklaştığımda yaşananlar o an hafızamda tekrar canlandı. Sanki üzerinden günler değil de seneler geçmiş kadar uzak geliyordu.

At arabasına bindik ve hizmetkâr, sürücüye işaret verdiğinde yol almaya başladık. Tam da hizmetkârın söylediği gibi saray oldukça büyük bir arazi üzerine kuruluydu. Buna rağmen her ağaç özenle budanmıştı ve yeşil taze çimler aynı boydaydı. Yol boyunca bahçede çalışan bir sürü bahçıvan görmüştüm. Hiçbiri başını kaldırıp at arabasına bakmamıştı bile. İnsanların meraksızlığı benim merakımı çekerken at arabası bir yol ayrımına geldi ve büyükçe bir gölün yanındaki toprak yoldan ilerlemeye başladı.

Göl, beni hafızamda yeni canlanan ama çok çabuk eskimiş o anıya götürdü tekrar. Beni ezilmekten son anda kurtaran o adamı bir daha görmemiştim ve üzerine o kadar çok şey olmuştu ki onu düşünmeye fırsatım bile olmamıştı. Başımı at arabasının camından biraz dışarıya çıkarıp rüzgârı duymak için gözlerimi kapattım. Doğa cıvı cıvıladı. Gözlerim kapalı olmasına rağmen ışık huzmeleri öyle yansıyor ki doğanın renkleri zihnimde yeniden yeniden canlanıyordu. Canlılık ve hayat kokuyordu. Ilık ve narin bir hava tenime değerken içime çektiğim nefes ruhumu tazeliyordu. Arabayı çeken atlar kişneyerek durduğunda başımı tekrar arabanın içine çektim. Hizmetkâr çoktan inip arabanın kapısını açmıştı. Rahatça inebilmem için elini bana uzattı, ağır ve dikkatli adımlarla indim. Tekrar yolu işaret ettiğinde kısa bir an şaşkınlıktan kalakaldım. Yeşilin yansıdığı gölün hemen yanındaki düz alana büyükçe bir yuvarlak masa

yerleştirilmişti. Beyaz mermerden masanın üzerine tül den bir örtü serilmişti. Aynı şekilde iki sandalye de tüllerle süslenmişti. Masanın üzerinde rengârenk çiçekler kristal zarif vazoların içine özenle yerleştirilmişti. Bırakın iki kişiyi bir orduyu doyuracak binbir çeşit yiyecek ve içecek de masadaki yerini almıştı. Masanın az gerisindeki mermer sütunlar rengârenk tüller ile çevrelenmişti. Bir tek masadaki tüller beyazdı. Rüzgâr estikçe hareket eden ahenkli bir gökkuşağı canlanıyordu ve Victor o sütunların arkasından bir yerden çıkıp bana doğru ilerlemeye başlayana kadar bir rüyaya çekilmiş gibiydim. Resmî saray kıyafetlerinin dışında daha az gösterişli ama yine de göz dolduran krem bir takım içindeydi. Sadece dizlerine kadar çıkan çizimleri siyahtı. Gömleğinin düğmeleri her zamankinin aksine birkaç tane açık bırakılmıştı. Saçları ise daha dağınıktı. Sakalları ise yeni kesilmişti. Ellerinde bu kez eldivenleri yoktu. Yüzünde şimdiye dek görmediğim samimi bir tebessümle elini bana davetkârca uzattı.

“Leydim, hoş geldiniz. Şimdi güneş sönük kaldı işte.” Başını kaldırıp ışıldayan göğ e baktı sanki varlığım gerçekten güneşin ışığın gölgelemiştirçesine. Gülümsemem tüm yüzüme yayılırken elimi Victor’un ellerine bıraktım. Beni masaya doğru yönlendirirken arkamızda kalan hizmetkâra yöneldi. “Teşekkürler Liam.”

“Ekselansları...” Adının Liam olduğunu öğrendiğim hizmetkâr, seri bir baş hareketiyle prensi selamladı ve aynı şekilde prensle de göz teması kurmamıştı. Masaya ilerleyen yolda ve etrafında birkaç asker hazır olda beklemekteydi. Sütunların arkasında ise başları önde en az on tane üniformalı saray hizmetkârları vardı. Victor balo öncesi daha kapsamlı bir hazırlık yapmış gibi görünüyordu. Çabası kalbimi titretti.

Elimi tutup yanına indirdi ve avuç içlerimiz birbirine bakacak şekilde elimi sıkıca tutarken kulağıma eğildi. Temasının ardından boynumda hissettiğim nefesinin sıcaklığıyla irkilsem de bunu ona belli etmedim. “Harika görünüyorsun,” dedi fısıldayarak. Masaya doğru ilerlemeye devam ediyorduk.

Gülümsedim. Başımı ona doğru çevirirsem burun buruna gelirdik, gözümü yoldan ayırmadan mırıldandım. “Teşekkürler.”

Sesimin ve kesik nefesimden ayyuka çıkan heyecanımdan nefret ettim.

Victor gülercesine bir nefes verip tekrar kulağıma eğildi. “Yann akşam ilk ve son valsinizi rica edebilir miyim?”

“Elbette,” dedim hiç düşünmeden.

Masaya ulaşmıştık. Victor oldukça seri bir hareketle sandalyemi çekti. Ona bakmamaya özen göstererek yerime yerleştim ve hemen karşımdaki yerimi aldığımda masanın büyüklüğü için Tanrı'ya şükrettim. Kahvaltımız boyunca saray hizmetkârları etrafımızda pır döndü. O an anladım ki saray çalışanlarından hiç kimse göz teması kurmuyordu. Sanki saray eşrafına bakmak yasaktı. Hizmetkârlar içkilerimizi tazeleyip geri çekildiklerinde Victor'a döndüm. “Neden hiçbir çalışan yüzümüze bakmıyorlar? Şimdiye kadar dikkatimi çekmemişti.”

Victor kadehinden büyük bir yudum aldı ve güldü. “Kraliyet ailesinden birinin gözlerine bakmak, saygısızlık olarak değerlendirilir ve sevgili leydim siz de artık ailendensiniz.” Cümlesini tamamlarken gözlerinde beliren *sor* işaretini görmezden geldim, odaklandığım ver farklıydı.

“Nasıl yani, göz teması kurmak yasak mı?”

Victor, beni hayret içine düşüren soruya, önemsiz bir mevzuymuş gibi dudaklarını kıvırdı. “Öyle de denebilir.”

“Ama biz sizinle göz teması kurabiliyoruz,” dediğimde küçük bir kahkaha attı.

“Siz asilsiniz leydim. Asil bir kan, kraliyet kanına yakındır.” Kendimi küçümsemiş hissettim ama bu kuralları Victor koymamıştı, onu suçlayamazdım.

“Ya asil olmayanlar?” Kinayeli سوالım kaşlarının çatılmasına neden oldu. Kadehini masada boş bir noktaya bırakıp arkasına yasladı. Gözleri tüm odağı benmişçesine ifademe kitlendi.

“Evet, asil kan taşımayanlar kraliyet ailesiyle göz göze gelemezler. Bunu gerçekten daha önce duymadınız mı?” diye sordu. Sorusunda ne küçümseme ne de suçlama vardı. Gerçekten bilmiyor oldu-

ğum için şaşırmışa benziyordu. Başımı *hayır* anlamında sallarken kadehime uzandım, Victor ise beni izlemeye devam ediyordu. “Anlıyorum,” dedi derinden gelen bir sesle. Ayağa kalktığı anda hizmetkârlardan biri hareketlenecek oldu ama onu eliyle durdurup sandalyesini kavrayıp yanıma geldi. Hemen yanı başıma yerleşti. Bakışlarının bu kadar yakında olduğunu bilmek, bedeninin yakında olmasından daha zordu. Pozisyonumuza olan yabancılığımıza memnun olmuşçasına güldü. Masaya koyduğu kolunu büküp çenesini eline yerleştirdi. Derin bir iç çekti. “Böylesine bir berraklığı bu zamana kadar nasıl sakladınız?”

Sırtımı sandalyenin sırtına yasladım, aramızdaki mesafeyi bir nebze olsun böyle koruyabileceğimi düşünsem de hâlâ çok yakındı.

“Bu bir iltifat mı?” İçimdeki Gloria alaylı bir kahkaha attı. “*Ta-bii ki iltifat, salak mısınız?*” İçimden ona göz devirdim.

Victor’un kaçamak bakışlarımı yakalamak isteyen gözleri ısrarcıydı. Benim aksime o, kendinden ve hislerinden oldukça emin bir duruş sergiliyordu.

“Evet, bence iltifat.” Duraksadı ve flörtöz bir şekilde iç çekti. “Size edecek milyonlarca iltifat var. Hatırlıyor musunuz, çok küçükken saraya gelmiştiniz.” Elbette hatırlıyordum lakin hatıralar fazla silikti ve en belirgin olanından bahsetmek istemiyordum. “*O zaman sen kendi sümüğünü yalıyordun,*” demek yerine dudaklarımı birbirine bastırıp gülümsedim. Bunu bir *evet* sayıp devam etti.

“Saçlarınız yine böyle uzundu ve üzerinizde yine kırmızı bir elbise vardı.” İfadem karmaşıklaşmış olacak ki ciddileşti. “Yine böyle çekimserdiniz, yine çok konuşmazdınız ama artık daha çok tebessüm ediyorsunuz.” Yüzünü ellerinden kaldırıp o da arkasına yaslandı. Bakışları uzaklara dalmıştı. “Sonra bir daha hiç saraya gelmediniz.” Sesindeki kırıklıkla hüznümlendim. Annem hastalandıktan sonra saraya bir daha hiç gelmemiştim. Yine de Victor benim için ne kadar yeniyse ben onun için o kadar eski anılardım. Bu gerçeği öğrenmek ona karşı yumuşamama sebep oldu. Victor’un gözleri ağır ağır gözlerime döndü. “Sizinle konumunuz için mi evlenmek istediğimi düşünüyorsunuz?” diye sordu. Böyle düşünüyor olma ihtimalimin onu yaralayacağı öyle

okunaklıydı ki bu düşüncemi itiraf edemedim. İhtiyatla ona yakın elime doğru uzandı ve elini dirseklerimin hemen altından başlayan eldivenim boyunca sürüyüp ellerimde durdu. Eldivenimi parmak uçlarından yakalayıp yavaşça çekmeye başlarken gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. “Benim için çok şey ifade ediyorsunuz.”

Eldivenim yavaş yavaş bedenimi terk ederken bir silah demin indiğim at arabasının ardında patladı. Küçük bir çığlıkla yerimde sıçrarken, silah sesinin yankısıyla ağaçlardaki kuşlar korkuyla ciyaklayarak havalandı. Önüme geçen askerlerden hiçbir şey göremiyordum ve birdenbire tüm askerler silahlarını çekmişti. Victor ayağa fırlayıp yardımcısının ona koşarak getirdiği silahına davrandı ve bedenini yakınımdan uzaklaştırmadan birkaç adımda önüme geçti. At arabasının arkasından koşarak bize gelen Liam’ı zar zor görebildim, başı yine önündeydi.

“Çok affedersiniz ekselansları. Yabani bir domuz arazide başıboş geziyor, sizi saraya götürsek iyi olur.” Dumanı namlusunun ucunda tüten silahı elinde ve nefes nefeseydi.

Victor’un alını çizgilendi. “Saray arazisinde domuz mu?” Ayağa kalkıp Victor’un yanına geçtim. Elini sırtıma koyup kısa bir an gözlerime baktı. Ne durumda olduğumu tartıyordu. Tekrar Liam’a döndüğünde inanmayan gözlerle bakıyordu. “Hem de yaban domuzu!” diye çıkıştı sorarcasına.

Ama Liam kararlılıkla tekrar etti. “Kesinlikle bir yaban domuzuydu,” dedi suratında hayvana duyduğunu düşündüğüm bir iğretiyle.

“Askerler!” diye bağırdı Victor. Hepsi birden hazır ola geçti. Prens, inanmayan gözlerini Liam’ın yüzünden çekmeden ekledi. “Akşam yemeğinde o domuzu görmek istiyorum.” Victor’un sert sesi arazide yankılandı ve askerlerin bir kısmı Liam’ın demin geldiği yöne doğru koşarak uzaklaştılar.

Biz saraya dönerken Victor, askerleriyle bahsi geçen yaban domuzunu aramak için orada kaldı. Liam odama kadar yine tüm nezaketi ve eğik başı ile bana eşlik etmişti. Yol boyunca ise tek söz etmemişti.

“Eşlik ettiğiniz için teşekkürler,” dedim ben de onun gibi göz teması kurmayarak. Onun yapamadığı şeyi yapabiliyor olmak kendimi üstün hissettirmiyordu, aksine bu durumdan oldukça rahatsız olmuşum.

Kapımı aralamış içeri girmek üzereyken tüm yolculuğuma eşlik eden Liam’ın seslenmesiyle geri döndüm. “Leydim.” Baş önündeydi. Cebinden çıkardığı elinde ise Victor’un kollarımdan sıyırmış olduğu saten eldivenim vardı. Orada, hızla terk ettiğim kahvaltı masamızda kaldığını sanıyordum, görünen o ki Liam onu almıştı ama hangi ara? Eldiveni uzatırken başını hafifçe doğrulttu. “Bunu unuttunuz.” Eldiveni Liam’dan alırken ona bakmıyordum, teşekkür edip odama girecektim ama başımı eldivenimden kaldırıp göz göze geldiğimizde afalladım. Sabahın ilk ışıklarından bu yana gözlerini köşe bucak kaçırın Liam, şimdi tam gözlerimin içine bakmaktaydı. Öyle tanıdık bakıyordu ki sanki daha önce göz göze gelmişiz gibi. Bilindik gözlerdi ama öyle olmaması gerekirdi çünkü Liam ile bu sabah tanışmıştık. “Eldiveninizi çıkarmayın leydim,” dediğinde nefesim kesildi. Sesi, onun sesi değildi. Derinlerden sanki içinde başka biri varmışçasına boğuk bir sestti. Yine tanıdık gelen bir ses.

Cümlesiyle beraber koyu harelerini çevreleyen sarı bir ışığın yarıp söndüğünü gördüğüme yemin edebilirdim ama öyle hızlı olup bitivermişti ki şüpheye düşüyordum. Kaşlarım çatılmış, bir anlam bulmak isteyen gözlerim sonuna kadar açılmıştı ama Liam gözle görülür bir titremeyele bakışlarını tekrar hızlıca önüne düşürdü. Daha ben ağzımı bile açamadan orayı kaçarcasına terk etmişti. Bense elimde eldivenimle arkasından bir süre bakakaldım ve akşam çöke- ne kadar düşündüğüm tek şey Liam oldu.

Sırtımı verdiğim duvarda biraz daha kaykılırken bir ayağımı diğerinin üzerine atmıştım, ellerim ceplerimdeydi. Başımın arkasını bir yastığa dayıyor gibi dayamıştım soğuk duvara ve dudaklarımdan zihnimdeki o ninninin ışığını üflüyordum geceye. Yaklaşmakta olan ayak seslerine doğrulup bakmadım. Kimin geldiğini ayak seslerinden, kalbinin atışından ve elbette kokusundan biliyordum. Birebir taklit ettim sevgili muhbirimi. “Demek kesinlikle bir yaban domuzuydu ha?” Sağ elimi cebimden çıkarıp casusumun ödülünü çıkardım. Bir kese elması havaya öylesine fırlattım ve her zamanki gibi havada yakaladı.

Başını saygı ile eğdi. “Size hizmet etmek bir onur, yüce efendim.” Rutine bağladığı abartılı nezaketi yine umurumda değildi ve bunu bildiği hâlde alışagelmış davranışlarını sürdürmeye kararlı görünüyordu. Başımı ona doğru eğerken gözlerimi imalı bir şekilde kıstım. Bıkkın bir nefesi vermemle beraber gözlerimi devirdim. O ki birli çelimsiz prenslerine sundukları reveransları isteyen de kimdi?

“Bir yaban domuzu bulabildin mi bari?” diye sordum çenemle araziye işaret ederek. Muhbirim bir an yapacağı açıklamayı zihninde tartarken kollarım artık önümde bağlıydı. Ne ciddiyetsizlik ama... Yaslandığım duvarda başımı yukarı doğru kaldırdım, tepedeki oda onundu ve camından dışarıya süzülen ışık gösteriyordu ki hâlâ uymamıştı. Oysa bu saatte uyumuş olması gerekiyordu ve aslında onun da benim gibi huzurlu bir uyku uyuyamadığı için gözlerini kapamayı ertelediğini biliyordum.

Muhbirin kurumuş boğazını tırmalayan nefes alışverişleri tedirginliğini ele veriyordu. Bilmediği şey, anlatılanın aksine işime yaran hiçbir zararsız öldürecek değildim. Yine de korkusunu hissetmek hoşuma gidiyordu. “Prens inanmadı ama zaten bu ara saray çok kalabalık, üzerinde durmayacaktır,” dedi. Sesinin teklememesinden ihtimaline verdiği güveni fark etmemek bir insan için bile mümkün değildi.

“Daha gerçekçi bir şeyler bulabilirdin, neyse ki yine de başa-

nlı.” Takdirden çok tehdit eden tavrımdan yine irkildiğini görünce dudaklarım yana doğru kıvrıldı. O uzun görüntüsünün ardındaki korkaklığı, sıfatıyla öyle keskin bir tezatlık oluşturunuyordu ki kendimi bir sirkin en nadide müşterisi olarak değerlendirmekten alıkoymıyordum.

“Emriniz kesindi efendim, Leydi Gloria’nın ellerini tutması an meselesiydi.” İşte bir aslanı uyandıracak o sözler dudaklarından dökülvermişti. İçimde köpüren öfkenin daha fazla kabarmasına izin vermemek için derin birkaç nefes eşliğinde gözlerimi yumdum. Dışlarım gıcırdarken Liam bu sefer daha büyük bir korkuyla titremeye başladı. Neyse ki o aslan ile baş etmeyi iyi biliyordum ve evet içimdeki o yaratığı dizginleyip kükremeye başlamadan susturdum.

Başını daha fazla düşürüp, “Bedenim ne zaman isterseniz emrinizde yüce efendim,” dedi. Ona yaklaştığımda kaskatı kesildi, nefes bile almıyordu. Omzuna takdir edercesine vurdum. Hafif dokunuşuma rağmen ciddi anlamda sarsıldı, düşmemek için birkaç adımı sağa sola atıp ayakta kalmayı başardı. Sadece birkaç kalp atışı kadar Liam’ın bedenine tamamen yerleşebilmişim ve o içten içe Liam’ın değil, başka birinin gözlerine baktığını anlamıştı. Tüm gün gördüklerini Araf’taki sarayımda, kemiklerle örülü tahtımda gözlerim kapalıyken görmüştüm. Birkaç kese mücevher, biraz korku, birkaç vaat ile insanları ikna etmek oldukça kolaydı. Neyse ki sevgili Cadı’mız her şeyi sadece kendisinin bildiğini sanmaya devam ediyordu. Aksi takdirde buna da taş koyardı ve mühürlenme gerçekleşmeden onu kaybedebilirdim. Bu iş o kadar önemliydi ki saraydaki iş birlikçilerimden pek kimsenin haberi yoktu. Sadece Antoni biri olduğunu biliyordu ama kim olduğunu asla öğrenememişti. Cadı’nın zihnine girip işimi berbat etmesini istemiyordum.

Antoni’yi Rayne’den özel kılan yetisi, Cadı’nın onun düşüncelerini asla kestiremiyor olmasıydı. Neyse ki atalarımızdan kalan bazı güçlerimiz bizi yine Cadı’nın ıstırap veren yetilerinden kısmen de olsa korumaya yetiyordu. Antoni, cin kökenli bir griffindi ve cinler bizim de tarihimizde aldatici, hilekâr ve en iyi kandıran olarak bilinirdi. İşte o yüzden sevgili dostum, Cadı için pek de keşfe değer değildi. Tabii yine kanını taşıdığım Cadı’nın gücü, ne benim ne de

bir başkası tarafından alaşağı edilecek bir güç değildi. Yarattığı ve üzerimize yapıştırdığı lanet yüzünden yeteneklerime bütünüyle erişemiyordum. Her ne kadar kudretimin bütünüyle tanışmamış olsam da içimde uyuyan ejderhanın sıcak nefesi varlığının ispatıydı. Ben halkım için ondan kurtulamazdım ama o isterse hepimizden kurtulurdu ki zaman zaman neden yapmadığını merak ediyordum.

Liam gitmek için iznimi bekliyordu ama görevini tamamlamış da görünmüyordu. Gözlerinin ucuyla bana baktığını fark ediyordum. Kalbinin tiz çarpıntısı ve rahatsızca kımıldayıp durmasına daha fazla tahammül edemedim. “Söyle hadi!” Yaslandığım duvardan doğrulurken ellerimi tekrar ceplerime götürdüm. “Prens bir şeyin peşinde. Silahlarını geliştirdiklerini duydum.”

“Ne duydun?” Sabırsız sesimden vaktimi biraz daha onun çekimserliğiyle kaybetmek istemediğimi anlamış olacak ki, “Tahribat alanını genişletecek silahlarım,” dedi. Kısa bir an düşündü ve o an hatırlamışçasına ekledi. “Kilolarca ağırlıkta barutlara ihtiyaçları varmış. Yakın çevredeki lordlukların ellerindeki tüm barutları saraya göndereceklerini söylüyorlar.”

“Hım...”

Prensin ateşli silahlar üzerindeki çalışmalarından haberim vardı ama kilolarca ağırlıkta barut fiçileriyle ne planladığını tam olarak kestiremiyordum. Görünen o ki Liam da bilmiyordu. Yoksa bir kese elmasa daha hayır diyecek biri değildi. Nitekim insandı, elbette güç ve para karşısında kolaylıkla cezp olurdu. Onu yemlemeye devam etmem gerekiyordu. Bir kese daha çıkarıp attım. Tam da bunu bekliyormuşçasına neşeyle havada yakaladı ve hızla başını tekrar önüne eğerek, “Çok yüce gönüllüsünüz efendim,” dedi.

Elbette öyleyim. Siz açgözlü mahluklar bunların yarısıyla bile ikna olursunuz.

“Gidebilirsin,” dediğim an kaçarcasına ortadan kaybolup geceye karıştı.

Kafamı kaldırıp ışığı hâlâ karanlığa süzülmekte olan odaya baktım. Gözlerimi kapattım ve tüm algımı ona yönelttim.

Odada iki kişilerdi. Prenses ve o.

“Bugün daha iyisin. Victor ile kahvaltınız nasıldı?” diye sordu prenses.

“Güzeldi.” Hiç düşünmeden cevapladı prensesi. Sesi yaz akşamının sakın esintisi kadar ılıktı.

Prensesin nefes alışverişinden birazdan söyleyeceklerinin heyecanını taşıdığı belliydi. “Sana bir sürprizi var ama söyleyip bunu bozmak istemiyordum, bugün o yaban domuzu ortaya çıkmasaydı kendisi gösterecekti.”

“Öyle mi? Merak ettim şimdi.” Bu sefer tedirgindi. Sürprizleri sevmediğini tahmin ediyordum, yanılmadığıma memnundum.

“Çok güzel Gloria,” dedi prenses heyecanlı bir neşeyle. “Altın döküm kasası var ve her tuşunda birer elmas gömülü. Senin için özel yaptırdı. Zanaatkârların yetiştirmek için iki gündür uyumadan çalıştığını düşünebiliyor musun?”

Nefes alışverişleri tek düzeydi, prensesle aynı heyecanı taşımıyordu.

“Prens çok zarif lakin insanların benim yüzümden eziyet çekmesini istemezdim,” dedi. Prensesi gücendirmemek için son cümlesini daha kısık bir sesle söylemişti. İstemsizce gülümsedim.

Kısa bir sessizliğin ardından, “Tanrı’m, ne kadar nahif bir yüreğin var,” diye karşılık verdi prenses, yarı hayranlık yarı şaşkın bir tınıyla. “Karşılığını fazla fazla aldılar, rahat ol lütfen,” dediğinde o sessiz kalmayı tercih etti.

Huzursuzluğun görünmez bir karabasan gibi etrafında dolaştığını hissediyordum.

Onu bulduğum ilk andan beri izindeydim. Saraya olan yolculuğunun başladığı o sabahtan beri. Onu bunca zaman neden bulamamış olmamın verdiği şüphenin üzerine gidecek zamanım yoktu. Vaktimin geldiğini ve Kanlı Ay’ın yaklaştığını biliyordum... Sesini, nefesini her ne kadar yeni yeni duyuyor olsam da onu sanki yüzyıllardır tanıyormuş gibiydim. Varlığının her esintisi devasa bir boşluğu aheste aheste dolduruyordu.

Buz dağının kenarında, güneşin sarılarından yaprakları olan

bir yıldız çiçeğinin eşsiz kokusunu teninde taşıyor, rengini uzun saçlarında dalgalanıyordu. Dokunursam dağılacak bir hayal gibi ama erişemezsem de yok olacaktı gibi hissediyordum. Beni hem yoran hem de uslandıran bu hissin sebebinin kaderimize biçilmiş mühürden kaynaklandığını düşünüyordum.

Rüzgârımı bedenime sarıp gecenin karanlığına yükselirken aklımda dönüp duran, prensin ona olan hediyesiydi. O buradayken Wizard'daki küçük sarayını bir gece ziyaret etmiştim ve o piyanoyu görür görmez burnuma esen kokudan onun olduğunu anlamıştım. Beyaz mermerden ev ak ağaçtan yapılmıştı. Zarif ve prensesin anlattığından daha mütevazıydı. Nitekim artık o piyano Wizard'daki sarayında değil, benim karanlık şatomdaydı. Prens gibi hediye verme derdinde değildim, piyanoyu oradan onun için değil kendim için almıştım. Çalmak da denebilir. Piyanosunu gün ışığında kendi gözlerimle göremediğim varlığının ispatı olarak tutuyordum onu.

Icarus'un o mütevazı kulübesinin önüne indiğimde kapının önünde dikilmiş kıstığı imalı gözleriyle beni bekliyordu. Yoldan çıkmış bir bekriyi dize getirecek sert öğütlerini sıralamakta olan bir bilge gibi bakıyordu. Bilge olduğu doğrudu ama ben dize gelecek bir bekri değildim. Ona doğru ilerlerken ellerimi iki yana açtım. "Şu hâlini gören, içeride güzel bir kadınlaydın da böldüm sanır!"

Gözleri biraz daha kısılrken, "Seninle konuşmamız gerek, hem de hemen!" dedi ve aciliyetinin önemini gösterecek ciddi bir ifadeyle içeri girdi. Açık bıraktığı kapıdan girip ahşabı kapattığımda gözüm yığılı onlarca kitabın olduğu masaya takıldı.

Kitapların her birinin aralarına yer yer yerleştirilmiş kâğıtlara aldığı notlara baktım. Yüzümü buruşturdum. "Güzel kadın anlayışın benim için bile hayret verici." İğneleyici kinayemi umursamadan masanın yanındaki sandalyesine çöktü.

Ben de geçenlerde yaralı olarak kalktığım o eski yerime ilerledim. Masadaki kitapların birçoğu tanıdıktı, onları ben getirmiştim.

Sadece birkaçının ciltleri oldukça yabancıydı. Icarus, bedeninin altında oldukça küçük kalan sandalyenin üzerinden masanın üzerindeki notlarına doğru eğildi. Dikkat kesildiği kâğıtlara kaldırdım başımı. Onu böylesine gizemli kılan şeyi görmek için kıpırdandım.

“Senin getirdiğin kitaplardaki anlatılanlar ile Wekont Krallığı’ndaki tarih hikâyelerinde örtüşmeyenler var.” Söyledikleri daha da tuhaflaşmasına sebep oldu. Örtüşmelerini bekliyor oluşu ilginçti, insan ırkına güven olmayacağını defalarca kere söylemiştim. Yine de ona pek uğramayan heyecanı ilgi çekiciydi.

Merakla kısılmış bakışlarımı karmaşık masadan ona kaldırdım. “Nedir örtüşmeyen?” Sorum, kel kafasının buruş buruş olmasına sebep oldu.

Tuttuğu birkaç notu kitaplarının arasından çıkarıp önüne koydu. Onları kendi kaleme almamışçasına dikkatle tek tek göz gezdirirken sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi mırıldanmaya başladı. “İnsanlığın tarihinde Koruyucu’nun ölümsüzlüğünden bahsediliyor.” Başka bir kâğıda hızla başını çevirip parmağını bir cümlemin altında tüm sayfa boyunca gezdirdi. “Senin getirdiklerinde de bir kerberos yardımıyla insanların Koruyucu’yu öldürdüğü.”

Sabırsızca kıpırdandım. Icarus’un geçmişe dair anlattıklarını boş birer safsata gibi gelse de söylediklerini dinlemeye devam ettim. “Ölümsüz bir varlık, bir cehennem bekçisi sayesinde nasıl öldürülebilir?” Başını kaldırdı ve sorusunun cevabı bendeymişçesine derin gözlerini yüzümde sorarcasına gezdirdiğinde omuzlarımı silktim.

“İnsanların yalandan abartma hikâyeleri, kendilerini güçlü göstermek adına uydurmalar silsilesi, ölümsüzü öldürdük diyebilmek için...” dedim gayet kendimden emin kararlı bir sesle. Icarus ciddi bir inkârla başını salladı ve başka bir notunu gün yüzüne çıkarıp arkasına yaslandı. Kâğıdı göz hizasına getirirken bana tuhaf bir bakış atıp notuna odaklandı. Gözleri yazdıklarında gezerken bakışlarımı ondan ayırmıyordum. Bu yalan hikâyeden varmaya çalıştığı sonucun, başka bir saçmalığa çıkacağından adım kadar emin de olsam yapacak daha eğlenceli bir işim yoktu.

“Ya derin bir uykudaysa? Ölüm de bir uyku değil mi? Söylesene, sen uyumuyor musun mesela?”

“Uyuyor olmam neyi ispat eder ki? Yüzyıllardır cam bir kafesin içinde yatıyor ve inan bana gayet ölü.” İnanmıyor oluşuma gücenmeden açıklamaya devam etti.

“Ölümsüzsün, baban gibi.”

“Ölümsüzlük benim lanetim, Icarus.” Başını sertçe salladı ve kelimelerinin üzerine tek tek basarak sürdürdü.

“Yarı ölümsüzsün, uyku hâline geçebilmen de bunun kanıtı. Bedenin uyku hâli, yarı ölüm hâlidir.” Anlamsız bakışlarıma dikti gözlerini.

“Kerberosların yarattığı lanetleri araştırdım!” Yeni bir tür keşfetmişçesine heyecanlıydı. Başka bir kâğıdı sabırsızca ortaya çıkardı. Gözleri kâğıdın üzerinde dolaşmaya başladı, cümleleri ilk kez okuyormuşçasına tane tane ve üzerine basarak okudu.

“Salyalarından binlerce zehir akıtır, pençeleriyle ruhunu parçalayabilir ve...” Duraksadı artık gözlerini üzerime çivilemişti. “Üç başlı köpekten en iri başlı olanının içinde yaşayan bir basilisk, sinsi lanetini ağzında taşır; iri başın dilinin yerinde bir yılan uyur, dişleri bir yılanın kafesidir ve basiliskin zehri lanetli bir felç yaratıp tüm bedeni ele geçirir.” Yutkundu ve nefesini uzunca ağzından verirken ekledi. “Neden bir griffine dönüşüyorsun?”

“Neden?” diye sordum umursamazca.

“Bir yılanın düşmanı kartaldır. Bir aslanın pençesi, bir köpeğinkinden daha güçlüdür.” Sinir bozucu bir kahkaha dudaklarımdan döküldü. Icarus kafayı kırmışsa yine de saçmalıklarına değişik bir mantık katıyordu.

“Yani diyorsun ki Cadı hepinizi bir griffine dönüştürdü çünkü Koruyucu’yu içinde basilisk olan bir kerberos öldürdü. Pardon, pardon...” Ellerimi kaldırıp onun iddiasını dilime sürdürdüm. “Uyuttu ya da ölüm uykusuna hapsetti, her neyse...” Alayına karşılık bana sık-kın bir bakışla bakmakla yetindi.

“Ya Koruyucu gerçekten de lanetli bir felçle bir ölünün uykusunu uyuyorsa Damon?”

Bıkkın bir nefes verirken arkama yaslandım ve bir bacağımı diğerinin üzerine atıp Icarus'un sedirine daha da yapıştım. Başka başka kâğıtları önüne sıralarken fark ettim ki Icarus iddia ettiği şeyi uzun zamandır araştırıyordu. Kafasında dönüp duran soru işaretleri olduğunu hep biliyordum lakin bilmediğim, o soru işaretlerinin bu denli saçma olmasıydı. Dudaklarımda ince ve alaycı bir tebessüm belirdi, benden istediği kitaplar da bu yüzdendi. Sevgili keşiş dostum en nihayetinde yalnızlıktan kafayı yemişti.

“Ölü bedenine dokundun mu hiç?” diye sorduğunda irkildim ve dudaklarım yeni edindiği tebessümü hızla yitirdi. Her gerildiğimde yaptığım gibi boynumu kütlettim. Zihnimi yırtıp geçen o görüntüyü defetmek istedim ama mümkün olmadı. Cadı, anılarımda bile capcanlıydı. Tapınaktaki platformun ortasına gömülü cam kafesin içindeki bedenin başını beklemekten bir an olsun vazgeçmeyişi anımsadım.

Karnımın içinde o tanıdık burulma yerini hatırlattı.

“Bir cehennem bekçisinin lanetini, itaat ettiği soyun kanı bozar,” dediğinde gözlerimiz buluştu.

“İnsan kralın soyu. Yani prens mi?” diye sordum. İşte buna gülerdim. Prens ve lanet bozmak... Kahkaha atmamak için kendimi zor tutuyordum.

“Kerberos ne kadar karanlıksa soyun o kadar aydınlık olması gerekiyor,” dedi başka aldığı bir notu göstererek. Gülümsemem yeniden can bulurken kraliyet ailesini düşündüm. Halkını fakirliğe ve açlığa mahkûm edip aldığı yüksek vergilerle zenginlik içinde yaşayan kraliyeti... Aydınlık içinde sürdükleri şatafatlı hayatlarıydı ama ruhlarının aydınlık olduğuna beni hiç kimse inandıramazdı.

“İddiaların gerçek olsaydı eğer...” dedim elimi iki yana açarak. “Cadı çoktan onu bir şekilde uyandırmış olurdu.” Sözlerim Icarus'un yüzünün tavsamasına neden olurken, iddiasının saçmalıklarına değinmeyi sürdürdüm. “Ki evet ölü bedenine dahi kimse yaklaşamıyor, o yüzden hayır dokunmadım. Koruyucu'nun bedeni Cadı'nın himayesinde ve diyelim ki yine iddiaların gerçek olsa bile Icarus, ne yazık ki Koruyucu asla uyanamaz çünkü kraliyet ailesi

insanların haklarını çalan kibirli mahluklardan oluşuyor, yani onlara aydınlığın yakıştırılması bile çok uzak.”

Icarus’un omuzları yenilgiyi kabul ettiğini gösterir şekilde düştüğünde dişlerimi göstererek gülümsedim ve ayağa kalktım. Elimi onu teskin etmek istercesine omzuna koydum, parmaklarımla omzunu sıkarken alaycı bir şekilde soludum.

“Yine de çabanı anlıyorum. Bir şekilde bana yardım etmek istiyorsun ama bu mümkün değil, bana sadece o yardım edebilir...” Hafif bir tebessümle kapıya yöneldim ve geceye karışmadan önce arkama dönüp ekledim.

“Korkunç ve ölümsüz bir canavar, güzel ve ölümlü bir insanın yardımına muhtaç!”

Kaşlarım ciddiyetsizce havalandı. “Bu evrenin tuhaf bir espri anlayışı var aziz dostum, inan bana,” dedim ve ona göz kırpıp geceye karıştım.

BALO

Bir vals dönüyor Elmas Sarayı'nda,
Bir canavar ve güzel arasında...

Gloria

Bu sabah güneş, yeşilin kasvet yüklü gri dağlara kadar boy boy renk gösterdiği tüm yeryüzünü, gölgede en ufak bir karanlık bırakmak istemediğini haykırırcasına aydınlatıyordu. Sanki hiç kaygım yokmuşçasına, zaman akşama doğru aktıkça, korkularımın mimarıyla yüzleşmeyecekmişçesine doğanın eşsiz güzelliğinin tadını çıkarıyordum. Dillendirilmemiş o gerçek, varlığını zihnimde defalarca kere ispat etmiş olsa da ruhumun vaveylalarını görmezlikten gelmek, akıl sağlığım için kendi adıma yapmakta olduğum en doğru şeymiş gibi geliyordu.

Vakit akşam olacak, balo için kraliyet terzilerinin özenle hazırladığı elbisemi giyecek, gece için Kral tarafından hediye edilmiş özel tasarım elmas takıları takacak, prensesin gönderdiği yeni makyaj malzemelerinin yüzümde kullanılmasına izin verecek ve prensle valsimi yapacaktım. Yaratıklar gelip gidecek, kimseye zarar vermeyeceklerdi. Kötülük, aydınlık sarayımıza uğrayıp gittikten sonra Gayl

ve Victoria'nın valsini gülümseyerek izleyecek; Gorgi'nin etrafını kahkaha atan kızlarla çevriliyken bulacak ve babamla gecenin son dansını yapacaktım. Yarın sabah tekrar böyle güzel bir güne uyanacaktım. Yarı açık camımdan içeri süzülen taze havayı içime çekerken gözlerimi yummuş bunları düşünürken odam tam bir curcuna içindeydi. Saray hizmetkârları, Moli'nin önderliğinde akşam için hazırlık yapmaya başlamışlardı. Açık mavi elbisemin tülleri açılıyor, bel korsemnin ipleri geçiriliyordu. Kurdeleler ütülenmiş bağlanmak için hazırды. Gümüş bantlı ayakkabım tertemiz olmasına rağmen siliniyor, saç tokam parlatılıyordu. Kapı bir açılıp bir kapanırken Liam'ın sesi ile kendime geldim. Arkamı döndüğümde kapının gerisinde başı önünde Moli ile konuşuyordu. "Ekselansları, Leydi Gloria'yı görmek istediklerini söylediler," dediğinde Moli, "Bekleyin lütfen, iletayım," diyerek beni çağırarak için arkasını dönmüştü ki burun buruna geldik.

"Burada mıydınız?" diye mırıldandığında gülümsedim, zaman zaman çok sessiz hareket ederdim ve yardımcım hâlâ buna alışmamıştı. Moli, odaya girerken kıstığı gözleriyle Liam'ı süzmekteydi. Sanki saray baş hizmetkârlarından biri değil de tekinsiz bir adamla beni baş başa bırakıyormuşçasına tedirgin görünüyordu. Odaya girerken kapıyı kapatmadı. Yarı açık kapının ardından üzerimizde gidip gelen gözlerinin farkındaydım, silkelenerek dikkatimi Liam'a verdiğimde dünkü tuhaf davranışından en ufak bir iz bile bulamadım. Sadece daha mesafeliydi ve tuhaf bir ürkeklik seziyordum.

"Ekselansları, Ay Işığı Salonu'nda sizi görmek istediklerini söylediler," dediğinde alnım kırıştı.

"Ay Işığı mı?" Soruma karşılık vakit kaybetmek istemediği bariz şekilde başını hızlıca salladı. Daha fazla açıklama yapmak istemediğini düşünerek sessizce onu takip etmeye başladım. Belki de dün gözlerime bakarak saygısızlık yaptığını düşünüyor ve bu yüzden de utanç duyuyor gibiydi. Prense hadsizlik sayılan o hareketini söyleyeceğimden yana tedirginlik duyuyorsa konuşmak istememesini anlayabilirdim.

Sarayın ana kanadından ayrılıp arka kanadına yöneldik ve deva-

sa derecede uzun merdivenleri çıktık. Sarayın her yanı geniş ve yay gibi kavisli merdivenlerle doluydu, her merdiven de kırmızı kadife halılarla örtölüydü. Balonun düzenleneceği ana kanat, tıpkı odamda olduğu gibi koşuşturan insanlarla doluydu ve orayı arkamızda bırakıp sakinliğe eriştikçe sesler arkada bir uğultu olarak kaldı.

Geniş, yarısı korkuluklu bir koridora ulaştığımızda zemindeki halılar artık bordo değil maviydi, tıpkı şu an üzerimdeki elbisem gibi. İlerleyen yol boyunca geniş koridorun parlak duvarları kraliyet ailesinin portreleriyle doluydu. Şu anki kral hemen yanımdaydı ve ben ilerledikçe geçmişe doğru giden her portre bir önceki kralın resmini taşıyordu. Krallığın ilk kurucusu krala geldiğim an duraksadım. O zamanki kral, Prens Victor'un birkaç yaş daha almış hâli gibiydi. Şaşırtıcı benzerlik kısa bir an buraya neden geldiğimi unutturmuştu ki Liam, "Leydim," diye seslenip koridorunun ikiye bölünen kanadının ortasından sol yanını işaret ettiğinde gösterdiği yere yöneldim.

Ağır adımlarım ve temkinli gözlerle geldiğim noktada çift kanatlı bir kapı gri loş bir boşluğa açılıyordu. Arkamı dönüp Liam'a bakmak istedim ama demin durduğu yerde koca bir boşluk vardı. Omuzlarımı dikleştirip yavaşça kapıya ilerlerken ardındaki görüntüyü netleştirmeye çalışıyordum. Önce başımı uzattım, gri ışık huzmeleri kırılarak kapıya hücum ederken karanlığı kesiyorlardı. Gözlerim kamaşınca göz kapaklarımı hızlıca kırıştırmaya başladım ve bedeni tamamen içeriye iterken oldukça dikkatliydim. Işık huzmelerinin akın ettiği alanın ortasında daha parlak bambaşka bir şey tüm dikkatimi o yöne çekti. Işığı önündeki camdan üzerine alıp etrafa yayıyordu. Dün gece prensesin bahsettiği piyano, söylediğinden çok daha gösterişliydi. Tek başına bir mücevherdi.

Piyanoya doğru ilerlerken gözüm ortama alıştı ve salon daha gözle görülebilir oldu. Oldukça büyük bir salondur ve sarayın diğer salonları gibi aydınlık değildir. Koyu renk mermerler ve koyu renk perdeler vardı. Bir kapanış sesiyle irkildim ve başımı arkama çevirdiğimde, demin ardından içeri süzüldüğüm kapının kapanmış olduğunu gördüm. Eş zamanlı başka sesler, kapının kapanışının sesini takip etti. Ayak sesleri ağır ağır yaklaşırken, "Leydim," dedi Victor, derinlerden gelen tınlı sesiyle. Yavaşça başımı tekrar önüme çevirirken en

az piyanonun rengi kadar berrak beyaz kıyafetleri içinde bana yaklaşmakta olduğunu gördüm. Gümüş bir şerit, sağ omzundaki altın püsküllü apoletlerin altından çapraz bir şerit oluşturup beline iniyordu. Kraliyeti temsil eden altın madalyonlar da kalın gümüşten kurdelelerle göğsüne tutturulmuştu. Vatkaları bronz altından dokumaydı. Saçları yanlarından dalgali kavislerle arkaya doğru seyrediyordu. Bu sefer çizmelerine kadar beyazın tonları içindeydi. Başka bir gösterişin can bulduğu kemerinde sallanan ince kılıcının üzerindeki elini uzattı. Dudaklarında etkilendiğimi haykıran ifademden duyduğu o memnun gülümsemeye beni piyanoya doğru götürdü. Her adımımız boş salonda minik yankılar yaratırken, tüylerimin hafiften ürperdiğini hissediyordum.

“Sizin için.” Piyanonun yanına geldiğimizde elimi bırakıp birkaç adım geriye çekildi. Ben gözlerimi piyanonun her bir tuşuna gömülmüş elmaslardan alamazken prensin gözleri üzerimdeydi. Victoria bahsettiğinde şaşırmıştım ama bu gördüğüm şeye şaşırmak yetmezdi. Dünyanın tüm zenginliklerini üzerine giymişti. Her bir parçasının değerli madenlerden ve zor bulunur taşlardan yapıldığı öyle belliydi ki dokunmaya dahi çekiniyordum. İncelemem uzamış olacak ki, “Nasıl buldunuz?” diye sordu prens. Sesindeki tonlamadan memnuniyet dolu sözlerimi duymayı arzuladığı öyle belliydi ki kendimi tebessüm etmeye zorladım. Yutkunurken ne diyeceğimi bilemiyordum. Sadece, “Bu çok değerli. Eşsiz...” diyebilirdim ve bu sözler bile Victor’un yüzünün kocaman bir gülümsemeye aydınlanmasına yetti. “Bunun için çok fazla harcama yapmış olmalısınız.”

Mahcup olmuşum ve Victor bunu gözlerimde görüyordu. Önemli olmadığını söylemek istercesine omuzlarını silkip, “Nişanlığa küçük bir hediye,” dedi. İçten samimiyetine karşılık vermek istesem de yapamadım, oysa prens yapabildiklerinden ötürü oldukça gururlu görünüyordu. Dudaklarımı birbirine bastırırken gözlerim, ıslıl ıslıl ışıldayan piyanonun elmaslar gömülü tuşlarında geziyordu.

“Küçük mü?” Fısıltım bile boş odada dağılıp büyüdü.

“Sizin yanınızda hiçbir değeri yok,” dediğinde iç çektim. Kraliyetin zengin olduğunu biliyordum. Kendilerine bağlı bir sürü irili

ufaklı lordluk vardı. En küçüğünün bile onlarca vergi verdiğini babamla abilerimin arasındaki geçen konuşmalarda duymuştum. Lakin bu zenginlik benim tahmin ettiğim sınırların çok üzerindeydi. Krallığa en çok vergi veren bizim lordluğumuzdu ama bizim sarayımızda ne elmastan avizeler vardı ne de altından dokuma örtüler... O an prensin hediyesinin ağırlığının altında ezildiğimi hissettim lakin o, mutluluktan havalara uçmamı bekler gibi bakıyordu. “Bana bir parça çalar mısınız?” Beklentinin büründüğü bakışlarıyla yaklaşıp koluma dokundu ve beni piyanonun karşısına oturttu. Ellerimin terlediğini nemlenen eldivenlerimden anladığımda derin bir nefes alarak ayağa kalktım. Bunu yapmak istemiyordum ve yapmayacaktım. Victor’un anlamsızca kırışan yüz çizgileri kırık ışıkların altında biraz daha derin gözüktüyordu.

Gözlerimi onun ifadesinden uzak yerlerde tutmaya çalışarak, “Yanımda notalarım yok,” dedim.

“Notalara gerek yok, bilindik bir şey çalmanıza da...” Mahcubiyet ve minnettarlığın arasında kalmıştım. Kendimi dinlediğim, zihnimi dinlendirdiğim tek yer piyanonun o ahenkli melodilerinin arasındaydı. Şu an ise bir rahatlama için çok uzakta sıkıntı çekiyordum. Değerli bir hediye olarak kendimi mecbur bırakılmış ya da köşeye sıkıştırılmış hissetmek istemiyordum, prence tam anlamıyla evet bile dememişken kendimi bu evliliğe zorunda bırakılmaya çalışılıyor mu hissediyordum. Yine de tüm bu rahatsızlık veren hisse rağmen prensin kırgın bakışları yüreğimi eziyordu.

“Bu hediyeyi şu an kabul edemem ekselansları.” Yutkundum. “Bu, çok değerli.” Bakışlarımız buluştuğunda dudaklarını anladığını ifade edercesine kıvrırdı. Bakışlarındaki hayal kırıklığına dayanmak güçtü, “Eşiniz olduğumda,” dedim kendimi bu cümleleri kurmaya zorlayarak. “Seve seve kabul edeceğim ve size o zaman kendi bestelerimden birini kulaklarınızı tırmalamak pahasına çalarım.” Hayal kırıklığı hızla silinirken yüzü yeniden aydınlandı ve ben rahat bir nefesi sonunda alabildim.

“Peki,” dedi dilini kısıtırarak. Aramızdaki mesafeyi ufak adımlarla kısaltırken gözleri, dudaklarım ve gözlerim arasında geziyordu.

“Öyle ise bana bu geceki ilk valsinizi lütfeder misiniz?”

Gülümsedim. “Erken bir söz alıyorsunuz, ekselansları.”

“İkinci olmayı istemem.” Aramızdaki mesafe tehlike arz eder şekilde kısaltmaya devam ediyordu. “Hayatınızda daima birinci olmalıyım.” Buyurgan sesi onun konumundaki birine yakışır olsa da beni etkilememiş, aksine ürkütmüştü. Belki de tüm bu duygusal karmaşanın sebebi Victor’un hayatımda ilklere dokunan kişi olmasaydı. Ona karşı bu kadar yargılayıcı olmam bu yüzdendi, hayatımda ailemdeki erkekler dışında bir erkek olmamıştı. Duygusal bir ilişkiye dair tüm bildiklerim kitaplarda okuduğum kurgulardan ibaretti ve biliyordum ki o kurgular bir yabancının hayal ürünüydü. Kendime ait duyguları keşfetmenin sancılı sürecini yaşıyor olmalıydım. Konumu yüksek her bekâr genç leydinin en büyük hayali yakışıklı prensle evlenip kraliçe olmak değil miydi? Benimki de bu olmalıydı...

Prens, aramızdaki mesafeyi her arşınladığında düşünmem gerekenleri düşünmeye çalıştım. Şu an burada başka bir leydi olsaydı belki de kendisini çoktan müstakbel nişanlısının kollarına bırakmıştı. Victor’un verdiği değeri pahada ağır hediyelerle göstermeye çalışması normal olmalıydı. Neticede prensti, yakışıklı bir adamdı, cesurdu... Arzularımı olması gerekene yönlendirmeye ve prensin benim için sarf ettiği çabayı içimde yüceltmeye çalışıyordum. İyi taraftan bakmayı bilmiyordum belki de...

Ve Victor artık tam karşımdaydı, başımı kaldırdığımda göz göze geldik. Yüzüme çarpan nefesinin mesafesi de kısaltmaya başladı, kıpırdayamıyordum. Bacaklarımın ve kollarımın karıncalanmasına, sancıyan göğsümde eklendiğinde salonun kapısı sertçe yumruklanmaya başladı. Victor’un başını kaldırırken boynundaki damarın belirginleşmesinden ne kadar öfkелendiği ortadaydı. Bıkkın bir nefesi sertçe burnundan verirken bağırdı. “Evet!” Sesi boş salon yüzünden olduğundan çok daha yüksek çıktığında yerimden sıçradım.

Liam’ın uzun bedeni açılan kapının ardında gözükteğünde Victor’un öfkeli soluk alışverişleri sertleşti.

“Ekselansları.”

Victor dişlerinin arasından, “Liam,” diye tısladığında Liam,

“Kralımızın ulaşı, Majeste’nin sizi görmek istediklerini söyledi.”

Hizmetkârın sözlerinden sonra doğan ani sessizlik, salonda an an gerilimi yükselen bir havaya sebep oluyordu ki Victor’un yanına doğru seğırttim. “Ekselansları, izninizle. Benim de gece için hazırlanmam gerek.” Victor sadece o an gözlerini Liam’ın üzerinden ağırca bana çekti.

“Baloda görüşmek üzere, leydim,” dedi, kendini kibar olmaya zorlayarak ama içindeki öfke o kadar yoğundu ki zarafet şu an ondan çok uzaktaydı. Dizlerimi hafifçe kırıp selamımı verirken ekledi. “Unutmayın, ilk valsinizin sözünü verdiniz.”

Victor’un son sözleri dans sözü isteyen bir âşıktan çok, lordundan vergisini isteyen bir kral edasındaydı ve ben yanlarından ayrılırken prens tehdit dolu gözlerini çoktan Liam’a dikmişti.

Balo salonundan yükselen müziğin sesi henüz provası olmasına rağmen eşsiz bir güzellikte; ritmini bir artırıp bir azaltıyor ve sarayın duvarlarına süzülüp oradan da dışarı taşıyordu. Müzisyenler zaman zaman durup bazı besteleri baştan çalmaya başlasalar da enstrümanlar birbirine mükemmel bir uyumla eşlik ediyorlardı. Odama kadar gelen uğultulu ses kim bilir yakından, hiçbir engele takılmadan kulaklarıma eriştiğinde nasıl hissettirecekti? Bu fikrin heyecanı midemde küçük kramplara sebep olurken etrafımda dönüp duran hizmetkârların tek gayesi beni geceye tüm hünerleri ile hazır etmekte.

Bir okyanusun en derinliklerinden kıyıya kadar uzanan renk akışı üzerimdeki elbisede can bulmuştu. Kollarımdan balonlaşarak dirseklerime kadar inen tül, göğüslerimdeki kumaşın uzantılarıydı. Buzdan mavi kumaş korseli belime inerken biraz daha mavileşiyordu. Belimde bir V çizerek biten sert kumaşı, maviliği uçlarına dek durmadan koyulaşan kabarık etek takip ediyordu. Kollarımda başlayan kıyı okyanusun derinlerinde yani eteğimin ucunda son buluyordu. Saçlarım ısıtılmış demir çubuklarla şekillendirilip başımın

arkasında genişçe bir topuz yapılmıştı. Değerli taşların bezeli olduğu bir toka ise hemen üzerine tutturulmuştu. Beyaz parlak eldivenler dirseklerime kadar geçirildi. Güneşi, bulutları ve köpüklü bir denizi bürünmüş gibiydim. Ve gerçek güneş ağır ağır gökyüzünden sivri dağların ardında batmak için alçalmışken, saray bahçesi tüm geceyi aydınlatacak o rengârenk ışıklarla donatılmıştı.

Moli, son dokunuşlarının ardından birkaç adım geriye çekildi ve bana hayranlık dolu gözlerle bakmaya başladı. Dudaklarındaki gülümseme, yanında bu işte birlikte olduğu diğer yardımcılara da yayılırken üzerimde dolaşan bakışlardan utanmıştım. Her biri saatlerdir bunun için uğraşıyordu ve itiraf etmeliydim ben bile kendimi dışarıdan görsem gözlerimi alamazdım. Pahalı kumaş, değerli taşlar, insan tenini Ay kadar parlatan solüsyonlar, kremler, kokular... Buram buram zenginlik ve o varlığın getirdiği erişilmezlik. Bu gece sarayın içindeki herkes, küçük bir lordluğun tüm topraklarını satın alabilecek kadar değerli taşları üzerlerinde taşıyacaklardı.

Moli, yatağımın hemen karşısındaki masanın üzerindeki büyük kutuyu getirip önümde yavaşça açtı. Koyu renk kadife bir yastığın üzerinde, ellerimi saran eldivenim kadar beyaz bir maske vardı. Tüm çerçevesi parlak kristaller ve incilerle sıralanmıştı. Bir kedi gözü misali çekik göz boşlukları zarif beyaz altın bilyelerle bezeliydi. Alın kavisinde yine beyazdan uçuşan parlak kuş tüyleri vardı. Moli, kutuyu yanındaki yardımcısına verip maskeyi çıkardı ve maskenin yanından aşağı doğru iki saten kurdele havalandı. Maskeyi yüzüme yerleştirdi ve el çabukluğuyla kurdeleleri bağladığında işte hazırdım.

Ve zaman sarkacının çanı, akşamın yeryüzüne çöktüğünün haberini gürültülü bir çınlamayla duyurdu.

Akşam çöktü ve balo aşağıdaki koca süslü salonda başladı.

Gayl

Yüksek duvarlarına kadar mücevher gibi parıldayan balo salonunu renk renk özenle giyinmiş lord ve leydiler ile dolduruyordu. Değerli taşlarla bezeli maskelerinin altındaki gözler, maskelerinin

 ehrelerine  rd     perdeden dolayı çok daha cesurdu. Kadınların etekleri ve bazı ileri ya lı erkeklerin gömleklerinin yakaları fırfırlarla bezeliydi. Bazı lordlar eşleri ile diğer çiftlerle derin bir sohbetteydi. Genç lordlar genç leydilerle bakı ıyorlar, kimileri de bakı malarını sona erdirip sohbet faslına geçiyorlardı. Saray hizmetkârları ellerinde taşıdıkları tepsilerle içkiler ve yiyecekler ikram etmekteydi ve hepsinin yüzlerinde aynı sade maske takılıydı. Orkestra hafif müzikler eşliğinde geceye ba lamı tı. Yüksek tavandan sarkan kristaller ı ıl ı ıldı. Salona inen merdivenin korkulukları bile ı ıklandırılmı tı.

Ve onu gördüm iki yandan kavislenen bir kum saatini andıran yüksek merdivenin altında beklerken. Merdivenin başında belir-di inde gözlerim hemen yerini buldu. Maskesine rağmen altında ı ıldayan tatlı kahveler tıpkı benim onun gözlerini buldu umdaki gibi parıldıadı. Maskenin altında kalan davetkâr kırmızı dudakları kıvrıldı ve o an kalbim tekledi, nefesim kesildi. Mor tüller ona bıraktı ım yıldız çiçeklerini düşündürdü ama gördüğüm her çiçekten daha güzel bir renk taşıyordu çünkü o rengi üzerinde taşıyan beden beni büyülüyordu.

Ve şu an o büyünün beni en küçük h crelerime kadar sardı ı, prensese olan hayranlı ımın zirveye ulaştığı o gecedeidik. Öyle güzel görünüyordu ki onu o an buradan götürüp kendime saklamak istedim.

Ne büyük bir bencillik ve ne deli bir arzu...

Victoria, merdivenleri gözlerini gözlerimden çekmeden inmeye ba ladı ında derin bir nefes alarak titredim. O, bana eri ene kadar o büyünün efsunlu unda tatlı bir r yadaydım. Koluma zarif parmaklarını doladı ımda gerçekliğe kavu mu tum. Gülümsedim, burnuma dolan enfes kokusunu içime çekerken yarı toplanmış saçlarının tepesindeki zarif tacı o an fark ettim. Açık omuzlarına dökülen dalgaları saçlarına parmaklarımı dolayıp kızıl tatlı bir  arabı düşündüren dudaklarına eri memek için birkaç derin nefesle her zamanki o makul ve akı başında tavrıma dönmeye çalıştım.

Victoria, hislerimi tüm  ıplaklı ıyla g rm   esine kıkırdayıp kolumu sıktı ında gözleri yüzümde geziyordu. Ne s yleyece imi

bilemez hâlde ağzımın içinde hayranlıktan kaybettiğim dilimi ararken Victoria, beklentili bakışlarını eğip büktüğüm dudaklarıma dikti. Nihayet konuşma yetime eriştiğimi düşündüğümde nefes nefese dudaklarımdan dökülen o sesle, “Büyüleyici...” diyebilmişim sadece. Prenses tekrar kıkırdarken ben de kendi hâlime güldüm. Beni baştan aşağı süzüp koluma daha sıkı sarıldı ve üzerimizde olan gözlerle aldırmadan kulağıma yükseldi.

“Oldukça yakışıklı görünüyorsunuz lordum. İtiraf etmeliyim bu krem takımı bir daha giymemenizi istemeliyim.” Başını çevirip etraftaki leydilere tehditkâr bakışlar atıp tekrar yaklaştı “Hepsinin gözü üzerinizde, neyse ki söylentiler çok hızlı yayıldı.”

Boynumu hafifçe eğerek sadece onun duyacağı şekilde mırıldandım. “Sizi bilmem ekselansları ama kalbim ve gözlerim uzun zamandır mühürlüydü,” dediğimde hızla geri çekilip sorgulayıcı gözlerini düz bir çizgi hâlini almış dudaklarıyla gözlerime dikti. Bakışları maskemi söküp çıkaracak bir hiddetle kararırken aramıza koyduğu mesafeyi hızla aşp kulaklarına eğildim. Sıcaklığı ile daha da cezbedici kokusuna dokununca birkaç kısa nefesi güçlkle aldım. “Ve bugün o kadın kollarımda.” Sözlerimin onu aniden rahatlatmışım, sivrileşen köprücük kemiklerinin yumuşamasından fark etmişim. Geri çekilirken yüzü boynuma döndü, ılık nefesi tenime çarpıyordu ve her an burunlarımızın birbirine değmek üzere olduğu o çok kısa mesafeyi hızla açtım. Şimdi yüzünde çok hoş ve duygu yüklü bir tebessüm vardı. Başka bir gerçek vardı ki o da prensesin biraz evvel dile getirdiği gibi söylentiler asiller arasında hızla yayılırdı. Nasıl ki henüz biz saraya ulaşmadan Gloria’nın prensle nişanı konuşulmaya başlamıştı, üzerine yeni bir dedikodu daha çok geçmeden eklenivermişti: Lord Gayl ve Prenses Victoria’nın nişanı.

Bu gecenin içinde bir yerde, ailelerimizin mirası yüzüklerle taçlandırılacak birlikteliklerimiz neticelenmiş olsa da insanlar arsızca hakkımızda konuşmaktan kaçınmamıştı. Birkaç nahoş sözleri, Gorgi her zamanki ciddiyetsizliğiyle anlattığında karnına sıkı bir yumruğu yemiş ama kendi alaylarını fütursuzca dile dökmekten çekinmemişti. Söylentilerin çoğuna kulak asmasam da birkaçı vardı ki oldukça rahatsız ediciydi. Gerçekleşecek evliliklerin, politik çıkarlar uğruna

yapılmış zaruri birleşmeler olduğu bir yana, kardeşlerin çifte nişanını tuhaf karşılayanlar da çoktu. Hatta Gloria'yı prensle olan nişanına Lord Renly'nin zorladığı bile yayılan başka dedikodular arasındaydı. İnsanlar konuşurdu, en çok da hayatına dair kaygı taşımayan soylular. Onlar en rahatsız dedikoduları, en zalim ifadelerle savurmaktan çekinmezlerdi.

Hiçbir cümlenin, kelimenin ya da harfin Victoria'nın canını sıkmasını istemiyordum. Hele ki o kötü söylentiler yüzünden ona duyduğum hislerden şüphe etmesini asla...

Gorgi'yi, Victoria'ya selam verene kadar ise kardeşimi fark etmemiştim.

"Ekselansları," dedi o her zamanki eğlendiği her hâlden belli yarı alaycı yarı ciddi ifadesiyle. Victoria boynunu ve dizlerini hafifçe kırarken nezaketen gülümsedi. Gorgi'nin tavırları genelde kadınları güldürürdü ama prenses ona karşı her zaman mesafeli ve soğuktu. Rahatsız olduğunu anlamamak için aptal olmak gerekirdi lakin ben bu konuda prensese hak veriyordum. Kardeşim dahi olsa bazı tavırları beni bile zaman zaman çileden çıkarmaya yetiyordu. Gorgi etrafa bir göz atıp kulağıma yaklaştı. "Her şey hazır, olası her durum için. Ayrıca..." dedi ve uzun gösterişli ceketinin arasına sakladığı uzun namlulu silahı bana uzattığında Victoria ile göz göze geldik.

Silahı hızla ceketimin içinde kemerimdeki yerine yerleştirirken öldürücü bakışlarımı da Gorgi'den çekmedim. Defalarca ulu orta bir yerde silahı vermemesi konusunda uyarılmasına rağmen öyle bir an seçmişti ki onu şimdi burada yumruklayabilirdim. Prenselerin tüm o neşesi hızla sönüp gitti ve yerini derin bir tedirginlik aldı. Onu teselli etmek istercesine başımı sallayıp tebessüm ettim. "Sorun yok, sadece önlem," dediğimde Gorgi vaziyetin farkına vardı, kendi ceketinin yakasını açarak belindeki başka bir silahı prensesin gözüne sokarak, "Aynısından bende de var ekselansları," deyip ukalaca gülümsediğinde sertçe Gorgi'ye döndüm. İfademden ve sert nefes alışverişlerimden işi daha da berbat ettiğini anlayıp duraksadı. Başını hafifçe eğerek yine prensese, "Buradaki tüm erkekler silahlı ekselansları," deyiverdi ve sabrımın sınırlarının çok dışına

çıkmayı bir anda başarırverdi. Victoria'yı göğsünün hızla inip kalkmasına neden olacak kadar korkutmayı sonunda başarmıştı.

Elimle omzunu sertçe kavradığımda sinirden çenemi öyle sıkıyordum ki tüm yüz kaslarım ağrımaya başladı. Gorgi, anlık bir inlese de hemen kendini toparladı ve acıyı gizlemeye çalıştığı suratıyla onu balo salonunun uzak bir köşesine sürümeme izin verdi. Onu sürüklerken sıkıttığım dişlerimin ardından söylenmeye başladım. "Sen tam bir ahmaksın!" Ağzımın içinden gevelerken yanlarından geçtiğimiz esnada selam veren diğer lordları zoraki bir gülümsemeyle karşıladım.

Gorgi, elimin altında can çekişirken, "Ya kötü ne dedim ki şimdi? Ah!" diye haykırdı. Parmaklarımı omzuna biraz daha geçirdiğimde inlemesi büyüdü. Tenha bir köşeye bedenini fırlattığım an kaçma pozisyonu aldı ama iki duvar arasında sıkışıp kalmıştı. Ellerini gardını almak için kaldırdı. "Hadi ama adamım, biliyorsun ki kötü bir niyetim yok," diye kendini savundu.

"Sana bin kere demedim mi şunu ulu orta yerde verme diye!" Dişlerimin arasından hırlarken üzerine gidiyordum.

"Kıymetli lordum, canım abim, Tanrı şahidim ki unuttum," derken iyice köşeye sinmişti. Merhamet etmeyeceğimi anladığı anda bedenini iyice büktü, sırtına sağlam bir darbe indirmek üzereydim ki Kral ve Kraliçe'nin teşrifi saray çığırtkanı tarafından duyuruldu ve salondaki herkes bellerini kraliyete saygıyla büküp selamlarını sunmaya başladığında Gorgi'nin Tanrı'ya kurtulduğu için ellerini birleştirmiş teşekkür etmekte olduğunu gördüm. Koluna girip onu ön saflara doğru ittim. Krallığın en gözde lordunun oğulları arka sıralarda olmamalıydı. Gorgi hemen yerini buldu. Benden kaçabildiği kadar uzağa kaçtığında babamın uzakta birkaç lordla birlikte olduğunu gördüm. Gözleri tüm ciddiyetiyle üzerimizdeydi. Kral ve Kraliçe belirdiğinde ise herkes derin bir selama durdu, ta ki onlar kendilerine tahsis edilmiş platforma ilerleyene dek.

Başımı tekrar kaldırdığımda babam bıraktığım yerde değildi ve Kral ile Kraliçe tahtlarındaki yerlerini almışlardı. Muhtemelen takdim için Gloria'yı karşılamak için ayrılmıştı ve aynen de öyle oldu.

Bu tür büyük balolarda asil kesimden sadece lordluklar kraliyete takdim edilirdi.

Lordluklar duyuruldu ve o lordluğun beyi ile leydisi sıra sıra insanların önünden geçerek Kral ve Kraliçe'yi selamladı. En sona Wizard kaldı. Gloria ile Lord Renly önümüzde uzanan koridorun başında belirindiğinde salonda müziğin sesinden başka ses yoktu. İnsanlar nefes almayı bile bırakmış gibilerdi. Lord Renly'nin koyu lacivert uzun ceketindeki karşılıklı altından iri düğmeler ve kollarında yine altından püsküllü vatkalar ile göz dolduruyordu. "Kral'dan daha kral gözüktüyor," diye fısıldadı bir kadın arkalarda bir yerden. Sesinde hayranlık vardı. Yaşı biraz ileri bekâr ya da dul leydilerin iç çektiklerini fark etmemek imkânsızdı ama ortamı derin bir sessizliğe gömen, orada belirir belirmez kız kardeşim oldu. Resmen parlıyordu...

Sarı saçları ahenkle toplanmıştı. Cildi mermer gibi pürüzsüz ve beyazdı. Elbisesi ise gözlerinin dalgalandığında görüldüğü gibi görünüyordu. Bulutlu açık mavilik eteklerine doğru derin okyanusları düşündürüyordu. Maskesine rağmen çehresinin güzelliği görüldüğü kadar bile muazzamdı. Göğsüm kabarmıştı; kız kardeşimin nefes kesen güzelliğinden değil, dimdik ve kendine güvenen o duruşundan...

O esnada müzik ritmini değiştirdi, yumuşak ve soft bir müzik kulaklarda esmeye başladı. O çekimser kız çocuğu büyü müştü, bayıldığında hasta ve güçsüz olduğuna dair yayılan o fesat söylentilere inat sağlam ve kararlı adımlarla koridoru yürüyüp krallığı dizlerini hafifçe kırarak selamladı. Kabarık eteği dalgalandı ve o ana dek ortada olmayan Prens Victor, nereden geldiğini bile anlayamadığım bir şekilde elinde beyaz bir gülle orada belirdi.

Gloria

Lordumun kollarında, temsil ettiği toprakların tek leydisi olarak adına yaraşır bir duruş sergilemem gerekiyordu ve babamın o kalabalığı geçmeden önce titreyen ellerimi sıkıp kulağıma fısıldadığı gibi

yaptım. *“Seni korkutuyorsa kimseyi görme. Onlar yokmuş ve gözleri üzerinde değilmiş gibi düşün.”* Dediği gibi yaptım. Gözlerimi beni haşın bir merak ve ilgiyle süzen kalabalığa kör ettim. Sandığım kadar zor olmamıştı çünkü sıcaklığını hissettiğim kolların sahibi varlığıyla bunu kolaylaştırmıştı. Gayl’ın gurur duyan o gülümsemesinin maskesinin altından kıvrıldığını gördüğümde adımlarım biraz daha sağlamlaştı. Bu yaşma dek beni her gözden, her kötülükten korumuşlardı ve artık büyümüşüm. En azından onurumu, temsil ettiğim topraklar adına korumalıydım. Lordun kızının aciz ve hastalıklı derecede korkak olduğunun konuşulduğunu duymuştum ve bu, onları yanıltmak için iyi bir fırsattı. *“Öyle bile olsa bunu insanların bilmesine ihtiyacımız yok,”* demişti Gorgi. Evet, kulağıma çalınan o nahoş dedikoduları da Gorgi söylemişti.

Kraliyeti selamladım ve babamın kolundan ayrılıp yerimi almak üzereyken Victor, elinde parlak beyaz bir gülle hemen önümde beliriverdi. Altın maskesi tam yüzüne göreydi ve sabahki kıyafeti aynıydı, sadece üzerine birkaç kalın madalyon daha tutturulmuştu. Eldivenleri, bana uzattığı gül kadar narin ve ipeksi görünüyordu. O an tüm gözlerin ikimizin üzerinde gezdiğini hissettim. Gülü gülümseyerek kabul ettim ve burnuma götürdüm. Görüntüsü şahaneydi ama kokusuzdu. Ölü ama güzelliğini koruyan bir beden gibi...

Gülü indirirken Victor, elini tutmam için bana uzattı. Beklentili gözlerine tebessüm ederken elimi ona doğru uzattım ama ellerimiz kavuşmadan havada kaldı. Müzik, ritim değiştirmeye başlarken balo salonunu ve yüksek camlardan gözüken devasa bahçeyi dolduran ışık titremeye başladı. Karanlığına rağmen gökyüzünün kapıldığı rehavet herkesin bakışlarını dışarı çekti.

Ve o sesi tanıdım...

Göğü yırtan, ağaçları bile titreten kanat sesini...

Bu sefer daha çok ve daha şiddetliydi. Ağaçlardan kopan yapraklar havalanan toprakla rüzgâr oldu, toz dumana karıştı ve zemin titrerken birkaç çığlık koptu. Birkaç kişinin kaçışarak duvarlara sindiğini duyuyordum. Biri koluma girip beni yanına çekti. *“Yanımdan ayrılma.”* Babamla göz göze geldiğimizde onu ilk defa bu kadar sert

gördüm. Başımla onu sessizce onayladım ve balo salonunun çift kanatlı, bronz altından yapılma ana kapısı ağır ağır ardına dek açıldı.

O devasa kapıyı kaplayan iri bir beden bakışlarımın aldığı her yeri doldurdu. Geniş omuzlarında apoletler vardı, üzerinde kanatlı armaların olduğu altın sarısı şeritler, baldırlarında biten bordo ceketinin arkasına uzanıyordu. Göğüsleri beyaz atından işlemeli gömleğini, yine bordo bir pantolon tamamlıyor; kalın kuşağı parlak siyah bir satenle bitiyordu. Zamanın gerisinden ve sanki çok ilerisinden çıkıp gelmiş gibiydi. Üzerinde ne bir kılıç ne de bir silah taşı-mıyordu ve buna rağmen ürkütücü derecedeki o tehlikenin varlığını duruşuyla bile hissettirebiliyordu. Yüzünün yarısından daha çoğunu kaplayan maskesi, aramızdaki o uzun koridor mesafesine rağmen seçiliyordu. Maskesinde bir kartal silüeti taşıyordu. Biçimli dudak-ları dümdüzdü. Düğmeleri şimdiye dek görmediğim parlaklıktaki bir altındandı. Kuşağını sönük bırakan simsiyah sık ve parlak saçları özenle yapılmış gibiydi. Harelerini saran sarı ışık dimdik karşısına bakıyordu. İfadesizdi ve ondan yayılan o sert enerji tüm salonu dol-durup o korkulu homurdanmaları zalim bir bıçak olup kesiyordu.

Bir adım attı ve o an ayaklarım altındaki zeminin dalgalandığını hissettim. Aynı anda Kral da tahtından doğruldu ve bir adım önü-ne geçip Kraliçe'yi ardında bıraktı. Gözler, Kral'ın ve çoğunlukla da korkutucu misafirin arasında gezerken o misafirin yalnız olmadığını gördüm. Aramızdaki mesafe kısalıp o, Kral'a yaklaşırken göğsümde nefesimi ağırlaştıran bir yumru belirdi ve adımlarıyla beraber büyü-dü, büyüdü...

Tam önümden o aynı ağır adımlarla yürümeye devam ederken zaman duraksadı. Gözleri bana bakmıyordu ama ondan bana bakan, beni kalbime kadar gören bir görüş vardı sanki. Göğsümdeki yumru anbean büyümeye devam etti ve artık arkasında kaldığımda bir ne-fesi güçlülükle ciğerlerime çektim.

Hemen ardında sağında ve solunda üçer kişi vardı. İkisi kadın diğer dördü erkekti. Sağ arka kanadındaki kadının kızıla çalan ba-kır saçları beline kadar dalgalanıyordu ve neredeyse saten bir gece-liğe benzer kızıl elbisesi cüretkârca açıktı. Derin bir göğüs dekoltesi

vardı ve eteği diz kapaklarının üzerinde bir yırtmaçla son buluyordu. Yüzünde altından bir simurgun silüetinin maskesi vardı. Onun hemen hizasındaki adam onlara öncülük edenden biraz kısa ve en az onun kadar iriydi, koyu antrasit bir takım giymişti ve maskesinde bir aslanın silüeti vardı.

Demin göğü yırtan sesin onlara ait olduğuna inanmak gücü, karşımızda kanlı canlı insanlar vardı. Her ne kadar salona kendileriyle doldurdukları hissedilir o tuhaf enerji onlarda dolaşan karanlığı bağıra çağıra haykırıyor olsa da görünürde olan insan uzuvlarıydı. Onlara liderlik eden ve enerjimi kendisine çeken adam, tam Kral'ın önünde durdu. Başını hafifçe eğip doğrulttuğunda Kral da aynı şekilde karşılık verdi.

“Atalarımın sözünü verdiği o anlaşılmaya uyuyoruz. İlk vals sizin ve siz de valsinizden sonra atalarıma verdiğiniz sözünü tutup krallığımı rahat bırakacaksınız.” Kral, bunu öyle güçsüz bir sesle söylemişti ki o sesinin taşıdığı acizliğin altında politikadan zerrece anlamayan ben dahi ezilmiştim. Gözlerim kısa bir an Victor'u aradı ve çok çabuk buldu. Babasının hemen arkasında, annesinin yanındaydı. Ardından üzerimdeki başka bakışları da yakaladım. Gayl, prensesin önündeydi; bedenini ona gerse de gözleri benim ve babamın arasında gidip geliyordu. Bir işaret bekliyor gibiydi.

“Ben, yüzyıllardır sözünün eri bir lider oldum,” dediğinde o ses, zihnimdeki yerini hemen buldu. Eski olmayan ama tazeliğine rağmen silik o anıyı... Ve o ses, sahibinin görüntüsüyle birleşti. Gecenin karanlığında arkasından ilerlediğim o kurtarıcıydı ama nedense bir tek yüzü canlanmıyordu hafızamda. Sadece birkaç günde yüzünü anılarımdan silmiş olamazdım lakin vücut hatlarının ve sesinin anısı capcanlıydı. Ahenkli, kendinden emin derin bir ses...

“İlk valsini açacağım,” dedi kelimelerin üzerine bastıra bastıra. Öyle duraksamadan konuşuyordu ki nefes almadığını düşündüm. “Ve eğer aradığımı bulursam onu alacağımı da biliyorsun, değil mi?” diye sorudan uzak bir gerçeği hatırlatırcasına kelimelerin üzerine bastırarak konuştuğunda, Kral'ın iktidarını tanımadığı gayriresmî hitabından anlaşılıyordu.

“Doğru kişiye.” Kral’ın yaratıkların öncülerinin biraz evvelki sözlerine yaptığı eklemenden sonra Lider olduğunu iddia eden o öncü, topuklarının üzerinde birdenbire ardına döndü. Geldiği yöne ağır ağır adımlarken balo salonunun ışığı zayıfladı. Ortam loşlaşırken Lider yürümeye devam etti, ne aradığını biliyordu. Önümden geçip gideceğini düşünmek istedim. Tam önümde durduğunda hâlâ ifadesiz sert bir yüzle uzaklara bakıyordu. Başını yavaşça bana çevirirken babamın nefes alışverişleri sıklaşmış, omuzları bir kalkan misali genişlemişti.

Ve oldu. Maskenin ardındaki o gözleri gözlerimle buluştu. Bedenini de yüzünün hizasında ağırca bana doğru çevirip boynunu hafifçe yana yatırdı. Elini havaya kaldırıp beni dansa davet ettiğinde Victor öne doğru atıldı. Kral, elini prensinin önüne koyup ona engel olurken Lider’e eşlik edenler de kimsenin liderlerine engel olmaması için yarım daireden bir çember oluşturmuşlardı. Işık iyice loşlaştı. Gözlerime bakıyor, davetine icap etmemi bekliyordu ama acelesi yok gibiydi. Dudakları tebessüm edercesine kıvrıldı ama gülümsemedi. Havadaki elini çevirip parmaklarını şaklattı ve enstrümanlar müzisyenlerinden bağımsız çalgılar olup çalmaya başladı. Efsunlaştıran, bir büyüü tatl bir şarkı olup bedenleri itaate çağıran o ses giderek tırmandı. Lider, elini tekrar bana uzattığında gözlerindeki sarı ışık farklı bir parlıtıda yanıp sönüyordu.

Babama baktım ve bana onay verircesine gözlerini kapatıp açtığında derin bir nefes aldım. Elim yavaşça onun eline doğru kaldırdım. Parmaklarımı saran eller, eldivenlerimize rağmen hissedilir bir ılıklik taşıyordu ve dokunuşu tüm kanımın damarlarımda fokurdamasına neden oldu. Beni salonun ortasına doğru çekti ve herkes istemsizce geri çekilip alanı boş bıraktı. Kimse onun hışmına uğramak istemiyordu.

Karşı karşıyaydık. Karanlık çökmeden hemen önceki kızılımtırak bir loşluk etrafımızdaydı. Bu geceyi her düşünecek olduğumda korkudan bayılacağımı, tüm midemi dışarıya boşaltacağımı ya da zangır zangır titrerken nöbet geçireceğimi düşünürdüm lakin şu an uyuşmuş gibiydim. Aklım korkuyordu, ruhumsa ilk kez cesurdu. Bedenim koşup kaçmak istiyor ama ruhum beni orada kalmaya

zorluyordu. Bir zorunluluğu yerine getirme mecburiyetinde olduğuma inandırmak istiyordum kendimi, içten içe bunu mırıldıydım zihnime. Bu dansı edecektim ve ardından kraliyet, anlaşma-sındaki o özgürlüğe yeniden kavuşacaktı.

Eldivenlerini çıkardı ve onu yakından takip eden adamına uzat-tı. Elleri, dirseklerimden ellerime doğru kayarken tüm tüylerim di-ken dikendi. Gözlerini bir an olsun gözlerimden çekmiyordu. Elleri ellerimi bulduğumda parmak uçlarımdan yakaladığı eldivenlerimi kollarımdan sıyrıp çıkardı. Kaşlarım çatıldı. Ne yaptığını görmek için ellerine baktım ama eldivenlerim hiçbir yerde yoktu, elleri boş-tu. Bir anda eli belime gitti. Diğer kolunu kendi beline kırmıştı ve ağır adımlarla dönmeye başladık. Bedenlerimiz temas etmiyordu ama belimdeki eli sıcaktı. Elleri değişti, dönmeye devam ettik, mü-zik ritmini değiştirdi ve belimdeki eliyle bedenimi kendi bedenine yaklaştırdı. Arkasındaki eli, omzumdan koluma ve elime kadar ya-karak kaydı. Eli elimi sararken diğer elimi omzuna koydum. Avcu avcuma değişiyordu; gözlerimiz birbirine değişiyor, birbirine akıyordu. O koca salonda kimse yoktu. Yüzlerimizdeki maskeye rağmen birbi-rimizi görüyor gibiydik lakin bir yanımız derin bir körlük taşıyordu.

Avcundan bir ısı elime yayıldı, tırnak uçlarıma ulaştı, damar-larıma karıştı ve tüm bedenimle bütün hücrelerime yayıldı. Saç tellerimin uçlarına kadar o hissi duydum, tattım ve kabul ettim. İznimi almamıştı, bir bağlanmaydı bu, olmak zorundaydı. Sanki yüzyıllardır bunu beklemiş bir boşluktum. Şimdi o his görünemez sihirli kurdelelerdi; beni dolduruyor, büyülüyor, ait kılıyordu. Hem azat ediyordu hem de tutsak. Gözlerindeki sarı ışığın titrediğini, bü-yüyüp küçüldüğünü gördüm. Maskesine rağmen altındaki ifadenin yumuşadığını, içindeki haşın hayvanın uysallaştığını hissettim. Bir kartalın kanatlarının arasındaydım, bir aslanın yumuşak yelelerini sıvazlıyordum; bir serçeyi avuçlarımda tutuyordum, bir kedi ayaklarımda dibinde mırıldıyordu. Korkuyordum, cesurdum, bir hiçtim ve aslında çok şeydim. Bana aitti, ona aittim. Yerine getiril-mesi gereken bir yemindi. Sanki nefes almak için o yemini tutmaya, onu prangalarından azat etmeye mecburdum. İlk valsi yaratıkların lideri ile gerçek kıldım ve o, beni kendine mühürlü kıldı.

Dudakları kıpırdamadı ama gözleri çok şey söyledi. Bilincimin karanlıkta kalan kuytuları ağır ağır ışıldadı. Artık biliyordum, buradan beraber ayrılmak zorundaydık.

Ben onun kurtuluşuydum, o ise benim mahvoluşum...

Müzik bitti, kaybolan kalabalık bir bir yerini buldu. Demin onlarca gözün altında değilmişçesine rahattım ama şimdi o gözlerdeki bakışlar ve onlara eklenen uğultularla dehşete düşüyordum. Bir rüyaya düşmüş ve birden ayrılmış gibiydim. Aslında ne tatlı bir rüya görebilecek bir zamandaydık ne de amansız bir kâbusa sebep olacak kadar korkutucu bir yerdeydik. Durumu kavramaya, bir anlama kavuşturmaya çalıştım ama sersemlemiştim.

Arkalardan bir ses duydum. “Onu buldu,” dedi. Başka birisi, “Wizard Leydisi, Lider’in aradığı o kişi,” diyordu.

Yaratıkların lideri ise hâlâ karşımdaydı, gözlerimin içine korkumu görürmüşçesine bakıyordu. Elimi sıktı. “Benimle gelmelisiniz, leydi,” dedi. Buyurgan cümlesine rağmen sesi kibardı. Yutkundum, birkaç adım geri gitmek istedim ama elimi sıkıca kavramış parmakları gevşeyeceğe benzemiyordu.

Kral, kalabalığın ardından sıyrıldı, Wizard Lordu hemen yanındaydı. “Evet!” dedi bağırarak. Bir adım atacak oldu ama Lider’in adamlarından bir ikisi önüne geçince durdu. Lider’in ise gözleri hâlâ bendeydi ama kulakları Kral’daydı. “Valsinizi yaptınız. Şimdi lütfen topraklarımı terk edin,” diye buyurdu Kral.

Lider, sakın ses tonuyla tekrar mırıldandı. “Benimle gelmelisiniz, leydi.” Bu sefer sesi daha ciddiydi.

Babam daha fazla dayanamadı. “Anlaşmanın gereği yerine getirildi.” Tehditkârdı.

Lider ağır ağır ona döndü, hâlâ elimi tutuyordu. “Benimle gelecek,” dedi. Bağırmadı ama herkes duydu.

Victor hemen arkamdan ortaya çıktı. “Gelemez!” diye bağırdı.

Lider hızla tekrar bana döndü ve bir anda beni arkasına çekti. Bedenimi onun hükmünden çıkaramıyordum. Elimi kurtarmaya çalıştım ama başarısız oldum. Canımı yakmıyordu ama gitmeme de izin vermiyordu. “Ben bir engel göremiyorum,” dedi Lider, etrafına küçümser ve meydan okur bakışlar atıp prenze döndüğünde.

Victor, “Leydi Gloria benim müstakbel nişanlım, geleceğin kraliçesi. Onu götüremezsiniz!” diye çıkıştı bu sefer.

Lider, başını hafifçe çevirdi ve gözünün ucuyla bana ve oradan da ellerime baktı. Dudakları bir yüzük görmediği için kıvrıldı. Tekrar Victor’a dönerken, “Ben bir yüzük göremiyorum, ayrıca anlaşmada böyle bir madde yok. Mühürlenme leydi ile gerçekleşti ve benimle gelecek,” dedi demirden bir sesle.

Lord Renly araya girdi. “Anlaşmada olmayabilir lakin bu onursal bir davranış olmaz. Karşılıklı sözler verildi, Gloria nişanlı. Yani sizden kıbarca sarayı terk etmenizi rica ediyoruz,” dediğinde Lider başını yana eğdi. Gözleri ölüm vadedercesine parlıyordu.

Lider’in eldivenlerini alan adamı babamın önüne geçti. “Onursal davranışlar konusunda insanlarla yarışamayız,” dedi alayla. Altısı birden güldü ve sonra ise her şey birbirine girdi.

Prens tüm baloyu tamamen kaosa gömecek o hareketi yaptı. Öne doğru sert birkaç adımla atıldı, ceketinin altındaki silahını çıkardı, havaya bir el ateş etti ve meydan okurcasına, “Nişanlımı götürmene izin vermiyorum!” dedi. Silahı Lider’e uzattığında arada ben vardım ve birden yaratıkların lideri önüme geçti.

O anda ardı ardına patlayan silahlarla insanlar bağırsıp kaçmaya başladı. Herkes başını yere doğru eğmiş, en yakın çıkışa doğru kaçıyordu. Gayl, koluma girene kadar onu fark etmemiştim. Silahı elindeydi ve ellerinin yerinde bir hayvan pençesinden daha korkunç bir pençe gördüğüme yemin edebileceğim birine ateş etti. Saçılan bilyeler onu sadece geriye doğru sendeletse de Gayl’ın beni oradan uzaklaştırmasını sağlayacak kadar işe yaradı. Kendimi koşarken buldum. Silahlar patlıyor, askerler Gayl ile benim ardıma yığılıp etten duvar örüyorlardı. Biz saray kapısından çıktığımız an bizi bir askerî birlik bekliyordu. Aralarından geçtiğimiz an, ardımızda bir-

leşip silahlarını saray kapısına doğrultup barikat kurdular. Hazırda beklemekte olan at arabasına bindik. Lordluğumuzun askerlerini gördüğüm an tanıdım, hepsi atlarında harekete hazırdı. At arabası sürücünün kırbacının havada şaklaması ve atları acıyla kişnetmesiyle beraber araba sertçe havalandı. Yerime yapıştığımda kalbim ağzımda atıyordu. At arabası saray arazisinden çıkmak üzereyken ardımızda yükselen o sesle olduğum yere iyice sindim.

Bir çığlık ve bir kükreme...

Onları öfkelerdirmiştik. Lider'in ise kükremesi daha farklıydı; buyurgandı, kendinden emin ve sakindi. Onu diğerlerinden ayırbilmiştim, aramızdaki bağ bana onu anlamam için rehberlik ediyor gibiydi.

Atlar nefesleri kesilene kadar koştular ve toynakların sesi tekerleklerin artık çatırdamakta olan tahtalarının seslerine karıştığında kanat sesleri çok yakındaydı. Gayl, sürücünün yanındaydı. O an keşke yanımda olsaydı diye diledim. Her şey öyle hızlı olmuştu ki onu sadece birkaç kalp atışı kadar kısa bir süre görmüş gibiydim. Midem bulanmaya başlamıştı ve bayılacak gibi hissediyordum. Deli gibi korkuyordum, kalbim boğazımda atıyordu. Endişem kendim için olsa bununla baş etmek kolay olabilirdi ama arkamda bıraktığım babam ve Gorgi'ye bir şey yapmışlar mıydı ve Gayl....

Tüm bu korkularım atların kişneyerek durmasıyla beraber arabanın içinde yere kapaklanmamla son buldu. Suratımı karşıdaki minderleri kaymış oturma çıkırığına çarpmıştım ve alt dudağımanın iç taraftan patladığına kan tadını alana kadar anlamamıştım bile. Çenem ve sağ yanağıam zonkluyordu ama arabanın içinden bile hissedilen zemine sert rüzgârlı inişler acımı unutturdu. Aynı anda birkaç el silah sesi, hayvan çığlığı ve bağrışma duydum.

Gayl, başını arabanın içine uzattı ve beni apar topar dışarı çıkardı. Çok kısa bir süre içinde askerlerimiz daha kılıç ya da silahlarına davranamadan ya öldürölmüş ya da yaralanmıştı. Acılı çığlıklar ve vahşî homurtular aklımı başımdan alan kâbuslardan bile daha korkunçtu. Gayl beni çekiştirirken ben gözlerimi o vahşetten alamıyordum. Şok içindeydim, ne ağlayabiliyor ne de bağırıp yardım

dilenebiliyordum. O an Gayl yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni gözlerine bakmam için zorladı. “Bana bak, Gloira! Bana bak!” Kaçınıcı kez söylediğini bilmiyordum ama ana döndüğümde yüzümü daha da sıkı kavradı, ikimizin de maskeleri artık yüzünde değildi ve onları ne zaman çıkardığımızı hatırlamıyordum. “Koş koşabildiğin kadar, duydun mu?” dedi. Yüzümden indirdiği ellerini omuzlarıma koydu ve beni sertçe sarstı. Daha ben bir şey söyleyemeden tekrar ellerimden tuttu ve ardından koşarcasına seğırttiğimde askerlerimiz ölümleri pahasına ellerinin yerinde pençeleri olan yaratıklarla mücadele ediyorlardı.

Ve gökyüzünden tam önümüze bir şey düştü. Ancak doğrulduğunda biçimlenen bir karartıydı. Şimdi gözleri sarıydı ve göz bebekleri sivrileşen bir koyuluktı. Gayl, bedenini önüme siper edip silahını ona doğrulttu. Lider kendinden emin adımlarla üzerimize gelirken Gayl korkusuzca beni biraz daha arkasına sakladı ve o an tam benim arkamda başka birisi gökten yere düştü; gecedен beri Lider’e en yakın olan o adam.

Gayl bir ardına bir önündekine bakarken beni bu sefer yanına çekti. Ardımdaki adam bir hayalet gibi tam Gayl’ın silahının dibinde bitti. Eliyle Gayl’ın elinin altından yukarı doğru vurdu ve silah havaya fırladı. Silahı havada yakaladı ve dudaklarında küçümseyen alaycı o gülümsemesiyle yeni oyuncağını incelemeye başladı. Dudaklarını büzüp, “Gerçekten işe yaracağını düşündünüz, öyle mi?” dedi. “Cık, cık, cık...”

Birkaç adım uzağımıza ilerledi. Lider’in ise gözü benim üzerimdeydi.

“Onu bize ver ve zarar görme lord insan,” diye buyurdu sinir bozucu bir sakinlikle ama Gayl bu sefer de belinin arkasından çıkardığı uzun bir bıçağı kavradı. Yaratık, küçük ve iğreti bir kahkaha atıp silahı Gayl’a uzattığında ağzımdan küçük bir çığlık geceye karıştı.

Gayl, dişlerinin arasından, “Onu size asla vermeyeceğim!” diye hırladı. Askerlerimizi saf dışı bırakan diğer yaratıklarda kanlı pençelerini üzerlerine silerken etrafımızı kuşatmıştı. Onlar için öylesine bir geceydi, bizim içinse vahşetin çağrısının can bulduğu. Temiz

havaya karışan kan kokusu ise başımı döndürüyordu. Umutsuzduk. Başka bir çaremiz yoktu ve Gayl'ın benim yüzümden zarar görmesi bu hayatta isteyeceğim son şey bile değildi. Elimi ellerinden kurtarmaya çalıştım, teslim olacaktım.

“Bırak beni,” diye fısıldadım Gayl’a.

Şiddetle salladı başını. “Asla! Ölüyorum seni yine de bırakamam!” dediğinde demin içlerinden birinin *Antoni* diye seslendiği yaratık, hâlâ elindeki silahla yüzünde eğlenen bir ifadeyle oynamaya devam ediyordu. Silahın uzun namlusunun üzerindeki bir çıkıntıyla bir süre uğraştı ve silahı tekrar Gayl’a doğrulttu.

“Bırak şununla oynamayı,” diye buyurdu liderleri ama adamının merakı itaatinin önündeydi.

“Bunlar nasıl çalışıyor ki?” diye alay ederken silahı ateşledi. Sıkışmış barut keskin bir sesle patladı ve Gayl’ı göğsünün tam ortasından vurdu.

Midem sertçe burulurken gözlerimi sıkıca yumdum. Boğazım yırtılırcasına attığım çığlık, Diyar’ın dört yanından duyulacak kadar büyüktü.

Gayl’ı vuran canı, elindeki silaha hayretle baktı. Bunu beklemiyor gibiydi. “Hadi canım!” Şaşkınlıkla haykırırken eğleniyordu da. Liderleri hızla yanında bitip elindeki oyuncağı sertçe çekerek aldı. Lakin buradaki hiç kimse benden daha şaşkın olamazdı. Ağzım yarı açık kocaman gözlerle o lanet silahta takılı kaldı bakışlarım.

O an o silahın kahreden yankısı uzunca bir süre kulaklarımda yankılanırken nefesim ciğerlerimden çekilip alınmıştı. Sonsuzluğun içinde ıstırap verici bir acıyla baş başaydım ve ürpertici derecede keskin soğuk göğsümün içinde zalimce sızlıyordu. Kalakaldığım yalnızlıkla ölmek istiyordum, yok olmak...

Gayl, yere yığılırken bile bedenini bana siper etmeye çalışıyordu. Tüm o korku büyük bir çığ olup beni altına aldı. Nefesim boğazımda kalmıştı ve kanım damarlarımda dolaşmayı bırakmıştı. Gayl’ın beyaz gömleği ve krem ceketine hızla yayılan kızılık, ellerime bulaştığında sesime kavuştum. İşte o zaman attığım son çığlığım, tüm o yaratıkların çığlığından daha büyüktü.

Ve soğuk bir pençe omuzlarıma sarıldı...

Bilincim derinlere gömülürken son duyduğum, parmaklarını sıklatdığı olmuştu. Karanlık ve rüzgâr beni yutarken bir yırtıcının çığlığı havada yankılandı.

*Ya iktidar,
Vazgeçilebilir mi?
Taç dediğin bir ödül mü,
Yoksa soğuk bir yük mü?*

*Aşkını kazanabilirsem güzelin,
Lanetini bitirebileceğim ırkımın.
Aşkımı kazanabilirse güzel,
Ölümsüzlüğümü kaybedeceğim kanatlarımın.*

*Budur benim kaderim,
Zaferim bile kaybetmeye mahkûm.
Ama istiyorum kalbini mermer kadar beyaz tenli kadının.
Sahip olduğum gökyüzüne rağmen, sahip olamadığım gözlerin
aşkını...*

*İktidarı istiyorum,
Gasp edilen hakkımı...*

*Ve seni istiyorum,
Wizard Leydisi Gloria...
Ve sanırım en çok seni istiyorum.*

ALARIC DAMON ALASTOR
LANETLİ KRAL'IN GİZLİ PARŞÖMENLERİNDEN

CANAVARIN İNSAFI

Bir vals dönüyor zihnimde,
Ölüm ve yaşam arasında...

ARAF'TAKİ ŞATO

A. Damon

Onu izlerken karaladığım parşömeni diğerlerinin yanına koydum. Onlar benim sırlarım, hislerim, keşmekeşliklerimdi... Kimse-
nin asla okumayacağı ve kimsenin işitmediği kaos dolu zihnimdi.
Baloya dair onlarca ihtimal kurmuştum yine kafamın içinde ama
gözlerine bakıp kokusunu işittiğimde her şey uçup gitmişti.

Lanet.

Cadı.

Araf.

Kanlı Ay.

Planlarım içinde ise kesinlikle böyle bir gece yoktu. En azından
danstan sonraki kısmı. Korkusuna razıydım ve bekliyordum.

Ama nefret...

Antoni'nin işleri bir şekilde çıkmaza sokacağına ihtimal vermem gerekirdi ama o danstan sonra itiraf etmek güç de olsa aflatmıştım. Onun avuçlarından avuçlarıma akarak damarlarımda dolaşıp kalbime bağlanan o görünmez halkaların bu denli sarsıcı bir etki yapmasını beklemiyordum. Gözleri zihnime, kalbi kalbime dolmuştu. O an o vals hiç bitmesin diledim, o bağlanma anı sonsuza dek sürsün... Bunca yüzyıl ilk defa o gece yaşadığımı hissettim, ilk defa o gece yaşamaya değer güzelliklerin olduğuna inandım. Varlığı ruhuma şifaydı, varlığı ırkıma kurtuluştı, varlığı büyüleyiciydi. Benim için yaratılmıştı, halkım ve krallığım için. O andan itibaren onusuzluk imkânsızdı. Gözlerine ilk bakışımdaki gibi değildi, maskesine rağmen onu ilk defa görüyor gibiydim. Varlığını hissetmek şimdiye dek ruhuma ağırlık yapıyordu ama o valsle tüm o kaygılar, ikilemler, kasvet uçup gitmişti. İlk defa umut bu kadar canlı bir ışık olup zihnimi kederin karanlığından kurtarmak üzere yanmıştı. Şimdi bu lanetin üzerimizden bir gün kalkacağına olan inancım vardı, içimdeki dipsiz karanlıkta yeşeren o filizdi inancımı perçinleyen.

İşıldayan sarı saçları yatağımın siyah kumaşlarına akıyordu. Beyaz teni solgun olmasına rağmen pürüzsüz ve canlıydı. Alt dudaklarındaki şişliğe kaydı gözlerim. Acısına öfkelen dim, o acıyı veren yaraya sebebiyet verdiğim için kendime öfkelen dim. Kaşlarım şiddetle çatıldı. Muhtemelen uyandığında zonkluyor olacaktı. Emin olduğum şeyse uyandığında benden nefret edeceğiydi. Abisini gözlerinin önünde vurmak gibi dâhiyane bir işi gerçekleştiren yaratığın emir aldığı lideriydim. O beni böyle tanımıştı. Emri şahsen vermemiş olsam da onu dizginleyemediğim için en az onun kadar suçlu bulunacaktım. İsyan edip bağıracaktı, sonucu her seferinde hüsrân da olsa kaçmaya çalışacaktı. Sınırlarımı zorlayacak, Rayne'ni delirtecek, Antoni'yi öldürmek isteyecekti. Yine de günün sonunda hepimizin ihtiyacı olan tek kişi olacaktı.

Kıpırdandı ve yüzü tekrar acıyla buruştu. Hâlâ uyuyordu lakin ağlamaya başlamıştı. Kâbus görmüyordu, bilinci yerine geliyordu. Dudaklarının arasından sayıklıyordu. "Gayl..." İsmi birkaç sefer tekrarladı, kalbini kavuran o acıyı duyabiliyordum. Gözünün kenarın-

dan kristal bir sıvı şakağına süzöldü. Gayriihtiyari uzandım ve parmağım ona değıceğı an duraksadım. Ben bir el görüyordum ama o uyandığında korkunç derecede çirkin pençeler görecekti. Baloda taktığım maske, lanetin perdesinin önünde bir kandırmacaydı. Yaratığı gölgeleyen başka bir perdeydi. Gözlerim odanın çaprazında, yatağıın ucunda oturan bedenimin aksini yakaladı. Yüzüme baktığında o canavarı görecekti ve ben onun bana her baktığında duyduğı nefreti, korkuyu, tiksintiyi sonuna kadar hissedecektim.

Derinliklerimdeki o umut ışığı, gerçekliğıyle yeniden esmeye başlayan kasvetli rüzgârla titredi ama yine de hiçbir kederli gerçegin söndüremeyeceğı kadar kuvvetliydi. Kendi aksim beni karanlığa çekerken ona bakmak içimdeki umut ışığının canlı kalmasını sağlayacaktı. Aramızdaki o kuvvetli bağ, o ışığın kudretini aldığı bir görünmezlikti. Bunun bilincine varmaksa onun yanından hiç ayrılmama isteğı doğuruyordu. Yine de beni sürekli görmenin ona işkence edeceğini biliyordum.

Uyanmaya başlıyordu. Gözlerini sıkıca yumdu, yüzü tekrar acıyla buruştu. Kirpikleri aralanmaya, gözleri ağır ağır açılmaya başladı. Kaşları kavislendi. Aralıklı gözlerini kırptırtmaya başladığında nefes alışverişleri de sıklaşıp derinleşti.

Derin bir nefesi sessizce aldım, ilk defa korkunun heyecanını yüreğimde duydum. Vereceğı tepki, duyma ihtimalimin kuvvetli olduğu sözler... Ben bunları düşünürken o, grimsi mavi gözlerini açmış siyahlığı dipsiz bir uçurum olan şatomun duvarlarına bakıyordu. Dudaklarından acılı bir mırıldanma dököldü. Kaşları çatıldı, alnında küçük ter damlacıkları oluşmaya başladı, nefes alışverişleri daha da sıklaştı, göğsü hızla kalkıp iniyordu... Tekrar konuştu. "Gayl! Gayl..." Daha yüksek ve endişeli sesi soğuk duvarlara çarpıp Araf'ın boşluğuna doğru yankılanırken yatağımda aceleyle doğrulmaya çalıştı ama hâlâ büyüümün tesiri altındaydı ve geceden kalma bir uyuşukluk bedenini sarmalamaya devam ediyordu. Onun bilinciyle oynamak istemiyordum, anılarını silebilir Gayl'ın başına gelenleri unutturabilirdim ama bu, hilekârlık olurdu. Benim için zor olacağını bilsem de tuhaf bir biçimde ona karşı dürüst kalmak istiyordum. Böyle bir saflık, en azından bunca karanlığın içinde berrak bir dürüstlüğü hak ediyordu.

Gözleri karanlığa çabuk alıştı çünkü bir mağaranın ağzını andıran tırazsı büyük balkondan Araf'ın griliği odama süzülmekteydi. Gözleri kısa bir an o devasa girişte oyalandı, boşluğun rüzgânıyla odaya dalgalanan siyah tüllere baktı ve başını ağırca etrafı süzerek olduğum yöne doğru çevirdi. İşte göz gözeydik.

Çığlığı tüm şatoyu ve onu kuşatan Araf'ı doldurdu. Boğazının kendi sesinden yırtıldığını düşündürecek kadar, ses tellerinin eriyerek kopacağını hissettiği acıyı kendi tenimde duyacak kadar tiz bir çığlıktı... Kalbinin delice göğsünün duvarına vurduğunu işittim. Kocaman açılmış gözleriyle nefessizlikten renk değiştirmekte olan tenine baktım. Kanatlarımı dolduran gökyüzünün can bulduğu gözlerinde gördüm; insan yüzümü değil, bir kartalın sivri gagasını ve lezzetli bir av görmüşçesine parıldamakta olan gözlerimi... Kendimi değil, beni nasıl gördüğünü gördüm; lanetimin beni büründürdüğü canavarın sıfatını...

Ellerimi teslim oluyorum dermişçesine kaldırdım ama bu bir çığlık daha atmasına sebep oldu. Lanet olası pençeler...

Yataktan yavaşça kalktım ve sırtımı ona döndüm. “Korkma, sana zarar vermeyeceğim,” diyebilirdim sadece. Görkemime ve bir lidere asla yakışmayan zavallı sesim yüzümü iğretiyle buruşturdu. Bir çuval gibi yatağın köşesine toplandı ve siyah çarşafı korunma içgüdüleriyle üzerine çekti. Göremesem de hareketlerini okuyordum.

“Sen nesin?” diye sordu titrek ve çığlığından kısılmış sesiyle.

Ellerimi önüme aldım, insan sırtımı ona iyice çevirdim. “Ben, bir...” Düşündüm, ben neyim?.. Kısa süre sonra onu en korkutmayacak olan şeyi seçmeye çalışarak, “Göklerin lideriyim, bir griffinim ve bir insanım. Gördüğün şey bir perde sadece,” dedim.

“Korkunç,” diye fısıldadı art arda aldığı nefeslerin arasından.

“Biliyorum.” Korkusu bir nebze dinince acı gerçeği hatırladı.

“Gayl... O nereden, iyi mi, ne yaptınız ona?” Sonra anısı gecenin karanlığından sıyrılıp zihninin aydınlığına yerleşince öfkesi korkusunu öteledi. “Onu vurdunuz! Onu öldürdünüz!” Hıçkırıklar boğazına düğümleniyordu.

Başımı salladım. “Böyle olsun istemezdim.”

Ayağa kalktı, geriye doğru sendelerken komodine çarptı. Dönüp onu teskin etmek istedim ama bu, durumu daha berbat etmekten başka işe yaramazdı. “Aşağılık yaratıklar!” diye bağırdı. “Caniler...”

Derin bir nefes aldım ve omuzlarımı dikleştirdim. “Sakin ol.” Ama olmadı. Bağırmaya, ağlamaya devam etti.

“Tanrı sizi cehenneminde yaksın, duydun mu beni! En başta da seni pislik, iğrenç mahlukat!”

Duyabileceğim her hakarete kendimi hazırladığımı düşünüyorum ve bunu zaten bekliyordum ama yine de sözleriyle sarsıldım. Geceden beri bu ikinci olmuştu. Boğazımda daha önce tanışmadığım sıcak bir yumru sertçe inip göğsüme çöreklandı. Odanın içindeki o rüzgârı hissetmemle birlikte atıldım.

Koşup kendisini boşluğa bırakması bir anda olmuştu.

ELMAS SARAYI

Victoria

Zaman kendini devirmeyi bırakmıştı, akıyordu. Bu bariz ortadaydı ama kimse için gündüzün, öğlenin ya da akşamın bir önemi yoktu. Korku sonsuz bir döngü olup aklın derinliklerinde adını zikrettiriyordu. Mantık, kasvetin dipsiz kuyusunda boğuluyor; endişe, o kuyunun dibinden göz bebeklerine tırmanıyordu.

Gayl’ın daha önceden düşünüp planladığı o kimsenin erişemeyeceği yerden, saklanma süremin bittiğini düşünerek çıktığımda balo salonunun tüm o büyüleyici görüntüsünün yerinde amansız bir karmaşıklık yaratılmıştı. Gece, misafir ettiği korkunç çığlıkları da alıp gitmişti. Önünde hiçbir engel kalmayan gün ışığı, vahametinin büyüklüğünü gözler önüne seriyordu.

O uzun süslü perdeler yerlerdeydi, tıpkı elmaslarla bezeli avizelerinin taşları... sere serpe zemine serildiği gibi. Koca devler ellerinde çivili... rıyla haşince salona saldırmışlar, istediklerini

alacaklarından emin olmalarına rağmen sırf korkuyu insanlığa hatırlatmak için gösteri düzenlemişlerdi sanki. Yüksek merdivenin küpeşteleri bile yerlerinden sökülmüştü. Camların birçoğu tuzla buz olmuş, sağlam olanlarsa atlamıştı.

Gayl'ı aradı gözlerim. Bana söylediği son sözleri hâlâ kulaklarımdaydı. *"Tüm sesler kesilene dek bekle ve hatta kesildiğinde bile bir süre buradan sakın ıkma."* İtiraz etsem de gözlerindeki kararlılığı görmüştüm. Beni bırakıp gitsin istemiyordum ama yine benim yüzümden korumak istediklerini koruyamamasını ve bu yüzden vicdan azabı duymasını istemediğim için dediğini boynumu bükerek kabul ettiğimde sert ve kısa bir öpücük kondurmuştu salarımin arasına. Tenimde ise o son fısıltısının sıcak dokunuşunun hüzün veren hissi kalmıştı. *"Geri geleceğim. Ben gelene kadar lütfen dikkatli ol."* Söz istemişti ve ben de ona söz vermiştim. Gloria için endişeleniyordu, bir de benim için bölünmesini istemiyordum. Aynı anda birçok kişiyi korumaya alışrsa zarar görebilirdi.

Yıkık dökük salonu adımlarken o ilk valsini yapıldığı yere ulaştım. Hepimiz son ana dek nefesimizi tutarak izlemiştik onları. Daha önceden tanışıyor olmaları olanaksızdı ama sanki yıllardır birbirlerini tanışıyormuşasına ahenkle dans etmişlerdi. O adamın aradığı, Wizard Leydisi idi ve bu daha Gloria'yı valse ilk davet ettiğinde çoğunluk tarafından anlaşılmıştı bile. Kim bilir Gayl onu nereye götürmüştü... Güvende olduklarına inanmaya çalışarak derin bir nefes alırken Victor birdenbire yüzünde endişe, öfke ve hırsın karışımı tuhaf bir ifadeyle beliriverdi.

Dün gece o yaratıkların girdiği kapının eşiğinden askerleriyle yanıma koşar adım ilerliyordu. Saçları dağılmıştı, üniforması her zaman olduğu gibi üzerinde muntazam durmuyordu. Göğsündeki altın şerit yoktu.

"Tanrı aşkına, Victoria! Neredesin?" Victor sıkkın bir nefesi gürültüyle salarken gözlerim hâlâ tek tük kuytu köşelere, parçalanmış merdivenin ayaklarına çökmüş, yaralanan uzuvları keşişler tarafından sarılan insanlardaydı. l bir beden göreceğim korkusuyla etra-

fa bakmaktan kaçınarak gözlerimi kırıştıtırırken, uzaktan yansıyan kanın kızılığı bile midemi bulandırmaya yetmişti. Vahşetin yansıdığı salonun altında kalmak üzereydim ki Victor omuzlarımdan sertçe sarsıp kendime gelmemi sağladı.

“Sen iyi misin?” Başımı salladım. En azından yaralı ya da ölü değildim. Beni etkisinden çıkarmak istediğı o görüntünün önüne geçip başını eğdi. Yüzümde o inceleyen bakışlarını gezdirirken dilimi güçlölkle de olsa döndürmeyi başarmayı umarak, “Onlar nerede?” diye sordum. Sesim mezarından yeni uyanan bir ölünün sesinden daha kuvvetli değildi. Victor kısa bir an tereddüt etti, tam cevap vermek için ağzını açtığında kapının eşiğindeki askerlerden biri heyecanla bağırdı.

“Ekselansları! Lordu getiriyorlar!”

Askerin sesi kulaklarımda bir süre yankılandı. O sözler harf harf bölündü, tek tek ayrıldı, ardından hızla birleştiler ve kelimeler hırçın birer kırbaç olup zihnimi kırbaçlamaya başladı. “Lordu...” Kurumuş dudaklarımdan ismi döküldü. “Gayl...” Yutkundum, kendi nefesimde boğuluyordum. “Getiriyorlar!” O kelime milyonlarca kederli anlama büründü. “Getiriyorlar!” Kendisi gelemiyordu, birileri onu getiriyor, taşıyordu. Yürüyemeyecek derecede yaralı belki de en kötüsü en beteri ve en zalim ihtimal ölü bedenini mi taşıyorlardı? Gayl’ın... Ölü... Bedenini...

Victor ile koştum. Kapının eşiğine geldiğimde, askerlerin atın sırtına astıkları o bedeni yerdeki sedyenin üzerine indirmekte olduklarını gördüm. O kıyafetleri tanıyordum, o bedeni tanıyordum, o eldivenleri... Kan içindeydi... Gerçeğı inkâr edecek sözleri kendi kendime mırıldandım. O, değil. Benziyor, sadece benziyor. O, olamaz. O, çok güçlü. Kaçtı burada değil, uzakta ve sağ.... Ama hepsi boştu. Benzerlik yoktu. O bedenin sevgili lorduma ait olduğunu arkamızdan rüzgâr gibi eserek bizi geçen Lord Renly doğruladı.

“O iyi mi?” diye bağırarak sordu. Gözlerim ordaydı, olup biteni donmuş bedenimle izliyordum. Bacaklarım ruhsuz birer direkti, gövdem o direkte amaçsızca salınan bir flama... Ruhumsa cehennemde yanıyordu. O an abisinin taşınmasına kan ve ter içinde yardım eden

Gorgi'nin sesini işittim, sesini duyana dek orada olduğunu bile fark etmemiştim.

“Yaralanmış,” dedi ve Gayl’ın yattığı sedyenin tahta uzantılarına kaldırmak için asılırken ekledi. “Kendi silahıyla.”

Wizard Lordu bu sefer başka bir soru mırıldandı. “Gloria... Kızım nerede?”

“Onu almışlar,” diye yanıtladı Gorgi. Victor’un dudaklarından birkaç küfür ve boş tehdit savruldu.

Kesinlikle boştu!

Hem de her şey!

Victor’un o çok güvendiği deli saçması icatları!

O lanet silahlar düşmanlarımız içindi ama şimdi sevdiğim adam o silahlardan biri yüzünden ölümün pençesine düşmüştü.

Gayl’ı önümden geçirirlerken herkes onlara eşlik etmeye koyuldu. O çok kısa an öyle uzundu ki her şey ağır çekimde yılları deviren bir ıstırap olarak can buluyordu. Beyaz ceketi silahından çıkan bilyelerle parçalanmıştı ve o parçalardan sızan kan beyaz kumaşa yayılmıştı. Yüzünü bulana dek tüm o kanı en ufak kızılığına dek seyrettim. Ugultuya dönen sözlerin içinden seçebildiğim ve beni ayakta tutan o söz, “Yaşıyor...” olmuştu.

Kulaklarıma esen ve beni hayata tek bir umutla bağlayan cılız o sesi Gayl’ın yüzü takip etti. Teni solmuş, dudakları morarmıştı, güneşi giydiği saçları bile üşümüş gibiydi.

Ciğerlerimden boğazıma bir hıçkırık isyan ederek yükseldi.

Kimin koluma girdiğini ya da beni oradan kimlerin uzaklaştırdığını hatırlamıyorum. Ne kadar geçti, gün gece mi gündüz mü onu da bilmiyordum. Kafamın içinde yankılanan çığlıkların insanlara mı ya da vahşeti zihnime mühürleyen yaratıklara mı ait olduğunu ayıramıyordum. Hâlâ nefes alıyordum, çünkü yaşadığını söylüyorlardı,

hâlâ yaşıyordum çünkü sevgili lordumun mucizevi bir şekilde hızla iyileştiğini işitiyordum. Ama artık herkes biliyordu ki Gayl gözlerini açmadan, perdelerimi açmayacaktım. O gözlerini açmadan gün ışığına merhaba demeyecektim.

Acınası bir hâlde kendimle konuşuyordum. Delirmemek adına yapıyordum bunu. Yoksa acı beni yiyip bitirecekti. Gidip onu görmeyi hem delicesine istiyor hem de fikrinden bile nefret ediyordum. Gayl'ın o en son kanlar içindeki hâli ile yeniden karşılaşacağım korkusu beni onu ziyaret etmekten alıkoyuyordu. Odamdan dahi çıkamıyordum, korku ve kederle yoğruluyor bir mum misali eriyordum. Gloria'dan en ufak bir iz bile yoktu. Victor ve kraliyete bağlı tüm askerî birlikler onu aramaya devam ediyorlardı. Sonuçsa hep hüsrandı. Neticenin değişmediği her an yaklaşan büyük bir savaşın sessiz ilerleyişinin sonuna gelmiştik, artık yükselmekte olan sesler ise kanlı bir savaşın kesinlikle olacağını haykırıyordu. Bunu çıkmadığım odamdan dahi işitiyordum. Yine kasveti büründüğüm harelerimi, karanlık odamda gezdirirken kapım açıldı. Yorganı biraz daha üzerime çekip içeri dolan ışıktan saklanmaya çalıştım.

“Ekselansları!” dedi yardımcılarından biri, lakin kafamın içindeki yoğun sis sesin sahibini ayırmamı engelliyordu. Sadece kıpırda-narak onu duyduğumu anlamasını sağladığımda, sesindeki heyecan biraz daha büyüdü.

“Lord Gayl uyanmış efendim. Bay Igor sizleri görmek istediklerini söylediler.” O sözler yorganın altında buruşan bedenimi ışık olup sardı. Yaşamın o teşvik edici enerjisi damarlarımda yeniden akmaya başladı. Üzerimde biraz evvel sıkı sıkıya sarıldığım o yorganı der dest edip bir kenara fırlattım. Hususi yardımcım Akel başı önünde bana bakamasa da gülümsemesini gizleyemeyerek bekliyordu. Hayatımda daha önce bu kadar hızlı ve özensiz giyindiğimi hatırlamıyorum. Yüzümü belki biraz renk gelir umuduyla soğuk suyla yıkarken dudaklarımdaki gülümseme sıcaktı. Saçlarımı öylesine fırçaladım böylece aykırı tutamların da hizaya girip bütüncül bir görünüm kazandı. Kimsenin görüntüm ile ilgili düşünceleri ya da arkadan yapacağı o dedikodular önemli değildi. Önemli olan Gayl'ın beni, benim de onu canlı bir şekilde göreceğ olmamdı. Odamdan çıkmadan sadece göz

ucuyla kendimi süzdüm, harika değildi, her zamanki o özenilmişlik ve değerli aksesuarlar yoktu. Eteğim bir tarlatanın üzerinde kabarmıyor, dümdüz iniyordu. Somon ipek kumaş beni daha cılız ve solgun gösteriyor olmalıydı. Sarayı koşar adım arşınladım. Yol boyu üzerime yapışan meraklı, inceleyen bakışları umursamadan çoğu selamlamayı havada bıraktım, soylu hanımlara bir sene boyunca konuşacak sağlam dedikodular verdiğimi biliyordum. Asillerin birçoğu tam olarak böyleydi, onları teğet geçen felaketleri çok çabuk unuttur kendilerini onları alakadar etmez dedikoduları mırıldanırken bulurdunuz. Tüm o vahşete rağmen kimse ölmemişti, sadece yaralananlar ve çok daha ağır yaralananlar vardı. E bu da mucizeydi.

Igor o uzun boyuyla birden önümde belirince duraksadım. “Lord Gayl uyanmış.” Heyecanım nefes nefese kaldığım için parçalanmış olan sesimden bile anlaşılıyordu. Igor tebessümle başını sallayarak sözlerimi onayladığında tekrar derin bir iç çektim. “Tann Lordu seviyor ekselansları,” dedi gözlerini gururla kısarak “Zaten getirildiğinde iyileşme sürecine girmişti, bana çok da bir iş bırakmadı.” Kaşlarım birbirine yaklaştı. Heyecanımdan ötürü keşişi anlamadığımı düşünerek dikkatimi toplamaya çalıştım.

“Anlamadım.”

“Lordun ve askerlerinin onurlandırıldığını düşünüyorum, tıpkı diğer yaralananlar gibi...” Keşişin sözleriyle alnımı kırıttırdım. Igor’un ne ima ettiğini anladığımda nefes alışverişlerimde düzensizleşmeye başladı. Kastettiği şey ona kendi canını aldırırdı ama ifadesinde sözlerinin kesinliğine güvenen duruşu netti.

“Siz demek istiyorsunuz ki o yaratıklar kimseyi öldürmeyi istemedi. Siz iyi misiniz Bay Igor?” arkasında bıraktığı odada krallığın en büyük lordluğunun vârisi yatıyordu, yaralıydı ve ölümden dönmüştü. Keşişe söylediklerinden ötürü hayret dolu gözlerle bakarken hiddetin sardığı uzuvlarım titremeye başlıyordu.

“Aslına bakarsanız ekselansları, söylemeye çalıştığım şey şu...” dedi. Bir adım daha yaklaşıp bedenini hafifçe eğdi. Söylediklerinin duyulmasını istemediğini düşünmeye başlamıştım ki amacının düşüncelerinde kesin bir kanıda olduğunu idrak edebilmem adına ya-

pılan bir davranış olduğunu sonra anladım. “Dönüştükleri canavar öldürmeleri için emrediyor ama içlerinden birinin insan tarafı ağır basıyor. Şu an yaşayan herkes aslında o ağır basan insani taraf sayesinde hayatta.”

Derin bir nefesi gürültüyle verip Igor’un geniş vücudunu hışım- la arkada bıraktım. Keşişe öyle öfkelenmişim ki kapıyı çalmayı, izin istemeyi unutup birdenbire içeri dalmıştım. Bu yaptığımın yanlışlı- ğını ise geniş dairenin ucundan yarı çıplak hâlde göz göze geldiğim lordumu görünce fark ettim. Küçük bir hayıflanma çılgılığı ile başımı eğip bedenimi kapıya çevirirken, “Çok, çok, çok özür dilerim lor- dum,” diye kekelemeye başlamıştım bile. Kalbim ağzımda atıyordu. Utanç tüm vücudumu sarmış, yüzümdeki sıcaklık tenimi yakmaya başlamıştı. Igor’u parçalamak istiyordum.

Kapının eşiğinde düşürdüğüm omuzlarım ve başımla titrer- ken, Gayl ondan beklemediğim bir hızla yanı başımda bitip ellerini omuzlarıma yerleştirdi ve bedenimi kibarca tekrar kendisine doğru çevirdi. Kafamı eğebildiğim kadar eğdim, çenem neredeyse göğsü- me degecekti. Gayl’ın sıcak eli omzumdan kayarak boynuma ora- dan da çeneme ulaştı ve yüzümü kendisine kaldırdığında gözlerimi sımsıkı yumdum. Kendine has o kokusu sıcak teninden buharlaşıp duyularıma hücum ediyordu. İlk defa bu kadar yoğun hissettiğim o esinti, gözlerimi hapsettiğim karanlığa rağmen zihnimi ıslıl ıslıl bir gökyüzü ile dolduruyordu. Yüz kaslarım gevşeyince Gayl’ın gülüm- semesi gözlerimi tekrar sıkıca yummmama sebep oldu.

“Çok özür dilerim lordum.” Dişlerimle yanaklarımı içerden eziyordum ki lordumun elleri yüzümü sardı. Gövdesinden süzülen kendine has kokusu sıcaklığıyla yoğunlaşıp bedenimi ezerken, man- tığım beni terk etmek için kıvranıp duruyordu. Ellерinin değdiği her yer ise çoktan alevlerin esiri olmuştu.

“Özür dilemeyin ekselansları, gözlerinizi açın da varlığınızda huzura kavuşan ruhum mutluluğu da bulsun.” Sesi yalvarmaktan da öte bir hüznün saklıyordu. Bir yenilmişlik vardı ve sanki ayakta olmasını sağlayan gücü varlığıma tutundurduğu bir bağdan alıyor- muşçasına dokunuyordu elleri. Nefes alışverişleri tüm gece kıyıyı

döven bir okyanusun yorulmuşluğunun dinginliğini taşımaktaydı.

“Bu uygun olmaz lordum, siz üzerinize bir şeyler alırken burada bekleyebilirim,” desem de arzum bu değildi, yutkundum. Yüzüme daha yakından çarpan ılık nefesini içime bir kere daha çektim. Tekrar arkamı dönmek istedim ama izin vermedi.

“Son birkaç günde aldığım sağlam bir ders varsa, vaktimi yerine getirilmesi zaruri olan gerekliliklerle harcamamam gerektiği ekselansları, nişanımız tam olarak ilan edilmemiş olsa da bu herkesin dilinde bir gerçek ve lütfen o güzel gözlerinizi görmeme izin verin,” dedi arzusu her tınısından biraz daha yoğunlaşan bir fısıltıyla. İsteddiğini yaptım ve gözlerimi yavaşça araladım, hasret kaldığım o aydınlığa, gökyüzünü taşıdığı mavileri ile kavuştum. Yılların hasretini taşıyarak bakıyordu. Özleminden ötürü derin bir acı ve kavuştuğundan ötürü de tarifsiz bir mutluluk beraber yanıyordu harelerinde ve kuytulara ortaya çıkmak için can atan bir mahcubiyetin kırıklığı vardı. O kadar derin bakıyordu ki tüm o duygular eller tutulur oluyordu. Bakışlarına sarılıp o ışıkla dolmak yeniden var olmak istiyordum, lordumun sıcak kolları birdenbire bedenimi sarıp beni çıplak gövdesine bastırdı. Öyle bir histi ki tüm o formaliteler uçup gitti ve kollarımı onun bariyersiz bedenine sardım. Bu hareketimle sarılması güçlendi ve beni biraz daha kendisine bastırdı. Saçlarıma sıcak öpücükler kondururken, kokumu ciğerlerine derin iç çekişlerle dolduruyordu.

“Neden gelmediniz?” diye sordu nefesini tenime üfleyerek. Değdiği yerden hoyrat bir nehrin kaynar sularını bedenime sardı.

“Gelemedim,” diye itiraf ettim, şaha kalkan arzularımı kederle dizginledim. “En son.” Yutkundum ve hafızamdaki o cap canlı görüntünün kalbime mızraklarını batırmasına izin verdim. “Sizi o şekilde gördükten sonra korktum.” Sesimin titremesini ve gözlerimin dolmasını umursamıyordum, umursadığım hâlâ duymakta olduğum o acıydı. Süzülen ılık yaşların ise lordumun sıcak göğsüne yayılmasına izin vermekten başka çarem yoktu. Bir prenses olarak güçsüz, sefil ya da çaresiz gözükme düşüneceğim en son şeydi ve muhtemelen Kraliçe bu hâlimi görse benden utandığını söylerdi.

Çünkü o, eşi Kral'ın yanında bile ağlamamış, omuzlarını düşürmemiş bir kraliçeydi. Kraliyet mensupları güçsüzlük emareleri gösteremezdi. Şu an olmak istediğim en son şey bir prenses olmaktı. Gayl'a biraz daha sıkı sarıldım ve o saçlarımın içinden fısıldadı.

“Çok özür dilerim ekselansları, size böyle bir kederi yaşatmak istemezdim, beni affedin.” Duraksadım. Kendimi geri çekip yüzüne bakmak istediğimi anladığında kollarını gevşetti ama beni bırakmadı. Yüzünde utanç ve suçluluğun o sert çizgileri dalgalanıyordu. Başımı inkâr edercesine salladım.

“Kendinizi suçluyorsunuz.” Yüzüne sözlerimle beraber karanlık bir gölge inip oturdu.

“Ne sizi ne krallığımı ne de Gloria'yı koruyamadım,” dedi. Kız kardeşinin adını söylemek yüzünün acıyla buruşmasına sebep oldu. Kollarını sıkıttığım derin mavilikleri gözlerime kenetlendi.

“Koskoca bir birlik lordum,” dedim kelimelerin üzerine bastıra bastıra. “Koskoca bir birlik bile o canavarları durduramadı.” Sözlerimi duyuyor ama işitmiyordu. Yüzündeki o gölge gittikçe kararmaktaydı. Dudaklarıma bakıyordu, derin bir açlık ve hasretle iç çektiğinde nefesinde sarhoş olmak istiyordum. “Gayl...” dediğim an eğilip dudaklarıma yapıştı. Adını benim sesimden duymak onu o karanlık gecenin kasvetinden gün yüzüne çıkarmaya yetmişti. Bambaşka bir cesareti kuşanmış, bedenimi bir eliyle kendine çekerken öbür elini saçlarımın arasına geçirmişti. Sıcak dudakları kurumuş dudaklarımı esaretine aldıkça öpüşü yoğunlaştı. Bu an için Tanrı'ya ne kadar dua ettiğimi bir ben biliyordum. Tüm o acı verici geçmiş, kötü hisler yerini arzuya bırakıyordu. Araya yıllar girmişçesine özlemiştim ve dokunuşunun yakıcılığı Gayl'daki hasretin daha kederli olduğunun ispatıydı. Yoğun ve süratle harmanlanan bir arzuya dönüşen kederi bir an evvel defetmek için aynı istekle karşılık verdim...

Parmaklarımın ucunda yükseldiğimde ellerim belinden omuzlarına tırmanıyordu. Her bir dokunuşum Gayl'ın arzularını şahlandırıran o zalim kırbaçtı ve lordum o duyguların itaatine çoktan girmiş, büyük bir açlıkla üzerime kapanıyordu. Dili devreye girdiğinde midemden

kaçan kelebekler boğazıma üşüşüyordu, boğazından kopan o sıcak hırıltıyı dudaklarımla kabul ederek ona karşılık verdiğimde beni getirip duvara yasladı. Bu işin nereye gideceğini biliyordum ve hiçbir şey umurumda değildi. Yerine getirilmesi her zaruri usulün canı cehenneme... Az daha onu kaybetmiş olacaktım ve o acı şu an evirilmiş başka bir duyguya dönüşmüştü. Gayl'ı bütünüyle istiyordum.

Belime yasladığı elini kalçalarıma indirdi, dokunuşu hem sert hem de bir o kadar yumuşaktı. Bir süre orada oyalandı ve diğer elini de saçlarımdan çekip göğsüme doğru indirdiğinde istemsizce inledim. Onları avcunun içinde sıkıştırırken kalçamı iyice kavrayıp kendisine bastırdı ve işte oradaydı. Sert ve sıcaktı, yerini ise biliyordu. Bedenim sanki çok uzun zamandır bu anı bekliyormuşçasına kıvrıldı, aynı şekilde baskısına karşılık verip o sertliğe kendimi bastırdığımda, lordumun boğazından daha büyük bir hırıltı koptu. Elini ne ara yakamdan içeri soktuğunu anlamamıştım, göğüslerimi bir anda açtığına afalladım. Gayl, dudaklarımdan çekilip ağzını onlara indirdiğinde ise artık istediğim tek şey bütünüyle ona ait olmaktı. Göğüs uçlarımı ağzının içinde yok etmek istercesine çekiştirirken mırıldandı. “Çok güzelsin...” Sesi o yoğun şehvetin kuyusundan boğuk ve davetkâr bir fısıltı olup diliyle ıslattığı tenimi yaladı. Dudaklarımı birbirine bastırarak inlediğimde güldü. Göğüslerimden boynuma öpücüklerini sürüyerek götürüyor, elleriyle vücudumu tarumar ediyordu.

Kulaklarıma geldiğinde fısıldadı. “Ekselansları, sizi istiyorum. Sizi çok uzun zamandır arzuluyorum.”

Dudaklarımı aynı şekilde onun kulağına götürdüm. “Sizi istiyorum lordum,” dediğim an beni havalandırdı ve bacaklarımı beline doladığımda tüm o uzun eteğim yukarı kaymıştı. Dudaklarını dudaklarımdan çekmeden beni dairesinin arkasındaki yatak odasına taşıdı ama yatağa değil, şöminenin karşısındaki yüksek koltuğa oturttu. Perdeler kapalıydı ve oda loştu. Şöminenin harlı olmayan ateşi Gayl'ın omuzlarının üzerinde parlıyordu. Bacaklarımı açık tutarak önümde dizlerinin üzerine çöktü. Kalçalarımı elleriyle kaydırıp ve beni önüne alırken elbisemi iç astarı ile beraber başımdan çıkarıp attı. Tül ve dantellerden yapılmış iç çamaşırının çok da örtücü olma-

dığını görünce mavilikleri biraz daha karardı. Dizlerinin üzerinde yükseldi ve bir eliyle enseme kavrayıp dudaklarımı daha yoğun bir istekle öpmeye başladı. Bir eliyle ise senelerdir büyük bir özenle koruduğum en mahrem yerime indirdi. Çamaşırı sıyırp parmaklarını ilerletti. Tepe noktasını yakaladığında ağzımın içine doğru fısıldadı. “Ekselansları...”

“Lordum,” dedim en az onun kadar yoğunlaşmış karanlık seşimle.

“Tekrar soruyorum. Kendinizi şimdi ve sonsuza dek bana verir misiniz?”

“Şimdi ve sonsuza dek,” dediğimde parmaklarının dokunuşu sertleşti. Bütün uzuvlarım mahremiyetime toplanmışçasına orada sızlıyordu. Kendimi parmaklarının olduğu yere doğru ittim, bu hareketimin ona bir kere daha onay vermek demek olduğunu bilerek... Dudaklarımdan boynuma, oradan yeniden göğüslerime inerken iç çamaşırımı yerinde tutan kurdelelerden birini çözüp bedenimi bütünyle kendisine engelsiz kıldı. Göbeğime giden yolu sıcak diliyle işaretledi. Bacaklarımı tekrar havaya kaldırıp omuzlarına koyduğunda yine dizlerinin üzerindeydi.

Kalbim özgürlüğünü ilan etmişti, gümbürtüsünün dışarıdan duyulmamasının nedeni hızlanmış gürültülü nefeslerimizdi. Dudaklarını biraz evvel parmaklarının olduğu yere dayayıp dilini hoyratça gezdirmeye başladığında derin bir inleme, çıtırdayan odunların ve birbirine karışan nefeslerimizin sesini bastırıp odadaki yoğun havaya karıştı. Gayl’ın bacaklarıma sarılan elleri, beni biraz daha önüne çekip aralayabileceği kadar araladı. Dili biraz daha derinlere indiğinde, dudaklarımı ısirmaktan kanatmak üzereydim. Koltuğun kavradığım yastıkları ise parçalanmak üzereydi. Doğrulup ona bakmak istediğimde elleri bacaklarımı bırakıp yeniden göğüslerime tırmandı. Dudakları yeniden karnıma çıkıp dudaklarıma kadar ağır ağır ilerlerken ellerimi pantolonunu belinde tutan o düğmelere götürdüm.

Dudaklarıma yeniden kapanırken beni tekrar kucağına alıp şöminenin karşısındaki yastıklarla bezeli hayvan postunun üzerine indirdiğinde aramızdaki son engelin bağına çözmüştüm. Pantolonunu

sertçe indirip ondan kurtuldu, artık aramızda hiçbir engel yoktu. Arsız gözlerim onu görmek istiyordu. Korku, kısa bir an zihnimi yokladı. Ne elleri gibi kibardı ne de dudakları gibi yumuşaktı. Üzerime doğru uzandığında o sertliği mahremiyetime yayıldı ve orada oyalanmaya başladı. Kendi parçasını kabul etmesi için yerini hazırlıyordu.

Boğazımın derinliklerinden yükselen inilti, lordumun ılık nefesine karışırken ellerimi beline dolayıp kendime çektim. İşte Gayl'ı bu yüzden seviyordum. Arzusu onu parçalarken bile nazik ve düşünceliydi. Hareketlerimi en ufak bir tereddüdümde vazgeçmek için an an takip ediyordu. Dudaklarımı bir kere daha, bu sefer çok daha yoğun bir arzuyla öperken elleri bedenimdeydi. Mahremiyetim onun varlığının altında ezilip yeniden doğarken, onu bütünüyle arzulayan o zemini bacaklarımı iyice aralayarak açtım. Bedenlerimiz birbiriyle konuşup öyle güzel anlaşıyorlardı ki her bir adım bir sonrakini sualsiz kabul ediyordu.

Gayl, biraz geri çekildi. Eliyle organını gireceği noktanın ağzına yerleştirip yavaşça ilerletti. Kısa ama keskin bir acı duyduğumda bedenim bir an kasıldı ama Gayl'ın işini bilen o dokunuşlarıyla aynı hızda gevşedi. Dudakları kulağımın altında boynumu esir almıştı. Bir eli ise bacağımı kavramış, işini rahatça halletmesi için ona açtığım aralığı koruyordu. Yavaş ve ağır hareketleri hızlanmaya başladığında damarlarımda akan kan zirveye ulaşmış kendini aşağı bırakmaya hazır bekliyordu. Bir bütündük; karışıyor, eriyorduk... Aynı anda o doruğa ulaştığımızda göz göze geldik...

Dudaklarında minnet dolu bir gülümsemeyle dudaklarıma eğilip öpüyor, alt dudağımı ağzının içine doğru çekiştiriyordu. Yeniden ve yeniden... Bir anı, bir kabulü sonsuza dek mühürlemek istercesine uzun ve yoğun bir öpüşmeydi. Sonsuza dek sürsün istiyordum...

İç içe, o ılık ılık yanan ateşin karşısında Gayl'ın göğsünün üzerinde yatıyordum. Ait olduğum yerde...

Aklının derinliklerinde kendisine duyduğu öfkeyi o muhteşem anın yaşanmasına rağmen orada tuttuğunu biliyordum. Gloria'yı bulamadığı her gün kendini suçlayacağını bildiğim gibi.

Saçlarımın içinde doğru fısıldadı. "Sizi seviyorum, ekselansları."

Gölümsedim. “Sizi seviyorum, lordum,” dediğimde sırtımdaki elleriyle biraz daha sıkı sarıldı.

“Sizi de kaybetsem ne yapardım bilmiyordum.” Derin bir iç çekişle sarf ettiği sözler ısırapla yoğrulmuştu. Sesindeki o korku ve acı yüreğime işledi.

“Kaybetmediniz ve kaybetmeyeceksiniz,” dedim teselli etmek istercesine. “Ne sen ne baban ne Victor ne de Kral hiçbir şey yapamazdınız. Çok güçlüler. Üstelik sen elinden geleni yaptın Gayl ve az daha ölüyordun,” diye devam ettim ellerimi göğsüne koyarak ve o an bakışlarım göğsüne indi. Bu olamazdı, gördüğüm şeye inanamıyordum. Elimin tersiyle mahmurlaşan gözlerimi ovaladım. Esiri olduğum duygular yüzünden yanlış görüyor olmalıydım ama hayır, görüntü aynıydı. Gayl’ın göğsünde ellerimi gezdirdim. Pürüzsüzdü, en ufak bir yara izi yoktu... Lakin görmüştüm, göğsündeki kumaşı parçalayan bilyelerin yarattığı tahribatı, o parçalardan dışarı oluk oluk sızan kanın kırmızılığını... Birkaç adım geriye sendeledim ama çok uzağa gidemedim.

“Gayl?” dedim sorarcasına. Gözlerim hâlâ gövdesinde bir yara izi arıyordu.

“Biliyorum,” dedi iri elini göğsünün üzerinde gezdirirken. “Hiç olmamış gibi,” dedi mırıldanarak.

“Ama nasıl?” diye sordum.

Dalgınlıştı ve hafızanı kazıyıp o geceye gitti. “Gördüğüm son şey sarı bir çift gözdü. Gecenin karanlığında yanan bir meşale gibi parıldıyordu. Elini kaldırdı ve parmaklarını şaklattı. İşte o an düşüncelerimin dahi durduğunu sandım. Ruhumun bedenimden çekildiğini hissediyordum ama bir anda akış değişti...” dedi. Kimi tarif ettiğini anlamam zor olmadı. O canavarların lideri, Gloria’nın ilk vals yaptığı o adam; Gayl’ın ve diğer herkesin hayatta kalmasının sebebiydi... Ve yine o adam tüm bu vahşetin lideriydi.

Doğrulup gözlerine baktım. Ellerini saçlarımın arasında gezdirip yüzüme götürdü. Gayl aklımı tarumar eden o düşünceleri okumuşçasına irkildi, bakışları karamsarlıktan çıkıp ciddileşti. “O mu?”

Ağzını açıp küçük bir nefes alırken artık o da emindi. “Gloria’nın valsini açtığı Lider, evet,” dedi başını sallayarak. Gözlerini sımsıkı yumdu. Beyaz tenini kızartan öfkesi çekimser düşünceleriyle belli belirsiz çehresini boyuyordu.

“Ama neden? Hem insanlara saldırıyor hem de ölmesinler istiyor. Neden?” diye sordu. Sessizliğim Gayl’in teorilerini sıralamaya koydu “Ya bizimle işi bitmedi?” dediğinde, “Ya da bizimle işi yok,” diye tamamladım onu ve lordumun gözleri parıldadı. “Çünkü istediği sadece Gloria değil, istediği onun sevgisi aynı zamanda...” Yutkundu. “Zaten beni o yaralamadı.” Kısa bir an düşündü ve hafifçe doğrulup bedenini bedenime doğru döndürdü. “Aslında onun kimseye saldırdığını görmedim. Tüm dikkati Gloria’nın üzerindeydi, ona kitlenmişti ve salona girdiği ilk andan beri aslında onun olduğunu biliyordu.” Parmağını dudaklarına vuruyordu, zihninde oturan parçalarla aklımdaki karanlık köşeler bir bir aydınlanmaya devam ediyordu. O an aklımda onunla ilgili geçen gayriahlaki düşüncelerin yeniden canlandığını okuyamadığı için şanslıydım. Silkelenerek o düşünceleri üzerimden atmaya çalıştım ama Gayl orada çırılçıplak duruyorken bu pek mümkün olmuyordu.

Odanın köşesine savrulmuş kıyafetlerime ulaşmak için doğruldum. Biraz daha burada kalırsam Kraliçe’nin bizi basma ihtimali de o kadar artardı. Zamanın hızla akşama doğru evrildiği, koyu perdelerin gittikçe koyulaşmasından anlaşıyordu. Panik yavaş yavaş kendini belli etmeye başladığında, artık Gayl’in sözlerine odaklanmayı yavaş yavaş başarıyordum. “Tüm kâbusları, korkulu geceleri o yaratığın yüzündendi. Yani Igor haklıydı.”

Son cümlesiyle bocaladım. Kıyafetlerimi yeniden üzerime geçirirken, “Nasıl haklıydı?” diye sordum, keşişle kapı önünde yaptığım nahoş konuşmayı anımsayarak.

“O gece ilk ortaya çıktıklarında Igor, Gloria’nın yaratığın büyü-sünden etkilendiğini söylemişti. Haklıydı ama bu, o gece değil. Çok daha öncesinden beri o yaratık yüzünden huzur bulamıyordu ve o gece saldırmamasının nedeni geri püskürtülmesi değildi, Gloria’ya oradaydı.”

“Yani demek istiyorsunuz ki şu an yaşayan herkes Leydi Gloria’nın hatırına hayatta.”

“Aynen öyle,” diye mırıldandı dudaklarının arasından.

Dikkatimi tekrar toplayıp sandalyenin üzerindeki lacivert ceketi aldım ve Gayl’a uzattım. O esnada bacaklarını pantolonundan geçir-mişti bile. Hâlâ derin düşüncelerdeydi, ceketi aldı ve yavaşça kolları-nı geçirmeye başlarken gözleri uzaklarda bir yerlerde oyalanıyordu. “Biliyor,” diye inledi daha sonra. Yüzünde bir ışık parlayıp söndü ve göz göze geldik.

“Babam en başından beri, Gloria doğduğundan beri biliyordu! O... O yaratığın aradığı kişi olduğunu!” Duraksadı ve daha küçük bir sesle kendi kendine devam etti. “Nişan, o planlar... Hepsini bi-liyordu.”

“Hangi nişan?” diye sorduğumda irkildi. Kuruyan dudağını di-liyle ıslattı. Birazdan söyleyeceklerini söyleyip söylememekte bir an kararsız kalsa da göz göze geldiğimiz an çözüldü.

“Prens ve Gloria’nın nişanı o yaratığı vazgeçirmek içindi. Glori-a’yı doğduğu o günden bugüne dek köşe bucak saklamasının sebebi, Gloria’nın gördüğü o kâbuslar... Hepsinin sebebini Lord Renly bi-liyordu.”

Ceketini giymiş, son düğmelerini ilikliyordu. Kendisini hâlâ suçlu hissetse de çehresinde yeşeren yeni ifadesi o suçluluğu geri plana atıyordu.

“Gidip babamla konuşmalıyım,” dediğinde alnı kırıştı. Aklında başlattığı o sohbet daha şimdiden Gayl’ı germişti. Yeniden göz göze geldiğimizde o kaygı yerini yeniden hasret ve aşk dolu bakışlara bıraktı. Ellerini belime sarıp beni kendine çekti. Alnını alnıma dayadı-ğında gözlerimi kapattım. Sıcak nefesinde sarhoş olup bir ömür öyle yaşayabilirdim. Dudaklarını yeniden hissetmek, yaşadığım tüm o acı dolu günlerin kalan son kırıntılarını da süpürüp attı. Gayl’ın tüm endişelerinin yegâne tesellisi olduğumu bilmek, gururumu okşasa da onun için endişelenmek artık yeni işim olmuştu.

Lord Renly, duruşu ve bakışıyla hep gizemli bir adamdı. Çoğu dul leydinin hayali dahi mümkün olmayan düşlerini süslemekle

kalmıyordu, genç kızlar bile lorda ilgi duyuyordu. Lakin Wizard Lordu, eşini, sevgili prensesi kaybettiğinden beri başka bir kadınla ne yan yana görülmüş ne de ismi başka bir isimle beraber anılmıştı. Herkes lordun yasının biteceği o günü umutla bekledi. Seneler geçti ama lordun yası bitmedi. Onu bu kadar çekici ve saygın kılan şey sadece gücü değildi. Lord, ürkütücü derecede bir gizem taşıyordu. Belki de genç hanımların ilgisini çeken lordun gizemli bilinmezliklerini keşfetmeye duydukları arzuydu. Kim bilebilirdi ki...

Gayl

Hayatta kalabildiğim için mutluydum. Eğer Victoria'nın iyi ve hayatta olduğunu görmeden ölseydim ruhum bir yerlerde sıkışıp kalır ve sonsuza dek ıstırap içinde bir hayalet olarak gezerdi. Prensesten usuller gereği düğüne kadar uzak durmam gerektiğini elbette biliyordum. Şimdiye kadar yaptığım vakur ve mantıklı bir lord olarak buydu ama son yaşananlardan sonra, yani ölüm o zalim tokadının gerçekliğini bana çarpmadan önce kendimi dizginlediğim her arzuyu sevdiğim kadınla beraber tatmaya daha uyanmadan ant içmiştim. Ona âşıktım ve bu, yeni değildi. Yıllardır aşkıma bile itiraf etmek için doğru vakti kolladığıma inanamıyordum. Geç kalmışlığımı, her gün her an prensesle geçirsem bile telafi edemedim. Hele ki demin yaşananlardan sonra onsuz geçecek bir güne bile tahammülüm yoktu. Kalbimin Victoria'nın varlığıyla dolmasının yanı sıra onun bedeninin kendi bedenimi kuşatması, beni hayata döndüren asıl şeydi. O bilinçsiz derin uykudayken bile özlediğim, yokluğunun yarattığı soğukluğun sancısı biraz olsun dinmişti ve yine onun sayesinde zihnimde amaçsızca dolanan düşünceleri nihayet bir sonuca ulaştırabilmişim. Victoria; benim şansım, aşkım, prensesim...

Prenses, benim her şeyimdi...

Kollarıma alıp dudaklarına dokunana dek, benden ve aşkımdan vazgeçtiğini düşünmüş, o fikirle kedere boğulmuştum. Aklımdan türlü türlü kötü düşünceler geçti. Kral, kardeşini bile korumaktan

aciz bir lorda kızını vermek istememişti belki. Belki de prenses böyle düşünüyordu, ona layık cesur bir koca olamadığımı... Ölmemiş olabilirdim ama bu ihtimallerden herhangi biri gerçek olsaydı işte o zaman kahrımdan ölürdüm. Prensesin içinde kaybolmak istediğim tatlı sıcaklığı hâlâ tenimde dolaşıyorken derin bir nefes aldım. Koridoru sert adımlarla yürürken yine o sıcaklık bana kaybettiğimi sandığım cesareti yeniden bahşetti.

Sıcak mermilerin acısı ise bedenimde hiç olmamış bir yara izinin varlığını taşıyordu. Kendimi kurtarılmış değil, kurban edilmiş hissediyordum. Hem de senelerdir kendime yegâne örnek bildiğim lordum, babam tarafından. Hangisi daha acınasıydı... Babası tarafından gözden çıkarılabilir bir evlat olmak mı yoksa lordu tarafından varlığı önemsiz bir vasi olmak mı? Öyle ki uyandıktan sonra beni bir kere olsun görmeye gelmemişti ve ben o aydınlanmayı yaşayana kadar bunun sorumlusunun benim beceriksizliğim olduğunu düşünüyordum. Kız kardeşimi koruyamadığım için kendime ettiğim lanetler... Bunun için hâlâ kendime öfkeliydim ama artık kendime olduğu kadar lorduma da öfkeliydim. Bu tür bir yaratıklarla asla o şekilde bir mücadeleye girmemeliydik. Bu baloya ne Gloria'yı getirmeliydik ne de o gece ellerinden kurtulabileceğimize inanmalıydık. Belki de o yaratığın ilk ortaya çıkışında kaçırmalıydım Gloria'yı. Üstelik bunu teklif ettiğim hâlde ret de edilmişim. Boğazımda oluşan sıcak ve sert yumruyu güçlükle yuttum.

Bilmediğim ve benden saklanan her sırrı öğrenmeliydim. Gloria'yı kurtarabilmemde işe yarayacak her bilgi kırıntısına ihtiyacım vardı.

Lord Renly'nin dairesinin önüne geldiğimde kapıda bekleyen askerleri görmezden gelerek sertçe kapıya hücum ettim. Bu davranışımı beklemeyen askerler, ardımda bocalarken ben çoktan içeri girmiştım. Dört erkek yuvarlak büyük bir masanın etrafında oturuyorlardı. Babamın yarı şaşkın yarı öfkeli ifadesi çok çabuk silindi. Gözlerini üzerimden çekmeden doğrulurken, "Senin istirahat ediyor olman gerekmiyor muydu, Gayl?" diye sordu ve bedenimi inceleyerek yerinden ayrılp bana doğru ilerlemeye başladı. Benimse kıstığım öfkeli bakışlarım Kral ve Prens Victor arasında gidip geliyordu.

Gorgi ise takdir eden bir dudak kıvrırma hareketiyle geriye yaslanmış ellerinin arasındaki kadehi sallıyordu.

Victor anlamsız ifadesine ek yersiz bir öz güvenle başını arkasına çevirmişti. Kral, hastalığı çehresinden okunan kararmış gözleriyle yorgun ama ilgiliydi.

Lord Renly, koluna teselli edercesine dokunduğunda geriye doğru sert bir adım atıp gözlerimi masadakilerden ağırca çektim. Gözlerimi henüz gözleriyle buluşturmadan, “Konuşabilir miyiz, lordum?” diye sorduğumda istemesem de sesim masadaki herkesin hatta Gorgi’nin bile dikkatinin artmasına neden oldu. Babam kafamdan geçenleri okumak istercesine yüzümü süzerken Victor bedenini sandalyesinden kalkmadan bize doğru çevirdi.

“Bizde sevgili nişanlımı nasıl kurtaracağımızı konuşuyorduk. Sanırım siz de bu konu hak...” Prens, resmen Gloria üzerinde kendi hâkimiyetini kurduğunu ilan edercesine bastırmıştı o kelimenin üzerine. *Nişanlım...* Victor’a buradaki en ehemmiyetsiz kişiymiş gibi bakıp tekrar babama döndüm.

“Yalnız!” dediğimde bu davranışıma daha önce bir kere bile şahit olmamış Wizard Lordu, kaşlarını kaldırıp başını sallayarak isteğimi onaylarken, Victor yarım kalan cümlesini yutmuş ve gözle görülür biçimde renk değiştirmişti.

Lord Renly’nin yatak odasına geçip kapıyı kapattığımız an sorum dişlerimin arasından bir anda dışarı süzüldü. “Biliyor muydun?”

Bir kaşını sertçe havalandırdı. Ne kastettiğimi elbette anlamıştı, hatta ifademi gördüğü ilk an ne düşündüğümü biliyordu.

“Biliyordum,” dedi. Dürüstlüğü mü yoksa sesindeki o kendinden emin sertlik mi daha rahatsız ediciydi, emin olamadım. Başımı kabullenmek istemezcesine öfkeyle salladım.

“Öyleyse lordum, söylesenize neden kardeşimi ellerimizle bu baloya getirdik?”

“Anlaşmaya itaat etmeseydik ve onu buraya getirmeseydik yine de onu bulurdu. En azından pazarlık edebilme ve de düşmanımızı tanıma şansımız oldu.”

Gülercesine bir nefes verip ellerimi iki yana kaldırdım. “Ve de onlar onu alıp götürdüler, hem de bunu yağdan kıl çekercesine kolay bir şekilde yaptılar,” diye hayıflandım ama Lord Renly gayet tabii durumu kabullenmiş görünmeye devam ediyordu.

“Şimdiye kadar neye benzediklerine, kaç kişiyle hareket ettiklerine, güçlerine ve sınırlarına hâkim değildik.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Gözlerimi yumup birkaç nefes eşliğinde sakinleşmeyi bekledim. “Bir sürü insan yaralandı.”

“Ama kimse ölmedi, öyle değil mi?” dedi camın kenarındaki konsola doğru ilerlerken. Olağan bir şekilde kristal kadehi kırmızı şarapla doldurup küçük bir yudum alırken batmakta olan güneşi izliyordu.

“Bunu da mı biliyordun?” dedim hayretle.

“Seni öldüremezdi çünkü seni öldürürse Gloria’nın kalbini asla ona vermeyeceğini biliyor.” Lord Renly sandığımdan da çok şey biliyordu ve bu gerçek mideme amansız bir ağrı olarak çöktü.

“Ondan ne istiyor?” Yavaşça bana doğru döndü. Arkasında kalan ışık, ifadesini görmemi güçleştirse de grimsi mavi gözlerinin karardığını seçebiliyordum.

“Aşkını.” Bir yudum daha aldı. “Gloria kalbini ona verirse Kanlı Ay’da yaptıkları son valsle lanetleri üzerlerinden kalkacak ve bu olduğunda sevgili oğlum, yeryüzünde özgür olup krallıklarını yeniden kuracaklar.”

Başımı sertçe salladım. Akşamın habercisi çan sesi her yeri doldurduğunda başka bir anı başka bir soruyu dilime doladı.

“Gloria’nın çocukluğundan beri gördüğü o kâbuslar...” Ben sorumu bitirmeden babam başıyla sorumu onayladı.

“Annen henüz ona hamileyken rüyalarında bir ninni işitmeye başladı ve o doğduğu gece gökyüzünden düşen yıldırımlar geceyi ürkütücü bir griliğe boyadı. Amansız bir yağmur başladı...” Hatırlıyordum. Göğün yarılmasının sesi annemin acılı çığlıklarını bastırıyor, dışarıda sel gibi yağan yağmur taş duvarları yıkmak istercesine dövüyordu.

“Daha o zaman bir kaygı ruhumu ele geçirdi, Gloria kâbuslar görüp sesler işitene dek. Keşişler, rahipler, şifacılar kimse bir çare bulamadı. Ta ki o kadın sarayımın kapısını çalıp aradığı şifanın kendinde olduğunu Kâhya Camel’a söyleyene dek.” Anlattıklarının ağırlığı onu tüketiyormuşçasına ağırca ilerledi ve devasa yatağının ayak ucuna oturdu. İki büklüm ve ürkünç derecede çirkin olan o yaşlı kadının çürümüş yırtık dökük siyah hırkası ile sarayın ortasında adımladığını anımsıyordum ama Kâhya, Gorgi ve beni odalarımıza defettiği için hatırladıklarım sınırlıydı. Babam derin bir nefes alıp düşmüş omuzlarını dikleştirmeye çalıştı fakat pek başarılı olduğu söylenemezdi.

“Bana Gloria’nın ninnisini mırıldandı ve onun gökyüzü liderinin tek çaresi olduğunu söylediğinde Kral ile bir plan yaptık. Gloria’yı kaçırsak bile onu bulacaklardı ve krallık daima o yaratıkların liderinin tehdidi altında olacaktı.” Planın asıl yerine geldiğini nefes alışverişlerinden anladığımda tüm dikkatimi ona verdim. “Eğer Lider Gloria’ya âşık olursa ki dua edelim olsun, işte o zaman öldürülebilir olur.”

“Lider’i öldürdüğümüzde tehdit ortadan kalkacak mı?”

“Yüzyıllar önce kalktı,” dedi tek umudu bu planmışçasına.

“Ya Gloria da ona âşık olursa?” diye sorduğumda, “Ona bakınca gördüğü bir canavar Gayl,” dedi kederle. Sanki kızının korkusunu içinde yaşıyordu. “Korktuğun bir şeyi nasıl sevebilirsin ki? Gloria onun o gece yarattığı vahşete şahit oldu. Bu bile Gloria’nın ondan nefret etmesine yeter.”

“Peki Lider’in âşık olduğunu nasıl anlayacağız?” diye sordum.

“Gloria bizi görmek isteyecek. İyi olduğumuzu, senin hayatta olduğunu kendi gözleriyle görmek isteyecek ve bir erkek ne kadar büyülü, güçlü, yenilmez bir yaratık olursa olsun âşık olduğu kadının üzüntüsüne katlanamaz.”

“Gloria’yı kendi şatosundan çıkarıp getirirse yani?” diye sordum. Boşlukları olan bir plandı ve beni hiç tatmin etmemişti. Rahatsızlık veren ise bu işte adını koyamadığım bir yanlışlık vardı ve sebebi de bu plandaki boşluklar değildi.

Babam başını salladı. “Onu geri almaya gelecek ve bunu baloda-

ki gibi bir akşam vakti yapabilecek. Biz de o zamana kadar hazırlanacağız,” dediğinde başımı hırsla sağa sola salladım.

Sesim sertleşti. “Silahların bir işe yaradığı yok!” İsyanıma kendinden emin keskin bir tebessümle karşılık verdi.

“Kullandığınız silahların evet ama kullanmadıklarınızın hayır.”

“Bu, o yaratıklarla savaş demek!” dedim. Boynumdaki damarların gerilip belirginleştiğini hissediyordum.

Babamın bakışlarına daha önceleri şahit olmadığım bir karanlık yerleşirken düşünceleri buradan çok uzaklarda gibiydi.

“Kesinlikle bir savaş olacak.”

ARAF'TAKİ ŞATO

Bir vals dönüyor zihnimde,
Bedenim ve kanatlarım arasında...

Gloria

Beni boşlukta yakaladığında bembeyaz ama korkutucu derecede göz kamaştıran bir ışığa doğru hızla süzülmekteydim. Ölmekten yana bir korkum yoktu ya da bir yere çarpıp parça parça olmaktan yana... Tek korkum, beni esir alan o yoğun acıyla yaşamaya devam etmektir. O kahırlı acıdan azat olmak istiyordum. Acımı kavuran harlı gaddar suçluluğu ise saymıyordum bile.

Bedenime çarpan hava, yeryüzündeki rüzgârlara benzemiyordu. Durağan bir havaydı; ciğerlerinize çekiyor, onunla yaşayabiliyordunuz ama hayatın canlılık hissiyatı bedeninizi sarmıyordu. Düştükçe yoğunlaşan ışıktan kör olmamak için gözlerimi kapattım ve birazdan kavuşacağım sonu umarak süratle bilinmezliğe savrulmaya devam ettim. Başka bir hava dalgası ise hızla beni sarıp ışığı zifirî bir kafese çevirdiğinde, o çelikten dövülme ellerini bedeninde

bir kere daha hissettim. Tüm bedenimi sarıp kaya kadar sert ama lav kadar sıcak vücuduna yapıştırdı beni. O gece at arabası üzerime uçarken beni kurtardığı anı tekrar yaşadığımı varsayıyordum. Sonrası ise yine karanlıktı.

Uyandığımda başka bir odadaydım. O siyahlar içinde kaybolmuş soğuk odadan daha sıcak ve daha çok eşyanın olduğu bir odaydı. Gürgenden eski bir dolapta birkaç parça eski moda kıyafet vardı, yine eski moda varaklı bir ayna, çok geniş olmayan rahat bir yatak, işlemez ama temiz beyaz çarşaf... her neredeysem zamanda oldukça geride kalmış bir yerdi. Geniş pervazlı tek bir pencere demirlerle kafeslenmişti. Ne Wizar'daki ne de saraydaki dairemle uzaktan yakından en ufak bir benzerliği vardı. Lüks değildi ama kötü ve yetersiz de sayılmazdı. Sanırım bunun anlamı mütevazıydı ama bu, içine düştüğüm kâbusun korkutuculuğunu hafifletmiyordu.

Beni teselli eden tek şey, ziyaretime düzenli olarak gelen o kadının verdiği sözlerdi. Gayl yaşıyordu ve eğer onu görmek istiyorsam uslu bir kız olmamı tembihlemişti. *Yeryüzündeki sevdiklerinin hayatları senin ellerinde kızım* demişti. Sesi tehditkâr olmasa da cümlesi ve derin koyu gözleri tehditkârdı. Ağzında çok eğreti duran bu yakıştırmayı reddeden yaşlı bakışları vardı ve ürkütücü derecede sakın bir ses tonu. Simsiyah saçları beline kadar inen mermer tenli çok güzel bir kadındı ve mütemadiyen her gün yanıma gelip benimle konuşuyordu. O konuşmalar ise asla birkaç cümleyi geçmiyordu. Yine de yalnızlığımı bir nebze dahi olsa biriyle paylaşabilmek adına dışarı çıkmak için boğazımda tırmanan kötü sözlerimi yutuyordum. Dudağımda unuttuğum yaramla bile ilgilenmişti.

Camı önüne örülü demirlerden ötürü tam açılmayan daha küçük ama daha aydınlık bir odaydı. Odanın büyüklüğüne yakışır bir şömine ise banyoya açılan kapıya yakın duvarda usul usul yanıyordu ve tüm bunları o günden beri görmediğim o canavarın ayarladığından emindim. Pencerenin pervazından süzülen gri boşluğu izliyordum. Gün burada ne gündüze ne de geceye dönüyordu. Ne kararıyor ne de aydınlanıyordu. Ne çimlerin yeşilliği ne de gökyüzünün maviliği vardı. Güneş buraya doğmuyordu, Tanrı'nın dahi görmezden geldiği bir yokluğun içindeydim. Günü sadece odama getirilen

kahvaltı, öğle ve akşam yemeklerinden ayırt ediyordum. Uyandıktan biraz sonra gelen rutin kahvaltım ise bugün gecikmişti. Saatinde doymaya alışan midem, okşanan bir kedinin memnuniyetinde guruldamaya başlamıştı. Yine de dizlerimi toplayarak büzüştüğüm geniş pervazımdan kıpırdamadan boşluğu izlemeye devam ettim. Ne kaçabilir ne de ölebilirdim. Ziyaretime gelen kadın ise asla ama asla benden ne istediklerini söylemiyordu. Dediği tek şey, *“Bir süre misafirimiz ol ve sonra eski hayatına geri dön. Kaldığın sürece akıllı ol ki döndüğünde geride bıraktığın herkes orada olsun,”* idi. Her isyan edişim, duyduğum bu sözlerle bitiyordu. Rahatsızlık vermesine rağmen o kadının varlığına da alışmıştım. Misafirlik süremi bir an evvel bitip aileme kavuşacağım günün hayalini kurmaktan başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Kapı tıklatıldı, gözlerimi içine düştüğüm yokluktan çekmeden, “Girin,” dedim. Sesim cılız ve umutsuzdu. Kapı ağırca açıldı ve bir çift ayak sesi odanın ortasına kadar usulca ilerleyip durdu. Gelenin her zamanki hizmetçilerden biri olmadığını anladığımda daha ona dönmeden kalbimi titreten o sesi işittim. Neredeyse ağlayacaktım.

“Leydim.”

“Moli.” Boğazımdan kopan küçük bir hıçkırıkla beraber yardımcımın boynuna atlamam bir oldu. Gözyaşlarım çoktan firar etmişti. Yıllardır beraberdik ama ilk defa kucaklaşıyorduk. Sınıfsal çizgiler nasıl da hoyratça ayırıyordu hepimizi. Tüm bu ayrımların bir önemi olmadığını anlamak için böyle bir felakete ihtiyacımız olması ise acınasıydı. Moli’nin kollarının verdiği o güven hissi ihtiyacım olan en önemli şeydi. Okyanusta boğulurken uzanan yardım eliydi; tanıdık ve inanılır...

“İyi misiniz leydim?” diye sordu benim hoyratça akan gözyaşlarımın karşın kendinin usulca süzülen sakın yaşlarını eliyle silerken. Beni baştan aşağı süzdü.

“İyiyim, iyiyim.” Sakinleşmeye çalışıyordum ama derin iç çekişlerim izin vermiyordu. “Sen... Sen nasıl geldin buraya?” diye sordum kekeleyerek.

“Efendi Alastor getirdi, leydim.”

“Alastor?”

Başını salladı.

“Alaric Damon Alastor,” dedi ve ekledi. “İlk valsini açtığınız kişi, leydim,” dediğinde irkildim. Öfke yeniden beni ele geçirdi ve gözyaşlarımı bir bıçak gibi kesti. Nefretimi yüzümden okuyan yardımcımın kaşları çatıldı. “Oldukça kibar davrandı aslında,” diye açıkladığında başımı sertçe salladım.

“Gayl’ı gözlerimin önünde vurdular Moli. Onu gördün mü, iyi miydi?” Gözlerini kırpıştırırken yeni odamı incelemeye başlamıştı.

“İlk getirdiklerinde herkes lordun öldüğünü düşünmüştü, aslında birçok kişinin öldüğünü düşündük ama zaman aktıkça o yaralar hiç açılmamış gibi iyileşti. Lord, çok geçmeden gözlerini açtı,” dedi bir mucizeye şahit olmuşçasına parlayan gözlerle.

“Yaşıyor olmaları, yaşanan vahşeti hafifletmiyor.” Kalbim hâlâ o anın acısıyla sızlıyordu. Lakin Gayl’ın iyi olduğunu yardımcımın duymak, o yabancı kadından işitmekten daha çok rahatlatmıştı beni. Küçük bir iç çekişle içten içe Tanrı’ya şükrettim. Moli ellerini kollarıma yerleştirdi. Bakışlarında derin bir anlayış vardı.

“Seni neden bu hiçliğe getirdi?” diye sordum yüzümdeki yaşları, karmakarışık olmuş duygularıyla beraber elim tersiyle itelerken.

“Sizin için efendim, buradaki misafirliğiniz boyunca yalnız kalmamanız için.” Kaşlarım ilgiyle havalandı. Demek ki onun da beni sonsuza dek burada tutmak gibi bir niyeti yoktu. Biraz daha rahatladım. O kadın beni avutmak için yalan söylememişti. Yine de başka bir bilinmezliğin koruduğu sessizlik ruhumu gizlice tehdit etmeye devam ediyordu.

“Ne kadar burada kalacağım belli değil,” dedim hüznle başımı eğerek.

“Efendi Alastor, misafirliğimiz boyunca bu durumu sizin adınıza olabildiğince kolaylaştıracağımı söyledi leydim.”

“Ona inanıyor musun?” diye sordum sözlerine istinaden. Başıyla onayladı.

“Samimi görünüyordu ve...” Birazdan söyleyeceklerinin bende

nasıl bir tepkiye sebep olacağını düşünürcesine kaçamak bakışlarını gözlerimden uzaklara çekerek derin bir nefes aldı. “Bir insandan katbekat kuvvetli olduğunu düşündüğümüzde, bizden bir onay almaya ihtiyaçları yok leydim.” Evet, Moli her zaman mantıklı ve vakur bir insan olmuştu. Yapıcı ve çözümçül kararlar alır, hizmetçiler arasında kaosa sebebiyet verecek olayları en başından önlerdi. Beni rahatsız eden şey, cümlesine özenle devam etmeye çalışsa da gizleyemediği o hayranlık ibaresiydi.

Kendi acım ve korkum ile öyle meşguldüm ki Moli’nin o canavarı gördüğünde yaşadıklarını sormak aklıma gelmemişti. Belki de hâlâ şoktaydı. Belki de sesindeki titrek tınıyı bir hayranlık emaresi olarak ben yanlış anlıyordum ki böyle olmasını tercih ederdim. Kim bilir onu gördüğünde neler hissetmişti.

“Çok korkmuş olmalısın, yani o canavarı gördüğünde. Sırf benim için korkuna rağmen bu yaptığını asla unutmayacağım Moli.” Minnet dolu nemli gözlerle bakıyordum. Oysa söylediklerimi çatılmış kaşlarının altında anlamlandırmaya çalışan o parıltılı gözleriyle bakıyordu.

“Aslına bakarsanız rüzgârdan başka bir şey hatırlamıyorum.”

“Onunla konuştuğunu söyledin ama...”

Başını sallayarak sorumu onayladı.

“Yüzü, elleri...” Duraksadım. “Bir canavarın yüzüne ve ellerine sahip.” Moli’nin bakışları garipleşti.

“Efendi Alastor’un mu?” diye sordu inanmayarak. “Yani Damon’ın,” diye ekledi hemen ardından.

Omuzlarımı silkip devamlı olarak pervazına tünediğim cama geriledim. “Adı her neyse,” dedim omuzlarımı silkerek. Yardımcım sesimdeki hiddeti umursamadı.

“Bir canavar mı bilmem ama ne yalan söyleyeyim leydim...” Dudaklarında tuhaf bir gülümseme belirlediğinde kaşlarımı çattım. Moli’nin ifadesindeki anlam midemde kramplara sebep olurken, “Gördüğüm en yakışıklı lordtan bile daha yakışıklıydı,” diye iç çekerek tamamladı cümlesini. Sesinde uyuyan o hayranlık tümüyle uyanıp zevkle parıldamaya başladığında yutkundum.

“Suratındaki o koca gagasının ve vahşi sarı gözlerinin seni etkileyeceğini hiç düşünmüyordum,” diye hayal kırıklığıyla mırıldandım.

Moli tekrar derin bir iç çekti. “Kesinlikle gördüğüm en güzel burun ve en koyu ışıkla kutsanmış harelerdi,” dediğinde artık durumu çözmeyi başarmıştım. Küçük ve teskin edici nefesler alıp dudaklarımı ısırdım. Onu sadece ben bir canavar olarak görüyordum ve bunun için içten içe sevindim. Büyüleyici varlığının bir tek beni etkilememesi Tanrı tarafından bahşedilmiş bir lütuf olmalıydı.

Kapı tekrar çalındığında hâlâ ayaktaydık. Moli benden göz ucuyla bir onay alıp dışarıda bekleyen kişiye, “Buyurun,” diye seslendiğinde kapı yavaşça aralandı ve düzenli aralıklarla yemek servisini yapan o hizmetçiler yine ellerindeki tepsilerle kapı eşiğinde belirdi.

İkimizden de oldukça uzundular ve vücut hatlarının oldukça belirgin olduğu gösterişli fizikleri vardı. Kendi topraklarımızda ol-sak hiçbir soylu adamın es geçmeyeceği kadar dikkat çekiyorlardı. Hizmetçi olamayacak kadar güzellerdi ve rahatsız edici bir benzerlikleri vardı. Benzerlikleri sadece görünüm olarak değildi, hareket akışları bile birebir aynıydı. Üzerlerinde sade, işlemesiz bordo sıkı bir korsaj ve korsajın altından yine bacaklarına dolanıp dümdüz süzülen aynı renk etekleri vardı. Cüretkârca serilen göğüs dekolte-leri, Moli’nin bile gözlerinin büyümesine neden oldu. Muhtemelen ahlaki unsurlarımızın farklılığından hayrete düşmüştü. Siyah saç-ları tepelerinden başlayarak balık sırtı bir örgüyle bellerine kadar iniyordu ve buğday gergin yüzlerini ortaya çıkarıyordu. Eğer Gorgi burada olsa cennete düştüğünü düşünürdü. Patavatsızlığı ve sinir bozucu dürüstlüğüne rağmen onu bile özlemiştim ve onu anımsa-mak dudaklarımın kıvrılmasına neden oldu.

Kızlar küçük bir baş selamı verdi ve her zamanki hayalet sessiz-liğindeki küçük adımlarıyla ellerindeki tepsileri hiç kıpırdatmadan odaya süzöldüler. Moli’nin varlığına bile şaşırmadıklarında ondan haberdar olduklarını düşündüm. Elllerinde yiyecek dolu tepsileri odanın ortasında bulunan yuvarlak, tek ve kalın ayaklı masaya bıraktılar. Her gün en az üç kere gelmelerine rağmen benimle bir kere

bile konuşmamışlardı. Yine de bu sessizliklerini bir kabalık olarak nitelendiremeyeceğim nezaket dolu hareketlerine eşlik eden bakışlarıydı. Tepsileri bıraktılar ve hep yaptıkları gibi sessizce yine küçük bir diz kırmanın ardından odayı terk ettiler. Onlar odadan çıkar çıkmaz Moli o iri gözleriyle bana döndü. Ağzı hayranlığını gösterircesine yarı açıktı.

“Birbirlerinin kopyası gibiler,” dedi ve ekledi. “İki kişilerdi değil mi leydim, ben yanlış görmedim.”

Onaylarcasına başımı salladım. “Kardeşler muhtemelen.” Masanın yanındaki sandalyelerden birini çekip otururken, “Hadi, saraydaki gibi çeşit çeşit değil ama lezzetli,” dedim Moli’yi davet ederek. Sarayda ya da Wizard’da yardımcıları ve hizmet ettikleri soylular asla aynı masaya oturamazdı. Moli ile ilk defa beraber yemek yiyecektik ve yıllardır yan yana olmamıza rağmen yaşamakta olduğumuz bu ilk, şu an çok tuhaf geliyordu. Topraklarımdan koparıldığımdan beri ise ilk defa boğazımdan geçenlerin tadına vardım ve gerçekten bir şeyler tüketebildim. Moli’nin varlığına minnettardım ve bizi sert çizgilerle ayıran o kuralların en azından burada olmamasına mutluydum. Alışkanlıklarımızın ne kadar yersiz olduğu ise başka bir gerçeklik olup ateşin bile zoraki ısıttığı odaya ılık bir hava katıyordu.

Yemeğin sonlarına doğru günlerdir burada olmama rağmen benim fark etmediğim bir şeyi fark etti Moli.

“Hepsinin harelerini saran sarı halkalar çok ilginç gelmiyor mu size de?” diye sorduğunda kızların gözleri tekrar gözlerimin önüne geldi.

“Öyle,” derken düşüncelere dalmıştım. Kızların yeşil gözlerini saran sarı ince halkaları vardı. Yine Damon denilen o adamın daha kalın ve parlak sarı bir halka, koyu harelerini sarıyordu. Vals boyu onun gözlerinden gözlerimi çekemediğimi anımsadığımdaysa mideme giren krampı derin bir nefes alarak bastırdım. Bir tek ziyaretime düzenli olarak gelen o güzel ama ürkütücü kadının gözleri normaldi. Herhangi bir ışık çemberi sarmıyordu harelerini ama onun yaydığı enerji ötekilerin gözlerindeki ışıltıdan daha garip geliyordu, diğerleri gibi sıcak değil, insanın düşüncelerini bile yavaşlatan bir soğukluktaaydı.

“Moli, o gece neler oldu hatırlıyor musun?”

Birdenbire sorduğum soru yardımcımı duraksattı. Gözlerini kırpıştırıp elindeki bakır kadehi masaya bırakırken bakışları karardı. Küçük bir iç çekişle anlatmaya başladı. “Ben sizi Lord Renly’ye teslim ettikten sonra olur da bana ihtiyacınız olur diye diğer leydilerin yardımcılarının yanında beklemeye başladım. Zaten çok geçmeden tüm akış değişti. Efendi Damon Alastor sizi valse davet ettiğinde herkesin nutku tutuldu. Leydilerine dedikodu götürmek için kıkırdayan yardımcılarının bile nefesi kesilmişti. Vals başladıktan sonra camdan sarayın dışındaki askerî birliklerin hareketlendiklerini gördüm. Aynı şekilde salonun içinde de hareketlenme oldu. Sanki o küçük kıyamet başlamak için dansın sona ermesini bekliyordu.” Derin bir iç çekti ve başını salladı.

“Öyle de oldu,” diye devam etti. “Valsten sonra patlayan silahların sesi, yanık barut kokusu ve ateşlenmiş silahların dumanı tüm salonu bir anda doldurdu. Çığlıklar art arda yükselirken gördüğüm en son şey Lord Gayl’in sizi salondan kaçırdığıydı. Sonrasında ben de gidip bir köşeye saklandım.”

“Sonra?” diye sordum devam etmesini isteyerek lakin Moli o anlardan bahsetmek istemiyor gibi olsa da leydisinin isteğini çiğnemek için anlatmaya devam etti.

“Kötüydü leydim, çok kötüydü.” Masaya bıraktığı kadehine uzanıp büyük bir yudum aldı. “Bir sürü lord ve asker hareketsiz, kan içinde yerde yatıyordu. Yaralı olanlar acı içinde bağırıyordu.” Bakışlarını bana çevirdi. “Ama sabaha yaralılar hızla iyileşmeye başladı. O hareketsiz yatanlar da hâlâ yaşıyordu, birkaç gün sonra sanki hiç yara almamışlar gibi sapasağlamlardı.”

Bir süre Moli’nin anlattıklarını mantık çerçevesine yerleştirmeye çalıştım ama her şey en başından beri o kadar gerçek dışıydı ki zihnimdeki sorulara kendi içimizde bir cevap bulamayacağımızı kabullenmem uzun sürmedi.

“Efendi Damon’a beni baş hizmetkâr Liam götürdü,” dediğinde, “Ne?” diye dudaklarımdan dökülen şaşkın haykırışım soğuk yüksek duvarlara çarpıp yankılandı. Liam ile ilgili tüm hatıralar kolayca su

yüzüne çıkarken, “Evet leydim, o adam Efendi Damon Alastor’a çalışıyor ve Damon da onu elmaslarla ödüllendiriyor,” diye ekledi Moli. Victor’un hediyesini takdim ettiği gün Liam’a nasıl baktığını anımsadım. Onda bir yanlışlık olduğunu prens sezinliyordu ve bense Victor’u daima bir yargılama içinde olduğumdan etrafımda dönen her şeye kördüm.

Kendimi, sonunda kazananın belli olduğu bir oyunda aciz bir kurban gibi hissediyordum. Ona en başından beri tercihinin ne olduğu sorulamayan bir zavallı... Ne prens ile nişanlanmam ne o baloya gitmeyi isteyip istemediğim ne de buraya getirilmem... Tüm bu olanların hiçbirinde fikrim alınmamıştı. Şimdi şimdi anlıyordum ki babamın aslında prensle olan nişanımı istemesinin sebebi beni buraya getiren o canavarın fikrini değiştirmesi içindi. Oysa tahmin etmesi gerekirdi, eğer gerçekten de yüzyıllardır aradığı kişi bensem hiçbir söz onun için çiğnenmez olamazdı. Zihnimdeki boşluklara şimdi şimdi oturup yerini bulan taşlarla ortaya çıkan resim tek bir gerçeği haykırıyordu.

Dış dünyadan amansızca soyutlanmam, etrafıma örülen etten koruma duvarları, babamın en başından beri yaşım aldıkça büyüyen endişesi... Lord Renly çok daha öncesinden biliyordu ki o yaratığın aradığı kişi bendim ve bir yerde babam, yine beni kendi elleriyle onun bulması için o baloya götürmüştü...

Balo gecesı babamın ve Kral’ın son çırpınışlarını anımsadım. Kral ve Lord Renly bir plan yapmışlardı ama gün gibi ortadaydı ki planları büyük bir başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Beni bugün buraya getiren o yolun taşlarını kendi elleriyle örmüşlerdi. Yüreğim kandırılmışlığın farkındalığıyla ezilmiş, gururum kırılmıştı. Üstelik bunun hesabını soracağım herkes çok ama çok uzaktaydı. İşte tüm o korkularıma bir de hüsranı eklemiştim.

Benim, Gayl’in ve bir sürü insanın hayatını tehlikeye atmışlar; hepimize ömrümüz boyunca hatıralarımızda kalacak o korkuyu hediye etmişlerdi.

Babam ve Kral, her birimizi canavarın insafına bırakmıştı.

Zifirî karanlık çalışma odasında, oymaları yüzyıllar evvel önce-sine dayanan sandalye aslında Koruyucu'ya aitti. Tıpkı ardında otur-duğum masam tüylü kalemler, parşömenler, şamdanlar, duvar boyu tırmanın kitaplık ve diğer her şey gibi...

Seneleri devirmelerine rağmen sapasağlamlardı.

Usul usul yanan mumun üzerindeki cılız alevle oynarken yap-tığım şey ise kendime ne olduğumu hatırlatmaktı. Parmaklarımın hepsini tek tek uzun süre alevin üzerinde tutuyordum. Yanıyor, kı-zarıyor ama aynı hızla iyileşiyor, yok olmamaya yeminli bir filiz gibi topraktan her koparıldığı an yeniden hızla baş gösteriyordu. O filiz, benim yaşamımdı. Her seferinde kendini hızla onaran bir beden, yaşlanmadan, yara almadan, iz barındırmadan kusursuz oyulmuş bir heykel gibi yeniden var oluyordu.

Ölüme tövbeli, yaşamaya yeminli bir canavardım. Eğer ruhum da bedenimdeki kuvveti üzerinde taşıyor olsaydı belki o zaman ley-diye karşı edinemediğim o cesareti kuşanır, gözlerindeki nefret ve tiksintiye rağmen karşısına geçebilirdim. Öyle ki yok olmayı isteye-cek kadar nefret ediyordu benden. Haksız değildi ve beni asıl pran-galara saran şey onun haklı gerekçeleriydi. Mührün yarattığı o etki ise zihinlere ölümcül korkular saran beni bile ürkütüyordu.

Sadece o uyurken bakabildiğim yüzünü mütemadiyen gör-mek istiyor, sıcaklığını aramızda taş duvarlar olmadan hissetmek istiyordum. Nefes alışverişlerini baş ucunda otururken işitmek, o hissederken yumuşak tenine dokunmak istiyordum. Bencilce ol-duğunu ve bu isteklerimden utanmam gerektiğini bildiğim hâlde istiyordum hem de... Rayne'in senelerdir sürdürdüğü o isyanını anlamaya başlamıştım. Henüz âşık bile değildim ama bizi birbiri-mize bağlayan mühür, beni şimdiden değiştirmeye yetmişti. Hızla iyileşen uzuvlarım aşkın ruhuma uğramadığının kanıtıydı ve nefret ettiğim o lanetli ölümsüzlüğün varlığına şükreliyordum. Aşk, bin-lerce kez değiştirmeye çalıştığım ölümsüzlüğümü nihayet benden alacaktı.

Ve şimdi korktuğum şey, öldürülebilir olmak değil de aşktı...

Aşkın beni yapacağı şeyin olduğum canavardan daha korkutucu, daha zalim ve içimdeki o inatçı canavardan daha söz dinlemez olacağını biliyordum. Ruhuma bağlanan o mühür bana bedenimi onun yanına sürüklememi emrederken, tüm isteklerime rağmen yüzlerce yıl içinde yozlaşmış ruhuma yabancı o histen uzak durmak, herkesin iyiliği adına yapılması gereken en doğru şeydi. Kalbim, onun kalbiyle mühürlense de içini onunla doldurmadığım sürece güvendeydim. Sadece ben değil herkes güvendeydi...

Soğuk zemini döven sert adımları duymaya başladığımda elimi artık sönmek üzere olan mumun alevinden çekip arkama yaslandım. Henüz yumruğu metrelerce uzağımdaki ağır kapıya inemedi, “Gir,” dedim bezgin sesimle. Eli havada kaldı ve bir süre olduğu yerde öylece dikildi. Daha sonra derin bir nefes aldı, havanın içine estiğini duydum.

Karanlığı bölen tek ışık önümde süzülen cılız alev ve harelerimi saran sarılarken bir üçüncü Rayne’in haşın bakan gözleriyle aramıza eklendi. Tüm yol boyunca yanında taşıdığı öfkesinin, sesimi duyduğu ilk an kırıldığını fark etmiştim ama Rayne’in vücudunun aldığı pozisyondan anlamıştım ki onu öfkeli görmemi istiyordu. Bunca arşın zamana rağmen Lider’i yanıltabileceğini elbette zannetmiyordu. Sadece oyunu kuralına göre oynuyor ve benim de ona bu bilinçle eşlik ettiğimi biliyordu.

“Gerçekten bu daha ne kadar sürecek?” dedi cümlesini masanın dış sınırına geldiğinde tamamlayarak. Boş gözlerimin eşlik ettiği sakinliğim onu biraz daha tereddüde düşürdüğünde, “Antoni cezasını çekti Damon, artık onu bırakman gerekmiyor mu?” diye sordu. Elimi kaldırıp parmağımı şıklattım. Tavandan sarkan devasa zinciri saran halkaların üzerindeki tüm mumlar aynı anda alev aldı. Bakıra çalan kızılları ateşin ışığıyla parıldadığında gözlerindeki çekimserlik bir boyut daha atladı.

“Geleceğe dair bir görün var mı?” Beklemediği sorumla afalladı. Yeteneği bariz ama güvenilmezdi. Kararlar değişirse akıbet de değişirdi. Lanet; tebaamdaki herkesin gücünü kırıyor, onları güvenilmez

yapıyordu. Benim Cadı'dan aldığım büyüünün sadece bir kısmını kullanabilmem gibi... Rayne, elf genleri taşıyordu ama lanet ondan da diğerlerinden aldığı gibi benliğini almıştı. Rayne'in, elflerin şifalı ve sihirli yeteneklerinden taşıdığı kadarına hiçbir zaman bel bağlamamıştım, şimdiyse aciz hissediyordum.

Sorum, ondaki tüm o öfkeyi alıp götürdü ve o ilk valsini yapıldığı günden beri onu sessizleştirip ehlileştiren o ağırlıkla omuzlarını düşürdü. Gözlerini uzaklarda gezdirmeye başladığında tekrar sordum. Bir şey görmüştü.

"Ne gördün?" Derin bir nefes alıp yanağının içini ısırmaya başladı.

"Kim soruyor?" Gözlerini güçlkle gözlerime çevirdiğinde hoş şeyler duymayacağıma emin olmuştum.

Eğer önderi olarak soruyorsam bana kaçamak cevaplar verebilirdi çünkü Cadı, tarihte elflerin Koruyucu'ya geleceğe dair hep duymayı arzuladığı masallar anlattıklarını söylemişti. O yüzden, "Yoldaşın olarak soruyorum," dedim. Yüzü gölgelendi.

"Onları, insanları alacak ölüme engel olmamalıydın. O lordu kurtarmamalıydın!" diye hayıflandığında tekrar sordum.

"Ne gördün?" Artık sesim aynı tonunda olmasına rağmen bariz bir farkla daha sertti, onu itaate mecbur bırakacak kadar. Rayne artık sabrımın son demlerinde olduğumu anlayarak hızla cevap verdi.

"Bir kral, görkemli tahtında... Elinde kadehi, başında altından bir taç..." Duraksadı. "Sade bir insan!"

Gülümsedim ama ağzımda acı bir tatla. Rayne bir başarısızlık görmüştü, krallık insanlığın hükmünde devam edecekti. Rayne ifademini okudu ve tekrar omuzlarını dikleştirdi. Söyleyeceklerinin arzu etmediği şeyler olduğunu da onun ifadesinden ben okumuştum.

"Burada böyle oturarak sonucu değiştiremezsin." Ne yaptığı ya da neyden ne sebeple kaçtığını biliyormuş gibi sertçe yutkundu.

"O valsi gördüm." Derin bir nefes aldı, gördüğü onu kızgın lavlarda eritmiş gibiydi, göğsü kederli bir titreme ile inip kalktı ve gözlerini tavana kaldırıp dudaklarını ısırdı.

“Görmemeyi isterdim ama gördüm. Cadı her gün onu görmeye gidiyor Damon, ırkını ve kurtuluşumuzu onun ellerine bırakamazsın.” Onu yaralasa da söylemek zorunda olduğu şeyleri sonunda söylemişti. Sözlerini tamamladığında Yapması gereken güç bir görevi yerine getirmenin rahatlığıyla gevşedi.

“Antoni, abisini vurduğu için nefret kusuyor. Tabii bir de onu buraya zorla getirmemiz var. Ha şeyi unuttum, bana bakınca gördüğü canavarı.” Dudaklarımı alayla bükerken şarap dolu kadehime uzandım.

“Akıntıya karşı kürek sallıyorum,” dedim umutsuzca iç çekerek ve büyük bir yudum alıp sertçe yuttum. Alkolün beni düşüncelerimle harap etmesini istiyordum, lanet olsun ki işe yaramıyordu.

“O zaman sen de kürek çekme,” dedi Rayne gözlerinde sinsi bir parıldamayla ve ekledi.

“En iyi bildiğin şeyi yap. Uç!”

Rayne’in tavsiyesinin akla yatan bir yanı olmasa da azalan zamanımızı düşününce denenecek çok da bir seçenek yoktu. Akıntıya karşı kürek çekmektense uçabiliyorken o akıntının üzerinden uçabilirdim. Yeryüzünde güneşin tepede olduğu zamandı, leydinin yardımcısına hemen onun odasının yanında bir oda tahsis ettirmiştim. En azından yalnızlığını Cadı ile gidermemesini sağlayabilirdim. Cadı’nın ona zarar veremeyeceğini biliyordum, yaptığımız anlaşma açıktı lakin leydiyle bu kadar yakından ilgileneceğini de tahmin etmemiştim. Birlikte geçirilen bunca yüzyıla rağmen beni yine şaşırtmayı başarmıştı. Kanlı Ay’da son vals yapılana kadar yoluma çıkmayacaktı ama yine de ona güvenmemem gerektiğini daha doğduğumda biliyordum. Birbiriyle yarışan düşüncelerim, zihnimde birbirlerini yumrukluyorlardı ki daha zarif ayak seslerini işittiğim bir başka ziyaretçiyle o yoğun kavganın tarafları yeniden yerlerine çekildi.

Kapı tekrar çaldı ve ikizlerden biri başı önde içeri süzüldü. Şatonun hizmetkârları genelde peri soyundan olanlardan oluşurdu ve leydinin hizmetine verdiğim ikizler, o perilerin içinde bana en sadık olanlardı. Ağır ağır süzülüp tam önümde durdu. Başını biraz daha öne eğdi.

“Leydi bugün, önceki günlere göre daha çok yedi efendim. Yardımcısı da emrettiğiniz üzere hemen yan odaya yerleşti.”

“Bugün nasıl hissediyor?” Periler canlıların hislerinin kokusunu alırlardı, tabii bu özellikleri lanetle çürümeye başlasa da hâlâ varlığını koruyordu.

“Leydinin hisleri Araf gibi kokuyor efendim, o yoğun duman azaldı...” Bu, korkusunun azaldığı ve boş bir karamsarlığa büründüğü anlamına geliyordu.

“Çekilebilirsin,” dediğimde duraksadı.

“Siz neden dumanlarla örülüsünüz efendim?” diye sordu. Gülümserken derin bir nefes alıp tekrar arkama yaslandım.

“Korkuyorum,” dedim büyük bir cesaretle. Nefes alış verişleri değişti.

Elbette şaşıracaktı. Erion, benden ilk defa bir dumanın o yoğun kokusunu aldığını belli edercesine büzülmüştü lakin itirafım daha sarsıcıydı. Kalp atışları sözlerimin o beklenmedik cesaretinden biraz daha hızlandı. İkiz kardeşleri birbirinden ayırmak benim için hep kolay oldu. Ne de olsa Arion’un karşımda yaydığı o ısı, Erion ile aynı değildi. Arion’dan arzulu ve şehvet dolu bir enerji yayılırdı, Erion’dan ise saf sadakat...

Erion hafifçe doğruldu. İfadesiz yüzü ve donuk gözleriyle başını hafifçe yana eğdi.

“Ve karmaşık...” dedi. “Düşünceleriniz Efendi Damon, düşünceleriniz kördüğüm olmuş.” Yine gülümsedim. “Karanlık, ışığa saldırıyor; rüyalar, kâbusa. İçinizdeki kartal, pençelerini aslanınızın sırtına geçirmiş...” Karmaşam onu dipsiz bir karanlığa çekiyordu, bunu fark ettiği an derin bir iç çekişle kâbustan uyanırcasına sıçradı. Gözlerini yumup sakinleşmeyi bekledi.

“Kaosunuzu çözün efendim, bu kaos size sadece zarar verir.”

“Görünen o ki gün, tavsiye kabul günü,” dedim ve Antoni’nin her zaman yaptığı gibi ciddiyetsizlikle başımı salladım.

Erion mahcubiyetle başını önüne düşürdüğünde, “Yine de teşekkürler Erion,” dedim. Yerimde hafifçe doğruldum ve kadehimde kalan son şarabı da başıma diktim. “Dikkate alacağım,” dedim boş kadehi sallarken.

Erion geri geri gidip girdiği gibi başı önünde odadan çıktı. Benim dünyamda kimse olması gereken yerde değildi. Periler periliklerini, elfler yeteneklerini unutmuştu. Bünyesinde gücünü barındıranlar ise şatomda benimle yaşayan yoldaşlarımdı. Belki hizmetkâr belki şifacı belki de bir savaşçı. Ne oldukları, neyden dönüştükleri ya da konumları... Bir lider ve o liderin yoldaşları vardı bu soğuk şatoda. Ha bir de birbirimizle paylaştığımız kahrolası bir lanet, onu yaratan ve onu yaratmasına sebep olan...

Antoni’ye karşı hâlâ öfkeliydim. İşleri genelde adıma kolaylaştırıyor olsa da son yaptığı, şimdiye kadar yaptığı tüm o şeylerin yıkımına neden olmuştu. Yani tek kelimeyle sıçıp batırmıştı. En azından bunu düzeltene dek onu görmemek onun adına en sağlık şeydi. Şarap dolu eski ibriğe gözümün ucuyla baktım ve karar verdim, daha fazla içmeyecektim. Ne de olsa artık bir yerden başlamak gerekiyordu. Uçmak ya da kürek çekmek, artık ne olursa...

Bazı zamanlar olurdu, ki bu zamanlar asla azımsanamayacak kadar çoktu, kanatlarımın beni götürdüğü yere uçardım. Hangi sisli dağın yeryüzünden görünmeyen tepesinin olduğunun bir önemi yoktu. Bir heyula gibi pençelerimin üzerinde dikilip yasaklı kılındığım o toprakları izlerdim. Bir kraliyet ya da bir hükümlanlık iddiam yoktu, bana tapsınlar ya da benden korksunlar da istemiyordum. İstedğim, sırtımdaki o ağır sorumluluğun getirdiği zorunluluğu yerine getirebilmektir. Bu sefer ayaklarımın beni götürdüğü yere seyrettim. Onun odasının olduğu kulede başka odalar da vardı. Benimki gibi...

Şimdilik bunu bilmese onun için daha iyi olurdu, yani aramızda tek bir yumruğum ile tuzla buz olacak bir duvarın olduğunu... Yardımcısının odası ise biraz daha geride, yine ona yakın bir yerdeydi. İçten içe bu işin leydiden çok bana yarayacağını seziyordum. Odasının önüne geldiğimde kapının ardında süzülen zarif adımlarını ve sakinlikle atan kalbinin sesini kısa bir süre dinledim. Kapısını hafifçe tıklattığımda kalp seslerinin hızı arttı...

“Girin.” Titrek bir nefesi verirken kapının ardındakinin ziyaretini arzu etmediği biri olduğunu anlamış gibiydi.

Derin bir nefes aldım ve sesimi olabilecek en yumuşak tınıda kullanmaya çalıştım.

“Odanıza girmeyeceğim ama sizinle konuşmak istiyorum.” Sesimi işitmesiyle birlikte nefes alışverişinin de kesilmesi bir oldu. Şimdi kalbi bedenine isyan eden bir şiddetle çarpıyordu. Gözlerimi kapattım ve beklemeye başladım.

“Na... Na... Nasıl konuşacağız?” Nefesi de sesi gibi tekliyordu.

“Bu şekilde konuşabiliriz. Bu kapı bize bir perde olur ve siz de beni görüp korkmazsınız.”

Derin bir nefes alırken bedeni gevşemiş, kalbi de ehlileşmişti.

“Peki,” dediğinde sırtımı kapısına verip kapı eşiğine oturdum.

“Adımı öğrendiniz sanırım.” Hâlâ olduğu yerde duruyordu.

“Öğrendim,” dedi yarı çekimser yarı öfkeyle karışık bir iç çekmeyle.

“Olur da bana hitap etmek zorunda kalırsanız kullanabilirsiniz,” dediğimde, “Zorunda kalmamayı umuyorum,” diye yutkundu. İsyan etmiyor ya da tavır yapmıyordu. Sözleri aslında olmasını dilediği şeydi ve bu saklı arzusu kalbime bir kıymık gibi battı.

“Bir nebze de olsun öfkeniz hafiflemiştir diye umuyordum ama anlaşılan o ki bu pek de kolay olmayacak,” dediğimde kapıya doğru yavaşça yürüyüp durdu.

“Beni ne zaman bırakacaksın?” diye sordu ilk defa sesine bürüdüğü bir cesaretle.

“Kanlı Ay’da son valsimizi yaptıktan sonra,” dedim. Kolum dizi-

min üzerinden sarkarken diğer bacağımı karşı duvara neredeyse de-
gecek kadar uzatmıştım. Onun yakınlarında daha rahat bir pozisyon
edinmek mümkün değildi.

Derin bir nefes aldı ve çekimser bir şekilde sordu. “Kanlı Ay ne
zaman?”

“Çok uzak bir zamanda değil, hatta söyleyebilirim ki çok yakın-
da.” *İstemediğim kadar yakında hem de* diye iç geçirdim.

Sesim onu gittikçe yumuşatıyordu. Kalp atışları ve nefes alış
erişleri yavaş yavaş düzene girerken sırtımı ve başımı dayadığım
kapiya gelip tereddütle yere çöktü. Omzunu kapiya yaslayıp iki di-
zini de kendine çektiğinde istemsizce gülümsedim. Aramızdaki so-
ğuk kapiya rağmen sıcaklığı omuzlarımdan bedenime aktı ve o katı
kalbime ulaştığında gözlerimi kapatıp boynumu kütlettim. Bu hisler
tuhaftı, çok tuhaf...

“Yardımcımı getirmişsin.” Teşekkür etmiyor, hain kafamda ne
pis düşüncelerin döndüğünü merak ediyordu.

“Misafirliğiniz sürece işleri sizin adınıza kolaylaştıracağıma
şüpheniz olmasın.” Bir yemin gibi büyüyen sözlerimle biraz daha
rahattı. O bir gard alıyor ve ben bir söz söyleyerek o gardı indiriyor-
dum, tabii o hız kesmeden başka bir kalkana bürünüyordu.

“Bana neden ihtiyacın var?” diye sordu. Sesi artık sadece benim
fark edebileceğim bir ılıkliktaydı. O ses bir ışık huzmesi olup zihnimi
sarıyor, ağır ve sakince sancısını dindiriyordu. Kısa bir an o hisse
sarıldım, kafamın içindeki tatlı sükûnete...

Sorusunu cevaplamadan önce ona tutunacağı bir güven çubuğu
uzatmalıydım.

“Şimdi burada size bir söz veriyorum leydi. Abinizin başına ge-
lenler ve tüm o korkunç manzarayı size unutturabilirdim, yani üze-
rinizde büyümüyü kullanabilirdim.” Sözlerimi bir tehdit olarak algıla-
maya başlamasına izin vermeden hızla devam ettim.

“Ama yapmadım. Sizi temin ederim ki sonuna kadar size dürüst
olacağım.” Sakince bekledi, sorusunun cevabı ona verdiğim sözden
daha önemliydi onun için.

“Size ihtiyacım var ve bu ihtiyaç sadece benim ihtiyacım değil, ırkımın ve yoldaşlarımın da ihtiyacı. Üzerimizde bir lanet var. Bizi, ışığında yeryüzünden mahrum kılan ve korktuğunuz o canavara dönüştüren bir lanet. Sizinle son valsimizi yaptığımızda bu lanetin kalkmasını umuyorum,” derken son cümlem öyle bir ümitsizlikle dökülmüştü ki dudaklarımdan, yüzüm acıyla kırıştı ve ağzımda yutulması zor acı bir tat bıraktı. Fark etmemiş olmasını umuyordum ki, “Lanetin kalkmaması da bir olasılık mı?” diye soruverdi. Aramızdaki kapıya rağmen o biçimli kaşlarının havalandığını görebiliyordum. Daha ilk seferimizde beni yakalamıştı.

“Belli şartlar var leydi; zor şartlar, yerine getirilmesi zor...”

“Ne şartları?” Aklında dönen ihtimaller onu korkuyla heyecanlandırıyordu. Bacaklarını biraz daha kendisine çekip bedenini bir top hâline getirdi, fiziksel şeyleri ihtimallendirdiğine emindim.

“Kalbinizi bana vermeniz gibi,” dediğimde uzun süren bir sessizlik oldu. Sanırım bu, onun için fiziki yaşanacak her temastan daha zordu. Bu düşünce saf bir ateşle bedenimi doğratmak istememe neden oluyordu ve leydi uzun bir bekleyişin ardından içinde tuttuğu nefesini dudaklarından gülercesine verdiğinde ben de acıyla gülümsedim.

“Bu imkânsız,” derken başını sallıyordu. Saçlarının kokusunu aldım; lavantanın ve yıldız çiçeğinin onunla bütünleşen esansını... Dayanılmaz başka bir ıstırap da buydu.

“Çünkü korkunç bir canavar, sevilecek bir yaratık olmasa gerek,” diye güldüm. Vakur ve anlayışlıydım. Bunu bekliyordum ama yine de beklentim içime işleyen acının zalimliğini hafifletmiyordu.

“Özür dilerim, öyle demek istemedim.” Sonra duraksadı ve ekledi. “Sanırım öyle dedim, evet. Üzgünüm ama gerçekten çok korkunç görünüyorsun. Sadece seni ben öyle görüyorum, değil mi?” Aciz ve güçsüz birinin aksine sesi kararlıydı. Kendini yeni yeni keşfediyor olması hoşuma gidiyordu. Nitekim durumu çözmüştü. Güzel olduğu kadar zekiydi de. Yeniden gülümsedim. Bir günde bir yüzyılda güldüğüm kadar gülmüştüm sanırım ve bu farkındalıkla ırkildim. Lanet olası mühür... Beni ben yapan tüm o yetilerime prangalar vuruyordu.

“Evet,” diye itiraf ettim. “Bir tek siz o şekilde görüyorsunuz.”

“Bana neden gerçek seni göstermeyip korkuttuğunu anlamıyorum, eğer itaat etmem içinse...” dediğinde küçük bir kahkaha attım.

“İnanın bana itaat etmenizi istesem bunu çoktan başarmıştım. Sizinle aramızdaki bir perde de bu leydi, kalbinizi eğer bir gün bana verirsiniz ancak o zaman bu perde aramızdan kalkacak ve beni göreceksiniz.” Ve yine uzun süren bir sessizlik oldu. Sözlerimi sindirirken nefesi sığlaştı, bedeni ağırlaştı...

“Ama... Ben seni daha önce gördüm değil mi? Beni o gece kurtaran sendin.”

Yutkundum ve o içimdeki cılız umut ışığı titredi.

“Biliyorum, o sendin ama yüzünü hatırlayamıyorum. Neden bilmiyorum kendimi çok zorladım ama asla hafızamda canlanmıyor.” Anlayışlı bir tebessüm kalın dudaklarımı yeniden kıvrıdı. Kalbimin o küçük heyecanı iri bedenimi sarmaya başlamadan sordum.

“Peki hislerinizi hatırlıyor musunuz? O gece bana baktığınızda ne hissettiniz?” Umut, böyle bir şeydi. Küçücük silik bir hatırıya, hayatınızı kurtaracak o halatmış gibi davranıp ona sıkı sıkı asılıyordunuz.

Öldürecek kadar kuvvetli, kurtaracak kadar kudretli bir duyguydu.

Dudaklarını ısırды ve kalbi hızlanmaya başladı, benimkiyle yarışacak kadar...

“Minnet ve heyecan sanırım.” Duraksadı. Silik hislerine nasıl sıfatlar yakıştırması gerektiğini bilmiyor gibi gözükse de o hislerin ne olduğunu çok iyi bildiğini biliyordum.

“Beni kurtardın ne de olsa.” Hislerini açıkladığı gerekçesine inanmak istiyorcasına soludu, bana karşı hissettiği her iyi şeye bir sebep bulacaktı.

“Kâbusunu rüyandan ayırman neden?”

Sözlerime hiç tereddüt etmeden, “İkisi de tatlı bir uykudan doğuyorken...” diye tamamladı beni.

Ve o an Araftan bir rüzgâr esip, ruhumu okşadı...

İki eksik parça birleşti. Kayıp bir resmin bir ucunu bize gösterdi. Muazzamdı. O küçük birleşme ikimizin de ruhuna oturdu, orada ağırlaştı ve kendine kocaman bir yer edindi.

Leydi olduğu yerde kalakalmıştı, öyle ki nabzının bile bu tamamlamayla teklediğini duydum.

O vals, o mühür hiçbiri bu an kadar derin ve bu an kadar sağlam olmamıştı. İşte şimdi başlıyordu her şey. İçimdeki eksikliği tamamlayacak şey ondaydı, içimdeki canavarın dizginleri onun sesinde daha sağlamdı... Yutkundum. Boğazımdan bir sıcaklık yüzüme doğru yürüyordu ve içimdeki canavar inleyerek büzüşüyor, pençelerini kalbime saplıyordu...

“Sen.,” dedi şok içinde. “Nereden biliyorsun?”

Oturduğum yerden güçlkle doğruldum. Ruhum, ağırlaşan bedenimin içinde havada süzülüyor gibiydi.

Gücüyle dünyayı titreten o canavarın bacakları titriyor; yer altında kayıyor, gök ondan uzaklaşıyordu.

Sıkışmış ciğerlerime karanlık şatomdaki soğuk havayı güçlkle çektim...

Sesimi ise uzunca bir süre bulamadım.

Bulduğumda ise saplı pençelerin sığı boğazımdan çıkan ses acınasıydı...

“Kâbuslarınızdan...”

TAPINAK

Bir vals dönüyor zihnimde,
Korkular ve cesaret arasında...

Gloria

Kâbuslarımdan... Benim kâbuslarımı nereden bilebilirdi? Eğer o kâbusları aramızdaki bu lanet bağıllık yüzünden görüyorsam, annemin ninnisi nasıl olur da bir canavarın ağzından zikredilirdi... Daha ben ona kafamda çakmaya başlayan bu sarsıcı soruları sormadan gitmiş, beni meraka boğan bilinmezliklerle yalnız bırakmıştı.

Ona kalbimi vermemi beklemiyordu ama bunun için üzgün ve umutsuz gibiydi de... Onunla her karşılaşmamın sonucu karmaşıklıktan başka bir şey olmuyordu. Bu üçüncüydü ve sonunda yine ben zihnimi tırmalayan o sorularla boğuşuyordum. Hayır, merak içinde burada oturmayacaktım; bu odada benden beklendiği gibi aciz ve çaresizce vaktimin gelmesini beklemeyecektim. Kapıyı sertçe açıp çıktım ve karanlık koridora attım kendimi. O kadar karanlıktı ki bir süre olduğum yerde kalakaldım, gözlerimin alışması normalden uzun sürdü ama sonunda yüksek ve uzun duvarların parlak yüzeylerini seçmeye başarabilmişim.

İçimdeki öfkeye tutunup koridorda koşar adım ilerliyordum. Geniş ve yüksek duvarları kesen metalik eski işlemeli kapılar bir bir ardımda kalırken, koridor kendisine açılan başka koridorlarla genişlemeye başlamıştı. Diğer koridorların bazılarında devasa camlar vardı ve o camlardan dolan gri ışık, oniks taşı misali parıldayan siyah duvarlara çarpıp dağılmaya başladığında koridorun sonuna gelmiştim. Devasa bir sütunun ardından yükselen geniş bir merdiven vardı. Tüm şato sessizliğe gömülmüştü, ne ikizlerden birini ne de bir başkasını görememiştim. Büyük bir terk edilmişlik vardı, rahatsız edici bir sessizlik...

Başımı merdivenlerden yukarı doğru kaldırdım, yine başka boyutta daha derin sessizlikle karanlıktan başka bir şey yoktu. Derin bir nefes alıp merdivenleri tırmanmaya başlarken, ellerimle bir aynanın yüzeyine sahip pürüzsüz duvara tutunuyordum. Eğer ayağım kayar da düşersem tutunacak ufacık bir çıkıntı bile yoktu.

Merdiveni ne kadar tırmandım bilmiyordum ama nefes nefeseydim ve üst bacaklarım yanmaya başlamıştı. Nihayet başka ışık huzmelerinin doldurduğu o boşluğun az ileride yansıdığını görünce ciğerlerime son bir kere daha derin bir nefes çektim ve kalan son basamakları da tırmandım. İki yana açılan koridor geride bıraktıklarım kadar karanlık değildi ama tam önümde yükselen çift kanatlı devasa kapı zaten güçlkle almakta olduğum nefesimi kesti. Sarmaşıklar sanki görünmeyen bir topraktan yükselip kapının üzerindeki mızrağımsı direklere sarılarak tırmanıyordu. Canlı değil, metalimsiydi ama buna rağmen birden ayaklanıp sert ve haşın dallarını uzuvlarıma saracak başka bir canavar gibi gözüküyordu. Tam vazgeçip arkama dönecek o azimle çıktığım merdivenleri koşarak inecektim ki kapı sanki bir tüymüşçesine geriye doğru esip ardına kadar açıldı. Ne yapacağımı bilemez hâlde etrafıma bakındım. Kimse yoktu, ne önümde süzülen uzun yol boyunca ne de arkamda. Burada başka bir bilinmezliğin içinde yapayalnızdım ve bu yalnızlık bedenimi titretiyordu. Sanki evrendeki tüm ışığı çalıp içinde saklıyormuşçasına ışıldayan salona doğru ağır bir adım attım.

Şimdiye kadar gördüğüm en büyük camlar, salonda karşılıklı

yer alıyorlardı. Bir platform, önümdeki uzun yolun ardında sanki orada değilmişçesine zeminle aynı renkte yukarı doğru süzülüyordu. Aklıma Elmas Sarayı'ndaki balo salonu geldi, o salonun neredeyse beş misli kadar büyüktü. Tavan ise o kadar uçsuz bucaksızdı ki devlerin rahatça dans edeceği kadar yüksek olduğunu düşündüm. Hiçliğe düşmüş gibiydim, bir terk edilmişlik ile kayıp ruhların usul ve sessizce dans ettiği bir pistin ortasında gibiydim. Görünürde hiç kimse olmasa da milyonlarca gözün ağırlığı bedenimi eziyordu ama ayaklarım mantığımı dinleyip geri gitmiyor, o işitmediğim sessiz emre itaat ederek platforma yürümeye devam ediyordu. Platformu çıktım ve ağırca ortasına ilerledim.

Aşağı doğru inen bir boşlukla olduğum yere çakıldım.

Aklım, mantığım, düşünme yetim... Hepsi beni bir bir terk etti. Gördüğüm şey, önümde süzülen o şey, korkunç derecede güzeldi. Camdan bir tabutun içinde uyuyordu ve gözleri kapalı olmasına rağmen görüyor, hareketsiz olmasına rağmen hissediyor gibiydi. Ne ilahi bir dokunuştı böyle; hem hayran olunası hem de o hayranlık uğrunda can verilesi kadar büyüleyici...

Pürüzsüz bir ten, bir kalemle çizilmiş gibi duran kaşları, sadece biçimli dudaklarını açıkta bırakan sakalları ve uzun siyah kirpikleri ile bir tabloydu. Bembeyaz bir postun üzerinde uzun ve iri bedeniyile yüzünde hiçbir ifadeye yer vermeden öylece yatıyordu. Şatonun duvarları kadar parlak ve karanlık saçları, arkasındaki beyaz posta doğru dökülüyordu. Altın sarısı zambakların işlendiği bordo pelesinin omuzlarında boynunu saran kuzgun kürkü, geniş omuzlarını daha da heybetlendirirken önünde bağlı ellerinin altında dizlerine kadar inen kalın ve keskin bir kılıcı tutuyordu. Yüz değil bin yıllar öncesinden kalma bilmediğim ama gördüğüm en güzel renkten gömleği, pantolonu ve saçları gibi parlak siyah çizimleri bir insandan çok daha heybetli olan bedenini sarıyordu.

Ürkütücü bir beden ve nefes kesen güzelliğiyle gözlerimi üzerinden çekmemi engellerken çok yakından gelen o sesle neredeyse yere, platforma gömülü cam tabutun üzerine kapaklanacaktım ki görünmeyen bir el beni sarıp düşmeme engel oldu. Görünürde bana

dokunan bir el yoktu lakin görünmez bir hava akımı beni ayakta tutup dengemi bulmamı sağladı.

“Çok güzel, değil mi?”

Ses tanıdıktı. Yeni edindiğim bir dost; gizemli, vakur, teskin edici... Ama sesi o hislerden çok uzaktı.

Düzenli ziyaretçimin yüzünde ilk defa gördüğüm derin bir ısırtı vardı. Gözleri tabutun altındaki adamda gezerken o mermer cildinin kızardığına şahit olmak, yanlış hissettiriyordu.

Sorusunun taşıdığı gurur, yüzündeki acıyı desteklese de o acı elle tutulur, dokunduğu teni kemiklerine kadar yakacak denli de ateşliydi. En çok da böylesine bir bedende böylesine bir acı tuhaftı, aykırıydı; olmaması gereken bir eşya hiç olmaması gereken bir yerdeymiş gibi...

Büyük bir canilik, masumiyeti hunharca katletmiş de, dünyanın sonu gelmiş gibi...

Tanrı'yı kandırıp şeytanlar ortaklık yapılmış gibi...

Kaçıp gitme dürtüm öyle yoğundu ki dikkatim parçalanıyordu. Yine de bilincimin derinliklerinde buradan gidemeyeceğimi, izin verilmeyeceğini de biliyordum. Bir amaç uğruna karanlığa hapsedilmişken görevimi tamamlamadan gidemeyecektim.

Belki de burada ölecek ve bir daha o iç huzuru bulduğum doğanın binbir renkle bezeli güzelliğini göremeyecektim.

Kasvet yüklü duygular kalbimi sıkıyordu. Büyülü bir mumyanın tepesinde, geçmeyen yasıyla zamanda asılı kalmış bu kadınla ne yapıyordum?

Burada olmamalı ve o tabutun içindeki adamı görmemeliydim.

Ama bir şey beni buraya çağırmıştı. Bir fısıltı yersiz bir şekilde kulaklarıma esiyor, taş duvarların arasında sıkışan ruhların elleri sırtımda geziyordu.

Beni uzuvlarımdan yakalayıp buraya sürüklemişlerdi; ona...

“Kim o?” diye sordum kekeleyerek. Nefes alışverişim kontrolden çok önce çıkmıştı, boğazımdaki kuruma canımı yakmaya başladı.

Yanımda duran kadının hislerinin ürperten yoğunluğu içinde durduğumuz salonu dolduruyordu.

“O, benim eşim,” dedi gururla kadın. Tabutun altında uyuyan adam ona bir şeyler söylemişçesine gözlerini kısıp gülümsediğinde içimde tırmanan korku ile titredim.

Gözlerini ağırca bana kaldırdığında, dudaklarındaki o karanlık gülümseme bir karabasanın cismine bürünüp boğazımı sıkmaya başladı. Hızlanmış soluklarım birden bıçak gibi kesildi.

Bir şey, bir his...

Beni buraya getiren, sessiz bir çağrı olup uzuvlarıma sarılan, dehşetin şarkısı olup kulaklarımda çınlayan, yok oluşu varoluşa bağlayan bir döngü bedenimin etrafında akıp beni çağırırdı.

Zihnimle kalbimin arasında yaşamsal bir tel titredi. O titreme yankılandı; gizli ve kadim bir gerçeklik, etrafı sisli düşüncelerimde hayat buldu.

Ben, bir anahtardım. Kanım, Tanrı'ya başkaldıran iblisle ortaklık kurmuştu. Ben, kötülüğün başlangıcıydım. Ben, o kötülüğün sonunu getirebilecek umuttum. Yine ben, geçmişte olan o kötülükten çok daha beterini başlatabilecek tek gerçektim.

Bunu tenimde, ruhumda, saçlarımda, harelerimde, tüm varlığımda hissediyordum.

Çelişki.

İyi ve kötü.

Aşk ve nefret.

Canavar ve leydi.

Güzel ve çirkin.

Sıcak ve soğuk.

Ölüm ve yaşam.

Bir vals dönüyordu zihnimde; ayaklarımızın altında kanların aktığı salon, tepesinde o kanların boyadığı Ay...

Sertçe yutkundum, bacaklarım titrerken parmak uçlarımdaki kan donmuştu. Gözlerimi aşağı indirirken zaman, evrenlerden

çekilmişti. Gördüğüm şey, bilincimi dipsiz karanlığa çekip bedenimde akmakta olan tüm o kanı durdurdu.

Tabuttaki o adam, derin koyu siyah gözleriyle gülümseyerek sisli gökyüzünün rengini taşıyan harelerime bakıyordu.

A. Damon

Çılgılığını hissettiğim bu mühür sayesinde kanının akışının hızını bile milyon kat mesafeye rağmen biliyordum. Şatomdan çok uzaktaydım. Süratle döndüm, o kadar hızlı döndüm ki kanatlarım Arafın altında süzülen bulutları bile birbirine kattı. Yeryüzüne akşam çökerken Icarus'u görmem gerektiğini düşünüyordum ama şimdi ne için şatodan ayrıldığımı yeni yeni hatırlamaya başladım. O çılgılığı, kanının damarlarında donması, içinde büyüyüp zihnini yakan alevli korkuyu duyduğum an; insan parmaklarımda soğuk bir acı, sol parmağımdan elime oradan da koluma ve en sonunda buzdan bir hançer olup kalbime saplandı. Mühür yüzünden duyduğum bu acının sebebini şimdi anlıyordum.

Dönüp onu tapınakta baygın bulduğumda Cadı da başındaydı. Ona bakmadan leydiyi kucakladım ve sanki bir canavara değil de kurtarıcısına sığınır gibi başını göğsüme gömüp kollarını boynuma doladığında gözleri kapalı ve titriyordu. İçime dolup bedenimden çıkan o bir sürü duyguyu tarif etmem mümkün değildi. Sadece bir anlığına şatodan ayrılmıştım ve döndüğümde onu bulduğum vaziyet yüzünden öfkeden kuduruyordum. İyi ve hayatta olduğu için rahat bir nefes alsam da kalbinin bedenine yaptığı sert vuruşlar, sırtıma zaman zaman zaman saplanan oklardan daha fazla acı veriyordu. Bilincinin dışındayken bana duyduğu o güveni hissetmekse içimdeki cılız umut ışığını canlandırıp devleştiriyordu.

O tuhaf kargaşa içinde onu hızla odasına geri getirip yatağına yatırdım. Cadı bana odasından çıkmadan, yani onu bakışlarımla kovmadan önce leydinin tapınağa gittiğini ve Koruyucu'nun ölü bedenini gördüğünü söyledi. Ona şüphe içeren gözlerle baktığımda ise omuzlarını silkip o soğuk gülümsemesini takınarak leydinin odasın-

dan çıktı, yardımcısı Moli ise kapının önünde endişeyle bekliyordu. Avcumu alnına bastırıp gözlerimi kapattım. Soğuk soğuk terleyen bedeninden nemlenen elimi saçlarına götürüp onları okşamamak için kendimle derin ve görünmez bir mücadeleye girmiştım. Hafızasını silmek istemiyordum, bunu hiçbir zaman istememiştım çünkü eğer bunu yaparsam o valsı yaptığımız gecenin öncesine kadar geri gidecek anılarını almak haince geliyordu. Acı dolu olup benden bütünüyle nefret etmesine sebep olsa da... O yüzden korkusunu aldım, kalbini ehlileştirdim ve kanının normal akışında damarlarında dolmasını sağladım.

Gözlerimi açtığımda beti benzi atmış teninin sağlıklı bir pembeliğe dönmesini elimi alnından çekmeden izledim. O an gözlerime kendi elim takıldı. Sol elimin dördüncü parmağı, tırnak ucundan parmak boyunca saydam gümüşü parlak bir sicimden ipten görüntüyle dalgalanıyordu. Elimini ağırca çekip gözlerime kaldırdım. Avuç içimdeki çizgiler de aynı şekilde parlayarak birbiriyle bağlantılı bir kristal damar gibi birbirine bağlanıp bileğimin içindeki mavi kalın damara ulaşıyordu. Elimini yumruk yapıp açtım, tuhaf bir his veriyordu. Görünürde bir ip ya da bağ yoktu ama sanki uzvumun içinde tatlı bir karıncalanma yaratıyordu. Rahatsızlık vermiyordu. Rahatsızlık veren, dikkatli bakmasam göremeyeceğim o görüntünün verdiği hoşnutluktu. Aynı hisleri duyuyor olmasını arzu ederek zarif bedenini örten beyaz örtünün üzerindeki ellerinden sol taraftakine baktığımda aynı görüntünün leydinin de sol parmağına dolandığını gördüm. Farkına çok sonra varacağım bir tebessüm dudaklarımda belirirken, düşüncelerime bile yerleştirmekten korktuğum o sözler bir şelalenin ardındaki mağaradan derin sesiyle çağılayan suya karışıyordu. İçten içe bu mührü minnettar kalıyordum. Yüzyıllardır yaşıyor olmama rağmen ilk defa heyecan duyuyordum ve aslında yine içten içe biliyordum ki yaşamak buydu; heyecan duymak, endişe etmek, korkmak...

Onun için korkmuştım. Bu şatoda kimsenin onun kılına zarar verecek cesareti olamazdı ve üstelik kimsenin ona zarar vermek isteyeceğini ise asla düşünmüyordum çünkü herkes biliyordu ki bu lanetin kırılması için ona ihtiyacımız vardı. O sırada

Cadı'nın olanları anlatırkenki ifadesi yeniden zihnimde canlandı. Soğuk gülüşü, gözlerinin ardındaki dehlizlerde parıldayan sinsi bir eğlence... Anlaşmıştık, onu bulduğumda Kanlı Ay'da yapılacak son valse engel olmayacak ve yoluma çıkmayacaktı. Yine de kendi oğlunu ve halkını lanetleyen bir cadının verdiği söze güvenmek bunca zaman sonra yanlış geliyordu. Yanlış gelmesinin sebebi, önümde kafasının içindeki kâbustan ruhunu çıkarıp tatlı bir rüya-ya gönderen kızdı. Koruyucu'nun ölü bedenini birden görmüş olsa bile bilincini kaybedecek kadar korkacak ne görmüştü? O gece prens ile bahçede beni tepelerinde gördüğünde bile bayılmamış-ken, onu bu denli ürküten şeyin Koruyucu'nun ölü olan bedeni de-ğil de Cadı olduğunu düşünmeye başlamıştım ki leydi, yatağında hafifçe kıpırdanıp, yastığındaki başını çevirip yüzünü bana doğru döndü. Hâlâ uyuyordu ama ona sormak istediklerim vardı. Uyan-dığında ise bir canavar göreceğini bildiğimden, çaresizlik içinde odadan çıkmadan önce yüzüne baktım. Ne kadar uzun uzadıya ona baksam da asla yetmeyecek gibi geliyordu, sanki bu odadan çıktıktan sonra o yüz bir hayal olacaktı. Gözlerimi kapatıp sıkın-tıyla iç çektim ve o yabancı hisleri başımı sertçe sallayarak savuş-turmaya çalıştım.

Lanet olası mühür...

Tapınağa kadar kendime, mühre, lanete, Cadı'ya küfürler yağ-dırarak yürüdüm. Antoni cezalı olmasa ne iyi olurdu, şu an onun gerçeği dikkate almayan alaycılığına ihtiyacım vardı. Sanırım artık onu bırakmalıydım... Tapınağın kapısı sert bir rüzgâr yiyip ardına kadar açıldığında Cadı ağırca bedenini bana doğru çevirdi. Gözlerini kısmış, memnuniyetsiz bir dudak kıvrımayla gardını alıyordu.

“Bana derhâl burada ne olduğunu anlat!” diye kükrediğimde ar-dımda bıraktığım kapıda Rayne belirdi ama iki ateşin çarpışmasına müdahale edecek kadar aptal değildi.

Ben yükselen platforma iri ve sert adımlarım salonda yankıla-

narak ilerlerken, Cadı önündeki yüksekliğe gömülü tabutun içindeki ölü adama bakarak hayranlıkla tebessüm etti.

“Onun büyüleyici görüntüsü leydini korkutmuş olmalı,” dedi ve sonra bana doğru başını kaldırırken yüzündeki hayranlığın yerini düşmanını görmüş bir askerin temkinli hâli aldı.

Ona meydan okurcasına alaylı bir kahkaha attım. Ben ona yaklaştıkça sanki ardındaki ölü bedeni korumak istercesine platformdan inip tam karşımda durduğunda oldukça yakındık ve öfkemin harladığı sıcaklığımın onun soğuk bedenine çarpmasıyla şaşkınlığa uğradığını saklamayı başardığına inanmasına rağmen görebiliyordum. Ne de olsa boynuz kulağı geçer...

“Neden sana inanmıyorum?” dedim gözlerimi karanlığın çağırdığı gözlerine dikerek.

“Sana yüzyıllardır bir kere bile yalan söylememiş olduğum için belki de...” Haklıydı, her şeyi can sıkı bir dürüstlikle anlatmıyor muydu? Ama cümlesindeki o açığı yakaladığımda gözlerimdeki o sinsî ifadeyle irkildi, bu bakışı ondan aldığıma emindim ve onunkinden daha ürkütücü olduğunu şu an ifadesinde görebiliyordum.

“Belki de yalan söylememek için her şeyi söylemiyorsun.” Üzerine doğru bir adım atınca geriye doğru aynı hızda bir adım attı. Saçma bir şekilde ardındaki ölü beden için korkuyordu. Beni bile eşinin ölü bedeni için bir tehdit olarak görmesi artık saplantısının ne denli zirvelerde olduğunu kanıtıydı.

“Ne bilmek istiyorsan söyledim,” dedi boynunu dikerek. İfade mi koruyarak başımı yana eğdim.

“Söylemediğini ikimiz de biliyoruz.” Bir adım daha attım ve arkasında yükselen platformun ilk basamağını geriye doğru çıktı.

“Ne bilmek istiyorsun?” Bir adım daha ileri ve Cadı bir adım daha geri...

“Leydi burada ne yaşadı?” Bir adım daha...

“Onu gördü.” Bir basamak daha...

Bir adım daha attım. “Başka?” Ve o da bir basamak daha çıktı.

Yüksekte olan o olmasına rağmen benden aşağıda kalan boyu sanki bana yetişebilecekmiş gibi dimdik duruyordu.

“Ve kim olduğunu sordu...” Bir basamak daha çıkarken kendi sorusunu yanıtladı.

“Eşim olduğunu söyledim,” dedi gururla göğsünü dışarı çıkararak.

Şimdi ikimiz de platformun en tepesindeydik ve camdan kapağı olan gömme mezar hemen Cadi’nın ardındaydı.

“Anlaşmamıza uymazsan, bir şekilde isteyerek veya istemeyerek ona zarar vermeye kalkarsan...” Ardındaki gömme mezarı çenemle işaret ederek, “Ölüsünü bile bir daha göremezsin,” dediğim anda tüm Arafı titreten o çığlığı koyuverdi... Şu an sesinin yeryüzüne bile yağmur getirmeyen bir yıldırımın gök gürültüsü olarak yankılandığına emindim. Tok değil kulak kanatacak kadar tiz bir çığlıktı. Rayne elleleriyle kulaklarını kapatmış yere çökmüştü ve şato ile ardında yaşayan herkesin onun gibi kulaklarını kapatıp yerlere çöktüğünden emindim. İfadesiz yüzümü bozmadım, çığlığı beni etkilemiyordu; beni etkileyen, gözlerinde korku ile karışık olan öfkesinin o mermerden oyma suratında acıya dönüşmesiydi.

Eğer şimdi geri çekilirsem o, üzerimdekini üstünlüğünü yeniden sağlamak için başka bir atak yapmaktan çekinmeyecekti. Bilmesi gerekiyordu ki benim yoldaşlarım ve halkım korkmalarına rağmen onları lanetleyen bir cadiya itaat etmezdi. Üzerimdeki üstünlüğünü güçlerime tam anlamıyla hâkim olamasam bile çok önce kaybetmişti ve bunu artık kabul etmeliydi. Mühürlenmiş olmam ve leydinin şatodaki varlığı beni güçsüzleştirmiyordu. Aksine bilmesi gerekiyordu ki onu korumak için kendisi gibi bir caninin bile hayal edemeyeceği her türlü vahşeti gözüm kırpmadan yaratırdım.

Onun çığlığını ve tüm çığlıkları unutturacak kadar kükredim. Tüm şato sis altında kaldı...

Ve işte şimdi karşısında kendi sesiyle yarattığı o canavar vardı.

Onu öldüremeyeceğimi bildiği için öylece dikilmeye devam etse de cildinin altında kabaran kalın damarları ve derinleşen nefes alış-verişleri kendisini ele veriyordu. Lanetin tamamen ortadan kalkma-

sını bir tek o sağlayabilirdi ama oğluna bile olsa onu yıkacak zaafi asla hissettirmemeliydi.

Tekrar kükredim ve pençemi kaldırıp cam tabutun üzerine kaldırdım. Düştüğü dehşeti görüyordum. Bedenini pençemin önüne atıp dizlerinin üzerine çöktüğümde sarı parlak harelerimi onun koyu ve titreyen gözlerine diktim.

“Son valse kadar onu bir daha görmeyeceğim,” dedi, tırnaklarını avuçlarının altındaki mermer zeminde gacırdatarak. O kendinden emin sesinden, leydinin odasındaki soğuk gülüşünden ve biraz evvel savurduğu o tehditkâr bakışlarından eser yoktu.

ELMAS SARAYI

Victoria

Günler, görkemi göz dolduran Elmas Sarayı’nın duvarlarının dışında akışkan ve olağan bir düzende akarken saray içinde o yaşanmış büyük kaosun artçı sarsıntıları devam ediyordu. Saray baş hizmetkârlarından Liam’ın cesedi iki gece önce gölün yanında parçalanmış bir hâlde bulunmuştu ve Gloria’nın hususi yardımcısı kayıptı. Saray keşişlerinin söylediklerine göre Liam’ın cesedini görenler zavallı adamın iri birkaç köpeğin zalim saldırısına uğramışçasına parçalandığını, hatta birkaç uzvunun eksik olduğunu anlatıyorlardı. Anlatılanlara güven olmazdı, saray içinde herkes bir şeyleri abartmayı severdi. Üstelik bırakın saray arazisi içinde böyle hayvanların başıboş gezdiğini, yakınlardaki kasabalarda dahi bu tür azgın hayvanların olduğuna kimse inanmıyordu. Bu da akıllara tek bir ihtimal getiriyordu, Leydi Gloria’yı kaçıran yaratıklar Liam’ı da infaz etmişlerdi. Burada merak uyandıransa bir baş hizmetkâr ile ne işleri olduğuydu...

Kafalarda beliren yeni soru işaretleri ile devrilen zaman içinde beni asıl şaşırtan Wizard Lordlarının beklenenin dışındaki sakin ve sessiz tutumlarıydı. Elbette Gayl’in kendini suçlamayı bırakmış

olması beni bu konudaki sorularım üzerine gitmemi engelliyor olsa da Victor dahi bir ejderha gibi burnundan solurken onların sükûnete bürünmeleri gittikçe ilgi çekici bir hâl alıyordu.

Gayl her gece sarayda el ayak çekildikten sonra odamdaydı ve ben gün bir an önce geceye, onla olduğum zamana dönsün diye vaktin çetelesini tutar olmuştum. Onunlayken, ne yaklaşmakta olan bir başka kaosun verdiği tedirginlik vardı ne de gün içinde kulağıma üflenilen dedikoduların uyandırdığı soru işaretlerinin...

Dairemin balkonundan, önümde Ay'sız ve yıldızsız gecenin zifirî karanlığı altında süzülen arazinin ıssızlığını dinlerken, soğuyan havanın açıkta kalan tenimi okşamasına izin veriyordum. Artık o çok iyi tanıdığım ayak seslerini işittiğimde dudaklarım istemsizce kıvrıldı ama manzarayı izlemeye devam ettim. Ağır ve sakın adımlarını yanıma sürüdü, ellerini belime dolayıp sırtımı sıcaklığını henüz yaklaşıırken hissetmeye başladığım göğsüne yaslariken dudaklarını omuzlarımdan boynuma doğru sürttü ve bedenim o ilk günkü heyecandan daha yoğun bir heyecanla ısınmaya başladığında titrek bir nefesi soğuk geceye doğru verdim. Başımı arkaya doğru attığımda boynum bir ceylanın hayat damarlarını bir aslanın keskin dişlerinin insafına sunmuşçasına ortaya çıktı. Yoğun ve yakıcı öpücüklerini arzuyla bastırdı ve havasız kalmış ciğerlerini hasret kaldığı o nefesle doldururcasına kokumu soludu.

“Merhaba...” Arzusunun yansıdığı sesi dokunuşu kadar yakıcıydı. Gülümsedim ve aynı şekilde fısıldadım.

“Merhaba...”

“Sayenizde gün ışığından nefret eder oldum...” Derin bir nefes daha aldı ve o nefesi verdiğinde boynumdan akan sıcaklık kanıma karışıp vücudumu saran bütün damarların vızıldamasına neden oldu. “Gecelere ise âşık,” dediğinde, muzurca dudaklarımı içe kıvrıdım. “Gecelere...” Kıkırdadı ve belimi sıkıca kavrayıp beni kendisine çevirdiğinde grimsi mavi harelerinde kaynayan ateşle irkildim.

“Geceden gözlerinize...” Elini sırtıma uzatıp saçlarımı parmaklarına dolayıp hayran gözlerle baktı. “Yine gece kadar yoğun saçlarınıza...” Dudaklarıma eğildi, kalbim boğazımdan gümbür-

derken ona duyduğum açlıkla yutkundum. Ilık nefesini, nefesime karıştırıp fısıldadı. “Geceleri tadabildiğim, hayat bulduğum bu nefese...” Biraz daha eğildi ve dudakları dudaklarımın üzerindeyken yeniden mırıldandı. “Her şeyinize tüm zamanlarda, gece ve gündüzde âşığım ekselansları ve bu durdurulamayan bir çığ gibi büyümekte.” Eridim, yok oldum, yeniden daha kuvvetli doğdum. Aşk ruhumu çepeçevre sarıp devleşiyor ve içinde olduğu bedene dar geliyordu.

Gayl’ın sözleriyle parmaklarımın ucunda yükseldim, o an aynı hızla dudaklarımı dudaklarına kabul ettiğinde derin bir öpüşmeyi başlatmış oldum. Ellerimi saçlarına dolamamla beni öyle akıcı bir hamleyle kucakladı ki ayaklarım ne ara yerden kesilmiş, ne ara yatağa gelmiştik anlayamadım. Dudaklarını dudaklarımdan bir an çekmiyor, dilini boğazımın derinliklerine ilerletirken o nazik, vakur lord yerini en ilkel duygularıyla bezeli canavara bırakıyordu. O canavarın bu prensesi ürkütmesi gerekirdi ama tam aksi Gayl’a duyduğum o arsız açlığı gidermem için teşvik ediyor, Gayl ile kuşanıp aynı kuvvetle onu kuşatmam için tırnaklarını arzularıma geçiriyordu. O canavarı dinledim...

“Kral ile konuşacağım. Babam, Gloria’nın sağlıklı olduğuna adı kadar emin, buna beni de ikna etmeyi başardı.” Derin bir iç çekti ve şekilli sert göğsü yükselip inerken kalp atışları yüzüme daha hızlı dokunmaya başladı. “Böyle gizli saklı devam etmek zorunda değiliz. Sadece geceleri değil günün, yılın, mevsimlerin her anını birlikte geçirmeliyiz,” diye fısıldadı Gayl. Onun bedenine karışmış bedenim rahatsızca kıpırdanınca göğsüne dayalı yüzümü, çenemden kavrayıp yüzüne kaldırdı. Şüpheyle kısılmış gözlerinin altında tereddütlü bir gülümsemeyle sordu. “Benimle hâlâ evlenmek istiyorsunuz, değil mi ekselansları?” Gözlerimi alayla devirip dudaklarımı büzdüm, fikrimin değiştiği konusunda şüpheye düştüğüne inanamasam da yüzündeki ifade saçma bir şekilde beni eğlendiriyordu.

“Bilmem, belki de...” Ciddi görünmeye çalışsam da pek becerebildiğim söylenemezdi. “Böyle devam edebiliriz,” diye ekledim ellerimi Gayl’ın sert kaslarının arasında gezdirerek. Lordumun bir kaşı sertçe havalandı, grimsi mavi hareleri sinsice parladı. “Aklınızda başka bir eş adayı mı var?” Gözlerinden kendi sorusuna inanmadığını okusam da sesindeki sıkıntı seçilebiliyordu. Çenesi kasılırken, vücudumu biraz doğrultup onu daha net görebilmek istedim ama sert tutuşuyla bedenlerimizin ayrılmasına izin vermedi. Gülümsedim, ne kadar sertleşebileceğini merak ediyordum.

“Saray hâlâ bir sürü bekâr lord ile dolu lordum,” dediğim an beni altına çekti, dudaklarımdan kaçan küçük bir çılgılığı dudaklarını bastırarak engelledi. Bedenimi kaslı uzuvlarıyla kafeslediğinde kaçacak bir yer yoktu, zaten kaçmak değil bir ömür onunla burada bu şekilde kalmayı hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyordum. Eliyle kavradığı yüzümü parmaklarıyla okşarken, öpüşü öyle nahifti ki bana o balkondaki ilk öpüşmemizi hatırlattı. Evlilik teklifini yaptığı o geceyi... Yavaşça dudaklarını çektiğinde içimi kaplayan hüznü yutkunarak ve ona daha sıkı sarılarak gidermeye çalıştım.

Bakışları sakinleşmişti. “Bana katliam çıkarttırmayın,” dediğinde kıkırdadım.

“Genelde size çıkarttırmak istediğim başka şeyler oluyor lordum,” diye cüretkârca itiraf ettiğimde o da kıkırdadı.

“Öyle ise şu eş kabul etme törenini de yapalım, böylece bana mütemadiyen çıkarttırma yaptırabilirsiniz.” Parmaklarımı sırtından karanlıkta bile parıldayan saçlarına çıkardım.

“Yani amacınız tamamen bana hizmet etmek.” Bir lord gibi gülümsedi, kendinden emin bir önder ve işini bilen bir politikacı gibi.

“Size hizmet, kraliyete hizmet prensesim ve ben kraliyetine sadık bir lordum.” Gözlerimi devirdim.

“Sadece bana hizmet etmelisiniz lordum, ben paylaşımcı biri değilim.”

“Hım...” Dudaklarıma tatlı meyvelerle dolu bir meyve tabağına bakar gibi bakıyordu. Onun için deliriyor olabilirdim ama hoş olma-yan söylentiler deliliğime mâni oluyordu. Sıkıntıyla iç çektim.

“Henüz Gloria’yı bulamamışken bu tören bir sürü tatsız dedikoduya sebep olur lordum.”

“Mesela?” diye sordu o dedikoduları zerrece önemsemediğini ifade eden bir üslupla.

“Evlenmeden hamile kaldığım için acele ettiğimizi düşünürler,” dediğim an gözleri parladı.

“Bu mümkün ama,” dediğinde koluna vurdum.

“Ciddi olur musun lütfen, babanın son olaydan sonra lordlar kamarasında konumunu korumak için seni acele ettirdiği de konuşulacak başka bir dedikodu.”

“Bu da yapılmayan bir dedikodu değil,” diye kaşlarını kaldırdı. Derin bir nefesi yeniden sıkıntıyla aldığımda yüzümü avcunun arasına alıp gözlerimi gözlerine kenetledi.

“Onlar durum ne olursa olsun konuşacaklar, eğer o söylentilere göre yaşamaya kalkarsak soytarıların iplerle oynatıldığı kuklalardan ne farkımız kalır?” Haklıydı ama atladığı şey, Kraliçe’nin asillerin ağzına söylenti verme konusunda ne denli hassas olduğuydu.

“Öyleyse bana izin verin, ben önce Kraliçe ile konuşayım.”

“Tedirgin gibisin.”

“Söz konusu Kraliçe olduğunda biraz tedirgin olmak gerekiyor,” diye tatsızca gülümsediğimde kaşları birbirine yaklaştı.

“Anlatıldığı kadar var yani?”

Meraklı sorusuna alay edercesine burun kıvırdım. “Söylentilere kulak asmayana da bakın.”

“Ekselansları, ne yalan söyleyeyim sizin de anneniz hakkında söylenenler gibi cadaloz olma ihtimalinizden ürkmedim değil.” Ağzım yarı açık şaşkınlıkla soluyordum ki gözlerim hınzırca parladı.

“Sizin yerinizde olsam bu kadar erken karar vermezdim, lordum.” Gayl, tehdidimi umursamadan dudaklarını boynuma gömerken ona biraz cadalozluk gösterme fikriyle kıpırdandım ve omzunu sertçe ısırıştım ki, zerrece irkilmeden kahkaha atarak tekrar yüzüme doğru doğruldu.

“Küçük bir kedi ısırđı sanki...”

Sabahın ilk ışıklarıyla hususi yardımcım Akel'i, Kraliçe'nin bugünkü ruhaniyetini öğrenmesi için görevlendirdim. Kötü değildi ama iyi de sayılmazdı. Neşe saçmıyordu, aslına bakarsanız neşe saçtığını hiç görmemiştim ama en azından hizmetkârlarını da azarlamıyordu. Vakit gün ortasına yaklaşırken, toplayabildiğim tüm cesareti toplayıp dün gece üzerime aldığım görevi yerine getirmek için işe koyuldum. Dairesinin önüne geldiğimde bir süre mermer kadar beyaz ve parlak altın sırmalı çift kanatlı kapıyla uzun uzun bakiştık, güç bela büründüğüm cesaret bedenimi usul usul terk ediyordu ki kapı birden açıldı. Kraliçe'nin baş hizmetkârı, oldukça yaş almış sarayda çalışan diğer tüm kadın hizmetkârlardan sorumlu olan yegâne kişiydi ve lanet olası bir duyu yeteneği vardı. Tüm dedikoduları bilir, duyar, istediğinin önünü keser, istediği söylentinin en ücra kasabalara kadar yayılmasını sağlayabilirdi. Kraliçe'den korktuğum kadar bu kadından da korkuyordum. Hatta şu an hissettiğim, bu kadından daha çok korktuğumdu. Kahretsin ki toplu iğne ucu kadar cesaretim bile kalmamıştı. Baş hizmetkâr Okia, o kırıksıklıkları ardındaki ürperten koyu gözlerini üzerime kenetleyip bedenimi bakışlarıyla soyarken nasıl dirayetli kalabilirdim ki?

“Ekselansları?” dedi başını hafifçe sırf usuller gereği eğerek. Bu kadın, kraliçesinden başka kimseye saygı duymazdı, Kral'a bile. Sadece usulleri yerine getiriyordu.

“Ekselansları Kraliçe müsaitler mi?” diye sorduğumda göğsüm gerginliğini ilan edercesine sertçe kalkıp gidiyordu. Sivri küçük burnunu kıvrıp uzun ince bedenini yana çekerek bana yolu gösterdiğinde, özenle toplamış beyaz saçlarına bakıyordum. Gözlerine bakmamak için olmayan kalçalarına bile bakardım...

Sarayın en gösterişli dairesine girerken ardımda kalan kendi baş yardımcımı Okia ile bıraktığım için kıza acımaya başlamıştım ki annemi devasa yarım daire balkonundaki rahat sandalyesinde,

o korkutucu donuk ifadesiyle çayını yudumlarken görmemle beraber kendim için endişelenmeye başladım. Kadınlar çiçeklerden hoşlanırdı, öyle mi? Kraliçe'nin odasında bırakın canlı bir çiçeği, ne perdelerinde ne de yastıklarında motifi bile yoktu. Derin bir nefes alarak omurgamı dikleştirip bacaklarımı kırarken eteğimi çekiştirdim. Orada olduğumu fark ettiği hâlde en ufak bir farkındalık sinyali vermemişti.

Sesimi elimden geldiğince kuvvetli çıkarmaya çalışarak, “Ekselansları,” diye annemi selamladım. Arkaya dökümlü bir topuz olarak toplanmış saçlarından düşen bukleler bile kıpırdamadığında, neredeyse, “Sizi gördüğüme sevindim!” diyerek arkamı dönüp kaçacaktım. Fincanını altlığına akışkan bir hareketle bırakırken, “Söyle bakalım ne zamandır Lord Gayl ile kırıştırıyorsun?” diye duygu bandırılmayan soğuk sesiyle mırıldandı. Yutkundum.

“Anlamadım, ekselansları...” Küçük bir kahkaha atarken bedenini bana çevirdi.

“Hadi ama Victoria, sevgili Wizard Lordu ile sabahlara kadar sohbet etmiyorsundur.” Bedenimi baştan aşağı özenle süzüp beğenmişçesine gülümsedi.

Ayak tırnaklarıma kadar kızarmıştım ve kalbim göğsümün altında titriyordu. O canavarların indiği gece daha az korktuğuma yemin edebilirdim.

“Yoksa hamile misin?” diye sorduğunda küçük bir çığlık attım.

“Hayır, dikkat ediyorum.” Evet, işte kendi ağzıyla kendini ele vermek diye buna denirdi. Kraliçe'nin bir kaşı havalandı ama ifadesinde öfke değil şaşkınlık vardı.

“Bir an önce kalsan iyi olur,” dediğinde gözlerim yuvalarından çıkacak kadar açıldı. Doğru duyup duymadığımdan emin olmak için sordum. “İyi mi olur?” Kekeleyişimi çok sonra fark etsem de umursamadım. Ne yani ben buraya kadar usulleri çiğnediğim için azarlanacağımdan korkarak gelmişim, şimdiyse neredeyse bunu yaptığım için tebrik mi ediliyordum? Kraliçe başını sallayarak onayladığında şaşkınlıktan ağzım yarı açıldı ve balkon saraydan ayrılıp kendi etrafında dönmeye başlandı.

“Wizard Lordlarını krallığa başka türlü nasıl bağlayabiliriz ki? Hepsinin kendi doğruları var ve körü körüne de bağlılar ama en büyük bağları ailelerine...” Takdir edercesine baktı, o ana kadar daha önce bana hiç bu şekilde bakmadığını fark ettim ve bu, içimde rahatsızlık veren bir burulmaya dönüştü. Yavaşça ayağa kalkıp ellerini önünde bağladı.

“Gloria ailemize katılana kadar Victoria, o adamları elimizde tutmamız için bize yardımcı olacaksın hayatım.” Şaşkınlığım, kırgınlığım gibi anbean büyüyordu.

Gayl ya da Gloria’nın en başından bu ana kadar politik düşünmediklerine adım kadar emindim ama kendi ailem beni en güçlü lordluklarını kontrol altında tutabilmek adına kullanıyorlardı. Bir eşya gibi; değersiz ve önemsiz bir eşya... Gözlerim buğulanmaya başlayınca küçük bir öksürükle boğazımı temizleyip gözyaşlarını gerisin geri savuşturdum. Benden ne bekliyorlardı bilmiyordum ve umurumda da değildi. Madem onlar beni kendi çıkarları doğrultusunda kullanmak istiyorlardı o zaman istediğim şey gerçekleşene kadar, onlarla iş birliği yapacağımı düşünebilirlerdi.

Ele el, kısasa kısas...

Boynumu dikleştirip boğazımı temizledim.

“Lord Gayl bir an önce eş kabul etme törenini gerçekleştirmek istiyor, Leydi Gloria döndükten sonra da büyük bir daveti kendi sarayında vermeyi planlıyor,” dediğimde Kraliçe tüm dişlerini gösterircesine gülümsedi.

“Senden istediğini aldığında lordun vazgececeğinden korkmuştum ama...” Dudaklarını hayranlıkla büzdü. “Aferin Victoria, öyleyse hazırlıklara derhâl başlayabiliriz.” Gülümsedim...

Bu daireye gelirken duyduğum korkuların hakkını verip beni ağız dolusu azarlasa bu kadar üzülmezdim. Gülümsedim ve reveransımı yenileyip doğruldum.

“Ekselansları, izninizle...”

Okia'nın yüzüne dahi bakmadan kendimi Kraliçe'nin dairesinin dışına güçlkle de olsa atabilmeyi başardığımda, neredeyse acıyla kasılan midem yüzünden sarayın ortasına kusmak üzereydim. Kendimi önemsiz bir paçavra gibi hissetmekten daha kötü bir şey varsa o da benden istenildiği gibi, değersiz bir eşya olduğumu kabul edip ona göre davranmamdı. Gayl'ı onsuz yaşayamayacak kadar çok seviyordum ve eğer onunla birlikteliğim bundan geçiyorsa gururumu kendi aileme karşı hiçe sayarak da olsa o paçavra olmayı kabul edebilirdim. Yine de içimde büyüyerek dipsiz bir oyuk hâline gelen o kırıklığı görmezden gelemiyordum. Düşüncelerimi Gayl ile rahibin önünde edeceğimiz yemine odaklamaya çalışıyor, üzerime pis bir koku misali sinen o kırıcı cümlelerin harabiyetini umursamamaya çalışıyordum. İçinden çıkamadığım bir duygu ile ne zaman karşılaşsam, düşünmeyecek duruma gelene kadar yorulmayı seçerdim. Orada burada koşturacak yaşı geçmiştım, en iyisi gözlerden irak olmaktı. Bahçeye çıkıp gün akşamın çağrısı kızılığa boyanana, Kraliçe'nin sözleri kulaklarımda bir uğultuya dönüşene kadar yürüdüm. Öyle dalmıştım ki ardımdaki yardımcımı unutmuştım. Arkamı döndüğümde bitap düşmüş bacaklarının üzerinde sendeleyerek güçlkle durdu. Usuller gereği beni bulmayan gözleri saygı ile eğdiği başı yüzünden yerdeydi. Bir tek annemin yardımcısı Okia, bu akışın en tepesinde olduğu için o cüretkâr bakışlarını kraliyetin üzerinde rahatsızca gezdirebiliyordu ve lanet ihtiyarın gözlerini anımsayınca o unuttuğum ağrı, içimde yeniden kıvranmaya başladı.

İçimdeki kırılgınlığın kuşattığı hüznü sesimle hayıflandım. "Seni de..." Yutkundum. Nefesimi düzenlemeye çalışarak bir süre soluklandığımda yeniden konuşacak gücü bulabildim. "Kendimle sürükledim."

Zavallı kız da kendi nefesini düzene sokmaya çalışırken kesilen cümlelerinin utancıyla başını biraz daha eğdi.

"Hi... Hiç sorun de... Değil ek... Ekselansları." Yeni dinmeye

başlayan öfkemle, bilincim ağır ağır da olsa açılıyordu. Vakti ve konumumuzu kavramaya çalışırken kıza suçluluk dolu bakışlar atıyordum, her ne kadar o görmüyor olsa da kendimle perişan ettiğim bedeni yüzünden kötü hissetmekteydim. Gözüme az ilerideki büyük camlardan örülme sera ilişti. Keşişlerin hastalarına baktıkları, büyük bir kütüphanenin ve başka keşiş ile rahiplerin yetiştirildiği bina saraydan bağımsızmışçasına seranın ardında yükseliyordu. İki binayı birbirine bağlayan serada binlerce çeşit bitki, çiçek ve adını dahi bilmediğim tuhaf küçük ağaçlar vardı. İyi ve itaatkâr bir öğrencilik dönemim olmamıştı ve tüm çocukluğum o serada bana tahsis edilen öğretmenlerimden saklanarak geçmişti.

Yardımcımın ardına doğru ilerlerken, “Hadi gel, saraya seradan geçeriz,” dediğimde, sessizce başını salladı. En az onun kadar soluk soluğaydım ve bacaklarım yanıyordu. Beni algılarımdan soyutlayan o hisler ise eskisi kadar ehemmiyet arz etmiyor gibi gelmeye başlamıştı.

Seraya kadar daha sakın adımlarla yürüdük, o kadar yorulmuştuk ki konuşmaya bile mecalimiz kalmamıştı. Dışarı açılan arka kapılardan birinden girdiğimizde, boyumuzdan bir karış daha yüksek iri yapraklı bodur ağaçların arasından ilerlemeye çalışıyorduk. Kulağıma çalınan o tanıdık kişinin temkinli sesini işittiğimde istemsizce beliren saklanma duygusuyla başımı eğip ardımdaki yardımcıma parmağımla sessiz olup benim gibi eğilmesi için işaret ettim. Merakla açılmış gözleriyle başını hızla yere eğip isteğimi yerine getirdi. Yaprakları aralayıp sesin geldiği yöne baktım.

Victor arkası bize dönük olan bir keşişle konuşuyordu. Bedenin duruşu tehditkâr ve hükmeder şekildeydi; omuzları öne eğikti ve sesi... Sesi o kadar rahatsız ediciydi ki Victor haberi dahi olmadan, ilk defa beni bu denli ürkütmeyi başarmıştı.

“Çok vaktim yok,” diye dişlerinin arasından tısladığında, başımı istemsizce ileriye doğru uzatıp duyduklarımdan emin olmak istedim. Keşiş öyle derin bir fısıltıyla konuşuyordu ki söylediklerinin ancak bir kısmını işitebildim.

“...Verdikleri işimizi zorlaştırıyor, fark edilmemesi...” Yutkundu

ve etrafına bakındı, yüzünü yanından görebildiğimde irkildim. Baş Keşiş Igor'un çıraqlarından birisiydi.

“Bu seferki daha tesirli olacak.” Victor sinsice gülümsediğinde yerimden fırlayıp ne işler çevirdiğini sormak istedim ama iç sesim bana burada şahit olduklarımın başımızı belaya sokacağını haykırıyordu o yüzden fark edilmemek için biraz daha eğildim.

Victor elini binici güderi pantolonunun cebine atıp bir kese çıkardı. Etrafını kısıtış temkinli gözleri ile tarayıp, keseyi adamın ellerinin içine bıraktı.

“Bu, Kraliçe'den.” Rahatsızlık verici bir gülümsemeyle dudağını sağa kıvrıp sesini biraz daha kısarak, “Ben kral olduğumda çok daha fazlasını alacaksın ve aldığın sadece küçük elmaslar olmayacak,” dedi.

Keşiş dökümlü kaftanının içindeki gizli bölmelerden ince, uzun ve ağzı tıpalı bir cam çubuk çıkardı. İçinde parlak sarı minik kumlar var gibiydi. Victor adamın uzun parmaklarının arasından özenle aldığı tüpü ceketinin içine yerleştirip tekrar gülümsedi. Gözleri tehditkâr ve o kendine has ışıkla parıldarken keşişin kolunu sıvazlamaya başladı.

“Liam'ın cesedini gördün değil mi sevgili Salmar,” dedi içini çekerek. Parmaklarını demin keşişten aldığı o şeyin üzerinde tıptışlayıp adamın gözlerinin içine eğildi. Adam başıyla prensi onaylarken, keşişten yayılan o korkunun kasveti bana bile ulaşmıştı. Adamdan taşan yoğun korku, seranın o çiçeklerle dolu enfes kokusunu bıçak gibi kesip yerine dumanlı bir kasvet bırakmıştı.

“Umarım işe yarar ve sadakatin baki olur, aksi hâlde sonunun zavallı Liam gibi olmasını istemeyiz.”

Gayl

Prenses benden bu akşamüstüne kadar süre istemişti sözümde durup Kral ile konuşmak için akşamüstünü bekledim. Fazlası mümkün de değildi, Victoria olmadan bir anım geçsin istemiyordum artık. Onun

varlığını bilmek bile, kendimi gözle görülmeyen bir kalkan bürünmüş-
çesine kuvvetli hissettiriyordu. Bu aşktan çok daha öte bir duyguydu.
Bir bedeni beğenmek ona tapmak ayrı, onunla bir bütün olmak ayrıydı.
Birincisi anlık bir sarhoşlukken ikincisi sizi tüm varlığı ile tesiri altına
alan bir büyüydü... Ki yaklaşan bir kaosun ayak sesleri kulak tırmalar-
ken ve geleceğin müstakbel kralı prens bana hiç güven vermiyorken
prensesi bir an önce kendi himayeme almalıydım. Aynı tarafta olmami-
za rağmen Victor ile bir yerde ayrı düşme ihtimalinin varlığı yerini öyle
belli ediyordu ki prens kazanmak konusunda oldukça gözü karaydı.
Neredeyse yıllardır gizliden gizliye kuşandığı silahlar, üzerine alacağı
iktidarın devamlılığını garantilemek için üzerine fazlaca düşünülmüş
bir oluşumdu. Yine o oluşum bizim Gloria'yı o yaratığın ellerinden kur-
tarmak için ihtiyaç duyduğumuz bir yapılanmaydı ve tahminim o ki bi-
zim Victor ile karşı karşıya gelmemiz Gloria döndükten sonra olacaktı.
Muhtemel o ki nedense kız kardeşimin prens ile evlenmek istemeyece-
ğini hissediyordum, işte o zaman prensin reddedilmeyi kaldıramayaca-
ğındansa emindim.

Normal şartlarda evlilik töreni için usuller gereği müstakbel
prensi beklemek gerekirdi, Gloria'yı geri alacağımıza ne kadar emin
de olsak, nedense en başından beri evlilikleri, dar olduğu hâlde güç-
lkle giyilmeye çalışılan bir ceket gibiydi. Birbirlerine ait gibi duru-
yorlar ama yan yana koyduğunuzda bir zorlamanın verdiği düzensiz
bir görüntü oluşuyordu. Elbette bu fikrimi asla dillendirmedim, için-
de bulunduğumuz vaziyet yüzünden yaratabileceği tatsız durumlar
kaçınılmaz olurdu lakin Gorgi benim kadar düşünceli değildi. Bu
sabah Wizard Lordları olarak beraber yaptığımız kahvaltı esnasın-
da benim bu düşüncelerimi Lord Renly'ye ben evlilik töreni için
Kral ile konuşacağımı dile getirmemin hemen ardından sözlü dile
getirmişti. Babam düşünceli ve tatsız bakışlarını Gorgi ile aramızda
gezdirirken, zaten olmayan keyfi bütünüyle kaçmıştı. Elindeki boş
kadehini bir süre sessizce izleyip, sırtını sandalyesinin sırtına yasla-
nırken bize bakmadan, "Gloria geri dönene kadar bu düşüncelerinizi
kimseyle paylaşmayın," demişti sanki benim de düşüncelerimi oku-
muşçasına. Son konuşmamızdan bu yana aramızda oluşan o mesa-
feyi korumaya kararlıydım. Henüz babamı, benden sakladıkları için

affetmeye hazır olamasam da lordumun emirlerini yerine getirmek zorunda olan bir vasiydim aynı zamanda.

Masadan doğrulurken ise bana kaçamak suçlu bir bakış attı. “Kral ile konuşmamı istersen ben de konuşabilirim,” diye teklif etti. Başımı olumsuz anlamda sallayarak, “Benim yapmam daha doğru olur,” diye onu reddettiğimde çok kısa bir an dudakları takdir edercesine kıvrıldı ama daha sonra Gloria’nın aramızda olmadığını anımsamış olmalı ki o keyifsiz ve kederli hâline çok çabuk döndü.

Kahvaltının ardından lordlar ile toplanıp çeşitli politik ve yönetsel mevzulardan konuştuğumuzda vakit öğleni geçiyordu ve yeni farkındalığına eriştiğim yaklaşımların rahatsızlığını görmezden gelmeye çalışıyordum. Sanki gizli bir sırra aşıyan olmuşlarcasına yapılan fısıldaşmaları beni gördüklerinde sonlandırıp, tuhaf ve yargılayıcı bakışlarını cüretkârca sergilemekten de geri kalmıyorlardı. Gorgi her zamanki umursamazlığıyla oturduğu sandalyede kaykılmış, yargılayıcı bakışlara boş ve alaycı gözlerle bakarak karşılık veriyordu. Komite böylece sinir bozucu bir şekilde toplandı ve dağıldı. Toplantı sonrası Gorgi’nin sarf ettiği sözlere gülmemem gerekirdi ama sonuna kadar haklıydı. “Bir de kadınlara dedikoducu derler. erkeklerin orospuluklarından bahseden yok, kesinlikle daha beter,” demişti burnunu kırıştırarak ve eklemişti. “Adım gibi eminim ki bu am salaklar, Gloria ile prensin nişanının bozulduğunu düşündüklerinden bizi gözden düşmüş görüyorlar. Ha bir de senin büyülü bir şekilde hızla iyileşmen var,” dediğinde alnım kırışmıştı ve istemsizce, “Mucizevi bir şekilde iyileşen ben değilim,” diye karşı çıktığımdaysa, “Neredeyse ölmüştün, seninki bir nevi dirilmek. Sanırım o yaratıklarla iş birliği yaptığını düşünüyorlar, kız kardeşini kendi ellerinle verdiğini...” dedi.

Ve o an dün gece her ne kadar Victoria’ya söylentilere kulak asmaması gerektiğini söylesem de o söylentiler yüzünden öfkelenmiştim. Aslı astarı olmayan ve bir dedikodudan daha çok iftira niteliği taşıyan suçlamalardı bunlar. Üstelik kendi kız kardeşimi bir canavara geçici süreliğine bile olsa verecek kadar cani ve onursuz bir adam olduğumun düşünülmesi midemi bulandırıyordu. Bunca zamandır önünde el pençe dırdukları Wizard Lordlarına duydukları saygı sırf

güç yüzündendi, bunu elbette tahmin ediyordum ama en ufak bir sendelememizde ak babalara dönüşeceklerini hayal bile edemezdim. Gorgi'den ayrıldıktan sonra sarayda prensesi aradım, güzel yüzünü görmek bile beni gittikçe hiddetlendiren o düşüncelerden kurtarırdı ama saray dışına yürüyüş için çıktığını söylediklerinde, ben de daha fazla dayanamayıp Kral'ın uşağından Kral ile görüşme talebimi ek-selanslarına iletmesini istedim.

Kral ziyaret talebimi kabul ettiğinde ise beklediğim gibi yalnız değildi. Kraliçe onda çok nadir gördüğümüz gülümsemesiyle zaten bu ziyareti bekliyorlardı, o an gözlerim Victoria'yı aradı ve içime tuhaf bir rahatsızlık hissi yayıldı. Kral durumdan çok memnun ol-masa da Victor ile Gloria'nın akıbeti bilinmezliklerle dolu olduğu için kraliçesinin gözlerinin içine bakarak, aslında kendine değil eşi-ne ait o onayı verdiğinde Kraliçe'nin tıpkı oğlununkiler gibi bakan gözlerinin ardında ne tür düşüncelerin yattığını merak ettim. Yine de benim de aklımda çok masumane şeyler yoktu, prensesi koruma içgüdüm Kraliçe ve prens ile her karşılaştığımda istemsizce içimde büyüyen bir gereklilik hissi olup çıkıyordu. Beni neyin huzursuz et-tiğini bilmesem de o şeyin ne olduğunu yakında öğreneceğimizi his-sediyordum ve o zaman geldiğindeyse prenses artık sadece benim korumamda olmalıydı.

Akşamüstü artık gizlenmeye çalışmanın gerekliliğinin ortadan kalmasının verdiği rahatlamayla, prensesi görmek için dairesine git-tim. Nişanlı dahi ilan edilseniz yaklaşan bir tören henüz konuşulma-ya başlanmadı ise yeni ve kulak tırmalayan başka söylentiler yerden biten arsız ayrık otları gibi her yeri dalamaya başlardı. Her ne kadar hâlâ daha bu söylentilere çok fazla kulak asmamak gerektiğini dü-şünsem de ne kadar rahatsız edici olduğuna birkaç saat önce şahit olmuştum. Victoria'nın henüz saraya dönmediğini söylediklerinde bu ara oldukça iyi arkadaş olduğumuz o kaygı beni yeniden ele geçirdi. Damarlarımda fokurdamaya başlayan o hissin sebebi endişemi kendi kendime teskin etmeye çalışırken, merdivenleri hızla inmeye ve pren-sesi aramaya koyuldum. Bunca zaman ortadan kaybolması ve akşa-mın çökmeye başlamasıyla aklımda sıralanan türlü korkunç ihtimal-ler kalp atışlarımın göğüs kafesimi harap etmesine neden oluyordu.

Yakın zamanda bir baş hizmetkârın cansız bedeni feci hâlde parçalanmış olarak saray arazisi içinde bulunmuşken, niye bu vakte kadar dönmemişti diye prensese öfkeleniyordum ki başka bir ihtimalse bu ihtimalin önüne geçiyor ve beni çıldırtıyordu. Ya dönemediyse, başına bir şey geldiyse, ya onu da Gloria gibi kaçırdılarsa... Ve ben bu vakte kadar başının dertte olabileceğini akıl bile edemeyecek kadar yersiz mevzularla meşgul olduysam... Havayı ciğerlerime güçlükle çekerken nihayet durmadan dönen o merdivenleri inmeyi bitirmiştım. Birçok selamı duymadım bile, kulaklarımda uğuldayan tek ses kendi korkunç sesimle türlü kötü hikâyelerin mırıldanmasıydı. Sarayın dışarı açılan kapılarını hızla hafızamda tarttım. Seralara giden o uzun koridora yöneldim. Eğer dışarıda kalsam ve karanlıktan bir an önce saraya sığınmak istesem, geniş araziye açılan en uç nokta orasıydı. Neredeyse koşar adım, etrafı tarayan gözlerle koridoru arşınladım. Zihnimi yırtıp geçen o düşünceler, kalbimi bir aslanın ağzında ezerken nihayet seraya ulaşmıştım. Victor'un birden karşımda belirmesiyle olduğum yere âdeta çakıldım. Bir suç üstünde yakalanmışçasına rengi değişirken, boynunu dikleştirip dudaklarına zoraki bir gülümseme yerleştirdi. Benden çok daha kötü soluyordu

“Lord Gayl.” İsmimi yeni öğreniyormuşçasına çattığı kaşlarına anlamsızca baktım.

“Ekselansları?”

“Ne arıyorsunuz burada?” diye sorduğunda içimden bir ses Victoria'yı aradığımı söylememem gerektiğini fısıldıyordu. Tam o sırada Victor'un omuzlarının üzerinden arkasına baktığımda prensesin korkulu bir yüzle ağaçların arasından baktığını gördüm. Bana parmaklarını dudaklarına bastırarak işaret verdiğinde Victor bakışlarımın olduğu yere dönmek için başını çevirmek üzereydi ki, “Sizi arıyordum,” diye kesin bir yanıt vermemle prens şimdi daha endişeli gözlerle bakışlarını tekrar bana çevirdi.

“Kral ve Kraliçe ile konuştum lakin sizin de bilmeniz icap eder diye düşündüm.” Asla öyle düşünmüyordum. Endişesi çarçabuk sö-nüp gitti.

“Prenses ile eş kabul törenimizi derhâl yapmak istiyorum,”

dedim esnemeyen o kararlı sesimle. Victor sanki önemli bir olaya geç kalıyormuşçasına hareketlendi ve arkamda uzanan koridora baktı. Samimiyetsizce tebessüm edip koluma vurdu. En az gülümsemesi kadar samimiyetsiz bir dokunuştı.

“Sizin adınıza çok sevindim. Leydimi canavarların elinden kurtardığımızda hepimiz adına büyük bir kutlama yapacağım.” Sesli bir şekilde nefesini verip tekrar gözlerime baktığında, aynı şekilde tebessüm edip başımı saygı ile eğip kaldırdım ama başımı koparmak nedense bu çocuğa eğmekten daha kolay geliyordu.

“Şimdi izninizle sevgili Gayl, sarayda halletmem gereken işler var,” diye hareketlendiğinde yan dönerek ona yolu açtım.

Gözlerim prensesin gizlendiği yere kayarken Victor’un ardımda duraklamasıyla ona döndüm.

“Siz gelmiyor musunuz?”

“Hazır gelmişken prensese bir tutam çiçek götürsem fena olmaz,” diyerek gülümsediğimde Victor’un tüm o endişesi uçup gitmişti.

“Wizard Lordları bu romantik tavırlarıyla biz diğer erkeklerin işlerini zorlaştırıyor.”

Dudaklarımı zoraki kıvrarak kısa bir baş selamı verdim.

“Ekselansları...”

Ve Victor’un hızlı ve büyük adımlarla koridordan kaybolmasını izledim.

Victor’un gözden kaybolmasıyla hızla arkamı döndüm, o an prensesle kucaklaştık. O da benim gibi prensin gözden kaybolmasını beklemişti ve ürkek bir ceylan gibi titreyip keskin derin nefeslerle kurtarıcısına sığınmışçasına soluyordu. Victoria’yı göğsüme bastırırken, ardında titreyen başka bir bedeni gördüm. Prensесin hususi yardımcısı elleri önünde iki büküm olmuş bedeniyle ayakta durmakta güçlük çekiyor gibi görünüyordu. Dışarıda o korkutucu yara-

tıklardan birini görmüş gibi olsalar da bu ihtimali çürüten prensten saklanıyor oluşlarıydı. Prensesin titremesi biraz hafiflediğinde elimi sırtından yüzüne doğru kaldırdım. Bana sarılı olan kolları, hoyrat bir derede savrulurken yakaladığı sağlam bir dala tutunmuşçasına sıkıydı. Çenesini yüzüme doğru kaldırdım. Korkunun yerleştiği gözlerinde bulduğum başka bir duygu kaşlarımı çatmama sebep oldu.

“Neler oluyor?” diye sorduğumda, gözlerindeki kırgınlık yerini öfkeye bıraktı. Ağlamamak için dudaklarını birbirine bastırarak gözlerini kırptırdığında şefkatle doldum. Artık bunca zaman saraya dönmemiş olmasına duyduğum o öfke yok olup gitmişti. Başını anlamsızca sallayıp korkuyla arkamda kalan koridora baktı. Sonra da sanki gizli bir gözden duyduğu endişeyle etrafına bakarken mırıldandı.

“Bir an önce buradan gitmek istiyorum.” Sesi boğazında birilmek düğüm düğüm olmuşçasına boğuktu. Ellerimi omuzlarından kollarına indirirken o da yavaşça bedenini geri çekmişti. Gözlerimi o titreyen kahvelerine dikip başımı hafifçe eğdim.

“Biri size bir şey yaptıysa bana hemen söylemelisiniz,” dedim göz ucuyla biraz geride dikilen yardımcıya da bakarak. Prenses başını salladı, burada olmak bir hayaletin tuttuğu silahın namlusunun ucundaymışçasına onu tehdit ediyor gibiydi.

“Sizi dairenize götüreyim,” diye elimi sırtına dayadığımda irkildi.

“Dairenize gidelim,” dedi yalvaran gözlerle bakarak. Başımınla onayladım.

“O zaman daireme gidelim, siz nerede kendinizi güvende hissedekseniz. Lakin rica ediyorum ekselansları,” dedim elimi sağlam bir dayanak olduğumu belirtmek istercesine sırtına dayarken. “Ben yanınızdayken size kimse zarar veremez.” Bana o inanan gözlerle baktığında hiç düşünmeden ekledim.

“Prens bile,” diyerek kaşlarımı kaldırdığımda, neredeyse bembeyaz olmuş dudaklarında titrek bir gülümseme belirdi. Ulu orta bir yerde olmasaydık içimde çağlayan onu öpme isteğini bastırmazdım. Gözlerinden düşen bir damla yaş usulca yanaklarına

değdiğinde yüzüm acıyla buruştu. O an kalbime saplanan binlerce okun harabiyetini ruhumda hissettim. Başparmağımla gözyaşını sildim ve onu kolundan tutup kendime çekip sarıldım.

ARAF'TAKİ ŞATO

Gloria

Uykumda can çekişiyor, ruhumu buhran kuyularında boğup onu öldürmek istiyor olabilirdim. Eğer ruhum olmazsa acı çekecek kadar korkmaz, geride bıraktıklarım için kaygılanmaz, önümde büyüyen belirsizliği umursamazdım. Tüm bunların sebebi gibi görünse de o kendine has rüzgârını dipsiz karanlığımın içinde hissettiğim an, kapalı gözlerime rağmen görüntüsünün gözlerimin önünden silinmediği o gözlerin verdiği korkunun itaatine girmekten kurtulmuştum. O öfkeli sesi, duvarlara çarpıp büyürken beni saran uzuvlarına sığındım. İri ellerine rağmen yumuşak ve incitmeyen dokunuşlarına güveniyordum. Yüzümü göğsüne gömdüm ve bu hareketimin ona derin bir nefes aldırıldığını duydum. Sıcaklığı ve kendine has o kokusu, zavallı bedenimi sarıp sarmalarken benim için canavar suratı ve zalim pençeleri olan o yaratık değildi. Bilmediğim bir geçmişin en karanlık zamanlarından bu yana sanki sadece ona ihtiyacım vardı, tutunmam gereken onun yüzüme ılık ılık vuran sağlam kalp atışlarıydı, olmam gereken yer kollarının arasıydı... Mantiğim bu sığınma arzumu dövmeye başlamadan önce, sıcaklığı canlılık uyandıran duyguların kalbimi ehlileştirmesine izin verdim. Amansız hastalığımın tek şifası oymuşçasına... Lakin beni sıcak bedeninden indirip temiz ve soğuk örtülerin arasına bıraktığında yeniden titremeye başladım. Dilimi kullanabilip dudaklarımı kıpırdatabilseydim ona beni tekrar kollarına alıp sarmalaması için yalvarırdım. Sessiz imdadımı duyup avcunu alnıma bastırıldığında damarlarıma kadar sarılmış o organ gevşedi, titremem azaldı, omurlarımı kırmak isteyen o gaddar baskı geriledi. Tüm kötülükleri beni onlardan azat etmek istercesine üzerine aldığını biliyordum. Nasıl yaptığını, niye

yaptığını, bu bir sihirse nasıl işlediğini bilmeden yaptığı şeyin ne olduğunu biliyordum. Aramızdaki şey, adı artık her neyse, o bana onunla ilgili bilmem gerekenleri söylüyordu. Beni ilk kurtarışı değildi ve beni ilk kurtardığı o gece gördüğüm yüzü anımsayabilmek için büyük bir istek duymaya başlamıştım.

Anımsayamadığım o yüzün sahibi bana çok iyi hatırladığım o geceki hislerimi sorduğunda, cevap sanki dilimin ucundan dökülmek için sabırsızlanıyormuşçasına kendisini açık etmişti.

“Minnet ve heyecan,” demiştim. Şu an yine başka bir minnettarlık duygusunun içerisindeydim lakin bu duygunun bir ağırlık vermesi gerekirdi. *Borç minnettarlıktan doğar* demişti bir keresinde babam Gayl’a. Ama ben bir borcun yükünü taşımıyor da daha çok yıllardır o korkuların bedenime yüklediği ağırlıklardan arınıyordum.

Böyle yetiştirilmeyi ben istememiştim. Pamuklara sarmalanıp kırılğan bir eşya muamelesi görmeyi... Eğer bu kadar korunarak büyütülmeseydim belki şu an içinde olduğum durumla daha iyi başa çıkabilirdim. Çünkü içimde benden daha küçük olan o kız çocuğu, daha dikbaşı ve cesurdu. Bugün beni tapınağa götüren o küçük kızın ayaklarını yere vurarak, bana kaldırdığı isyan bayrağıydı.

Şimdi de ayaklarını yere vurup bağırıp çağırıyordu. “*Korkak, aciz, çelimsiz, işe yaramaz...*” Haklı olduğu için ve o haklılık artık canımı yakmaya başladığı için sözlerine kulak vermeye başladığım o küçük kız fazlaca gevezeydi... “*O örtülerin altına kıvrılarak daha ne kadar yaşayacaksın, Gayl’ın senin için döktüğü kana yazık, eğer sen kendini koruyabilseydin bu kadar korkak olmasaydın belki de tüm bunlar yaşanmazdı, sorumlusu sensin, senin korkaklığı, acizliğin...*”

Bir ses, rahatsız edici bir haykırış, bir acının feryadı içindeki olduğumuz şatodan çağlayarak çıktığında o küçük geveze kız sustu. Korkup korkmadığını merak ettim ve zihnimde kimseyi bulamadım. Gözlerimi açmak için kendimi zorladım ama başarılı olamadım. Çok geçmeden başka bir ses biraz önceki sesi ezip yükseldiğinde, birdenbire uyandım. Beni uyandıran, tüm Araf’ı doldurup gökyüzünden yeryüzüne kadar bir tufan salan o ses değildi. Beni uyandıran sol

elimdeki bir parmağımın en ucundan başlayıp damarlarıma kadar dolaşıp kalbime sarılan, o ağın keskin ama acı vermeyen, yakıcılığı fazlasıyla insanın içini gıcıklayan tuhaf bir titreşimin beni ele geçirmesi idi.

Ve o an hafızam isyanından arındı. Annemin o ninnisi, kâbuslarımda kulaklarıma üflenene o ürkünç ses olmaktan çıktı. O ninni annemin sesinde, tüm evreni dolduran o çığlığın ardından zihnimde uyandı...

“Kâbusunu rüyandan ayırman neden?”

“İkisi de tatlı bir uykudan doğuyorken...”

Annemin sesi çok derin bir anı ile bütünleşirken, derin bir iç çekişimle bir damla yaş yanaklarımdan yastığıma süzüldü. Küçük bir bebek, sarı lüle saçları alnına dökülürken, mavi gri gözlerinde kurumaya başlamış gözyaşlarının ardından annesinin tatlı kahvelerine bakıyor, küçük parmaklarıyla ona uzanmış bir parmağı tutarak kâbusuna teselli buluyordu.

“Uyu güzel Gloria, tatlı rüyalar gör. Sonra uyan her daldığın uykudan, kâbuslar göreceksin meleğim ama uyandığın sürece onlar hep ardında kalacak...”

Annem ninnisine yeniden başladığında, o anı hızla buharlaşıp yok oldu. Moli yatağımın kenarında bana korkulu gözlerle bir şeyler söylerken ben sağırlandığım o anıda, zihnimin içinde annemin sözlerini tekrar ediyordum.

“Kâbuslar göreceksin ama uyandığın sürece onlar hep ardında kalacak...”

Uyanmalıydım ve yine tuhaf bir bilinçle biliyordum ki uyanmam için beni uykuya daldıran o ninninin tamamlanmasına ihtiyacım vardı...

Victoria

Beni güçsüz düşüren bir hayal kırıklığının boyunduruğuna girdim. Gayl’a durumu nasıl anlatacağımı düşünürken o, sabır-

sız gözlerle beni izliyordu. Sanki bana yardım edebilirlermişçesine, Gayl'ın geniş dairesindeki eşyaları süzüyordum. Tek tek, uzun uzun... Dudaklarım mütemadiyen kuruyor, ben de onları düzenli olarak dilimle ıslatıyordum. Akel ile yan yana oturduğumuz uzun koltukta kızcağız başını o kadar yere eğmişti ki dışarıdan gören biri onu tüm bu olup bitenin yegâne suçlusuydu da o suçunun altında eziliyor sanırdı. Gayl ayaktaydı ve biraz ileride artık merakın kendisine daha fazla eziyet etmesine izin vermeyeceğini ifade eden bir yüzle dikiliyordu.

“Artık birisi bana neden prensten saklandığınızı ve bu vakte dek nerede olduğunuzu açıklayacak mı?” diye sordu yumuşak kullanmak için üstün çaba sarf ettiği bir sesle. Yine de bilmediklerinin türlü ihtimallerinden dolayı anbean büyüyen sinsi öfkesini fark ettiğimde, rahatsızca kıpırdanıp boğazımı temizledim. Gayl'a güveniyordum, güvenmediğim kendimdi... Duyup gördüklerimi yanlış yorumlamış olabilirdim ve öyle olmasını içten içe diliyordum. Yine de Liam'ın o vahşi ölümünde, kardeşimin parmağı olduğu çok açıktı. Anlamlandıramadığım, Victor'un keşişten ne istediği ve o adamdan aldığı şeyin ne işe yarayacağı idi.

“Ekselansları?” dedi Gayl. Birkaç adım atıp tam önümde durdu. Dizlerinin üzerinde eğilip birbirine doladığım ellerimi avuçlarının içine aldığımda artık bakışlarımı kaçırarak bir yer kalmamıştı, doğrudan gözlerine baktım. Bana anlayışla gülümsedi.

“Sizi bu denli korkutan ve üzen o şey nedir?” Havalanmış kaşları bu soruyu bir daha sormak istemiyor olduğunu haykırıyordu. Sıkkin bir nefesi burnumdan sertçe verirken göz ucuyla iki büklüm olmuş Akel'e baktım. Sıkı sıkı toplanmış topuzundan açıkta kalan buğday teni kıpkırmızıydı.

Gayl baktığım yere bakıp tekrar bana döndüğünde sözleri Akel'e idi.

“Burada konuşulan her şey burada kalacak,” dediğinde kız Gayl'ın emreden cümlesi ve sert sesinden sözleri kendisine sarf ettiğini hemen anlayıp başını salladı.

“Emredersiniz lordum.” Titreyen sesi, yutkunmama sebep oldu.

Benim yüzümden asla şahit olmaması gereken şeylere şahit olmuştu. Eğer öğrenilirse olacakları düşünmek bile istemiyordum hele ki Victor'un Liam'a yapmış olabileceklerinden sonra... O an bu düşünceler bana birbirinden kopuk parçaları bir araya getirmem için bir sinyal verdi. Herkes Liam'ın cesedinin parçalanmış olduğunu anlatmıştı ve Victor, saray arazisinin hemen dışında kuytu bir bölümünü kasabaların birinden ayırarak avcılık ve iz sürmek için köpek yetiştireceği söyleyerek kapattırmıştı. Eğer öyle ise Liam'ı Victor'un köpekleri parçalamış olabilirdi ama asıl mesele Victor neden Liam'ı öldürmek istesindi...

Gayl'ın sesi ile irkildim.

“Ekselansları?”

“Baş hizmetkârlardan Liam'ın cesedini gördünüz mü lordum?” Birdenbire sorduğum soru Gayl'ı düşündürdü. Başını olumsuz anlamda sallarken, “Gorgi görmüş, parçalanmış ve tanınmayacak hâlde gördüğünü söyledi,” dedi.

“Köpekler tarafından mı?” Dudaklarını büzdü.

“Kraliyet o yaratıkların işi olduğu düşünse de Gorgi ısrarla daha önce hiç görmediği kadar büyük köpeklerin diş izleri olduğu konusunda ısrarcı.” Gayl bakışlarımı yakaladığında bana doğru eğildi.

“Neler oluyor?”

“Liam'ı Victor öldürdü.” Gayl'ın yüzü şüphe ile karardı. “Neden öyle bir şey yapsın ve neden prensten şüpheleniyorsunuz?” Başımı sallarken gözyaşlarımı bastırmaya çalıştım.

“Şüphelenmiyorum, eminim.” Sesim fısıltıdan ibaretti. Gayl avcunun içindeki ellerimi cesaret vermek istercesine sıktı, anlatmaya devam etmem için sessizce bekliyordu.

“Igor'un çıraklarının içinde bir keşiş var, daha önce pek gördüğünüzü sanmıyorum kolay kolay sarayın bu tarafına geçmez, daha çok Igor'un ona söylediği karışımları yapmak için kulenin diğer tarafındadır. Victor bugün ondan daha önce görmediğim bir karışım aldı, toz ya da taş uzaktan tam göremedim ama duyduklarımdan

eminim. Keşişe eğer işe yaramazsa sonunun Liam gibi olacağını söyledi.” Gayl bir süre sessizce yüzümü izledi. Lordumun üzerine karmaşıklığın sükûneti çökerken bakışları ağır ağır karardı.

“Liam’ı neden öldürmek istesin?” diye sordu ama sorusu bana değil de merakına yönelttiği bir soruydu.

“Bilmiyorum,” dediğim an yanımdaki kız o cılız ve çekimser sesi ile inledi, konuşana kadar ağladığının farkında bile değildim.

“Ben galiba biliyorum ekselansları,” dediğinde ikimizin de bakışları hızla Akel’e döndü.

“Anlat,” dedi Gayl.

“Bay Liam’ın yaratıkların liderine çalıştığı konuşuluyor, yatağının altından kese kese elmaslar çıktı. O elmaslar efendim, o elmaslar...”

Kız duraksayınca Gayl’ın gözleri kısıldı. “Devam et,” diye buyurduğunda nazik olması için ellerini sıktım, kız zaten korkudan tir tir titriyordu.

“O elmasların eşi benzeri yokmuş. Bay Liam, yaratıkların liderine elmas karşılığında hizmet ediyormuş.”

Gayl’ın gözleri buzdan alevlerle yanmaya başladı. Burun delikleri açılmış derin derin öfkeyle solurken dişlerinin arasında hırladı. “Aşağılık köpek! Eğer öyleyse Victor ona az bile yapmış!” dediğinde Gayl’ın elini çekiştirdim.

“Liam ihanet ettiyse neden yargılanmadı? Belki bildikleri işe yarayabilirdi,” dedim Akel’in ortaya attığı iddiaları çürütmeye çalışarak.

Gayl’ın gözleri bir yere takılı kaldı, kendi kendine konuşuyor gibiydi.

“Belki de ekselansları öğrendiklerini kendine saklıyordur.”

Gayl

Babam ile aramızın bir daha asla eskisi gibi olmayacak şekilde

açıldığı o gün Lord Renly'den vasisi olarak bir söz almıştım. Bundan sonra benden hiçbir şey saklamayacaktı. Eğer emirlerine itaat edip yapılan planları harfiyen uygulamamı istiyorsa yapması gereken tam da buydu. Beni her planına hatta eskiden yaptığını andığım gibi düşüncelerine gerçekten ortak etmeliydi lakin artık her şey yapılması gerektiği gibi yapılsa bile bir kere sarsılmış bir güven yeri doldurulamaz büyük bir ekseriyet olup çıkıveriyordu işte.

Victoria ile ayrıldıktan sonra Lord Renly'nin dairesine gittim. Prensesin bana anlattıklarını anlatamazdım, bu onu da yanındaki zavallı yardımcısını da tehlikeye atardı. Yapmam gereken prensin gizlediklerini öğrenmekti. Bildiği herhangi bir şey Gloria'yı beklediğimizden daha önce kurtarmamızı sağlayabilirdi ve prens eğer bir şeyler öğrendiyse ki bundan adım kadar emindim öğrendiklerini kendine saklaması rahatsız ediciydi, üstelik ortak yapılmış bir plan varken o planın diğer ortaklarından ayrı ilerliyor olması aklından dönen başka düşünceler olduğunu açıklıyordu.

Açık açık sormasam da aklımda dönüp duran o soruya tatmin bir cevap alacak kadar babamın ağzını aradım. Lord Renly'nin Victor'un planlarından ya da yaptıklarından en ufak bir haberi bile yoktu. Bu babamla ilişkimiz açısından içimi rahatlatırsa da devam etmekte olan bilinmezlik gerilmeme sebep oluyordu. O yüzden hizmetkârın cesedini inceleyen Keşiş Igor'la görüşmeye karar vererek sarayın ana bölümünden ayrıldım.

Prensesi bulduğum serayı geçip, sarayın bir parçası olmasına rağmen şatafatın uğramadığı o sade taş binaya girdiğimde burnuma birden fazla bitkinin birbiriyle harmanlanmış karışımlarının yoğun kokusu çarptı. Gövdelerindeki çapraz kayışlara asılı keseler ve sade ketenden dokuma bol tunik ve pantolonları ile sanki saray arazisi içinde değil de kuytularda kalmış bir dağın yamacında yaşarcasına rahat görünüyorlardı. Meraklı bakışları ve sessiz selamları ardımda bırakarak Igor'un çalışma odasına bulduğumda, Victoria'nın bahsettiği yardımcısı olduğunu düşündüğüm başka bir keşiş tarafından baş keşişin odasına onu beklemem için buyur edildim. Oldukça büyük ve karışık. Sarayın bu tarafının ışıklandırılması daha cılızdı. Elektriği sadece soylu asillerin ve kraliyetin kullandığını bilmeme

rağmen sarayın bir parçası olduğu hâlde bu binaya neden kısıtlı imkanlar sunulduğunu merak etmeye başlamıştım. Nitekim biraz düşündüğümde zaten keşişlerin alışlagelmiş sadelik ve yeterlilik algısı çerçevesinde yaşamayı tercih ettikleri için böyle olduğu konusunda fikir edindim.

Büyük alanı bölen duvara bütün iki giriş vardı. Girişlerin arasından görülen yüksek kitaplık binlerce kitapla dolu gibi görünüyordu. Yerde el dokuması olduğu her hâlimden belli büyük işlemeli kilimler vardı. Maun bir masa hemen sol tarafta daha mütevazı bir kitaplığı önünde, Igor'un cüssesine yaraşır bir sandalyeyle konumlandırılmıştı.

Küçük adımlarla geniş odayı dolaşmaya başladığımda, dip ve karanlık köşelerin birinde yanan şöminedeki odunların çıtırdayan sesleri yalnızlığıma eşlik ediyordu. Uzun bir tezgâhın üzerinde boy boy kitaplar sıralanmıştı. Üç çatallı uzun şamdanlar tezgâhın iki yanında ortalarına aldıkları kitapları aydınlatıyordu ve tezgâhın dayalı olduğu duvardaki büyük camdan süzülen gecenin ışıltısı ile Igor'un çalışma alanına açılan merdivenleri inip tezgâha yürüdüm.

Neredeyse kendilerini yarılamış mumlardan anladığım oydu ki Igor'u biraz daha erken gelsem odasına yakalayabilirdim. Kitapların sıralı olduğu alana yaklaşırken karanlıkta kaldığı için göremediğim lavanta tütsünün netleşen kokusunu içime çektiğimde biraz olsun gevşediğimi hissettim. Keşişler kesinlikle işlerini iyi biliyorlardı.

Sarı ve beyaz sayfaların üzerinde titreyen ateşin ışığında gözlerime çarpan birkaç kelimeyle, diğer kitapların altında kalan bir kitabı diğerlerinin arasından çıkarıp ellerime aldım. Başlık oldukça çarpıcıydı...

GRİFFİNLER

"Yarı kartal, yarı aslan bu canlılar büyüden doğma korkunç yaratıklar olarak bilinse de ashnda düşünüldüğü gibi ölümsüz değildirlerdir. En zayıf noktaları kuş bedeni formunda olan boyunları ve bir aslan bedenine bürünmeden hemen önce biten gövdeleridir. Ön pençeleri, arka ayaklarından güçlüdür. Gagaları iki büyük orak uzunluğunda ve bir ağacın gövdesini zahmetsizce parçalayacak

kuvvettedir. Tüm griffinler tek bir griffine bağılı olarak yaşarlar. Onları bir arada tutan liderleridir, aksi hâlde tabiatları gereği yalnız yaşamaları gereken bu canlıların yüzyıllar boyunca yeri asla tespit edilememiş arafa çıkan bir merdiveninin en tepesinde devasa bir şatoda yüzyıllardır saklandıkları hikâyelerle halk arasında anlatılan başka bir söylentidir.”

Son cümleyi bilmem kaç kere okudum ve kitabın geri kalanında o son cümle ile ilgili bir şeyler aradım. Korkutucu resimlerinden ve aynı genel geçer bilgilerin dışında bir şey yoktu. O yüzden dikkatimi çeken o ilk sayfaya dönüyordum ki birden işittiğim şeyle irkildim.

“Lordum.” Igor’un tekrarlayan seslenmesiyle kitabı sertçe kapatıp arkama döndüm. Ne ara geldiğini hiç duyamayacak kadar dalmış olmama şaşırıken adamın gözleri elimdeki kitaba takılmıştı ve dudaklarındaysa sinir bozucu bilmiş bir gülümseme vardı.

Gözlerini ağırca gözlerime kaldırırken, “Beni görmek istemişsiniz,” dedi. Bu ziyaretimi beklemediği her hâlinden okunsa da memnun görünüyordu. Elimdeki kitabı aldığım yere bırakırken gözlerimi tekrar odada gezdirdim.

“Eşyaların sahiplerin fitratını yansıttıklarını söylerlerdi, buraya gelene kadar hep afaki gelen bir tespit olsa da şu an ne kadar isabetli olduğunu anlıyorum.”

Sözlerim keşişi gülümsetti. Yıllardır sanki ömrünü bu odada geçirmemiş gibi gezinen bakışlarıyla, “Şimdiye dek hiçbir kasabaya gidip bir çiftçinin evinde misafir olmadığınız için lordum, sanırım bu tespitinizde geciktiniz,” dedi. Çokça kasaba ziyaret etsem de kimse evine gidip misafir olmadığımı biliyor olması şaşırtıcı değildi. Çünkü lordlukların merkezlerine uzak taşralarda da büyük malikaneleri bulunurdu. Yine de keşişin suçlarcasına sarf ettiği sözlere canım sıkıldı.

“Sizce lordlar gidip tebaalarının evlerinde misafir mi olmalı?” diye sordum.

“Bence lordlar,” dedi arka tarafında kalan eski bir konsola ilerken iç çekerek.

“İdareleri altındaki her taşranın en azından bir hanesine girerek sofralarına oturmasalar bile hâl hatır sormalı.” Konsola eğilip bakırdan bir kadeh çıkarıp konsolun üzerine koyarken devam etti.

“Sofralarına oturmalarınızı zaten önermem,” dedi ve uzun ağzı tıpalı bir şişenin ağzını açıp kadehi doldururken sordum. “Neden?”

“Çünkü sizin gibi birine etini beğenmeyeceğiniz hayvanını tek geçim kaynakları olmalarına rağmen düşünmeden keserler,” derken uzattığı kadehi aldım. Deminki suçlamalarını duymazdan gelerek tuttuğum kadehi işaret ettim.

“Sen neden içmiyorsun?” Bana zırcahılmışım gibi bir bakış atıp odanın ortasındaki koltuğunu işaret etti.

“Keşişler hayatlarını dünyadaki zararlı tüm aşırılıklardan uzakta geçirmeyi tercih ederler.”

“Alkolü aşırılık olarak mı görüyorsun?” Karşılıklı koltuklara yerleşirken, “Fazlasıyla lordum,” diye kısa ama tatmin edici bir cevap verdi.

Yerlerimizi aldığımızda göz göze geldik. Kadehi ona doğru kaldırarak teşekkür ettim ve küçük bir yudum alıp yanımdaki minik sehpaye bırakırken sordum. “Bizleri anlayışsız yöneticiler olarak görüyorsunuz üstat lakin biz de kraliyetin lordluğumuza biçtiği vergileri toplamakla mükellefiz.” Gülümsemesi anlayışlı değildi ama gözlerindeki o keskin ifade suskunluğu sessiz bir sitemin güçlü vuruşunu barındırıyordu.

“Aslında anlayışsız yöneticiler olarak görmüyorum lordum, görüş yeteneğinizin emri altında olduğunuz krallık tarafından kısıtlandığını düşünüyorum.” Keşişin açık yüreklilikle yaptığı eleştirilere her ne kadar oldukça şaşırsam da krallığın topraklarını yöneten ve sürekli pohpohlanmaya alışmış o parlak kıyafetli adamlardan biri de ben olduğum için istemsizce hem yadırgamış hem de sözlerinden ilginç bir biçimde hoşlanmıştım. Ne yaparsak hoş karşılanıp, sorgusuz sualsiz kabul görüldüğü için yıllardır süre gelen sistemi değiştirmeyi hiç düşünmemiştik. Çark atalarımızın kurduğu o sistem üzerinde dönmeye devam ettikçe de yenilik fikri ufukta görünen o gemi değildi ama keşiş o sistematik çarka küçük bir çakıl

taşı atmıştı. Zihnimdeki o döngü ufakta olsa takırdadı ve bu dudaklarımın istemsizce kıvrılmasına neden oldu.

“Yani diyorsunuz ki düzen aslında doğru işlemiyor. Krallığın yönetimi yanlış ve aslında bunu sorgulamadan yerine getirdiğimiz için biz de o yanlışlığı uygulatanlar kadar suçluyuz.” Igor’un gözlerindeki o ışıltı, sözlerinin istediği etkiyi yaratmasından mütevellit parlıyordu.

“Düzen dediğiniz lordum; eskimiş, paslanmış ve yozlaşmış.” Parmaklarını birbirine geçirip ellerini karnının üzerinde bağladığında, bir bacağım diğerinin üzerinde arkama yaslanmıştım.

“Yozlaşmış bir düzende bu sözleri bir lorda rahatlıkla sarf edebilir miydiniz?” Sinsice gülümsedim, gözlerini aynı şekilde kıstı.

“Belki her lorda ya da prenze ve belki yine krala söylemeyeceklerimi aslında zaten farkında olmadan gösterdiği aykırı duruşuyla olan bir lorda söylemek tam da bu yaşlı keşişin yapacağı türden bir deliliktir.”

Başımı hafifçe yana eğdim. “Size aykırı olduğumu düşündüren nedir?” Ellerini çözüp iki yana açtı.

“Buradasınız lordum, bu yaşlı gözler ilk defa burada bir lord görüyor.” Omuzlarımı silktim.

“İnsanlar fakirlik içinde lordum,” dedi Igor hüznü hissedilir bir iç çekişle ve devam etti. “Vergi yükü altında eziliyorlar.” Kraliyetin dayattığı vergiler son zamanlarda biraz daha artsa da hâlihazırda istenilen meblağ geçmişten bu yana hiç az olmamıştı. Havaya kalkın bakışlarıma aldırmadan sözlerine devam eden keşişin yüzünden okunan ıstırapla oturduğum yerde rahatsızca kıpırdandım.

“İnsanlar isyan etmiyor,” diye açıkladı ifademden okuduğu soruya hitaben. “Çünkü bu ilk isyan etmeye kalkıştıklarında bedelini evleri ateşe verilip dayak yiyerek ödediler, buna ne siz ne de ben şahit olduk ama büyük büyük dedelerimiz bu kanın ve vahşetin korkusunu başlarındakilere itaat etmesi gereken insanların zihnine işledi.” Derinden gelen o sesle ekledi. “İsyan etme ne istenirse ver, ver ki en azında aç bile yatsan canın içinde, çatın başının üzerinde olur.”

“Sanki oradaymış gibi anlatıyorsunuz Bay Igor.” Gözleri hızla benim gözlerimi buldu, yüzünde acıdan ve çaresizlikten duyduğu iğreti kasvetli sözlerine kadar yansıyordu.

“Çünkü oradaydım lordum, ben gariban bir çiftçinin en küçük çocuğuydum. İki kız kardeşim hastalıklarına şifacı olacak bir keşiş bulunamadığı için öldü, birisi küçük yaşta otlatmaya çıkardığı kuzuları kurtların elinden kurtarmaya çalışırken, kaçamadı çünkü o yaşına rağmen biliyordu ki eğer o hayvanlar olmazsa aç kalırlardı hoş zaten tok da sayılmazlardı ya?” Derin ve titrek bir nefes alıp hikâyesini anlatmaya devam etti.

“Annem zaten o kadar doğum ve gıdasızlık yüzünden oldukça sağlıksızdı, üzerine ardı ardına kaybettiği evlatlarının acısına çok dayanmadı. Babam ben ve kardeşim bir başımıza kaldık. Tamamen bir başına kalacağını bildiği hâlde en azından biz kendimizi kurtarabilelim diye eğitilmemiz için bizi gönderdi. Çok geçmeden öğrendim ki lordluğuna vergisini ödeyebilmek için varımızı yoğumuzu satmış, beş parasız kalmış. Bir süre çevredeki insanların getirdikleri ile hayatını sürdürmüş, sonra da kardeşlerimi alan hastalık onu da almış.” O an midem karnıma sağlam bir yumruk yemişçesine kasıldı. Duymak istemediğim bir cevabın o zor sorusunu güçlkle sordum.

“Wizard’a bağlı bir taşra değildi, değil mi?” Böyle bir kederin bize bağlı topraklarda olmamasını dileyen gözlerle bakıyordum ama Igor ile göz göze geldiğimizde o bir cevap vermese dahi ben sorunun o yakıcı cevabını almıştım. Güçlkle yutkundum. O an vicdanım zalim bir gerçeğin ağırlığı altında ezilirken Igor, “Siz sadece şu an benim hikâyemi öğreniyorsunuz lordum ama bu şekilde binlerce hikâye bu krallığın topraklarında yaşanıyor,” dedi.

“Bana herkesin derin bir yoklukta mı olduğunuz söylüyorsunuz keşiş?” diye sordum inanmayı istemeyerek.

“Azımsanmaması gereken bir çoğunluk. Son vergi miktarını düşününce o çoğunluğun ikiye katladığına eminim bu da krallığa bağlı her taşra demek.”

Parmaklarımla burun kökümü sıktım. “Bakın keşiş, bunlar ciddi ithamlar. Neden kimse karşı çıkmıyor peki?”

“Sizi gökten gelen o canavarlardan koruyoruz,’ diyerek korkutuldu insanlar. Söyleyin lordum, sevdiklerinizi korumak için siz olmanız varınızı yoğunuzu vermez misiniz?”

“O canavarlar gerçekten var Igor.”

“O canavarlar insanlardan aldıkları her şeyin karşılığını keserlerce elmaslarla ödediler.”

Öne doğru eğilip gözlerimi Igor’un gözlerine diktim.

“Nereden biliyorsun?”

“Çünkü lordum, içlerinden birine bir şey verdim.” Günah çıkarıyordu, aksine başı dikti. Düşüncelerimi esir alan vicdan azabı yerini bilincimi yerine getiren bir öfkeye bırakırken sordum.

“Kime ne verdin?”

“Efendi Damon’a bedenimi verdim lordum.” Nefes alışverişlerim sertleşti. Dudaklarıma çarpan kendi soluğumun ısısı tenimi yakarken, dişlerimi sıkıyordum.

“Sen ne zırvalıyorsun?” diye sordum dişlerimin arasından tıslayarak.

Igor’un bedeni kısa bir an titredi, gözleri kapandı ve aynı hızla açıldığında haresinin etrafındaki sarı ışık halkası odada parıldadı. Karşımda keşişin olmadığını çok iyi biliyordum.

“Lord Gayl...” dedi yaratıkların lideri. Sesini tanıyordum baledan ve vurulduğun zifirî geceden ama tanıdığım en net şey gözleriydi.

“Seni aşağılık pislik!” diye atıldım üzerine, boynuna sarıldığım ellerimin altında can çekişiyor gibi durmasa da var gücümle sıkıttığım boğazı onun değilmişçesine rahatlıkla konuşmaya devam etti.

“Öldürdüğün ben olmam lord, yaşlı adamı öldürmek pek işine yaramaz bence ama sen bilirsin tabii.”

Igor’un cildi morarmaya başladığında küfrederek yaşlı adamın bedenini bıraktım.

“Yaşlı adamın trajik hikâyesinden etkilendin mi Lord Gayl?” Sesi nefret edilecek kadar büyüleyiciydi. Geçmişe ve geleceğe hâ-

kimmişçesine öz güven kokuyordu ve yine sinir bozucu derecede de ukalaydı.

Hâlâ ayakta onu nasıl öldürebilirim diye düşünürken, “Benimle yeterince eğlendin mi?” diye sordum tükürürcesine. Geriye yaslanıp bacak bacak üzerine attı.

“Çok sıkıcı bir hikâye değil mi? Şahsen o anlattıkları ile benim bir ilgim olmasa da dinlemek benim için bile yorucuydu?”

Derin bir nefesi alırken sıkıca gözlerimi yumdum.

“Kardeşim nerede?”

“Güvende.”

“Sana inanmıyorum.”

“O senin bileceğin iş.”

Ellerimi sıkı sıkı yumruk yaptığımda sarı gözlerini ellerime dikti.

“Biliyor musunuz, siz insanlar çok basit yaratıklarsınız. Tabii arada sırada da olsa takdire şayan yetilere sahip olanlarınız çıkıyor. Keşşin sana anlattığı hikâye gerçektir. Yani sizler birer kan emiciyken bizim canavar olduğumuz hikâyeden bahsediyorum...”

“Ben ne kimsenin kanını emiyorum ne de genç bir kızı alıkoyuyor, insanları öldürüyorum.” Kıkırdadı ve ellerini iki yana açtı.

“Kimi öldürmüşüm ki?” Gözlerimi devirip yeniden karşısına geçip oturdum.

“Katil değil misin?”

“Masum kimseyi öldürmedim desem de inanmayacaksın ama haklısın, ben katilim.”

“Senin ve benim masum algılarımızın aynı olduğunu sanmıyorum,” dedim ondan iğrendiğimi belli edercesine yüzümü buruşturarak.

“Hırsızlar, yağmacılar, tecavüzcüler ve tacizciler...”

“Bu seni kahraman mı yapıyor?” diye karşı çıktım bu sefer.

“Bu beni senden daha adil yapıyor ama tabii ki sen ve ırkın bize canavarı demeye devam ediyorsunuz bir nevi haklısınız, görünüş

bakımından biraz ürkütücü olsak da sizlerle aynı oranda canavar sayılmayız.”

“Neden buradasın?” diye sorduğumda Igor gülümsemese de yaratıkların liderinin gülümseyen gözleri kısılmıştı.

“Kız kardeşine kendi el yazın ve mührünle bir mektup yazmanı ve iyi olduğunu söylemeni rica etmeye geldim,” dedi son kelimelerine ukalaca bir tınıyla bastırarak.

“Neden sana yardım edeyim?” Öğrencisini ayıplayan bir usta gibi parmağını sallayarak cıkladı.

“Bana değil keder içinde eriyen kız kardeşine yardım edersin diye düşündüm.” Ellerini iki yana açtı. “Yoksa etmez misin?”

Lanet olsun ki işini çok iyi biliyordu. Zayıf noktalarımızı biz daha onun hakkında muamma içindeyken öğrenmişti. Bu yaratık ya da adam veya lider artık adı her neyse beni aciz hissettiriyordu ve bu zamana dek yabancıları olduğum bu his yüzünden içimde onu alt etmek için bekleyen o arzu daha hızlı büyümeye başlamıştı. Bir onur meselesi hâline gelmesi bir yana beni ailemle tehdit ettiği için yok edilmeyi daha ilk başından hak etmişti ve bu zevki Victor’a bırakmadan kendim tatmaya içten içe yemin ederken Igor’un masasına ilerleyip bir kâğıt ve tüy kalem aldım.

Sevgili leydim, sana bu mektubu iyi ve hayatta olduğumu bilmen ve benim için kederlenmemen için yazıyorum. Herkes çok iyi, tek sıkıntımız seni özlemek. Senden sadece ayrı kaldığımız bu süre boyunca kendine çok iyi bakmanı ve cesur olmanı istiyorum. Tüm bu yaşadıkların için çok üzgünüm kardeşim. Umarım seni koruyamadığım için beni affedersin. Çok yakında yeniden kavuşacağız.

—Gayl

Ceketimin iç cebindeki mührü Igor’un masasındaki mürekkepli tabana batırıp kâğıda bastım. Göz ucuyla keşişin bedenine baktım. Bıraktığım yerde sanki ardında bir düşman yokmuşçasına kıpırda-

man oturuyordu. Kâğıdı katladım ve ağır adımlarla ona doğru ilerlerken elini havaya kaldırdı. Mektubu avcunun içine bırakırken hâlâ onu nasıl öldürebileceğimi düşünüyordum.

“Biliyorsun değil mi, seni asla sevmeyecek.” Onu fiziksel olarak yaralayamayabilirdim ama ona zarar verme isteğim beni rahatsız eden bir dürtü hâline gelmişti.

“Senin de bilmediğin çok şey var,” dedi sözlerimi umursamayarak. Boğazını kesme arzumu bastırırken yerime döndüm.

Aynı ukala tavrını takınarak, “Neymiş o?” diye sordum. Gitme sırası ondaydı, oturduğu yerden yavaşça doğrulurken sarı gözleri benim üzerimdeydi.

“Halkınız açlığın pençesinde, her gece aslında bizden çok size lanet ediyorlar. Prens tek derdi üzerinde hak sahibi olduğunu sandığı krallığı. Ah bir de dürüstlük abidesi siz Wizard Lordları varsınız. Erkek kardeşiniz, Kraliçe ile yatıyor. Söyle bakalım Lord Gayl, hangimiz acınası durumdayız?”

“Beni manipüle etmeye çalışıyorsun!” diye öfkeyle soludum, oysa gülümsüyordu.

“Belki de.” Mektubu tuniğinin altındaki pantolonunun cebine koyup arkasına döndü, ağır ağır atılan adımları hiddetli ve karmaşaya düşmüş bir zihinle seyrederken kapıya ulaşmıştı. Başını bir baykuşun başını çevirdiği gibi çevirdi ve bir kez daha göz göze geldik.

“Liam’ı yüce prensiniz öldürdü ve bence sırasında birkaç kişi daha var.” Oyununa gelmediğimi gösterircesine arkama yaslanıp bacak bacak üzerine attım ve alayla gülerek sordum.

“Kimlermiş?”

“Tacına ve tahtına tehdit olan herkes!”

A. Damon

İnsanların işlerine karışmak istemiyordum, birbirlerine yaptıkları her şeyin sorumlusu yine o iflah olamayan nefisleriydi. Lakin

Victor tıpkı Liam'a yaptığı gibi bir başkasını daha öldürüp canisini de bizden biri gibi gösterebilirdi. İnsanların hakkımızda ne düşündüğü ya da bizden ne kadar nefret ettiği umurumda değildi, umurumda olan leydinin düşünceleriydi. Benden nefret etmesi işleri kolaylaştırmıyordu, tahmin ettiğimden çok daha hassas ve kırılgandı ve aslında fark etmese de kendisini benden koruyan bu hâliydi. Bu mektubu ise leydinin bana karşı yumuşaması için değil aksine sürekli kendi içimde bile hissettiğim o acısının dinmesi için yazdırmıştım. Yine de lord ile yaptığımız sohbet beklenmedik derecede zordu. Sebebi ise neredeyse leydi ile birebir aynı olan gözleriydi. Lordun gözlerine rahatça bakabilmek içimde bir şeyleri kırıyordu, tamiri zor şeyler... Aynı rahatlığı onun gözlerinde de görmeyi istememe sebep oluyordu, bana benden korkmadan, gözlerimin içine nefret ile bile olsa meydan okurca bakabilmesini...

Icarus'un mabedine indiğimdeyse düşüncelerimin kalbimi daha fazla tırmalamasına izin vermeden savuşturmayı başarabildiğimi umuyordum. Yığılı kitaplar, parşömenler ve bakır sahanlıkta dövülerek toz hâline getirilmeyi bekleyen kurutulmuş otlar vardı. Şömine her zamanki ilgın ve uslu ateşiyle yanıyordu. Ortadaki hol bir daire şeklinde dönerken o holden açılan üç oda vardı ve bunlardan mutfak görevini gören, şöminenin karşısındaki sedirin arkasındaki odadan, yaşına aykırı bir heyecanla sorular sormaya devam eden yaşlı dostumu gelir geçer cevaplarla geçiştiremeyeceğim açıktı.

"Rayne ne diyor bu duruma?" diye sordu bu sefer. Geldiğimden bu yana baloyu o gece yaşananları ardından olanları tek tek anlatmıştım.

"Leydinin aşkını kazanmak için çabalamam gerektiği konusunda seninle hemfikir." Masanın üzerinde, Icarus'un kendi asmalarından topladığı üzümlerden birini koparıp ağzıma attım ve daha çiğnemeye başlamadan Icarus başka bir soru sordu.

"Çabalyor musun?" Üzümü uzun uzadıya çiğnerken, "Evet," diye yanıtladım onu.

"Çabalıyorum ama aşkını kazanmak için değil." İçeride birbirine çarpan eşyaların sesi kesildi.

Icarus bu sefer de, “Ya ne için çabalıyorsun?” diye sorduğunda sesler mutfaktan tekrar yükselmeye başladı.

“Acısını ve eski hayatına duyduğu özlemi hafifletmeye.” Yine bir sessizlik.

“Neden?” diye sordu ve mutfaktan çıkarken gözlerinde inceleyen derin bakışları üzerimden çekmeden ellerindeki kendi özel tarifi yiyecekleri masaya bıraktı. O içeride bekleyen diğer tabaklara yer açmak için masasına yaydığı kitap ve parşömenleri toplarken bende bakır sahanın tokmağı ile oynuyordum. O bakışlarının rahatsız ediciliğinden başka türlü kaçamazdım ve bu kulübede oyalanacak tek şey bu bakır tokmaktı.

“Çektiklerinin sorumlusu olduğum için elbette,” dedim vaziye-
tin çok da önemli bir durum olmadığı belirtircesine sarf ettiğim söz-
ler Icarus’un elindekileri bırakıp gözlerini üzerime dikmesine sebep
oldu.

“Onu önemsiyorsun dostum.” Bıkkınca soludum.

“Önemsemiyorum demedin Icarus.” Dudaklarını sinsice kıvrıp
gözlerini kısıtı.

“En azından artık inkâr etmiyorsun.”

“Piç gibi mi davranmamı beklerdin?” Tüm dişlerini göstererek
gülümsedi.

“Aksine olduğun gibi erdemli bir lider gibi davranmanı bekli-
yordum, öyle de yapıyorsun.” Gözlerimi devirirken tokmağı bırakıp
sandalyeyi çektim ve hızla oturdum, bana özel yaptığı şaraptan bir
yudum aldım, içtiğim en iyi içecekti. Icarus tekrar mutfığa yönel-
diğinde derin bir nefes almıştım ki bu sefer de, “Ondan hoşlanıyor-
sun,” dedi ve öksürmeye başladım...

O enfes dediğim içki beni boğarken Icarus elinde başka tabaklar-
la mutfaktan çıkıp masaya döndü. Kahkahası kulaklarımı tırmalar-
ken sırtıma beni zerrece sarsmayan sağlam yumruklarla vuruyordu.

“Seninle bahse girerim, onu görmek için uyuduğu her anı kol-
luyorsun.”

“Elbette yapmıyorum,” diye haykırdım. Yapıyordum...

“Ve o sarayındayken her kalp atışını zihninde dinliyorsun.”

“Dinlemiyorum Icarus.” *Lanet olsun...*

Karşıma otururken ağzını başka can sıkıcı bir tespit için açmıştı ki, “Kardeşinin yanında geliyorum,” dedim.

“O nasıl?” diye sordu Icarus. Igor’a olan kırgınlığı hâlâ gün gibi ortadaydı.

“İyi,” dedim kardeşini gördüğümü ona söylediğim için pişman olmuşum bile. Başını sallayıp eline aldığı çatala önümdeki tabağı gösterdi.

“Buharda pişti hem de saatlerce, bak bakalım nasıl olmuş.”

“Hâlâ Igor’a kızgınsın.” Çatalını usulca masaya bırakıp arkasına yaslandı.

“Benimle gelmeliydi orada kalıp o aşağılıklara hizmet etmek-tense kuytu bir taşrada hastalara şifa dağıtmalıydı.”

“Annen ya da kız kardeşlerin gibi mi?” Hareleri titredi ama ifadesi sertti.

“Aynen öyle,” derken çatalını tekrar aldı ve önünde kendi yetiştirip pişirdiği sebzelere batırdı.

“Igor aslında bana hizmet ediyor Icarus sen de biliyorsun.” Cevap vermeden ağzındaki lokmayı çiğniyordu, gözleri uzaklara dalmıştı.

“Onlara da ediyor,” diye ekledi.

“Onlara hizmet edecek başka keşişler yetiştiriyor.”

“Ve yetiştirdikleri keşişler aynı zamanda ihtiyacı olan halka da hizmet ediyor.” Omuzlarını silkti.

“Kendi de edebilirdi,” diye karşı çıktı bu sefer. “Peki madem o zaman hastalığını da umursamazsın,” dediğim an göz göze geldik. Kaşlarımı kaldırıp yakalandığının sinyalini verdiğimde umursamadan, “Neyi var?” diye sordu. Dudaklarımı büküp çatalımı yemeğime batırıp iri bir lokmayı ağzıma atarken Icarus can çekişiyordu.

“Ne diyor siz keşişler, erkek şeyi... Hım, iktidarsızlık,” dedim parmağımı sallayarak.

Icarus suyundan büyük bir yudum alıp sırtını sandalyesine yasladı. Saldırı sırasını üzerine alan gözleri sinsice parlıyordu.

“Sendeki gibi mi?” dedi çenesiyle vücudumu işaret ederek.

“Ne varmış bende?”

“Varlığını hissettiğinden beri kimseyle beraber olmadığını biliyorum.” Kadehimin ağzında parmağımı gezdirirken, “Yok öyle bir şey,” diye karşı çıktım.

Gülümsedi. “Bugün yalan performansına diyecek yok, darısı başka yerlerine artık.”

Şatomun mahzenlerine damlayan sıcak kanın kokusunu alıyordum. Acılı bir sesin alaycı bir sesle söylediği o şarkıyı duymamak için kendimi zorlamam gerekti. Ayak seslerim zeminde yankılanmaya başladığında şarkı kesildi.

“Liderim! Efendilerin Efendisi Alastor!..” diye bağırdı Antoni. Ağzı dolu dolu yine de ıstırap yüklü sesi bedeninin altında kıvrandığı acının izlerini taşıyordu.

“Antoni.” Baş aşağı sarkan bedenini ayak bileklerinden tutan kalın zincirler şangırdadı. Uzun koridorun sonundaki boşluğa geldiğimde duvarlardaki ölçüleri birbirlerinin aynı onlarca delikten bedenine çarpan sisli ışık aşağı hâlâ süzülmekte olan kan nehirlerini ve kaslarındaki derin pençe izlerini aydınlatıyordu. Yüzüne ulaşip aşağı doğru düşmüş saçlar kendi kanı içindeydi ve başının altında kendi kanından pek de küçük sayılmayacak bir kan göleti oluşmuştu. Bu kadar derin çizdiğimi unutmuştum, gözümün ne kadar döndüğünü ise çat pat hatırlıyordum, umursamazca omuzlarımı silktim. Sonuna kadar hak etmişti. Bedenini çevirdim ve etrafında dönmeye başladığında başı karın hizama denk geliyordu. Yüzümü görebilmek için çabaladı ama acılı bir inlemeyle hemen pes etti, boğazından gelen bir hırıltıyı o kendine has nahoş kahkahasını takip ettiğinde sıcak nefesi soğuk mahzende ince bir buhar oluşturdu.

“Sıçıp batırdım değil mi?” diye sordu boğuk sesini elinden geldiğince gür çıkarmak için zorlayarak.

Bense sakin ve rahattım, zerrece vicdan azabı duymuyordum. Onu onayladım. “Hem de fena hâlde.”

“Rahatlatmayacağını ve işe yaramayacağını bilsem de üzgünüm efendim.” İşte biraz olsun ciddiyet kazanmıştı ama uzun sürmeyeceğini biliyordum.

“Bundan sonra hata yapma lüksümüz yok ve bir dahakine bu işkenceye bile layık görülmezsin.”

“Bir daha saçmalarsam, kıcımda patlasın o silahlar.” Ona yüz vermemek için kendimi tuttum, dudaklarımı bastırdım ve ağzıma dolan kahkahayı yuttum. İstemsizce o silahlardan birinin Antoni’nin gerçekten kıcımda patladığını hayal etmiştim ve bu tecrübeyi daha sonra ona deneyimletmek istediğime karar verdim. Nasılsa tekrar saçmalayacaktı ama bu sefer bunun leydiyi etkilemesine izin vermeyecektim.

Parmağımı şaklattım ve Antoni kendisini tutan zincirle beraber gürültüyle kendi kanından oluşan göleti sağa sola sıçratarak yere yığıldı. Çizmelerimin önündeki kafasını geri atıp bana baktı. Düz beyaz dişleri kana boyanmış teninin altında parılıyordu.

Küçük acılı bir kahkaha attı, kolunu kaldırıp elini bana uzattığında bakışlarımı başka tarafa çevirip elini yakalayıp kalkmasına yardım ettim. Kanıyla boyanmış siyah deri pantolonunu eliyle silerken, “Rayne nerede?” diye sordu. Karanlık koridordan bir ses yankılandı.

“Buradayım.” Topuklu çizmelerinin sesi yaklaşırken başımı çevirip arkama baktım. Saçlarının tonunda, bakırımsı kızıl bir pelerin tunik ve bacaklarını saran siyah deri bir pantolon giymişti. Antoni merakla sordu. “Bir yere mi gidiyorsun?” diye sordu. Açlıkla parlayan gözleri Rayne’in üzerindeydi.

Rayne omuzlarını silkip dudaklarını kıvırdı. “Sanırım biraz kafa dağıtmaya benim de ihtiyacım var.” Kaçamak ve imalı bakışlarını görmezden gelerek dudaklarımı kıvırdım. Antoni öne doğru bir

adım attı. “Bekle hemen hazırlanıp eşlik edeyim.” Rayne elini kaldırdı ve gülümsedi. “Yalnız değilim zaten.”

Yaralı arkadaşım zoraki gülümseyip ellerini iki yana açarken, “Peki o zaman sana iyi eğlenceler,” dedi.

“Size de bol bol kan ve keder,” dedi Rayne, Antoni’nin üzerindeki ılık kanda gözlerini gezdirip bana döndüğünde. “İzninizle Efendi Damon.” Başımı eğerek ona izin verdim ama kulaklarımı tırmalayan Antoni’nin sikkinlikle soluduğu nefesti. Rayne geldiği hızda gözden kaybolduğunda Antoni fısıltısına karışan belirgin bir bezginlikle mırıldandı.

“Yine hangi piç acaba?” diye sordu kendi kendine.

“Boş ver, iki gün takılır sonra sıkılır biliyorsun,” dedim omzuna vurarak ama Antoni’nin kederli koyu gözleri Rayne’in kaybolduğu karanlık koridordaydı, yaralarıysa hızla iyileşmeye başlamıştı.

“Neyse ki gidip tek kurtuluş aracımızı parçalamıyor,” diye iç geçirdi.

Antoni, Rayne’in bana olan yaklaşımını biliyordu; fark etmediği, Rayne’in benden yana umudunu kesmeye başladığıydı. O valsden sonra bir şeylerin geri dönülmez bir biçimde değiştiğinin herkes farkında olsa da Antoni o geceden bu yana burada kanadığı için olup bitenden habersizdi. Çünkü şatonun bu kısmından ne attığın çığlık duyulurdu ne de buraya dışarda kopan kıyametin sesi erişirdi. Koridorun çıkışına doğru yürümeye başladık, şatonun ana koridorlarına çıkan merdivenlerin başına geldiğimizde duraksayıp Antoni’ye baktım. Uyaran bakışlarım yeniden kaskatı kesilmesine neden oldu.

“Onun yanında ya da yakınlarında en ufak bir saçmalık yapma.” Ellerini teslim olurcasına kaldırdı.

“Asla.”

“Ve olur da buralarda olmazsam ben yokken ondan sen sorumlusun.” Gözleri büyüdü, bu görevden hoşlanmamıştı.

“Ya beni tanırса?” diye sordu.

“Şu an ondan yaptığın saçmalık için özür dilemeye gidiyorsun

zaten.” Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı, leydiden korkuyor olması hoşuma gitmişti her ne kadar aslında benden korktuğunu bilsem de. Başını kaldırıp yukarıya Tanrı’dan medet umarcasına baktı.

“Tanrı’m sence de bu gariban kuşun çok çekmedi mi, yetmez miydi yani...”

Arkamdan ettiği homurdanmaları duymazdan gelerek merdivenleri tırmanmaya başladığımda, “Hadi,” dedim sabırsızlanıyordum ve bu da bunca yüzyıl sonra bir ilkti.

Sessizce beni takip etmeye başladı ve onu kuşatan tüm yaraları gövdesinin ve sırtının üzerindeki derin yarıklar artık sadece ince kırmızılıklar olarak kalmıştı.

MEKTUP

Bir vals dönüyor zihnimde,
Nefret ve aşkın arasında...

Gloria

Görmemiş ya da duymamıştım ama biliyordum, beni yoran beni öldüren o korkuyu zihnimden çekip almıştı. Bunun için ona minnettar mıydım ya da zaten bu duruma beni kendisi düşürdüğü için ondan biraz daha mı fazla nefret ediyordum bilmiyordum. Uyandığım ilk an delicesine minnet duyuyordum vakit geçip o acılı anım tekrar kafamın içinde oynamaya başladığında da kasvet zalim pençelerini ruhuma geçiriyordu. Duygularım kafamda girift olmuş düşünceler yüzünden güvenilmezdi. Moli'den başka sığınıp konuşabileceğim kimse yoktu. Penceremden baktığımda yeşilin huzur veren o dingin rengi yoktu, gökyüzünün maviliği ya da toprağın hayat veren kokusu... Koca bir hiçlik için fazla canlı hissediyordum. Şato soğuktu, bunu da kapım her açıldığı an içeri esen serin havadan ve şöminenin büyümlü bir biçimde daima belli bir ritimde yanmasına rağmen asla ılıklaşmayan duvarlardan biliyordum.

Bugün ikizlerin dolabıma özenle astıkları kıyafetlerden Moli

birkaç parça seçip yatağımın üzerine bıraktı ve banyodaki suyumu sıcak suyla doldurup köpürttü. Ondan odamda beklemesini ve olur da biri arsızca banyoya girmek isterse diye bekçilik yapmasını istedim. Yardımcım varken soyunabilir, yıkanabilirdim. Moli'nin varlığına şükrederek siyah zemine isyan eden beyaz parlak köpük dolu küvete girdim. Su tenime değdiği an lanetli duyguları da tenimi yıkar gibi yıkamaya başladı. Suyu köpürten sıvıdan avcumun içine döküp burnuma yaklaştırdığımda kısa bir an kokunun o tanıdık hissiyle uyuştum. Kokunun yarattığı duyu zihnimde aradığı o yeri bulduğunda, nefes alışverişlerim sıklaştı ve dişlerimi alt dudaklarıma kanatacak kadar sert geçirdim. Kanın paslı tadını alana kadar canımı ne kadar yaktığının bile farkında değildi. Koku yıllardır kullandığım yıldız çiçeği, lavanta ve nane esansının karışımından yapılmıştı. Wizard'da banyomdaki şişeler bu sıvıyla doluydu. Onun evimde ve odamda gezindiği fikri, içinde olduğum sıcak suya rağmen ürpermeme neden oldu. Ne zamandır beni izlediğini sinsice çevremde dolaştığını merak ederek hızla yıkanıp banyodan çıktım.

“Leydim?” diye sorarcasına yüzüme baktı. Sıkı sıkıya sarıldığım havlumla şöminenin karşısındaki tekli koltuğa yürüdüm. Titriyorum. Dişlerim birbirine çarpacak kadar. Moli üzerime bir havlu daha örtüp bana sarıldığında gözlerimden süzülen yaşlar hızla soğumuş olan tenimi yakıyordu.

“Bir şey mi oldu leydim?” şefkatli sesi daha çok ağlamama neden oluyordu. Başımı hızla salladığımda karşımda dizlerinin üzerindeydi.

“Eve gitmek istiyorum Moli,” diye iç çektim. Anlayışlı bakışlarını yüzümde gezdirip ıslak saçlarımı okşadı.

“Gideceğiz leydim, sadece bir süre daha sabretmeliyiz.” Sözleri bana bu tutsaklıkta beraber olduğumuzu hatırlattı. İkinci kez ona sarıldım ve aslında bu temasa, bir arkadaşın bir ablanın bir dostun sıcaklığına yıllardır ne kadar aç olduğumu içinde hapsoldüğüm arafta fark ettim.

Bir süre öylece, birbirimize sarılı hâlde o açlığı doyurmamı bekliyormuşçasına temasta kaldık. Bu sıcak temas bana başka bir tema-

sın yakın hatırasını anımsatınca yanaklarımı ellerimin tersiyle silip Moli'den ayrıldım.

Moli yüzüme bir süre karmaşayla baktı. Kendince en doğru zamanın olmadığından emin olmasına rağmen tereddütle ellerimi kendi ellerinin arasına alıp gözlerini nemli gözlerime dikti.

“Efendi Damon bunu size akşam çanı çaldığında vermemi istedi lakin...” Elimini bıraktı ve belindeki hizmetli kuşağının altına atıp katlı bir kâğıt parçası çıkardığında nefesimi tutmuş Moli'yi izliyordum. Kâğıdı ellerimin arasına bırakıp beklemeye başladı.

Parmaklarımın arasında titreyen kâğıdın altındaki mührü baskarken nefesim kesilmişti. El yazısı Gayl'a aitti, cümlelerde öyle. Boğazımda oluşan yumruyu güçlükle yuttum. Kaç kere okudum bilmeden şöminenin karşısında otururken saçlarım artık kurumaya başlamıştı.

Kurumuş mürekkebin üzerinde parmaklarımı gezdirdim. Abimin o kendine has yazısı, mührü her zaman yaptığı gibi düz değil çapraz basması, her şey ona aitti.

Sevgili leydim, sana bu mektubu iyi ve hayatta olduğumu bilmen ve benim için kederlenmemen için yazıyorum. Herkes çok iyi, tek sıkıntımız seni özlemek. Senden sadece ayrı kaldığımız bu süre boyunca kendine çok iyi bakmanı ve cesur olmanı istiyorum. Tüm bu yaşadıkların için çok üzgünüm kardeşim. Umarım seni koruyamadığım için beni affedersin. Çok yakında yeniden kavuşacağız.

—Gayl

“Çok yakında,” diye mırıldandım. Gayl'ın isteğini bir emir gibi üzerime giyerek. Yakında kavuşacaktık ve bunun içinden elinden geleni yaptığını biliyordum. Zihnimde durmadan konuşan aksi kızın cesaretini kuşanmak için geç bile kalmıştım, geride bıraktığım ailemi bu çabayı tek taraflı göstermemeliydi.

Başımı çevirip yatağa serdiği kıyafetlere baktım. Ne tarlatan ne

de kabarık etekler ya da bel kavrayan korsaj yoktu. Dümdüz krem yırtmaçlı bir elbise ve ona eşlik edecek uzun aynı renkte çizmeler vardı. Krallıkta bu tür çizmeleri sadece erkekler güderi pantolonların üzerine giyerlerdi ve bir leydinin bacaklarını ulu orta seren bir kıyafetle gezmesi nahoş karşılanırdı. Moli yüzümün aldığı ifadeyi okumuşçasına derin bir nefes alıp, “Bulabildiğimin en iyisiydi,” dediğinde göz göze geldik. Ardından gözlerim duvara dayalı dolaba kaydı.

“Geri kalanları hiç merak etmiyorum,” dedim Gayl’ın mektubunu katlayıp yastığımın altına koyarken.

“Hadi sizi giydirelim, üşüyecekseniz,” dediğinde kıyafete tekrar baktım. Yardıma ihtiyaç duyulacak bir parçası yoktu. İstemsizce dudaklarımı kıvrarak yatağa ilerledim ve tek bir hareketle kıyafeti rahatça giydim. Moli’nin saçlarımı fırçalarken sessizce oturdum ve önerdiği gibi sadece yanlardan birkaç tutamı tepemde tokalamasına izin verip, neredeyse ayaklarıma birebir olan zarif çizmeleri giydim. Diz kapağımın hemen altında biten içi tüylü deriye uzun uzun baktım. Şaşırtıcı derecede bacaklarımı sıcacık ve yumuşacık sarmıştı. Sanki tüylü tatlı bir yaratık bacaklarıma sarılmışçasına...

Aynadaki kız, benden çok uzaktı ve yine çok yakın... Neredeyse parmaklarıma kadar uzanan kolları el sırtımda dışa doğru sivri bir v çiziyordu ve o uzantıdan uzanan yuvarlak çemberleri orta parmağıma geçirmiştin. Kıyafet vücudumun her kıvrımını ortaya çıkarıyordu, göğüs çatalına dek açılan başka bir V uzun gerdanımı açığa çıkarırken hafif topuklu çizmelerin biraz daha kaldırdığı kalçalarım fazlasıyla dışarıdaydı. Kıyafeti istemsizce çekiştirdim, aşırı rahattı sanki hiç yokmuş gibi... Neredeyse uyluklarına birkaç karış kalan yırtmacın altındaki bacağım fazla davetkârdı. Elbiseyi biraz daha çekiştirdim ama kumaş bedenime öyle sıkı sarılmıştı ki milim oynamıyordu.

Moli uzanıp dudaklarıma pembe parlak kremi parmaklarıyla dokundururken, “Dudaklarınızı rahat bırakmalısınız leydim,” diye sitem etti. Bense kendi mavilerimin derinliklerinde yine ailemi düşünüyordum. Gayl’ın mektubunu, Damon denilen o yaratığa mek-

tubu nasıl ulaştırdığını. Fazlasıyla kızgın olmama rağmen babamı ve tüm pervasız davranışlarına rağmen Gorgi'yi... İyi olduklarını söylemelerine rağmen Gayl'ın aklımdan çıkmayan o son görüntüsü yeni üzerime giydiğim cesaret zırhına bir de hançer ekliyordu, düşmanıma karşı kullanmam için. Abime karşı duyduğum suçluluk hissini Gayl da beni koruyamadığı için bana karşı duyuyordu. Ben nasıl kendimi ona karşı mahcup hissediyorsam o da aynı mahcubiyeti hissediyordu. Onu beni eser alan bu duygulardan kurtarmak istiyordum.

Moli işini bitirip de birkaç adım geri çekilip beni izlediğinde yüzünde balo gecesindeki aynı memnun ifade vardı. Aynadan gördüğüm yüzüne doğru dönüp kollarımı iki yana açtım.

“Çok kolay oldu,” dediğim an, “Çok da güzel,” diyerek tamamladı beni. İş alışkanlığının ona verdiği bir reflekse uzanıp gerdanıma düşen dalgalı saçımı omuzlarımin ardına attı ve tekrar geriye çekilip baştan aşağı tekrar tekrar beni süzdü.

“Kabul etmeliyim tarzları her bakımdan bizimkilerden çok farklı, çok sade, çok rahat ve...” Duraksadı. Moli her zaman beni zevkine o son dokunuşlarına hayran bırakan bir kadındı ve bu sefer düşüncelerini açık etmekten tereddüt edercesine çekingen bir tavırla tamamladı cümlesini. “Çok da güzel sanki asıl olan cevherden rol çalmayıp açığa onu çıkaran bir sadelik.” Başımı eğip kendime baktım sonra ağır bir çekimle tekrar aynaya dönüp yüzüme.

Bu kız cesur görünüyordu, bu kız kâbuslarını kabullenmiş ve onlarla mücadeleye hazır görünüyordu, bu kız artık içindeki o küçük isyankâr kızın büyümüş hâliydi... Sonunda kozasını yırtan o tırtıl ve son bir çırpınış... Abisi onun için ölümü göze almıştı ve artık bu kızın da bir şeyleri göze alması, korkusuyla yüzleşmesi gerekiyordu...

Ona sormalıydım, o ninninin bir sırrı olduğu ortadaydı ve bilmeye hakkım vardı. Ailemi görmek, onlara bir an önce kavuşmak istiyordum ve eğer burada benden istedikleri gibi akıllı evcil bir hayvan gibi bekleyerek işlerini kolaylaştıracağımı sanıyorlarsa yanılıyorlardı.

Odadan bir hışım çıktım, bunu en son yaptığımda başıma gelenlerin beni bundan alıkoyması gerekiyordu. Lakin abim sırf bana teselli vermesi için onun gibi tehlikeli bir yaratıkla yüz yüze gelmeyi göze alabildiyse ben de Gayl'ın bu davranışına yaraşır bir cesaret göstermeliydim. Şato yine terk edilmiş gibiydi. Yukarı çıkan ve aşağı inen tırabzansız merdivenler bir karanlığa iniyor ya da bir bilinmezliğe çıkıyor gibiydi ve bu bilinmezlik o son yaşadığım kâbustan sonra dirayetli tutmaya çalıştığım cesaretimi kırmak için sinsice orada bekleyen başka korkunç bir yaratıktan başka bir şey değildi. Bu sefer seçeneğimi değiştirdim. Aşağı inen bir merdiven giderek genişleyen koridorun sağ kanadında belirdiğinde sanki yolumu biliyormuşçasına oraya yöneldim. En azından yukarı çıkan merdivenlerin hayra çıkmadığını bir kere görmüştüm.

Pürüzsüz duvara avuç içlerimle sarılarak destek almaya çalışsam da adımlarımı temkini atmak zorundaydım, Moli'nin arkamdaki endişeli mırıldanmalarını duymazlıktan gelsem de sonuna kadar haklı karşı çıkmalar olduğunu kesindi.

“Düşeceksiniz leydim, dikkatli basın leydim, nereye gittiğiniz hakkında bir fikriniz var mı, bu iyi bir fikir gibi görünmüyor leydim...” Birkaç adımı ağır ve yavaşça attıktan sonra anca bir tünelin ucunda belirmesi gereken cılız bir ışık belirdi. Adımlarımı yapmam gereken bir şekilde hızlandırdım ve beklenen son da hemen ardından geldi. Ayağım kaydı, ağzımdan cılız bir çığlık koptu, benim çığlığıma Moli'nin korkulu çığlığı eşlik ettiğinde gözlerimi sıkıca kapattım ve vücudumun sert bir çarpma ile ezilmesini bekleyerek gözlerimi sıkıca yumup, ellerimi yüzüme kapattım. Lakin beklediğim gibi olmadı, bir şey beni havada yakaladı. Beni saran kollar tanıdıktı, o koku tanıdıktı, yakın bir zaman önce bedenimi yine böyle sahiplenircesine kavramıştı. Göğsünün altındaki hırıltıyı duyduğumda derin bir nefes aldım, gözlerim sıkı sıkı yumuluydu, onları açınca göreceğim manzarayı zihnimin içinde tekrar ettim. Zalim ve korkunç bir

gaga, parıldayan tehditkâr gözler, bir kartal, zalim pençeler... Evet nefes kesici derece korkunçtu ama daha önce de karşılaşmıştık ve insanı öldürmüyordu.

“Odanız oldukça sıkıcı sanırım.” Ellerinin elbisenin derin yırtmacı yüzünden açığa çıkan bacağımin üzerinde olduğunu anlamamla sertçe kıpırdanıp kollarından kurtulmaya çalıştım, çabamı takdir edercesine güldüğünü tenime çarpan nefesi takip ettiğinde beni zarıfça yere bıraktı.

Zaten düzgün elbisemi düzeltmeye çalışırken sırtım ona dönüktü, Moli ise hayran hayran arkamdaki adama bakıyordu. Dişlerimin arasından, “Beni mi takip ediyorsunuz?” dediğimde hemen arkamda kıpırdamadan öylece duruyordu. “Fiziken olmasa da zihnim sizi takip ediyor leydi,” diye rahatlıkla itiraf etse de ondan yayılan kuvvetli bir ısı sırtımı yalıyordu, vücudu sesi kadar rahat değildi ve aramızda hiçbir engelin olmadığını bilmek saf bir ateşin bedenimi dilimlediğini hissetmeme neden oluyordu. Sırtımı dikleştirdim, derin bir nefes aldım ve hızla arkamı döndüm.

Evet, korkunçtu, hem de çok. Gözlerimi tekrar kapatıp derin bir nefes aldığımda şaşkınlığını yansıtan bir ses çıkardı. Kısa kısa ve hızlı hızlı nefesler alıp dudaklarımı dilimle ıslattım ve gözlerimi yavaşça açtım. Öylece bana bakıyordu. Resmen devasa bir kartalla yüz yüzeydim. Tanrı’m... O gözler ve o sivri gaga, bir insan vücudunun üzerinde gerçekçi bir maske olarak oraya asılmıştı ve sarı gözleri parlıyordu. Gagasına bakmamaya gayret ettim. Bana doğru bir adım attı ama ben de hızla geriye doğru bir adıma tıp elimi kaldırdığımda eski yerine döndü. Kartalın başı hafifçe yana eğildi.

“Benden korkmuyor musunuz?” diye sordu. Omuzlarımı dikleştirdim. Yüzünün aksine sesi gerçekten güzeldi; karizmatik, kadifemsi, kendine has bir sertlikte ve her tınısından buram buram akan öz güvenle akılda kalır bir sestir. Tıpkı beni ilk kurtardığı gece tüm görüntüsünün silinip gitmesine rağmen sesinin hafızamdaki yerini korumasını hak etmesi gibi. Yine de o sesini gölgede bırakacak derecede de çirkindi. Kendimle gurur duyuyordum, babam ve Gayl da görse gurur duyardı ve bu fikirle çenemi biraz daha diktim lakin

Gorgi burada olsaydı aynen şunu derdi. “Cesaretini s... Ne duruyorsun kaç!” Ve arkasına bakmadan koşardı.

Gözlerimi kırıştırdım. “Sizinle konuşmam gerek,” dedim sorusunu es geçerek. Başını ağırca öne eğdi, hareketlerini beni ürkütmemek için aksattığını düşünürken arkasında duran adam birdenbire tüm dikkatimi üzerine çekti. Rahatsız edici bir tanıdıklıkla gözlerimi kısıtım. Adam dikkatimin üzerinde olduğunu fark eder etmez kendisini rahatlıkla görebileceğim bir şekilde açığa çıkıp aşağılara kadar eğildi. Önündeki adam kadar uzun ve iri değildi ama hatırı sayılır bir heybeti vardı. Yüzü çarpıcı derecede sert açılara sahipti, kaşları kavisli, burnu düzdü oldukça yakışıklı bir adamdı, dalgalı koyu saçları oldukça pis görünüyordu sanki çamurdan çıkmış gibi ve o an bedeninin üst kısmının çıplak olduğunu fark ettim.

“Leydim, şatomuza şeref verdiniz,” dediği an içimi kaplayan o huzursuzluk bir sicime büründü. O gece Gayl’ı vuran maskeli yaratık tam karşımda duruyordu.

“Seni aşağılık pislik!” diye haykırarak öne atıldığımda Moli koluma girdi ve adam hızla liderinin yanına geçerek ellerini önüne açtı. “Leydim, o gece yaşananlar için üzgünüm,” diyerek başını hızla iki yana salladı. “Amacım abinizi öldürmek değildi.”

Şiddetle çarpılmış bakışlarıma eşlik eden büzüşmüş dudaklarımla kim olsa öfkeden deliye döndüğümü görebilirdi. Sıktığım dişlerimin arasından, “Amacın öldürmek değildi de neydi peki?” diye sordum. Ne cevap verirse versin asla inanmayacaktım. İçimde büyüyen vahşet bana, “Öldür onu!” diye bağıırıyordu.

Moli, bedenimi biraz daha çekiştirirken sessizce kulağıma eğildi, nefes nefeseydi. “Efendim, siz asil bir leydisiniz. Bu hareketler hoş değil, leydiler saldırmaz.” Öyle şaşkıındı ki gözleri sonuna dek açılmıştı.

Kolumu hızla çekip öfkeli bakışlarımı Moli’nin karmakarışık yüzüne çevirdiğimde yaratıkların lideri bana doğru küçük bir adım attı.

“Sizi teskin eder mi bilmem ama cezasını ben verdim.”

Alaycı kahkaham duvarlarda yankılandı.

“Senin cezanı kim verdi peki?” diye sorduğumda vahşi sarı gözlerindeki ışık kırıldı.

Tereddüt etmeden belinin arkasındaki hançeri kınından çıkarıp pençelerinin arasına aldı ve bana uzattı.

“Siz verebilirsiniz.”

Yapmayacağımı biliyor olmalıydı. Daha çok öfkelandim ve anbean büyüyen öfkem, düşünce yetimi kendi itaatinin altına aldı. O kaçırılıp ailesinden koparılan kırılgan, korkak kızın kendisine zarar veremeyeceğini düşündüğü için benimle oynuyor olmalıydı. Düşüncelerinde haksız değildi ama ona yanıldığını göstermek, sesindeki ve duruşundaki o güveni yıkmak istiyordum.

Elindeki hançeri hızla pençelerinin arasından aldım. Hançere sıkı sıkı sarılıp kolumu kaldırdım ve siyah gömleğinin altında parlayan göğsünün tam ortasına sapladım.

Kıpırdamadı bile! Öylece durdu, parlaklığı ağır ağır kararan sarı gözlerini yüzümden çekmedi. Sıkı sıkı kabzasına sarıldığım hançeri biraz daha bastırdım. Parmaklarıma değen ve avcumu kaplayan sıcak kan arttı ama o biraz bile acı emaresi göstermedi. Ne nefes alışverişleri değişti ne de en ufak bir ses çıkardı. Yaralanan oydu ama nefesi kulaklarında uğuldayan, kalbi boğazında atan bendim. Moli elini ağzına kapatmış o küçük çığlığını bastırmış dehşetle bakan gözleri üstü başı kan olan ben ve yaratıkların kanayan göğsü arasında gidip geliyordu. Emrindeki adamı Moli kadar olmasa da şaşkındı ama lideri için değil, daha çok benim için endişeli görünüyordu. Damon'ın göğsü gerçekten de görüldüğü gibi bir kaya kadar sertti ve hançeri sadece ortasına yaklaşıp kadar ona saplayabilmişim. Pençesini hançerin kabzasını tutan ellerime sardığında hançeri bırakmak istedim ama izin vermedi. Tutuşu sıkılaştı ve hançeri bastırdı, kendine! Hıçkırdım!

Hançerin tamamı göğsünün içindeydi, başımı kaldırıp kocaman

olmuş gözlerimle yüzüne baktım, sarı harelerinde kendi mavilerimi gördüğümde yutkundum. İfadesini göremesem de donuk olduğundan emindim, ilk defa o kartal suratı bu kadar yakınımda olmasına rağmen korkmuyordum çünkü demin olanlar gerçekten korkunç olan tek şeydi. Vahşet ellerimizin altındaydı. Onun kanı ikimizi de ıslatırken ellerim titremeye başladı. Kendi göğsümün ortasında bir ağrı hissettim, aşırı değil ama başka birinin sızısının habercisi gibi uğulduyordu. Damon'ın benim açtığım yarasının sızısı... İfademde ne gördü bilmiyorum ama tutuşu gevşediği an elimi kurtarıp geriye sendelediğimde Moli beni kendisinden beklemediğim bir çeviklikle yakaladı, onunsa pençeleri hâlâ hançerinin kabzasının etrafındaydı. Kabzaya tırnakları kalın pençesini geçirip zalim çeliği hızla geri çekti... Usulca akan bir şelale misali dışarı süzülen kanın kaynağına takılı kalan gözlerim gördüklerinin şokuyla biraz daha büyüdü... Yara hızla kapanıyordu!

Görüşüm bulanıklaştı. Midem bulanıyor, bileklerimi saran nabzım vızıldıyordu. Onun yarası ben içime derin bir nefes çekip verene kadar kapanmıştı. Demin olanların tek kanıtı krem elbisemi ve beyaz tenimi boyayan kandı. Titreyen elime ve kollarımı saran kumaşa baktı.

“Bugün oldukça göz alıcısınız leydi, benimle ne konuşacaksınız?” diye sorduğunda neredeyse düşecektim. Elimi kaldırıp kanın kıvrıllığına baktım. Hayır biraz önce bir kâbus görmemiştim, pençesini kaldırdı ve bir parmak şaklatmasının sesini duyduğum an üzerimdeki tüm o kan hiç var olmamışçasına kayboldu.

“Sizi çalışma odamda bekliyorum,” diyerek beni yakaladığı merdivenlere yöneldi.

“Aklımı kaçıracığım,” diye mırıldandım ve Gayl'ı vuran o adam kıkırdadı.

“Bence hepimiz zaten kaçırdık,” dedi ve bir elini uzatıp elimi parmaklarının arasına alıp eğildi. Elimi dudaklarına götürüp cüretkârca gülümsedi.

“İşte şimdi gerçek kraliyete hoş geldiniz Leydi Gloria.” Ve dudakları soğuk parmak boğumlarıma dokundu.

Beni ve Moli'yi merdivenlere doğru eliyle buyur ettiğinde arkamızdan tekrar kıkırdadı.

“Bu sandığımdan da eğlenceli olacak.”

Victoria

Geceyi ta ki gün ışıyana kadar Gayl'ı bekleyerek geçirdikten sonra uyuyakalmıştım. Endişe ağrıyan uzuvlarımı anca sabaha kadar diri tutmuş olmalıydı ve gözlerimi araladığım ilk andan beri midem yanmaya başladı. Komodindeki kristal kadehe uzanıp ağızlığını kenara koyarken Akel odaya girdi.

Bacaklarını kırıp, “Günaydın ekselansları,” dedi ve hızla kapalı perdeleri açmaya koyuldu. Odayı dolduran ışıkla gözlerim kamaşırken birkaç damla suyu güçlkle yutabildim. Boğazım yırtılırcasına ağrıyordu.

Kalkmaya hazırlanırken, “Lord Gayl geldi mi?” diye sordum.

“Lord Gayl bu sabah kardeşi ve prens ile at binmeye gittiler ekselansları.” Kaşlarım çatıldı.

“At mı binmeye gittiler?” Akel şaşkınlığıma iç çekerek karşılık verdi. Aynı fikirdeydik.

“Evet efendim.” Son kapalı perdeyi de açıp pencereyi araladı. Yatak örtülerini bir kenara fırlatıp yardımcımın karşısına yürüdüm.

“Emin misin?” Başını salladı.

“Bana bir haber, bir not falan gönderdi mi peki?”

“Hayır efendim.” Yüzümü sertçe ovuşturup banyoya yürürken aklımdan binbir türlü ihtimal geçmeye başladı, Gayl dün söylediklerime inanmıştı, belki de Lord Renly'nin olanlardan haberi vardı ve Victor ile ortak bir ittifak içindelerdi, belki de Gayl söylediklerimi saçma bulmuştu, babasıyla konuştuktan sonra endişelerimi boş kurntular olarak değerlendirmişti, belki de gerçekten öyleydi...

Yüzüme çarptığım soğuk su ile dün yaşananlar hafızamda yeniden canlandı; o seraya yürüyüşümüz, Victor'un keşişi tehdidi, Gayl'ın sessiz imdadımı fark edişi... Hayır, bana inanmıştı ve bugün prens ile kardeşini de yanına alarak at binmeye gitmesinin iyi bir

nedeni yoktu. Endişe zihnimi yeniden ele geçirip hamlamış vücudumun sızısını unuttururken, hızla giyinip dairemnden çıktım.

Lord Renly beklenmedik ziyaretimi büyük bir memnuniyetle karşıladı. Kendisine tahsis edilmiş dairesindeki geniş balkondaydık. Öğlen çayını beraber yudumlama teklifini içtenlikle kabul ettiğimde biraz da olsa gerginliğim hafiflemeye başladı. İçi krema dolu tartlardan birinden küçük bir ısırık alıp parmaklarındaki kırıntıyı tabağına silkelerken gülümsedi.

“Gloria bunları çok sever.” Aynı şekilde gülümsedim ve uzanıp Wizard Lordu’nun ellerine küçük bir teselli dokunuşu bırakırken, “Çok yakında yeniden bizimle olacak lordum.” Elini elimin üzerine koyup yeniden gülümsedi. Dudaklarındaki içten tebessüme rağmen gözlerindeki keder öyle okunaklıydı ki kalbim Gloria’nın yokluğunun gerçekliği ile yeniden sızılama başladı.

“Bu arada Gayl ve sizin için çok mutluyum ekselansları.”

“Teşekkürler lordum,” dedim başımı eğerek. “Bu arada bugün Lord Gayl’ı göremedim, kendisine törenle ilgili sormam gereken birkaç soru vardı,” dedim balkonun terasında uzanan bahçeye gözlerimi gezdirerek.

“Ekselansları prensle at binmeye gittiler.” Lord Renly’nin hiçbir şeyden haberi olmadığı rahat tavrından açıldı.

“Ah ne hoş, peki ne zaman döneceklerini de bildirdiler mi?”

“Akşam yemeğinden önce döneceklerini söylediler.” Gülümseyerek sehpadaki fincanıma uzanıp çayımdan bir yudum aldım.

“Lordum.” hafifçe ayağa kalkarken başımı eğerek selam verdim.

“İzninizle, hoş sohbetiniz için teşekkür ederim.” Lord Renly de aynı şekilde ayağa kalkıp selam verdi.

“O şeref bana ait ekselansları, sizinle sohbet çok güzeldi. Gayl gerçekten çok şanslı, oğlum adına seviniyorum.”

Lord Renly her daim nezaketi ile dilden dile dolaşan bir lord-du, bana dairesinin kapısına kadar eşlik ederken kapısı birdenbire sertçe yumruklanmaya başladı. Lordun ifadesi hızla değişti; ciddi ve korumacı bir tavır alarak önüme geçtiğinde kapı hızla açıldı. Kral'ın uşağı kapının ardında belirlediği an adamın yüzündeki ifade kalbimin sıkışmasına neden oldu. Beni görmeyi beklemiyordu, ne yapacağını bilemez hâlde gözleri lordun ve benim üzerimde gezerken Lord Renly bir adım öne atılıp, "Bir sorun mu var uşak?" diye sordu.

Adam hüznle başını öne eğip, "Lordum, Ekselansları Kral'ı biraz önce kaybettik," dedi ve dünya dönmeyi, kuşlar cıvılamayı, rüzgâr esmeyi, yaşam akmayı durdurdu...

Gayl

Yaratığın söyledikleri kafamın içini durmadan tırmıklayan o vahşi kediyi kızdırmıştı ve soluğu Gorgi'nin odasında aldığımda sevgili kardeşimi uykusundan bir karabasan misali saldırarak uyardırdım. Şok içinde açılmış koyu gözleri ve nefes nefese kalmış bir şekilde toparlanmaya çalışırken savurduğu küfürler yüzünden birkaç sağlam yumruğumla tekrar yatağa yığıldığında, eldivenlerimi çıkarıp çenesini kavradım.

"Kraliçe ile münasebetin mi var senin?" diye tısladığımda ifadesi daha büyük bir şokla çarpıldı.

"Ha... Ha... Hayır!" diye kekelediğinde ellerini boynuna indirip onu biraz daha yatağına bastırdım ve tekrar sordum.

"Son kez soruyorum Gorgi ve bunu abin olarak yapmıyorum, Kraliçe ile ne yapıyorsun?"

Boynunu biraz daha sıkınca ellerini teslim olurcasına açıp güçlükle itiraf etti.

"Lanet olsun sadece bir kez!"

Öfkeyle kükredim. "Gorgi!"

"Tamam, tamam birkaç kez." Boynunu onu nefessiz bırakacak derecede sıkıdığımda fısıldayarak devam etti.

“Her gece!”

“Lanet herif,” diye onu ittiğimde yatağına gömüldü ve öksürmeye başladı.

Ona bu yaptığına bir son vermesini emrettim ve eğer devam ederse kendisini madenlere süreceğime yemin ettim. Bunu pek kibarca yaptığımı söyleyemeyecek olsam da etkili olduğuna ilk kez emindim çünkü Gorgi bırakın madenlerde çalışmayı oradan çıkarılanlara el süremeyecek kadar kendisini soylu yetiştirmişti.

Hata yapma lüksü kalmamıştı ve artık koşulsuz bir şekilde isteklerime itaat etmek zorunda olduğunu biliyordu. Gorgi’nin dizginlerini elime geçirdiğim için mutlu olmam gerekirdi ama yenilmiştim hem de o yaratığa karşı. Her ne kadar beni manipüle ettiğine inansam da Gorgi itirafı ile o yaratığı haklı çıkarmıştı. Bu da demek oluyordu ki o canavar söylediği diğer şeylerde de haklıydı! Prens konusunda ciddi anlamda bir şeyler yapmalıydım ve türlü planlar kurarak sabaha dek düşündüm.

Victor kişisel tahlili kolay bir adam gibi görünse de öyle olmadığını en başından beri seziyordum. Ne yazık ki sezgilerim saraya son ziyaretimizden bu yana kendini destekleyen birçok davranışla desteklense de karşımdaki kişi şüphelerimi açık açık sorabileceğim bir konumda değildi. İşte tam da bu yüzden en bilindik yoldan gitmeye karar verdim. Dostunu yakın, düşmanını daha da yakın da tut!

Eğer Wizard’ı müttefiki olarak görürse yani gerçekten müttefiki olarak görürse en azından sırlarının bir kısmını açık edeceğini düşünüyordum. Bu en güvenli yoldu, aksi hâlde riske atmak istemediğim bir düzine sebepten en sonuncusu olan unvanımı kullanmaya karar vermiştim.

Krallığın en güçlü lordluğunun vasisiydim ve ilk defa onun getirdiği yetkilere sığınarak at gezimiz esnasında yakınlarda bulunan bir kasabayı ziyaret etmeyi prence önerdim. Kafamın içindeki düşünceleri okumak istermiş gibi uzun uzun yüzüme baktı ve yanımızda askerî birliklerden kimse olmadan kasabalara gitmenin tehlikeli olacağını söylediğinde zaten bu cevabı bekliyordum. Çoktan kafamın içinde hazır olan cümlelerimi cesaret verici ve takdir edici bir

biçimde söyledim. “Halkınız sizi seviyor ekselansları. Zaten şu anki kıyafetlerimiz ile tahtın bir sonraki kralı ve güçlü bir lordtan çok uzağız.” Kısa bir tereddüttün ardından teklifimi kabul edip atının yönünü değiştirip dehledi.

Kasaba atlarımızı koşturduğumuz araziye oldukça yakındı. Birbirine oldukça yakın konumlandırılmış evleri ayıran geniş yolu tezgâhlar ve küçük derme çatma dükkânlar takip ediyordu. Kıyafetlerimizin ilgi çekmeyeceğini düşünerek büyük hata yapmışım, gösterişten çok uzak olduğuna emin olmama rağmen bulunduğumuz noktada oldukça gösterişli kalıyordu bu da tüm gözleri üzerimize çekiyordu. Geniş yoldan akan su zemini çamurlaştırıyordu ve toprak yol düzlükten çok uzaktı. Bir sürü çukur ve engebe vardı. Bazı kırık camların yerine kumaş gerilmişti, ahşaplar kırık dökük ve yamalıydı, duvarlarda boyadan eser yoktu. Tezgâhların üzerinde iştah açan sebze ya da meyveler yoktu. Ya çürümeye yüz tutmak üzerelerdi ya da zaten bir kısmı çürümüştü. Kıyafetleri yamalı insanlar civardan topladıkları ve örme sepetlerine yükledikleri çalı çırpıları evlerine taşıyordu. Çocukların ayaklarındaki çizmeler ya onlar için çok büyüktü ya da hiç yoktu. Üzerimizdeki yargılayıcı bakışlar umurumda değildi, yönettiğimizi sandığımız insanların fakirlikle boğuştuğu gün gibi ortadaydı ve biz sarayda elmaslarla örülü avizelerin altında altın tabaklarda nadir bulunan geyik etlerini yiyorduk. Kendimi bir hırsız ve bir yağmacıdan çok daha iğrenç bir mahlukat gibi hissetmeye başlamışım ki bir adamın atımın önüne çıkarak seslenmesiyle içinde olduğum ana geri döndüm.

“Beyefendi, ben kasaba efendisi İan, size nasıl yardımcı olabilirim?” diye sorduğumda arkama dönüp prene baktım. Memnuniyetsiz bir ifade ile bana başını sallayarak izin verdiğinde yavaşça adama dönerek gülümsedim.

“Sadece geçerken uğradık, İan,” dediğimde adamın rahat bir nefes alması bir oldu. Başını yerlere kadar eğerek, “Genelde at üstünde gelenler bizden alacaklarını Kral adına tahsil etmeye gelen görevliler oluyor ve çok üzgünüm efendim ki eğer öyle olsaydı size verecek pek bir şeyimiz yoktu,” dedi. Başımı anladığımı gösterircesine sallayıp atımdan indiğimde çamur uzun ceketimi ve çizmelerimi

boyadı. Gorgi buruşturduğu yüzünü benimle göz göze geldiği an düzeltip istemeyerek de olsa atından indiğinde prens hâlâ geride atının üzerindeydi.

İan uzun ama oldukça zayıf bir adamdı. Başının üzerinde kalan tek tük saçlar kırçillaşmış, yüzündeki sakalların ardına saklanan kemikli yüzü solgun ve hasta görünüyordu.

Çamurlu yola ve tezgâhlara tekrar göz gezdirip Ian’a döndüm. “Yol neden böyle?” Adam kendi suçuymuşçasına derin bir mahcubiyetle başını eğdi. “Yapacak malzememiz yok efendim.”

“Hasat dönemi ve tezgâhlar boş,” dediğim anda, “Toplanan hasat direkt saraya ve lordların saraylarına gönderiliyor,” diye yanıt verdi. Sıkıntılı bir nefesi güçlkle verdim. Gözüme bir duvarın kenarına sinmiş küçük bir çocuk ilişti. Ayakları çıplak, pantolonu yırtıktı. Tahtaları birbirine yaptığı bir bebekle oynuyordu, yüzündeysel sahic bir gülümseme vardı.

“Siz ne yiyip içiyorsunuz, Ian?” diye sorduğumda adam, “Elimizde kalanlarla idare ediyoruz efendim. Tanrı kraliyetimizi daim kılsın, ekselansları bizleri gökten gelen canavarlardan koruyor, canımız feda!” dediğinde güçlkle yutkundum. Üzerimdeki ipek tenimi bir hançer gibi doğrarken boynumu saran turkuaz fular tarafından boğuluyordum. Cebimden bir kese altın çıkardım ve adama uzattığımda Ian tereddüt etti.

“Biz dilenci değiliz efendim,” dediğinde acı bir gülümseme yüzümü kapladı. Dilenen bizdik onlar onurlu insanlardı.

“Ben Wizard Lordu Gayl’ım ve bunu size yollarınızı ve akan çatılarınızı yaptırabilmeniz için veriyordum.” Ian’ın yaşlı gözleri doldu ve başını yerlere kadar saygı ile eğerken titrediğini gördüm.

Titrek ellerini çekinerek uzatmaya çalışıyordu bileğini kavrayıp keseyi avuçlarının içine bıraktım. Göz göze geldiğimizde, “Krallık ve lordluklar insanların korumaya devam edecek, bu bizim görevimiz ve bunun için sizler her şeyinizi vermeyeceksiniz.” Sözlerimdeki kararlılık o an çevrede olan tüm insanlar tarafından duyuldu ve o aslında o kızgınlığı sessiz isyan olan bakışlar yumuşadı. Ian yutkunarak ellerime sarıldı. “Teşekkürler lordum.”

Başımı kaldırıp tekrar prene baktım ama bıraktığım yerde yoktu.

Kasabadan çıkarken atının bacaklarını çamura sokmamak için ciddi çaba sarf eden Gorgi'ye döndüm.

“Vergileri Wizard'da sen topluyorsun, teftişler de sende, bizim taşralarda durumlar nasıl?” diye sorduğumda bakışlarını kaçırdı.

“Hım... Sıkıntı yok.”

“Lanet olsun Gorgi, yapacağın tek iş ve sen yerine başkalarını mı gönderiyorsun?” Omuzlarını düşürdü.

Dişlerinin arasından kendi kendine homurdandı.

“Her sik benim götümde patlıyor.”

Başımı kararlılık ve bezgin öfkemle ileri geri salladım.

“Seni madenlere süreceğim.”

Panik onu dalga dalga sarıp yuttu, inanmaz gözlerinde büyük bir korku belirdi.

“Hayır hayır, daha dün söz verdim değil mi ve bu dünden önce yaptığım ya da yapmadığım bir suç, söz verdiğim gibi sen ne dersen o.” Bıkkın ve ona dair zerrece inanç kııntısı barındırmayan bakışlarımı üzerinde gördüğünde bir elini kendini savunmak istercesine kaldırdı.

“Yemin ederim,” dedi. Sabır dilenircesine başımı salladığımda atımı hızlandırdım. Gorgi adına gerçekten umutsuzdum.

Victor kasabanın girişinde atının heybesinden çıkardığı elmasını keyifle yiyordu. Gözleri buraya at sürdüğümüz araziye bakan yola dalmıştı, bakışlarında bizim bilmediğimiz bir müjdeyi bekliyor gibiydi. Gorgi, “Ekselansları,” diye prensi selamladı ve Victor anca o an geldiğimizi fark etti.

Ağzını şapırdatarak bize döndü. “Ah geldiniz mi hadi gidelim,” dediğinde Gorgi ile göz göze geldik demin bizim gördüklerimizi o da

görmüştü ve etkilenmiş görünmüyordu bu da bana taşralardaki durumdan zaten haberi olduğunu düşündürürken atımı yanına sürdüm.

“Ekselansları bu durumla ilgili...” Prens sözlerimi bitirmeme izin vermedi. Bir kısmını yediği elmasını ilerde toprağı eşeleyen bir köpeğe doğru fırlatırken, “Lord Gayl, krallık duygularla yönetilmez.” Ona karşı çıkmama fırsat vermeden beğenmez kibirli bakışlarını yüzüme dikti. “Lordluklar da öyle.” Dudaklarımı birbirine bastırıp derin bir nefes aldım. Atının üzerinden onu yere düşürüp, o çok bilmiş ifadesini suratına gömmek için yanıp tutuşuyordum. Öfkemi her ne kadar bastırmaya çalışsam da sesim hiddetimi açığa verdi. “İnsanlarınız açlık çekiyor ekselansları ve en kötüsü de tüm o yoksulluklarına rağmen ellerinde kalan son şeyi de krallığa feda etmeye hazırlar.”

“Neymiş o?” diye sordu atının üzerinde sallanırken.

“Canları,” diye harflerin üzerine bastırdım.

“Olması gereken de bu Gayl, krallığın onları nelerden koruduğuna yakın zamanda bizzat şahit oldun.”

“Onları korumak krallığımızın vazifesi ekselansları.”

İfadesinde zerre tereddüt yoktu.

“İşte tam da vazifemi yerine getirmek için çıkardıkları madenlere, yetiştirdikleri ürünlere ve hayvanlarına ihtiyacım var.”

Sonra silkelenip omuzunun üzerinden tekrar bana baktı. “Ama onlar zaten benim, tıpkı lordluğunuzun da kralın olduğu gibi.” Dili-min ucuna kadar tırmanan o kızgın cümleleri bir bir yutsam da birisi dışarı çıkıp ona gerçeği hatırlatmak için ağzımın içinde debelenip duruyordu. “*Tanrı’ya şükür ki kral sen değilsin.*” Sonra sanki kâinat düşüncelerimi okumuş gibi rüzgâr kulaklarımıza kadar saraydan yankılanan o sesi getirdi.

İlk çan sesi...

İkinci çan sesi...

Ve üçüncü çan sesi...

Bu, çok açık bir mesajdı. Kral ölmüştü!

Ve yeni kralın gözlerinde bu anı bekliyormuşçasına soğuk ve kararlı bir ifade vardı.

Kulaklarım bana yeryüzünün sesini fısıldıyordu. Ardı ardına yankılanan üç çan... Antoni ile göz göze geldik ama ne duyduğumuzu belli etmedik. Leydi hâlâ biraz önce yaşadıklarının şokunu üzerinden atamamışken Kral'ın öldüğünü şu an bilmese de olurdu. Gözlerindeki öfkenin soğuk alevi kırılmıştı, hisleri karmaşıktı ama hangisinin daha ağır olduğunu kestirebiliyordum pişmanlık. Zihninde dönüp duran binlerce sorunun hiçbirini dile getiremiyordu.

Şöminedeki alevler harlıyordu ve camları örten kalın perdeler açıktı. Her zamanki dipsiz karanlığı onun için aydınlatmıştım. İnsanların gözleri karanlığa bir süre sonra alışsa da asla bir griffin kadar karanlığı delen detaycı görüş yeteneğine sahip olamazlardı ve biraz önce merdivende olanlar gibi yeniden düşmesini istemiyordum. Belki de isteyebilirdim onu yeniden havada yakalamak güzel olurdu. Üstüne üstük nefes kesici görünüyordu, teni öylesine davetkârdı ki nereye baksam orada kayboluyordum. Açık dalgalı sarı saçları, ince beli, V yakasının ardında parılayan göğüslerinin çıkıntısı, yumuşak ten, pembe yanaklar ve bir sır saklıyormuşçasına görünen dolgun dudakları, eteğinin açıkta bıraktığı bacağı... Cüretkâr kıyafetine rağmen ısrarla koruduğu zarafeti. Şimdiye dek gördüğüm her büyü olan olmayan yaratıkların hepsinden çok daha güzeldi ve bu lanet gerçeğin dışında aramızdaki mührün bağı yüzünden ona bir mıknatıs gibi çekiliyordum. Eğer o saçma derecede gereksiz mektubun onu böyle korkusuzca karşıma getireceğini bilseydim bunu çok önce yapardım, yine de bunu kesinlikle beklemiyordum. Sadece birkaç satır cümlelerin kafasının içinde ona ne yarattırıldığını deli gibi merak etsem de sormayacaktım. Rahatsızca karşımda oturduğu sandalyede kımıldadı ve deminden beri kaçırdığı bakışlarını yüzümde sabitledi.

“Gayl mektubu size nasıl verdi?” diye sorduğunda gülümsedim ama biliyordum ki o bunu görmüyordu.

“Elleriyle,” dediğimde gözlerini devirip keskin bir nefes aldı.

“Size nasıl ulaştı?” Sesindeki sinir hoşuma gitse de belli etmedim.

“Ben ona ulaştım.”

“Nasıl?” İfadesi bir anda değişti, endişeliydi, abisine kötü şeyler yaptığımı düşünüyordu.

“Liam ile size ulaştığım gibi,” dediğimde kısa süren bir sessizlik oldu.

Bakışları ardındaki duvara sırtını dayamış olarak duran Antoni’ye döndüğünde, ona başımla kapıyı gösterdim. Antoni duruşunu emri üzerine alan bir asker edasıyla hızla düzeltip başını eğdi. “Liderim, leydim,” diyerek hızlı bir selamlamanın ardından odayı terk etti.

Leydi hemen yanı başındaki yardımcısına döndü bu sefer ve asla ihtimal vermediğim bir şekilde yardımcısından bizi yalnız bırakmasını istediğinde, kadının gözleri ikimizin arasında yeniden endişeyle gezmeye başladı lakin leydisinin arzusunu da yerine getirmekten başka seçeneği olmadığı için sessiz adımlarla odadan ayrıldı.

“Benimle gerçekten yalnız kalmayı isteyecek kadar ne soracaksınız biliyorum,” dediğimde sol elini kaldırıp gösterdi. Bir parmağı diğerlerinden daha öne çıkarmıştı.

“Bu şey ne?” diye sorduğunda arkama yaslandım. Ellerim alışmış bir refleks gereği masanın üzerine gitse de onları bacak bacak üzerine atıp dizlerimin üzerinde birleştirdim. Bana bakmanın ona ıstırap verdiğini biliyordum ve bunu zorlaştırmamak için yapmayacağım şey yoktu.

“Vals esnasında oluşmuş olmalı, mührün bağı.” Hiç tereddüt etmeden, “Bu bağdan ne zaman kurtulacağım?” diye sordu.

“Son valsın ardından sizi o bağdan kurtaracağım.” Cevabımın onu hayal kırıklığına uğramasını istesem de rahatlamış olduğunu görmek beni hayal kırıklığına uğratmıştı, artık ne bekliyorsam.

“Peki o ninni?”

“Size ait olduğunu düşündüğünüz ninni mi?” diye sordum. Haklı bir gururla başını salladı.

“O ninni bana ait leydi, aramızdaki bu bağı ilk düğümü ben doğduğumda yani siz var olmadan yüzyıllar önce atıldı.” İç çektim. “Demek istediğim daha siz henüz annenizin bedenindeyken bu ninni zaten annenizin zihninde ağır ağır canlanıyor olmalıydı.”

Sanki büyük bir sırrın yegâne cevabı bendeymişçesine heyecanla sordu. “Tamamını hatırlamıyorum, siz hepsini biliyor musunuz?” Başımı salladım, hepsini hatırlamıyor oluşuna neden hüznlendiğimi bilmeden.

“Söyler misiniz?”

“Neyi?”

“Ninniye.” Şaşkınlığım benim için bile uzun sürdü.

“Size ninni mi söylememi istiyorsunuz?” Başıyla beni onayladı. Duraksadım. Yine.

“Bugün oldukça şaşırtıcısınız leydi.”

Bir kaşı sertçe havalandı. “Sizin bana hitabınız kadar tuhaf olmasa gerek.” Merakından rahatsız olmuşa benziyordu.

“Anlamadım?” dedim açıklamasını umarak, ilk defa algılarım işlemiyordu.

“Neden ismimi kullanmadığınızı ve ünvanımı sahiplenici bir ekleme yapmadığınızı merak etmiyorum yanlış anlamayın sadece alışık olmadığım için hitabınız kulak tırmalıyor o kadar.” Küçük bir kahkaha dudaklarımdan istemsizce döküldü.

“Çok dikkatlisiniz, madem merak etmiyorsunuz buna bir cevap vermeyeceğim,” dediğimde aslında ifadesinden bir cevap beklediğini anlamıştım ama özellikle sormasını istediğim için ilk arzusuna yöneldim.

“Madem bir ninni dinlemek istiyorsunuz o zaman gece sizi ziyaret edebilir miyim?”

Gözlerine biraz daha bakabilmek adına daha iyi bir bahane bulamazdım.

“Bu gece mi?” diye sordu heyecanla.

“Siz hangi gece olsun isterseniz o gece.” Canavar sıfatıma hâlâ

alışmış görünmüyordu ve ekledim. “Korkmayacaksınız.” Yutkunurken yavaşça ayağa kalktı, her hareketinden yoğun bir zarafet akıyordu. “Peki madem, öyleyse bu gece o ninninin tamamını işitmek istiyorum Lider,” dediğinde tekrar gülümsedim ve yine bir ilk tüm vücudumu milim milim saran tenimin karıncalanmasına sebep oldu. Kendi gülümsemem yine kendi içimi ısıtacak kadar gerçek ve beklenmedikti. O odadan çıktıktan sonra bile okuduğu açık meydan okuma kulaklarımda çınlamaya devam etti. Lider ve sevgili leydi...

Baktığı yüzde herkesin tersine gördüğü o canavara rağmen gösterdiği cesarete neden olan o şeyin kardeşinden gelen mektup olmasını kıskandım. Ailesine olan düşkünlüğü takdir edilesiydi, bense bunca yüzyıldır kan bağının aslında lanetli bir şey olduğuna inanmıştım. Nitekim başıma gelen de buydu, kan bağı yüzünden üzerime bulaşan bir lanet!

Leydi kapıyı yine ondan beklediğim gibi zarifçe kapattığında odada yalnızdım ve ilk defa oluşan bu boşluk beni rahatlatmıyor aksine kısa sürede küçücük varlığı ile doldurduğu devasa odanın onun yokluğunun hüznüne kapıldığını hissediyordum ve bu rahatsız ediciydi.

ELMAS SARAYI

Victoria

“Kral, bir babadan önce gelir.” Küçüklüğümden gençliğime Kraliçe’nin beni takip eden en sert uyarısı buydu. Yatağında soğuk ve ölü bedeni ile yatan yaşlı adamla aramda aramızdaki mesafe o hayatta iken daha azdı çünkü artık o ölü bir kraldı ve ölü bir kralın ardından döktüğünüz gözyaşları sadık bir asilin tam da tutması gereken o yasin bayraklarıydı. Yine de ben kralımı değil varlığımın yegâne sebebi babamın ölümü için ağlıyordum. Tüm mesafeli duruşuna rağmen sevgiyle bakan gözlerini ve kimselerin görmediği yerde başımı okşayan sıcak ellerin bir daha var olamayacağını bildiğim için yas tutuyordum. Sessizliğine rağmen varlığıyla güç veren

bedeni bir daha aramızda olmayacağı için kederliydim. Lakin benim dışımda herkes, buna kraliçe de dâhil, bir otoritenin son bulduğu ve yenisinin doğacağı o sancılı sürecin sıkıntısında görünüyordu. Yine sadece Lord Renly'nin samimi tesellisini kabul ederek, uysal gözyaşlarımı ipekten kraliyet arması işlemeli mendilime silerken, içinde düştüğüm yasın çok daha ötesinde bir kasvet yeryüzünün üzerine doğuyordu. O kasvetin bayrağı ise Kraliçe'nin yalnızca benim gördüğüm ifadesinde dalgalanıyordu. Eşini kaybetmiş bir dul değildi, kötücül bir hastalıktan kurtulmuş yorgun biri gibi düşürdüğü omuzlarıyla taziyeleri içtenlik ve sahici bir üzüntüyle kabul ediyordu. Acımın içimde uyanan öfkeyi harlamasına izin vermeden bakışlarımı koridora açılan devasa kapıya çevirdiğimde beni bu hayatta her türlü acıdan mahrum kılacak o gücü lordumun gözlerinde gördüm. Tüm duygularımı paylaştığı ve beni o ağır yükten bir bakışıyla bile kurtarmayı başaran gök mavisi gözlerini...

Hiç kimseyi, protokolü, usulleri, ritüelleri umursamadan iri adımlarla koşar adım yanıma geldi. Kendimi Gayl'ın kollarına atarken gözyaşlarım da limanını bulan bir dalga misali hoyratlaşmaya başlamıştı. Bir yandan elleri saçlarımı okşarken bir yandan da kulağıma fısıldıyordu, nefes nefeseydi, buraya gelmek için acele ettiği her hâlimden belli oluyordu. "Çok, çok üzgünüm ekselansları. Beni affedin, yanınızda olmalıydım." Başımı salladım. "Geldin ve buradasın," dedim kollarımı iri bedenine daha sıkı sararken. Bedeninden yayılan sıcaklık, hüznle üşüyen ruhuma sarılıyordu ne kadar kollarında kaldım bilmiyordum ve umurumda da değildi.

Tüm o acıdan lorduma sığınırken puslanmış gözlerim, ifadesi karanlığı çağırان kardeşime takıldı. Prensın başını eğerek selam verdiği o noktaya bakışlarımı çevirdim.

Kraliçe, oğlundaki ifadenin birebir aynını taşıdığı o karanlıkla ölü kralın hemen baş ucundaydı.

Her şey çok hızlı ilerledi. Kral'ın naaşı kaldırıldı zaten hasta olduğu için kimse ani ölümünü sorgulamadı. Dairesi hızla temizlendi, yatağının çarşafı değiştirildi, ölen kralın odası yeni kral için hazırlandı. Akşam çanı yeryüzünü titretmeden önce kralın ismine yapılan hususi mühür kalıbı yeniden döküldü. Victor'un özel eşyaları, kralın odasına taşınırken, prens ortalarda görünmüyordu. Herkes Victor'un yarın düzenlenecek cenaze töreni için hazırlık yaptığını düşünse de çocukluğuma ait o hatıra bana onun nerede olduğunu fısıldıyordu.

Altın ve çelikten dökme çift kanatlı kapının ardındaki taht odasının kimsenin bilmediği bir girişi daha vardı. Birbirleriyle dans eden sıkı sütunların ardında bir boşluk çok az insanın bildiği ıssız bir koridora açılıyordu. Victor'a karşı edindiğim tüm o yargıları onu bulduğumda yıkmayı umarak taht odasına geldiğimde, prensi derin bir sessizlikte tahtta otururken buldum. Küçük bir çocukken burada oynadığımız o komik taht oyunlarında kral ben olurken Victor tahta atına binen o şövalye olurdu. Başını geriye yaslamıştı, gözleri de kapalıydı ama burada olduğumu hissettiğini nefes alışverişlerinin değiştiğinden anlamıştım.

“Yerini bulmuşsun.” Sesim arzu etmediğim derecede güçsüz çıkmıştı. Victor gözlerini ağırca aralarken aynı sakinlikle başını da kaldırmaya başladı.

Boynundaki çıkıklık inip kalktı. “Buldum.” Sesinden ve kısa isteksiz cevabından yalnız kalmak istediği açıktı.

“Nasıl hissediyorsun?” Dudaklarını bilmediğini gösterircesine kıvrırdı, gözleri devasa boş salonun duvarlarını saran kraliyet flamlalarında geziyordu. Koyu renk kapalı perdelerinden içeri güç belsizan ışık yüzünden yarı loş bir aydınlık taşıyan oda ağır kasvet kokuyordu.

“Bir kralın olması gerektiği gibi.” Sesi kısıktı ama fısıltısı boş odada soğuk bir rüzgâr yaratmayı içinde olduğumuz yaza rağmen başarıyordu.

Aynı duygusuz ve donuk ifadeyi takınmaya çaba sarf ederek yutkundum ve omuzlarımı dikleştirdim. “Bir oğul olarak ne hisse-

diyorsun?” diye sordum ama tüm gayretime rağmen titreyen sesim Victor’un o bilinmezlikle dolu gözlerini nihayet bana çevirdi.

“Bir kral, bir babadan önce gelir.” Victor değil de Kraliçe konuşuyordu. Gülümsedim.

“Bir kral, bir kardeşten de önce mi gelir?” diye sordum bir kaşımı merakla kaldırarak, aklımda dönüp duran sıcak sevgi ve teselli dolu cümleler değildi, vereceği cevabın içten içe dilediğim cevap olmasını duymayı arzulasam da arzum yeni kralın ifadesinde parlayan cevabıyla çabucak soldu.

Sırtını kendisine ait olduğu tahtta doğrulttu. “Evet.” Başımı saygı ile eğdim ve gitmeye hazırlanırken “Ekselansları.” Olabildiğince resmî bir selam verdim. Geldiğim yerden uzaklaşmak için arkamı döndüğüm an Victor beni durdurdu.

“Prenses!” Sesi bir kardeşin sıcaklığını taşımıyordu. Üzerinde oturduğu taht kadar gerçek ve soğuk bir mesafe aramızda tüm canlılığı ile bir heyula gibi dikiliyordu.

“Ekselansları!” Elini göz hizasına kaldırmış, kendi parmaklarını ilk defa görmüşçesine uzvunu inceliyordu.

“Merhum kralın cenaze töreninden sonra iki gün içinde Lord Gayl ile evlilik töreniniz gerçekleşecek.”

“Ama Kral’ı henüz kaybettik ve...” Sözlerimi ve nefesimi bıçak gibi kesen o soğuk sesiyle, “Kral artık benim,” diye buyurdu ve yavaşça ayağa kalktı. “Yas yastır, bir kral ölür yerine yenisi gelir.”

Yeni kurumuş yanaklarımı ıslatan taze gözyaşımı umursamadan, “O, babamızdı Victor,” dedim. Sesim titriyordu ama sözlerimi bitirecektim. “Kral olsun olmasın, bir gecelik bir yasla hiçbir şey olmamış gibi hayatımıza devam edip gülüp eğlenmemizi bekleyemezsin.”

Ellerini arkasında bağlarken, tahtın olduğu platformu ifadesiz bir yüzle inip aramızda belli bir mesafe bırakacak kadar karşıma yürüdü.

“Gülüp eğlenmeni beklemiyorum sadece haber veriyorum.” Kaşları hafifçe kalktığında yarı açık ağzım ve üzerimden fışkıran

şaşkınlıkla onu izliyordum, ne zaman bu kadar duygusuz olmuştu.

“Ayrıca,” dedi tehditkâr sert bir adımı uyaran gözleriyle bana doğru atarak. “Kimse bana neyi yapıp yapamayacağını söyleyemez bir daha buna cüret etme.”

Gözlerimdeki nefreti saklamadım. “Sen benim kardeşim olamazsın.” Acılı inkârımı umursamadı ve sesini olabildiğince sakın tuttu ne düşündüğüm ne de hissettiklerim umurunda değildi.

“Ben senin kralınım.” Gülercesine bir nefes verip dudaklarımı sertçe kapadım, dilime dolanan o cümleleri açığa çıkarmak, krala meydan okumak, iktidarını tanımamak olacaktı ve bunun bana değil Gayl ile olan geleceğimize yapacaklarından korkarak isteksiz kısa bir selam verip Victor’u tahtıyla baş başa bıraktım.

Beynim olanları her an kavrayabilirdi ve eğer bu olursa, akabinde neler yaşanırdı ve nelere mal olurdu işte bunları düşünmek bile istemiyordum. Parça parça zihnimin köşelerinde duran resim yekpare olmak için ana bir parçaya ihtiyaç duyuyordu ve o parça olmadan bile çağrıştırdığı manzara korkunçtu. Sezgilerimin derinliklerinde uğuldayan o ses, vahim gerçeklerin gölgesiydi ve o gölgeler karanlıktan kurtulmak için acımasızca çırpınıyordu.

Gün karanlığa gömüldüğünde teselliye yine o aradığım kollarda buldum. Gayl’in varlığına, bana olan sevgisine, verdiği güvene... her şeyi ile böyle bir adam ve lord olduğu için Tanrı’ya minnettardım. Tüm sahtekarlık ve iki yüzlüklerin, çıkarıcı ve art niyetli ilişkilerin içindeki o bataklıkta çırpınırken ilahi bir güç tarafından kurtuluşum için uzatılmış o yaşam dalıydı.

Bana yanımda ve emniyette olduğumu sessiz varlığı ve nazik dokunuşları ile tek bir kelime dahi etmeden hissettirirken, omuzlarına dayadığım yüzümü göğüslerine gömdüm. Ona bakmama gerek yoktu, kafamızda keşfettiklerimizi tartarken ihtiyacımız olan tek şeye sahiptik, birbirimize.

Ona âşık olmayacağımı biliyor gibiydi ve bu durumu kabullenmiş olması beni rahatlatıyordu. Kim korkunç bir canavarı severdi ki kim bir lanetin parçası olmak isterdi... Yine de beni asıl korkutan şey onun canavar sıfatı ya da ellerinin yerindeki zalim pençelerden ziyade, büyük tapınaktaki ölü adamın gözleri ve kıvrılmış dudaklarıydı. Bunun o kadının bir oyunu olduğuna kendimi inandırıp, başka bir kâbusun zihnime tebelleş olduğunu düşünerek, sığınacak bahaneleri kendi kendime yaratıyordum.

Ölü olduğunu düşünüyordum çünkü cam bir tabutun içinde yatıyordu, bir ölünün hareketsizliğinde, bir heykelin donukluğundaydı, geçmişin karanlık dehlizlerinde bahsi geçen koruyucu olduğu fikri ise o adamın aksine çok canlıydı. O yaşananlardan beri hafızamda o hikâyenin kırıntılarını arıyordum. Bizim tarihimizi, insanlığın tarihinin anlatıldığı hikâyeleri...

Bir koruyucu sihre sahip yaratıklara ve insanlara hükmediyordu, sihir sahibi yaratıkların zulmüne dayanamayan insan ırkı Koruyucu'ya karşı ayaklandı. Zalim Koruyucu kendisine karşı ayaklanan insanların çoğunu katletti, ilk kral, Koruyucu ile yıldızı bir türlü barışmayan ifritlerle gizli bir anlaşma yaptı, bir kerberosun yardımıyla Koruyucu öldürüldü ve sihir sahibi yaratıklar yeryüzünden sürüldü.

Benim hikâyeme uymayan şey cam tabuttaki adamın çıplak gözle bakılamayacak kadar görkemli olmasıydı. Eğer Koruyucu bizim tarihimizde bahsedildiği gibi gerçekten çirkin bir mahluksa o tabuttaki kimdi? O kadın o adamdan *eşim* diye bahsetmişti ve son yaşananlardan bu yana onu görmemiştim. Kimseyi aklımda dönüp duran bu soruları soracak kadar tanıımıyordum, herkes potansiyeli ciddi tehlike arz eden bir düşmandı, gizemli çehreleri ve mühürlü dudaklarının ardında iyi niyet aramak ya da bir gerçek bir cevap bulmayı ummak aptallık olurdu. Söylediğim bir şey başıma çok daha büyük bir dert örebilir beni ve Moli'yi burada daha fazla tutabilirdi. O yüzden o kadını bulana dek bu merakımı kendime saklamaya karar vererek yaratıkların liderini beklemeye devam ettim.

Zaman geçtikçe damarlarımın sert vuruşu bileklerimi sızlatıyordu. Sebebi korku değildi, onunla çalışma odasında yalnız kalmayı tercih ettiğimde o korkuyu ötelemeyi zaten başarmıştım. Cesur olabildiğimi kendime ispatladığım için haklı bir gurur yaşıyordum ve nihayet içimdeki o küçük geveze kız artık daha usluymuştu. Beni bu denli heyecanlandıran o ninni idi. Tamamını işitmenin derinliklerimde neleri uyandıracaklarını, neler hissettireceğini delicesine merak ediyordum.

Çocukluğumun en güzel hatırasının nasıl bir kâbusa dönüştüğünü ve o kâbusların zeminindeki bulanık hatıraların gün yüzüne çıkmasını istiyordum. Parçası olduğum şeyin anlamının yattığı o ninni istiyordum. Bana ait olduğunu sandığım kâbusun aslında onun rüyası olduğunu üstü kapalı ifade eden cümlelerinin açacağı o kapıya ihtiyacım vardı.

Asla küle dönmeyen ama daimî yanan odunları izleyerek şöminenin karşısında düşüncülerimi dinliyordum ve bu düşünceler başka başka farkındalıklarımı da uyandırıyorlardı. Korkumu yenmiştim çünkü o korkunun sahibi beni daha büyük bir dehşetten kurtarmıştı ve Damon'ın bana olan zorunluluğu onu diğer ürkünç tehlikelerin arasında daha az tehlikeli yapıyordu. İçgüdülerimse kendimin bile inanmayı reddetmeyi dilediği biçimde Damon'ın canavar sıfatının ardında bambaşka biri olduğunu söylüyordu. Belki de bu sezilerimin altta yatan sebebi Moli'nin onun asıl görüntüsü hakkında söyledikleriydi. Başka bir ihtimal de gümüşten dokuma saydam o ağın parmağıma dolandığı gibi zihnime de dolanmış olabileceği idi ve tüm bunları tarttığımda duygularım da sezgilerimde güvenilmez olan başka unsurlardı. Geriye kalan ise şimdiye kadar kolay kolay başvurmak zorunda kalmadığım mantığımdı. Bu yaşma dek benim için en doğrusunu bilen ailem bile prensle olan nişanımda son kararı bana bırakmışlardı ve olduğum yerden baktığımda yine babamın benim için en doğru kararı vermiş olduğu âşikârdı. Lord Renly'nin kararı her ne kadar beni koruyamamış olsa da bu nişanın eninde sonunda beni kendi topraklarıma götüreceğine inanıyordum.

Kapımın sakın ama sağlam bir yumruğun çalınmasıyla yerimden sıçradım. Direkt üzerime yansıyan ateşin sızısı ve durmak bil-

meyen yorucu düşüncelerimle uyuşmuş bedenim kısa bir an sancısı da çabucak toparlandım ve sıçramamla hızlanan nefesimi ehlileştirmeye çalışarak derince iç çektim.

Sesimi kuvvetlendirmeye çalışarak boğazımı temizledim. “Girin.”

Kapı ardındakinin tereddüt ettiğini belli edercesine ağırca açıldığında, odaya kendinden önce varlığının verdiği ağırlıkla dolmasından onun geldiğini anlamıştım. Damon sanki yüzüme bakmazsa daha az korkunç olacağını düşünüyormuşçasına başını yana çevirmişti, bilmediği şey yandan da görüntüsü iç açıcı değildi, bedeninin bir kısmını içeriye aldı. “Girebilir miyim?”

Terleyen avcumu elbiseme bastırdım. “Elbette.” Duruşunu dikleştirip içeriye girdi ve kapıyı yavaşça kapattı. Vücudunun arkadan olan görüntüsü tamamen bir insandı, oldukça yapılı, kalın enseli ve kuzguni siyah saçları, geniş omuzlarına yakışır güzellikte bir yüzü olduğuna emindim. Canavarın gölgesinde yatan görüntüyü merak etmeme sebep olan nezaketi ondan beklemediğim şekilde her seferinde beni şaşırtıyordu. Benden olabildiğince uzak olan yatağın diğer tarafındaki masayı gözüne kestirmiş olacak ki direkt oraya yöneldi. Sandalyeyi çekip yerleştğinde iri bedeni ve uzun bacaklarının arkasında kaybolan zavallı eşya hiç var olmamış gibiydi. Kalktığım yere onu görebileceğim şekilde yan oturdum, mesafeyi en az onun kadar korumaya kararlıydım.

“Geceleri üşüyor musunuz?” diye sordu, o kartal gözleri ardındaki ateşteydi. Başımı iki yana salladım.

“Ateş fazlasıyla uysal, büyümlü bir şekilde daimî olarak yanıyor.”

“Sihir,” diye düzelttiğinde omuzlarımı silktim.

“Artık her neyse.” Bir bacağına diğerinin üzerine attı elleri yine masanın altındaydı.

“Sizi böyle alıkoyduğumuz için özür dilerim.” İşte bunu beklemiyordum. Ne söyleyeceğimi bilemez hâlde kısa bir anda olsa boca-ladım. Samimi olup olmadığını anlamak için yüzüne baktım ama o kartalın donuk ve vahşi bakışlarıyla, gözlerimi her köşesini ezberlediğim odamın başka bir yerine kaydır-dım.

“Size sırf duygularınızı cezbetmek adına rol yaptığımı düşünüy-
yor olabilirsiniz.” Sessizliğimin evet anlamına geldiğini anlamıştı.
Omzunu silkip başını salladı, resmen bir kartal ile konuşuyordum
hem de en devasasından...

“Sizi kandırma gayretinde olsaydım, en başta abinize olanları
unuttururdum, sihir benim kanımda var.” Gözlerimi kısarak kendi-
mi ona bakmaya zorladım.

“Belki de onu da bu yüzden yapmadın, beni etkilemek için.”
Güldü.

“İşte o dediğiniz benim için bile fazla acınası olurdu.” Pençesi-
ni havaya kaldırıp masanın üzerine koydu. “Vaktimin yetersizliğini
düşünecek olursak, size korkunç geçmişi unutturmak kestirme bir
yol olabilirdi.”

Hiç düşünmeden, “Yani bu aklınızdan geçti mi?” diye sordum.
Anlık öfkem sesimi sertleştirmişti.

“Geçmedi değil.” Kendinden emindi, ağzından çıkan her harf öz
güvenle örülüydü ve bu sinir bozuyordu.

Gözlerimi devirdim. “Ne hoş.”

“Dürüst demenizi tercih ederim.”

“Sözlerimi de seç,” diye çıkıştım. Duraksayıp iç çekti.

“Sizi kızdırmak istemedim.” Sesi yumuşaktı ve her zamanki
resmiyetini koruyan nezaketi daha da belirginleşmişti. Ben değil de
sanki o tehdit vadeden bir canavar ile yüz yüzeydi, hâlbuki benim
onu kızdırmamam gerekirdi.

“O nasıl, yani Gayl?” diye sordum.

“Beni öldürmeye çalışacak kadar iyi.” Gülümsedim.

“Bu sizi sevindirir miydi?” Sorusuyla yüzüm aynı anda soldu.

“Ne sevindirir miydi?”

“Abinizin beni öldürmesi ya da bir başkasının.” Afallamış aklı-
ma gelen ilk cümleyi söyledim.

“Evet.” Gülercesine bir nefes aldı.

“Etkileyici bir cesaretiniz var leydi, suratımda gördüğünüz ca-
navara rağmen dürüstsünüz.”

“Siz de bana ihtiyacınız olduğu hâlde dürüstsünüz değil mi?”
Başını salladı.

“Ninniye neden merak ediyorsunuz?” diye sorduğunda kurumuş dudaklarımı dilimle ıslattım. Bunu ona söyleyip söylememek konusunda kaldığım kararsızlığı fark etmiş olmalıydı ki, “Her neyse, sizi zorlamak için gelmedim, benden bir şey istediniz,” dedi. Başımı salladım ama sözleri aklıma başka bir soru düşürdü, yanıp tutuştuğum bir arzuyu...

“Sizden istediklerimi hep yapacak mısınız?” diye sordum, sesim öyle zayıf çıkmıştı ki yüzümün utançtan kızardığına emindim.

“Yapmaya çalışırım.” Yine o buram buram öz güven kokan kelimeler, sesinin o ağır tınısı...

“Beni aileme götürür müsün?” dedim yalvarırcasına, işte o güçlü duruş buraya kadardı.

Hissedilir o acımayla, “Son valsten sonra götüreceğimi söylemiştim,” dedi.

Bir çocuk gibi küskünlükle omuzlarımı düşürdüm. “Beklemek istemiyorum, sadece iyi olduklarını gözlerimle görmek istiyorum.” Ve ne kadar bastırırsam bastırıyım yanaklarımdan süzülen o yaşlara teslim olmuşum bile. Titrek nefesi içine çekip başını düşürdüğünde, oturduğu yerde kalmakta zorlanıyor gibiydi.

“Yanınıza gelebilir miyim?” diye sordu, şimdi onun sesi yalvarır gibiydi. Başımla onu onaylarken yüzümü siliyordum ama arsız göz yaşları sildiğim yerleri tekrar tekrar boyuyordu.

Ne zaman doğrulduğunu bile görmemiştim ve karşımda bitmişti. Dizlerinin üzerindeydi. Yüzüne bakamasam da iri bedeni tam karşımdaydı.

“Gözlerinizi kapatır mısınız?”

Kapattım. Yüzümü avuçlarının arasına aldı. Ne bir pençe ne kesici bir soğukluk vardı. Parmakları kuvvetli olsa da avuç ileri yumuşacık ve sıcacıktı. Yüzümü arasına gömmemi istetecek kadar güzel bir his veriyordu. Nefesime çarpan nefesi, soluklanmayı bırakıp onu içime çekme isteği uyandırırken yutkundum. Parmakları

gözlerimden akan yaşları silerken elleri kollarıma kayıp ellerimi tuttu ve beni yavaşça ayağa kaldırdı.

“Bakmayın.” Ağır adımlarla bedenimi yürütüp yatağıma oturttu ve kendi de hemen yanıma oturduğunda bacağı bacağıma değiyor, bedeninden yayılan sıcaklık benim bedenimi ele geçiriyordu. Yüzüme süzülen birkaç damla yaşı daha sıcak dokunuşlarıyla silip başımı göğsüne yasladı ve o an sanki bunu yüzyıllardır yapıyormuşçasına, oraya gömüldüm. Sırtımdan omzumu saran kuvvetli kollarının altındaydım, bir eli yüzümdeydi ve kollarımı beline sardığımda iç çektiğini duydum. Ona dokunurken hiç ama hiç düşünmemiştim. Bir teslimiyet değildi, kuvvetli bir içgüdüydü, belki de aramızdaki bağ bu davranışımı tetiklemişti. Öyle aniden oluvermişti ve şimdi kısacık bir anda olsa birine sığınma ihtiyacımı kâbuslarımın mimarına adamıştım. Yüzümdeki elleri başımı okşarken, “Şimdi daha iyi misiniz?” diye sordu. Küçük bir hıçkırığı yutarak başımı salladım.

“Korkmuyorsunuz değil mi?” diye sordu öyle olmasını umut eden sesi ona biraz daha sıkı sarılmama neden oluyordu. Burnundan verdiği derin nefes saçlarımdan enseme süzülürken, “Hayır,” diye inledim.

“Size asla zarar vermem ve kimsenin zarar vermesine de izin vermem. Bunun, bu lanetin anahtarı olmanızla bir ilgisi yok. Bunun...” Duraksadığında kalbim tekledi. Devam etmesini, sözlerini tamamlamasını isteyerek hafifçe kıpırdandım. Kulaklarımın altında göğsüne vuran sağlam kalp atışları hızlanmıştı.

“Ne yeryüzünde ne de gökyüzünde ne de kimsenin bilmediği bu Arafta var olduğum sürece bu lanet bozulsun bozulmasın leydi, güvende olduğunuza sizi temin ederim.” Burnumu çekerken güldüm.

“Neden leydi?” diye sordum, merak etmiyorum demiştim ve bu tamamen yalandı.

“Çünkü.” Duraksadı. “Sizi sahiplenici tek bir harfi telaffuza, kendimi layık görmüyorum.” Yenilmiş bir asker gibi sesi kırıklıklarla doldu. “Bir canavar tarafından sahiplenilip tanınmak istemezsiniz.”

İçimde eriyen o hissi bastırmak isteyerek derin bir nefes aldım ama işe yaramadı. Düşüncelerindeki nahifliğe lanet eden o korkunç

yüzü her ne kadar bana örülmüş bir perde olsa da içinde olduğumuz bu anda, ne o bir canavardı ne de ben bir leydiydim.

“Bir canavar değilsin.” İç çektim. Öyle görünse de birbirimize karşı kuşandığımız bir teselli dayanışması içinde değildik. İçinde olduğumuz durumu tarif edemesem de bu andan sonra her şeyin farklı bir akışa gireceğinden emindim. Böyle etkileyici derecede güzel kokan ve böylesine saf bir şefkatle sarılan biri canavar olamazdı. Nasıl görünürse görünsün ya da neye dönüşürse dönüşsün onu kuşatan bir lanetin kurbanıydı, kurbanıydık. Sözlerim onu uzunca bir süre duraksatıp kalp atışlarını sığlaştıırken, “O mektubu bana getirenin sen olduğunu öğrendiğimden beri, beni o tapınaktan çıkardığından beri ve aslında o fırtınalı gecede beni kurtardığından beri bir canavar değildin,” dedi. Hiçbir şey söylemedi ama nefes alışverişlerinden titreyen kalp atışlarından sözlerimin onu sarstığını hissediyordum.

“Teşekkürler,” diye soludu saçlarımın içine. Sesi nefesi kadar titrek olsa da karakteristik sesinin her tonlaması ayrı hisler uyandırıyor, hepsi de tenime başka başka sıcaklıkların yayılmasına neden oluyordu.

“Kâbusunu rüyandan ayırman neden?” Ninninin ilk sözlerini mırıldandım ve bu anı bekliyormuşçasına beni hiç tereddüt etmeden takip etti.

“İkisi de tatlı bir uykudan doğuyorken...” Onun sesi bu ninniye sarıldıkça zihnimin karanlık dehlizlerinde bir mum yanmaya başladı. Heyecanla devam ettim tüm mumlar yansın o dehliz aydınlansın, karanlığım ışığa kavuşsun istiyordum.

“Geceyi gündüzden ayırman neden?” Bu benim bu ninniye dair söylediğim son cümle oldu ve ninninin geri kalan her cümlesi Damon’ın sesinden kelime kelime dökülüp o dehlizlere bir mum yaktı.

“İkisi de gökyüzüne doluyorken...

Ruhunu bedeninden ayırman neden?

İkisi de bir cana tutunuyorken...

Kemik ayrılmaz etten

Can bir bedene aitken,

Can ayrılmaz kalpten,
İkisi de birbirine mühürlüyken,
Lanetin karanlığından kaçıyorken,
Kaybediyor olduğun koca bir aydınlıkken...”

ELMAS SARAYI

Gayl

Kral'ın cenaze merasiminin ardından aynı gün içinde yeni kralın tahta çıkma töreni gerçekleşti. İki ünvan arasında Victor sadece kılık değiştirmemişti, kendi kişiliğinin keskin kenarlarını gizleyen o örtüyü de kaldırmıştı. Bakışlarındaki mağrurluk omuzlarını saran kürklü pelerininden, göğsünde çapraz duran deride sallanan tokalardan akıyordu. Lordlar yeni krallarının kraliyet mührünü taşıdığı yüzüklerini öperken gösterdikleri abartılı hareketleriyle sadece yeni kralın kibrini körüklüyorlardı.

Bakışları karanlık olsa da rahattı, ne de olsa artık ağzından çıkan her sözün yerine getirilmesi gereken bir zaruriyet olduğunun bilincindeydi. Açık arazide saraydan esen çanın sesi kulaklarımıza eriştiğinde Victor'un ifadesinde tarifini yapmakta zorlandığım bir şey yanıp sönmüştü, ne olduğunu bilmesem de keder ve hüznün olmadığına emindim. Ve o an aklımdan geçen yeni kralın Victor olduğu değildi, babasını kaybeden prensesin yaşadığı acıda yalnız olduğuydı. Lakin şimdi prensesin dün akşam neden o kadar gergin ve tedirgin olduğunu anlayabiliyordum.

Victoria yasını tek başına tutuyordu ne annesi ne de erkek kardeşi ile ortak bir paydanın içinde değillerdi. Sessiz hüznünü beninle paylaştığı için bir yanımda teskinlenirken başka bir yanımda huzursuzlukla kıvranıyordu. Taşradaki insanların durumu içler acısıydı, prens bu durumla ilgili bir şey yapacağına benzemiyordu ve artık talebimizi bir üst mevkiye taşıyacak kral yoktu. Sonucun nereye varacağını kestiremesem de kararlıyım, o insanlar fakirlik içinde kıvranırlarken asil-

lerin zevküsefa içinde yaşamasına müsaade etmeyecektim. Gün ışıyana kadar zihnimde tasarladığım sessiz planımı sabırla ilerletmeye karar vermiştim ama bugün şahit olduğum her şey sabrımın uzun süre benimle kalmayacağını haberini veriyor gibiydi.

“Kral Victor, çok yaşa!” Çığırkanın sesi zeminden tavana kadar yankılandığında tüm lordlar başlarını dizlerine kadar eğerek, leydiler ise dizlerini kırıp yine başlarını gerdanlarına kadar eğerek krala selam durdular. Klasik bir törende bu aşamadan sonra merhum krala saygısızlık olmaması adına küçük bir kutlama yapıp, içkiler uzun kristal bardaklarda içilir ve dağılırdı ama daha şimdiden salonda hazır ol da bekleyen özenle giyinmiş hizmetkârlardan belliydi ki küçük bir balo hazırlığı yapılmıştı. Bunun sadece beni rahatsız etmemiş olmasını umarak diğer lordlukların beylerini süzdüm, babam hariç herkes durumdan oldukça memnun görünüyordu.

Babama hitap ederek, “Babası ya da kral değil de rakibi ölmüş gibi,” diye mırıldandım. Babamın yüzü ifadesizdi. “Rakibiydi,” dedi ifadesi gibi duygudan yoksun bir sesle. Gorgi daha küçük bir sesle babamla aramızdan bana doğru yaklaşıp kulağıma eğildi “Bakışlarında kendisine karşı çıkacak herkesin kafasını giyotinle aldırarak o sinsî tehdit bir tek bana mı görünüyor?” Kral’ın gözlerine baktım ve ilk defa kardeşimle bir konuda hemfikirdik.

Tüm salon krala çok yaşaması için tezahürat yaparken kral da artık tahtından doğrulmuş, herkesi apaçık göreceği o yüksek platformun ucundaydı. Sağ elini daha önce çokça alıştırmasını yaptığını haykıran bir ustalıkla ağır bir hareketle yukarı kaldırdı ve tüm salon susup konuşma sırasını krala bıraktı.

“Sevgili Wekont Krallığı’nın asil leydi ve lordları, bugün burada krallığımızın başlayan yeni dönemine hep birlikte şahitlik ettiğiniz ve sevgili kralınızı yalnız bırakmadığınız için hepinize şükranlarımı sunuyorum.” Victor’un sözlerine karışan keyifli homurtular midemi bulandırırken derin bir nefesi güçlkle alırken yeni kralın gözleri ile buluşmam aynı anda oldu, yüzünde bir parça gülümseme belirdi ve devam etti.

“Hepimizin yakın dönemde karşılaştığı vahim ve korkunç bir

geceyi hatırlatmama izin verin, göklerden gelen ve insana bürünen o canavarlar tüm insanlık adına büyük bir tehdit.” O keyifli homurtular yerini öfkeli söylenmelere ve rahatsız kıpırdanmalara neden olurken kral elini bir kere daha kaldırıp indirerek yükselmeye meyilli o ses dalgasını kesti. “Sevgili nişanlımı kaçırarak bana karşı oluşturdukları tehdide boyun eğip krallığımı o zalimlere terk etmeyeceğim.” Bir kere daha göz göze geldik ve kırısan alnımla ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışarak gözlerimi kısıtım. “Krallığımızın büyük bir sırrını bugün sizlerle paylaşıyorum,” dedi ve eliyle bu salona geldiğimiz andan beri merak ettiğim üstü devasa bir örtüyle kapalı şeyi işaret ettiğinde Gorgi alayla kıkırdayarak tekrar mırıldandı. “Hah, o kendinden daha büyük yaptırdığı heykelini gösterecek.”

Şu gerçektir ki ben de o örtünün altındaki gizemli şeyin bir çeşit heykel olduğunu ve bunun da Victor’un kibirli kişiliğinin başka bir yansıması olduğunu düşünüyordum. Ama örtü neredeyse en az on üniformalı askerin, çekiştirmesiyle altında yatan şeyin açığa çıkan görüntüsüyle fikrimdeki manzaranın arasındaki uçurumu keskinleştirdi. Kumaşın dalgalanma ve hışırdama sesini hemen ardından birkaç hayret dolu ses takip etti.

“İşte krallığımızın ve insanlığın kurtuluşu, canavar deviren.” Herkes Victor’un gözlerinden ve sözlerinden hayranlık süzerek baktığı yeni silahın yakınına toplanırken krala açılan geçitten Victor’un ardından ilerledik.

İki koca tekerin ortasındaki kasnağa oturtulmuş, uzun halka yapı iki insan boyunda ve bir büyük kapı genişliğindeydi. Victor çok sevdiği ve sadece görüntüsü ile bile ürperti yayan oyuncağından övgüyle bahsediyordu.

“Bu gördüğünüz silaha demirden dökme devasa güller yerleştiriyoruz ve sıkıştırılmış barutu ateşlediğimizde...” Tekerlerden birinin üzerine çıkıp silahının koca sırtını tıptısladı.

“Gülle havalanıyor ve hedefe çarptığında içine sıkıştırılmış barut patlayıp o canavarı parçalıyor.” Babam benden önce davranıp aklımdaki soruyu sordu.

“Ekselansları, bu tecrübeyi deneyimlemiş gibisiniz.” Victor

neşeyle tekerin üzerinden atlayıp ellerini birbirine vurarak cıvrptı.

“Hem de daha dün gece.” Herkesin gözleri büyüdü, Yeni Kralarının hikâyesine merakla kulak kabartırken Victor omuzlarını dikleştirip, göğsünü kabarttı, o da hikâyesini anlatmaya oldukça gönüllü görünüyordu.

“Dün akşam yakın mevkilerden birinde iki griffinin yeryüzüne indiğini tespit eden askerlerimiz onu önce sağlam bir şekilde yakalamaya çalışmışlar.” Gönülsüzce iç çekip başını salladı.

“Lakin kibirli yaratıklar zarar vermekte kararlıymış ve dönüşüp havalandıkları esnada bum!”

Lordlardan biri öne atıldı. “Ekselansları, cesaretinize ve zekanıza hayran olmamak elde değil. Peki yaratık ölmüş mü?”

“İlk topun isabet ettiği öldü ve şu an parçaları keşişlerim tarafından inceleniyor, birinin de düştüğü görülmüş lakin hâlâ onun parçalarına erişemedik.” Başarısızlığı umursuyor görünmüyordu, bir cevher bulmuşçasına ışıldayan gözlerle hâinden oldukça memnundu.

Asiller gruplar hâinde silahı inceleyip derin sohbetlere dalar-ken bir kısım ise kralı yüceltmekle meşguldü. Hizmetkârlar içkiler ve yiyecekler servis ediyor, müzisyenler yeni melodiler çalıyorlardı. Şu an burada sergilenen silahtan düzinelerce olduğunu söylemişti kral ve bu silahların çalıştırılabilmesi için tonlarca demire, kilolarca baruta ihtiyaç duyulması normaldi. Gözlerim bir ara Gorgi’yi aramaya başladığında istemsizce artık ana kraliçe olan dul kraliçeyi de bulmaya çalıştım ve ikisinin de ortalarda gözükmüyor oluşuyla aklıma kardeşimi cezalandıracak milyonlarca hayal birikiyordu. İkisini beraber düşünmemeye gayret ederek yeniden etrafında ilgili bakışların gezindiği icada odaklandım. Bir çiçek misali açılan ağzı yüksek tavana bakıyordu ve tonlarca kilo ağırlığında görünüyordu. Böyle bir şeyin çalışması büyük gürültü getirirdi ki bu da dün gece prenses kollarımda uykuya daldığında uzaklardan gelen o boğuk sesi açıklardı. Derin düşüncelerle uzak bir köşeden adına canavar deviren silahı incelerken kralın ne ara dibime kadar geldiğini anlamamıştım.

“Çok güzel değil mi?” iştahlı sorusu övgüyü hak ettiğini iddia

edercesine coşkulu olsa da sessizce başımı sallayarak onu selamladım. “Ekselansları.”

“Bunların sayesinde Leydimi geri alacağım,” dediğinde artık bir şeyler söylemem gerekiyordu.

“Onu ne zaman getireceğini bilmiyoruz,” dedim sertçe solu-yarak.

“Onu geri getirecek lordum er ya da geç ve geldiğinde ona kaçacak en ufak bir yer bırakmayacağım.” Kadehini silahına doğrultup gülümsedi. “Sonra da kraliçemle hükümdarlığımı süreceğim.”

“Bu çok düz bir plan Ekselansları, son görüştüğümüzden bu yana değişen tek şey silahınızın boyutu mu?” sinsice dudaklarını kı-vırdı, ifadesindeki tehdit tüm salonu doldurmaya yetiyordu.

“Bugünkü krallığımızın temellerinin atılmasına yardım eden o yarattığı hatırlıyor musun?” gözüm duvarlarda süzülen kraliyet flama-larının üzerindeki o yaratığa takıldı ve Victor tekrar gülümsedi.

“Bir laf var çok severim.” İçkisinden koca bir yudum alıp ağzını keyifle şapırdatıp işaret parmağı ile sıkı sıkıya birbirine bastırdığı dudaklarının üzerine vurdu.

“Çivi çiviye söker, derdin dermanı derdin kendidir.”

Kaşlarım çatıldı. “Ne demek istiyorsunuz ekselansları?” diye sordum ve tam bir şeyler söyleyeceği sırada üniformalı orta yaşın üzerindeki bir asker nefes nefese kralın eteğinde durdu.

“Ekselansları?” Sesi kapıldığı telaşenin altında ezilse de kral gayet sakindi.

“Asker?”

“Onu bulduk efendim.” Yutkunup derin bir nefes aldı ve heyecanını biraz olsun kaybetmeden konuşmasına devam etti. Victor’un gözleri kısıldı.

“Parçaları nerede?” Dün gece vurduklarını iddia ettikleri yaratıktan bahsettiklerini anlamam birkaç saniyemi almıştı. Askerin gözlerinde bir ışık yanıp söndü, krala doğru eğilip sesini alçalttı.

“Ekselansları, yaratık yaşıyor ama ağır yaralı.”

Victor bir adım geri çekilip inanmaz ama sevinçle parlayan gözlerle askere baktı.

“Sen emin misin?” Emin değilse kellesini alacağına şahsen ben emindim. Adam başını hızlıca aşağı yukarı salladı.

“Evet efendim, mahzene zincirledik.” Taze kralın yüzü aydınlanırken ölüm kokan bir sesle fısıldadı.

“İşte bu çok güzel!”

Önümüzde mahzenin zeminine ve tavanına gömülü kalın parmaklıkların inşası yeni duruyordu, tıpkı yukarıdaki taht odasını dolduran yeni silah gibi. En az elli mahkûm kaldıracak alanda tek başına kıvrılarak yatan zincirli yaratıktan gözlerimi alamıyordum. Pençeleri arka ayakları ve boynuna dolanan prangaların zincirleri hareketsizce taş zeminde duvarlara uzanıyordu. Bu kadar yakından bakıyorken iriliği ürpertici olsa da inkâr edilemez bir görkemi de vardı. Kızıla kaçan bakır rengi parlak tüylerin kuşandığı kanatlarının bağlı olduğu sırtından süzülen kanın kokusu tüm mahzeni dolduruyordu. Kafası kanatlarının altındaydı ve kabaran göğsünden nefes alışverişleri belli oluyordu. Acılı inlemeleri, bir yavru köpeği ve kanadı koparılmış bir kartalı düşündürse de karşımızda yatan yaratık için bile insanın içinde hüznü uyandırıyor.

Igor konuşana kadar bir rüyanın ya da kâbusun içinde bilincimin dışında olduğumu sanıyordum. Oradan sıçrayarak ana kavuştuğumda kısa bir nefes aldım ama pas kokusu boğazımı yaktı.

“Ekselansları iyileşiyor ama bu çok yavaş oluyor, patlayan şeyin...” Igor ne söyleyeceğini bilemez hâlde bocaladığında Victor onu, “Demir gülleler ya da bilyeler artık her neyse evet devam et,” diye düzeltti.

“O şeylerden kopan bir parça sırtına isabet etmiş ve kemiklerine kadar parçalamış.”

Victor’un yüzünde gururlu bir gülümseme belirdi ama parmaklıkların ardında yatan yaratığa baktığında yüzünde başka bir ifade mutluluğunun yerini çok çabuk aldı. Tiksinti.

“Bu zincirler onu tutabilecek mi?” diye sorduğumda askerlerden biri, “Daha önce denendi efendim, başarılı,” diye atıldı kralın uyaran bakışları askeri geriletirken Victor’a döndüm.

“Nasıl denendi?” Kral olağan bir durumdan bahsedercesine omuzlarını silkti.

“İki grup kuvvetli beygirlerin çektiği bir kayaya bağlayıp atları koşmaları için kırbaçlandı.” Kalakaldım. Güçlkle aldığım nefesin ardından ağzıma dolan o sözleri sarf etmemek için dilimi ısırıyordum. Kralı sorgulamak bunca sene kimsenin haddi olamasa da şu an Victor’u parçalara ayırmak, o hayvanlara yaptığı gibi onu kırbaçlamak istiyordum.

“Hayvanlar buna dayanabildi mi?” diye sordum başımı hafifçe eğip, demin atılan askere hitaben. Sesim yanan bir odun parçası yemişim gibiydi.

Asker kralından izin almak istercesine gözlerine bakarken Victor, “Savaşlarda bazı fedakarlıklar yapılmalıdır lordum,” dedi sert bir tınıyla. Etrafıma bakıp ellerimi iki yana açtım.

“Savaş nerede?” Gülümsedi ve yaralı yaratığı çenesiyle işaret etti.

“Kanın kokusunu alıyorsunuz lordum, o kan bizimkiler olsun istemiyorsak fedakârlıklar yapmak zorundayız,” dedi ve ellerini arkasında kavuşturup üzerime doğru bir adım attı, meydan okumuyordu, üstünlüğünü haykırmak istercesine dikleştirdiği boynu ile gözlerimin içine bakıyordu, omuzlarımı dikleştiren meydan okurcasına gözlerimi kralın gözlerine tereddütsüzce diktim. Wizard Lordluğu yüzyıllardır bu krallığın en gözde ve en güçlü lordluğu olmuştu. Eğer bir iç savaş çıkarmak istemiyorsa ben değil kral uyumlu davranmalıydı, tıpkı babasının senelerdir yaptığı gibi.

“Yoksa bu canavar için üzülüyor musunuz lordum? Kız kardeşinizi sizden alan yaratıklardan biri de o.”

Kararlılıkla başımı salladım. “İnsanların yoksulluk çekmesine ve gereksiz kan dökülmesine karşıyım ekselansları, bu bizi en az onlar kadar korkunç yapar.” Victor başını yaratığa çevirip, “Asker!” diye bağırdı.

Askerlerden biri arkasına dayalı onlarca uzun sivri mızraktan birini alıp, parmaklıkların ardındaki yaratığın sırtına sapladı, tiz bir çığlık yankılandığında acı ile sızlayan kulaklarım yüzünden yüzümü buruşturmak zorunda kaldım. Victor donuk bakışlarını tekrar bana çevirdiğinde Igor dehşete kapılmış gözlerle bir köşede bizi ve yaratığı izlemekteydi. Henüz kulaklarımdaki çınlama dinmeden kralın sesi mahzeni doldurmaya başladı.

“Bu ses sana o geceyi anımsatmıyor mu lordum yoksa leydimin yokluğunu çeken bir tek ben miyim? Onun için sadece ben endişelenmiyorum değil mi?”

Kral tam bir siyaset adamıydı, hamlelerini nasıl yapacağını nasıl konuşacağını ve lordlarının zayıf noktaları nasıl değerlendireceğini çok iyi biliyordu. Bunun farkındalığına yeniden erişmenin rahatsızlığı ifademe yerleşmiş olacak ki gözlerinde memnun bir parıltı can buldu.

Ellerini kollarıma yerleştirip dostane bir tavırla gülümsemeyi de ihmal etmediğinde yaratıktan daha korkunç görüldüğünü bilmesinin ikimize de bir fayda sağlamayacağını düşünerek sessizliğimi korudum. Benim aksime o oldukça mutlu ve rahat görünüyordu ve bu hâliyle bile zaten benden bir sıfır öndeydi. Ne ara birbirimize karşı ataklar yaptığımızı irdelemeye fırsatım olmadan Victor zerrece esnemeyen kararlı ifadesiyle sözlerine devam etti.

“Hiç merak etmeyin lordum, babanıza da iletin çok yakında Leydi Gloria’yı kurtaracağız ve bunun için lordluğunuza bağlı askerlerinizin her birine ihtiyacım var.”

Yakıcı gerçek zihnime eriştiğinde yutkundum. Askerler birincil olarak lordluklarına bağlılardı ama onları krala verdiğimizde itaatlerinin derecesi el değiştirirdi ve elimizde birkaç sadık adamdan başka bir şey kalmazdı. Kralın bu isteği doğrudan bizi diğerlerinden ayıran gücümüzdü. Öte yandan kız kardeşimi kurtarmayı ondan daha çok istiyordum ve diğer lordlukların yanında krala karşı çıkmak komiteden dışlanmak demek olurdu, bu da ciddi bir politik kayıp demektir. Sıkıntı bedenimin kaskatı kesilmesine neden olurken acıyla kıvranan yaratıktan yayılan bir his dikkatimi

ona çekti, kanatlarının altındaki kendi yarattığı karanlıkta parıltıdan iki sarı vahşi göz tam da benim üzerimdeydi.

Victoria

Yaklaşan evlilik töreni yüzünden sarayı dolduran leydilerin kısılcacı altına alınmışım. Bir gruptan kurtulsam diğerine yakalanıyordum. Tebrikler, sualler, yersiz öneriler, hayalleri yıkılan bekârların kusur arayışları, olgun olanların evliliğe dair akıl vermeleri, kendi mütevazı sarayımı nasıl idare etmem gerektiğine dair ültimatolar... Kalabalık her geçen an daha boğucu bir surete bürünüyordu. Bir fırsatını yaratıp dün buraya gelmek için kullandığım geçidi kullanarak taht odasından kaçmayı başardığımda Gayl ve yeni kralımız ortalarda görünmüyordu.

Birinci derecede asillerin ve kraliyet mensuplarının dairelerinin olduğu kata koşar adımlarla çıkarken birden tenhalaşan alan sessizlik içindeydi. Odama gidip düşüncelerimi sessizliğe teslim ederken yatağıma sakın bir uykuyla kıvrılmak istiyordum. Tüm kalabalığın taht odasında kaldığını bilmek sükûnetin tek başına yarattığı o huzuru kısa bir anda olsa yaşıtıyordu ki kralın altın giriftli çift kanatlı devasa kapısının yanından geçerken kulağıma gelen tuhaf ve boğuk sesler ile o yeni kavuştuğum huzurun terki çabuk oldu, adımlarımı sığlaştırarak sese ilerledim. Kral dairesinin hemen dibinde, geniş bir girişin ardındaki saklı yer kralın hususi baş hizmetkârının odasına açılıyordu ve o sesler de oradan geliyordu. Kapı yarı aralıktı, sesler giderek netleşiyordu. Bir sohbetten çok uzak inlemelerin sahibi iki bedeni birbirinden ayırmam uzun sürmese de manzarayı kavramam aklımı kaçırmama neden olacaktı, öyle ki nefes almayı bile içine düşüğüm şok yüzünden bırakmışım.

“Tatlı lordum,” dedi Kraliçe. Gorgi’nin çıplak bedenine sarılmış ellerini bacaklarına indirerek. Daha derinlerden gelen yoğun bir şehvetle karşılık veriyordu genç lord.

“Ekselansları, sanırım size olan bu bağlılık ile sonum madenler olacak.” Kraliçe arsızca kıkırdayıp dişlerini Gorgi’nin kulaklarına ge-

çirdiğinde midem dışarı çıkmak için karnımın içinde debelenmeye başlamıştı.

“Buna izin vermem benim küçük lordum.”

Gözlerimi sıkıca yumup bu iğrenç manzaranın bir hayal ürünü olmasını dileyerek derin derin solumaya başlamıştım ki giderek boğuklaşarak yükselen sesler, gördüklerimin gerçek olduğunu haykırıyordu. Kata çıkan ayak sesleriyle, Gorgi hareketlendi, Kraliçe paniğe kapıldı, hızla geri döndüm ve kendimi kralın dairesine atarken kimse tarafından görülmediğime emin olmak için sessizce dışarıyı dinledim. Ayak sesleri kapıya doğru yaklaştığında kendimi panikle kralın yatak odasına atıp, yatağın dibine çöktüm. Yüreğim ağzımda atarken, mide bulantım artık dayanılmayacak kadar belirgindi. Gelenin Victor ya da Kraliçe olmaması için dua ederek olduğum yere iyice sindim.

Kapı açıldı, yarı aralık kapıdan gördüğüm üniformalı bir askerin kralın çalışma masası olarak kullandığı masaya bir şeyler bırakıp çıktığı olmuştu. Kapı kapandığında derin bir nefes alıp saklandığım yerden çıkmak için hareketlendiğimde yatağın altında parıldayan bir şey gözlerime çarptı, başımı eğip o parıldayan eşyaya uzandım. Şişe parmaklarımın arasında kayıp biraz daha ileriye gitti ve kendimi yere daha çok yapıştırıp uzanabildiğim kadar şişeye uzandım. Tedirginliğim çabamı yıpratırken, kalp atışlarım yeniden tırmanmaya başlıyordu. Nihayet onu yakaladığımda ince uzun yapısı bana yakın zamanda gördüğüm bir şeyi hatırlattı.

Şişeyi açığa çıkarıp göz hizamda çevirdim. Bu hatıralarımdan da fazlaydı. Victor'un serada keşişten aldığı şişe, ellerimin arasındaydı.

Elimde içinde ne olduğunu bilmediğim şişe ve kafamın içindeki o iğrenç manzaranın dönüp duran görüntüleriyle odamın için bir sağa bir sola yürüyordum. Gayl'a söylemek zorundaydım ama annem adına öyle utanıyordum ki lordumun benim hakkımda da

yanlış düşüncelere kapılacağı fikriyle başka bir karamsarlığa düşüyordum. Yine de bunu ondan saklamak yanlıştı ve sonucu ne olursa olsun Gorgi'nin çok yanlış bir yolda olduğunu bilmeliydi. Kraliçeden nefret ediyordum ama annemden edemiyordum ve bu ikilem yıllarca içinde debelenip durduğum kavram karmaşalarını yeniden yaşamama neden oluyordu. Çocuğu yaşında genç bir adamda aradığı mutluluk zavallica gelse de daha dün eşini kaybetmiş birisini hiçbir konuda anlaşılır kılmıyordu lakin benim annemi kendi zihnimde yarattığım bir bahane ile aklamaya ihtiyacım vardı. Aralarındaki o kısa muhabbet bile bu birlikteliğin yeni ya da ilk olmadığını izlerini taşıyordu.

Kapım zarif bir şekilde tıklatılsa da korkuyla sıçrayıp şişeyi yere düşürdüm. Panik ile şişeyi yerden aldım ve korsajımın altına saklar-ken, "Girin," diye seslendim.

Kapı yavaşça açıldı ve yeni kral kapının ardında belirdiğinde şaşkınlıkla yutkundum. Göğsüme çarpan şişe rahatsızlık verici bir şekilde sertçe tenimi dürttü. Elim istemsizce korsajımın üzerine gittiğinde derin bir nefesle sakin kalmaya çalışıyordum.

Victor dün yaşananlar hiç olmamış gibi sahici bir gülümsemeyle içeri süzüldü.

"Victoria." Olabildiğince resmî ve soğuk bir selam verdim.

"Ekselansları."

Tekrar gülümsedi ve ellerini omuzlarıma koyup nazikçe sıvazladı.

"Bana kırıldın sanırım." Çok ama çok kısa bir an kendimi suçlu hissetsem de kardeşimin gözlerindeki tuhaf parıltı merhametimi kendime saklamamı söylüyordu. Düşüncelerimi okumuşçasına sözlerini gerçek bir üzüntüsünün gölgesindeki kırgınlıkla sürdürdü. "Sadece üzgündüm ve bununla o şekilde baş edebiliyordum." Yeniden gözlerine baktım, yeni ifadesi sahici bir sıcaklık içinde görünse de ne kadar iyi rol yaptığını acı bir şekilde öğrenmiştim.

"Yine de haklıydın, kral kraldır," dedim duygusuzca, yeniden dudaklarını kıvrıp iç çekti ve gözlerini odamda gezdirdi. Durmadan değişen ifadesine uyum sağlamak güçtü, yeni kralın yeni edindiği

ünvanla birlikte ona katılan duygu durum bozukluğu olduğunu düşünmeye başlamıştım.

“Benden istediğin özel bir evlilik hediyesi var mı, yoksa bana mı bırakıyorsun?” diye sorduğunda duraksadım. Başımı salladım. “Özel bir isteğim yok.” Cevabım kralın yüzünü aydınlattı. Bir kaşı keyifle havalandı ve dudakları kıvrıldı.

“O zaman bana bırakıyorsun.”

Kafamın içinde milyonlarca düşünce varken buna devam etmek istemiyordum. Omuzlarımı silktim. “Siz nasıl uygun görürseniz.” Korsajımın altındaki şişe yeninden varlığını hatırlattı.

“Gayl’ı kraliyet danışmanlığına atayacağım ve sarayda istediğin bir daireyi de size tahsis edeceğim.” Tekrar güldü. “Nasıl, beğendin mi? Böylece ayrılmamış olacağız.” Sessizlik kısa sürdü çünkü beni inceleyen ifadesi zihnimin altındaki saklı düşünceleri tırmalıyor onları açığa çıkmaya zorluyordu. Bakışlarından kurtulduğumu umarak gözlerimi omuzundaki altın varaklara indirdim. Dudaklarımı zoraki kıvrarak gülümsemeye çalışsam da başarılı olmamıştım.

“Ah, teşekkürü gerek yok,” dedi başını eğerek. Tanrı’m bir an çok kısa bir anda olsun samimi olduğuna inanacaktım, ne büyük aptallık.

“Lord Gayl kabul etti mi?” diye sorduğum an hiç düşünmeden, “Sevgili eşi eğer ondan isterse bence yapar, hele ki evliliği kabul etmek için koştuğu tek şart bu olursa bir de,” dedi.

Gözlerinde korkutucu bir karanlık belirdi, dudakları gülümsese de tehdit saçıyordu. Yutkundum. Amacı Gayl’ı yani Wizard’ı kontrolü altına alıp etkisiz kılmaktı ve bunu da öyle süsleyerek yapıyordu ki dışarıdan bakıldığında insanlar ah ne nazik bir hareket ne müthiş bir hediye ne güzel bir kardeş diyecekti. Lanet olası! Keşke daha küçükken daha fazla hayalarını tekmeleseydim de en azından Gloria’yı gelecekte bu hıyarla evlenip türemekten kurtarsaydım diye düşünsem de onun inanacağı derecede sahici bir gülümsemeyi dudaklarıma yerleştirip reverans yaptım ama öfkem hâlâ omuzlarımı ince ince titretiyordu.

“Ekselansları, bu onuru bahsettiğiniz için varlığınıza duacı olacağım, siz lordu bana bırakın.”

İşte şimdi şaşıрма sırası krala geçmişti.

Kafamın ardındakileri okumak istercesine gözlerime baktı, karşı çıkmamı beklediği için muhtemelen tehditleri zaten hazırdıydı, atladığı şuydu ki o karşı konulamaz kral kendisi olabilirdi ve çok da uzun olmayan bir zaman önce şeytani dilimden bizzat yine kendi bahsetmişti, kardeşlik ve istersem en az onun kadar oyunbaz olabilir, şeytani dilimi onun lehine kullanmak için her şeyi yapardım.

Ne de olsa, ikimiz de tüm krallığın edebine ve asilliğine hayran olduğu o kraliçenin çocuklarıydık.

Gayl

Yüksek bir tepeden gürleyerek inen bir çığın altında kalmak üzereydik. Kabul etmeliydim ki Lord Renly, Gloria götürüldüğünden beri adı konmamış tuhaf bir yasin ve belirgin mağlubiyetinin altında ezilmekteydi. Tüm hayatını annemden sonra yaşayacağı yeni bir kaybın endişesiyle geçirmiş, yaklaşan o felaketi önlemek için yıllarını vermiş yine de başarısız olmuştu. Son ve sağlam bir atağa hırs-la hazırlanıyordu. Bana o gün, ölümün pençesinden uyandığım gün de söylediği gibi denememiş olduğumuz olan silahlara güvendiğini açık açık ifade etmişti. Yani Victor ona da bir kurtuluşun garantisini veriyordu eğer babam tüm askerlerini Krallığa teslim edecek kadar gözünü kararttıysa o zaman gerçekten de o çığın altında kalmak kaçınılmazdı. Bilinçsizce uyuduğum o dönem de Victor boş durmamış Lord Renly'nin kafasının içini biricik kızını kurtarma umudunu fısıldayarak kendi ağlarıyla örmüştü.

Ve şimdi bilmem kaçınıcı kez babama bu kararın doğuracağı sonuçları anlatıyordum.

“Eğer Gloria kurtulacaksa tüm askerlerimizi vereceğim,” dedi yeniden. İlk defa ona karşı geliyordum ve bunu yapmakta haklı olduğumu bilmenin verdiği cesaretle oturduğum yerde sırtımı dikleştirdim ve gözlerimi babamın gözlerine kenetledim.

Sesim de ifadem gibi sakindi ama sabrım tükenmek üzereydi

“Lordum, bende Gloria’yı geri getirmeyi en az sizin kadar istiyorum ama zaten eğer aynı amaca hizmet ediyorsak askerlerimizin bağılıklarını krallığa vermek mantıklı gelmiyor.”

Babam başını hızla sağa sola sallarken, omuzları çökmüştü.

“Prens.” Duraksadı ve gözlerini sıkıca yumup açtı. “Kral,” diye devam etti. Bu çok hızlı değişen ünvanı dillerimize yerleştirmek zaman alacak gibi olsa da Victor, neredeyse yüzyıllardır tahtta oturmuş gibi davranıyordu.

“Kral askerleri almadan o silahları bize vermez söylesene sadece askerler ile onları nasıl durduracağız son yaşananları hatırlamıyor musun?”

Başımı salladım. “Hatırlıyorum ama atladığınız Liderin ölümsüz olduğu,” dediğimde babam, “Dün akşam biri öldürüldü, biri de mahzende tutsak. Ölmeyebilir ama yanında kimse kalmazsa tek başına ne yapabilir ki?” dedi. Gözlerinin çevresi düşünceyle kırıştı. Çetin geçen bir savaşta, yenilgi hemen kapının ardındayken düşmek üzere olan kral gibi yanlış ve anlık kararlar veriyordu.

Kaşlarım çatıldı. “İlk yapılan plandan ne ara vazgeçtik?” diye sordum.

“Gayl,” dedi adımın üzerine sesli bir nefesle bastırarak. “Gloria o yaratıkların içinde daha ne kadar dayanabilir?” diye sordu.

Victor bizi her yerden kuşatmıştı. Lord Renly’nin kızına olan sevgisine oynuyordu benim de prensese olan duygularıma, lorduma olan bağılığıma... Öyle bir duruma geliyordu ki kendi isteklerimiz bile onun arzularına hizmet ediyor oluyordu. Bunu değiştirmeliydim ve emin olmayarak başka bir atak yaptım.

“Onunla konuştum,” diye itiraf ettiğimde Lord Renly’nin gözleri büyüdü. “Kiminle?”

“Yaratıkların lideriyle.” Hayret ve hiddetle karışık olan ifadesine tiz bir heyecan yerleşti.

“Ne zaman ve nerede? Tanrı aşkına bunu şimdi mi söylüyorsun.” Bir cevap beklemeden ayağa fırladı ve hızlı adımlarla bir tur atıp döndü.

“O iyi mi?” diye sordu en sonunda. Başımı salladım.

“Ona ihtiyacı var, sen de biliyorsun ve evet iyi. Bir mektuba bizim de iyi olduğumuzu, merak etmemesi gerektiğini yazdım,” dediğinde çok kısa bir an gardını indirip rahat bir nefes aldığını görebilmiştim ama bu ne yazık ki umduğum kadar uzun sürmedi. Babamın alnı düşünceyle kırıştı.

“O yaratığa nasıl ulaştın?”

Hiç düşünmeden, “O bana ulaştı,” diye yanıtladım. Kırısan alnına kısılan gözleri de katıldı ve beklediğim gibi, “Nasıl?” diye sordu.

Lorduma güveniyor muydum evet babama güveniyor muydum, bunun cevabı son zamanlarda yürek burkuyordu. Hayır! Çünkü Lord Renly bir yöneticiden çok bir babaydı en çok da eşine, son nefesinde biricik kızını koruyacağına dair ettiği yemini düşünürsek şu an içinde olduğu ruh hâlini anlayabiliyordum.

Tereddütlü sessizliğim gözlerinin ışığını kıran bir hüzne neden olsa da bir cevap istediğini yüzünden anlayabiliyordum.

Liam’ın sonunu düşündüm. Prensesin anlattıkları aşağıdaki yaratığın kanayan vücuduna saplanan mızrağı ve derin bir nefes alarak sırtımı sandalyenin sırtına dayadım. Ellerimi önümde birleştirdim ve başımı kararlılıkla lorduma kaldırdım.

“Bana güveniyor musunuz lordum?” Sorum karşısında afalladı ve en sonunda kırık bir sesle, “Elbette güveniyorum,” diye yanıt verdi.

“Gloria’nın kaybının sizi nasıl etkilediğini görüyorum ve şu an babamla değil Wizard’ın sevilen ve saygı duyulan güçlü lordu ile konuşuyorum.” Kelimelerin üzerini bastıra bastıra babama sorumluluklarını göstermeye çalışıyordum, bakışlarımı yüzünden bir an olsun çekmeden devam ettim.

“Üzgünüm ki kararlarınız lordluğumuz için sağlıklı değil. Kız kardeşimi, lordluğumun leydisini kurtarmak için elimden geleni yapacağımı bunun için de en doğru kararları vereceğimi biliyorsunuz değil mi?” Başımı salladı ve tek düze bir sesle yanıtladı.

“Biliyorum.”

Yavaşça ellerimi çözüp ayağa kalktım.

“Kral hepimizi parmağında oynatıyor, bir oyun kurdu ve şimdi düşünüyorum da en başından beri bu oyununu yürütüyor. Düşünsenize baba o silahları balo gecesi de kullanabilirdi ama bugünü bekledi neden bizi tamamen köşeye sıkıştırıp istediklerini sorgusuz sualsiz yerine getirmemiz için. Üzgünüm ben Victor’a güvenmiyorum. Kralın derdi iktidarını koruyup gücünü sağlama almak. Tüm bu gösteriş bunun için, tahta çıktığında yeni icadını da ortaya çıkardı ve başardı herkesi etkiledi seni bile.” Kaşları çatılınca duraksadım. Amacım onun otoritesini çiğnemek değildi. Kararan ifadesi çok çabuk yumuşadı çünkü aslında o da söylediklerime içten içe katılıyordu.

“Merhum kral hastalıktan ölmüş olmasaydı.” Sesimde bu duruma duyduğum inançsızlığın pusu vardı. Sert bir iç çekişle devam ettim. “Babasını bile öldürmüş olabileceğini düşünürdüm.” Babamın gözlerinde şimdiye kadar sakladığı şüphenin kıvılcımları çıkmıştı. O, lord edasıyla omuzlarını dikleştirmeden önce silkelendi ve artık yüzünde görmeye alışık olduğumuz yönetici ifadesini yerleşmişti.

“Bu düşüncelerini benim dışında kimseyle paylaşma Gayl.” Elleriyle önündeki sandalyenin sırt direklerini kavrayıp sıkarken gözlerinde derin düşünceler kol geziyordu.

“Victor düşüncelerini sezmemeli bile.” Sonra yavaşça sandalyeyi bırakıp doğruldu.

“Biz krallığa bağlıyız. Victor şu an tahtta oturan kral ve ona karşı gelmek akıllıca değil üstelik aynı amaca hizmet ediyor görünüyorken.” Parmaklarını birbirine sürterken odanın içinde dolaşmaya başladı. Ne zaman kritik konularda karar vermeye çalışsa böyle yapardı. Babam haklıydı ama bende haklıydım.

“Senelerce istedikleri her şeyi yaptık. Vergilerini eksiksiz tahsil ettik, kralın alacağı her kararda yanında bulunarak diğer lordları da itaate zorladık.” Babama doğru bir adım attım

“Biz bu krallıkta orduyla eş değer sayıda askeri olan en güçlü lordluğuz Victor’un bize ihtiyacı bizim ona olandan fazla, yaratık Gloria’ya asla bir zarar vermez en azından son valslerine kadar lakin Kral tahtını korumak istiyorsa bize daima ihtiyacı olacak.” Babam

yürümeyi bıraktı sırtı bana dönüktü. Omuzlarını dikleştirdi ve yavaşça döndü.

Gözleri sabitti yaptığı hesabın son çıkarımlarını yapıyordu ve bir giz yatıyordu ifadesinde. Sonra yüzü gölgelendi ve sesindeki sert buyurganlık odanın içindeki havayı ağırlaştırdı.

“Bana bir söz ver.” İrkildim ve nefesim boğazımda kalırken öylece devam etmesini bekledim.

Gözlerinde tuhaf bir ifade vardı ne olduğunu bilmediğim ama içimi burkan bir ifade.

“Her ne olursa olsun.” Gözlerime öyle bir baktı ki ruhumu gördüğünü düşündüm. “Ne pahasına olursa olsun.” Kaşlarım çatıldı.

“Gloria’nın kendi masasında mutlu olduğunu bileceksin.”

“Nasıl yani?” diye sordum. Bilinmezliğin getirdiği endişe, korkutucuydu.

Umutsuzca yutkundum.

“Bazı anlaşmaların yeniden yapılması gerekiyor.”

“Ne anlaşması?” Sorum havada kaldı, Lord Renly gürültüyle yardımcısını çağırdığında kararlı hareketleri ve keskin emirleriyle bocalamaya başlamıştım.

“Arabamı hazırlat, sadece birkaç asker eşlik edecek ve.” Duraksadı ve birdenbire, “Kimsede arma ya da flama olmayacak,” diye ekleyerek buyurdu. Ona hitap eden sorularımı ya duymuyor ya da cevaplamak istemiyordu. Bir yandan sorularım cevapsızca havada kalıyorken öte yandan da Lord Renly sanki acil bir işini son an hatırlamışçasına bir aceleyle konsolunun çekmecesinden çıkardığı mühürle masasına doğru hızlı adımlarla yürüyüp, parşömene bir şeyler karalamaya başladı. Gözleri yazdıklarındaydı. O an hâlinden anladığım kafasının içindeki kendi gürültüsü ona dışarıya sağır etmişti.

“Victor’a askerleri Kanlı Ay’da emrine vereceğimi söylersin, emrim kesin ne önce ne de sonra.” Yazmayı bitirdi ve parşömenin altını mühürleyip emri bana uzattı.

“Bu ne demek oluyor?” Duraksadım. “Lordum beni planlarınızın dışında tutarak-” Hızla ayağa kalktı. Sözlerimi işitmiyordu.

“Lordum...”

“Biz hep canavarı tehdit olarak gördük. Sen haklıydın prens de onun kadar tehlikeli. Gloria bana balodan hemen önce prensle evlenmek istemediğini söyledi.” İşte buna cidden şaşırmamıştım. Kız kardeşim hepimizden çok önce o adamla ilgili bir şeylerin yanlış olduğunu sezmiş olmalıydı. Babam gerekli eşyalarını toparken yardımcısı da lordunun emirlerini yerine getirmek için dışarı koşturmuştu.

“Victor ile evlenmek istemeyeceğini başından beri biliyordum ama krallığın silahlarına ve askerlerine ihtiyacım vardı.” Durup bana baktı ve derin bir nefesle ekledi. “Soran herkese acilen Wizard’a dönmem gerektiğini söyle,” dediğinde şaşırdım.

“Nerede olacaksınız ki?”

Yeniden derin bir nefes aldı. Gözlerindeki deniz buzullara dönerken omuzları gergindi.

“Araf’ın kapısında olacağım.” Kaşlarım anlamsızca çatıldı aklımlı işgal eden onlarca sorudan hangisini soracağım konusunda bocalarken Lord Renly gizemini korumaya devam ediyordu.

İfadesinde onlarca gizin karanlığı vardı göz göze geldiğimizde ifadesinden belli belirsiz bir hüznün geçti, sanki bir daha görüşemeyecekmişiz gibi uzun uzun baktı yüzüme. Ağır adımlarla bana doğru yaklaştı, ellerini omuzlarıma koydu ve kulağıma eğildi.

“Victor gözünü tahtı için bu kadar kararttıysa...”

Babamın sözlerini tamamladım.

“Gloria’yı da ortadan kaldırmakta tereddüt etmez.” Ve bu dile getirdiğim ihtimalle lordum da ben de biliyorduk ki artık savaş, Wizard için iki cepheyleydi.

Sözlerimle yeniden yüzüme baktı ve usulca başını salladıktan sonra kollarını bana doladı. Aynı şekilde kollarımı hemen ona doladım. Çaresiz bir keder sessizce üzerimizde asılı kalırken, “Sana güveniyorum evlat,” diye fısıldadı babam.

LANETİN YOLDAŞLARI

Bir vals dönüyor zihnimde,
İnkâr ve kabulleniş arasında...

A. Damon

Yüzyılların en tatlı uykusunu uyumuştum. Sanki lanetli bir yaratık değildim, Kanlı Ay hızla yaklaşıyor değildi, kalbim ılıktı ve ruhum sakin... Sorumluluklarının prangalarıyla ezilen değil de özgür bir bedenin hafifliğini taşıyordum. O ninni kollarımın arasındaki leydimin sesinde, yeşil taze çimlerin üzerinden esiyor, serin sularla yıkanıp, parlak mavi gökyüzüne tırmanıyor ardından kulaklarıma yerleşiyor, kalbime ve tüm benliğime sarılıyordu. Asla sıcak bir kucak görmemiş küçük zavallı bir çocuğun bedeni gibi muhtaçmışım aslında; gerçek şefkatin olduğu o sıcaklığa. Leydimin kolları gövde-me sarılıydı, başı göğsümde, onun yatağındaydık. Ninni, içimdeki canavarı tutan o tek zincir dün gece bize güzel bir uyku bahşetmişti. Gözlerime çöken ağırlık, omuzlarımdan bacaklarıma süzölmüş, zihnimde düşüncelerime eziyet eden bir iblisi defetmiş beni tüm gece onun varlığı ile ödüllendirmişti. Derin bir uykunun bilincinde ilk defa güzel kesitler görmüştüm, Gloria'nın hayatına dair kesitler...

Piyano başında küçük bir kızken, Wizard Sarayı'nın bahçelerinde sarı saçlarını kuşatan beyaz papatyalardan yapılma taçla koştururken, odasındaki koltuğunda kitaplarını okurken... Onu bulamadığım ama sadece varlığını hissettiğimi yeni yeni öğrendiğim ve o karanlık zamanlarda varlığından emin olamadan duyduğum o tiz duygunun içimden geçtiği her an neler yaptığını gördüm. Hayatından kesitler, nasıl korunup gözetilerek yetiştiğini, ailesi ve çevresi tarafından nasıl sevildiğini, her daim bırakmadığı o kendine has nezaketini...

Geçmişinde dahi nefes kesecek kadar etkileticiydi, şimdiki ve gelecekte de olacağı gibi... Yaş almak onu karşı konulmaz bir çekiciliğe büründürmüştü ve ben şahit olamadığım geçmiş için tuhaf bir kırıklık hissediyordum. Bambaşka sorular da o hisler beraber doğuyordu, peki ya gelecekte zamanın ona kattığı her güzelliğe şahit olabilecek miydim? Bir canavar olarak nitelendirmese de kucağında uyuduğu canavarla bir hayat geçirmek ister miydi?

Tüm o hissi kendisiyle beraber getirdiği sorularla yuttum, tıpkı tüm o diğer endişelerimi ötelediğim gibi... Halının altında dağ olmuş gerçekler silsilesi...

Binbir çeşit rengin, tadın ve dokunun olduğu sıcak hayatından onu sadece siyahın, kasvetin ve soğukluğun hüküm sürdüğü bir şatoya hapsedilmiş olmaktan suçluluk duymak da uyanan bedenimle beraber zihnime yerleşmeye başlamıştı. Gözlerimi araladığımda parlak sarı saçları belirdi ilk, saçlarına dokunmak istesem de kıpırdamadan durdum. Kısacık bir süre daha bu şekilde kalabilmek için feda edemeyeceğim şey yoktu. Bu farkındalığa erişmek beni eskisi kadar zorlamıyordu, dün gece onun sözlerinden sonra çok şey değişmişti. Aramızdaki o aşılmaz duvar kalkmış yerine samimi sözler yerleşmişti. İlk defa olduğum şeyden daha az nefret ediyordum, ilk defa başarmaya bu kadar yakındı ve ilk defa umutsuzluk o zalim pençelerini sırtımdan çekmişti.

Beni kudretlendiren o sözlerini düşünürken nefes alışverişini dinliyordum. "Canavar değilsin." Duyumu yoğunlaştırdım ve kalp atışlarını duydum. Ilık, sakın, ahenkli... Onun gibi nazik ve kırılgan.

“O mektubu bana getirenin sen olduğunu öğrendiğimden beri, beni o tapınaktan çıkardığından beri ve aslında o fırtınalı gece beni kurtardığından beri bir canavar değildin.”

Hiçbirini benim hakkımdaki düşüncelerini değiştirmek için yapmamıştım. Arzuladığım kendini daha az kötü hissetmesiydi ve endişe ettiğimse hayatıydı. Bazen yetişememe fikri o lanet ettiğim kanatlarıma minnet ettiriyordu. Yetişememe fikri... Derin bir nefes aldığımda gövdemi saran kolu kımıldadı, parmakları havalandı ve tekrar tenime gömüldü. Dokunuşunu yeniden bedenimle buluşturması yabancı bir başka his uyandırdı, o hissi tanımıyor ve tanımadığım için duyduğum o endişeyi öteliyordum, avuçlarından sızan aydınlık tenimden ruhuma süzüldü, hem o hissin devam edip zirveye ulaşması için çıldırıyor hem de beni kendisine mecbur edeceğini bildiğim için istemiyordum. Düşüncelerime destur verdim ve sadece ona odaklandım. Gömleğime rağmen hissettiğim teni yumuşak ve sıcaktı. Hiçbir büyü varlığın yapamadığını yapıyor daha fazlasını istememe neden oluyordu. Karalığa itip durduğum o hayaller yüzeyde kalmaya ısrarcıydı ve bana rağmen başarılıydılar. Tekrar derin bir nefes almak istedim ama yapmadım. Onu rahatsız etmemek için daha küçük nefesler alıp vermeye başladım.

Beyaz elbisesiyle bana bulutların altında kanat çırpın bir güvercini anımsattı. Hafif, kırılgan ve her an yok edilebilmesi çok kolay olduğu gerçeği can yakan küçük bir yaratık... Geceki sözlerinden bir kesit yeniden odanın sessiz havasında zuhur etti.

“Aslında o fırtınalı gece beni kurtardığından beri...”

O gece için bile prensi öldürmeliydim. Genç ve savunmasız bir kadını bilmediği bir arazide yalnız bırakıp onu tehlikeye attığı için! Asillere dadanan haydutların sayısının arttığını ben bile biliyorken, açık alanda yardımcılarının dahi yanında olmadığı leydiyi bir başına bırakmak ancak onun gibi kibirli bir adamın yapacağı türden bir ahmaklıktı. Eğer ani bir fikirle birbirimizi perde olmadan görmenin nasıl olacağını merak etmeseydim ne olurdu düşünmek dahi istemiyordum.

Liam'ı parçalara avırttırmıştı ve bu benim için bile zalimceydi.

Oysa canavar olan ben, nazik bir prens olan oydu. Sırf Liam için bile cezalandırılmalıydı. Biçare adam muhtemelen ölmeden önce hakkımda bildiği her şeyi bağışlanma umuduyla prensine anlatmıştı lakin ne yazık ki söyledikleri onu kurtaramamıştı çünkü hakkımda hiçbir şey bilmiyordu!

Igor'un Liam'dan haberi olsa da Liam'ın ondan haberi yoktu. Liam'ı kurtaramazdım çünkü ben Gloria'nın yardımcısı Moli'yi alıp karanlığa karıştıktan çok sonra olanlar olmuştu. Liam o gece takip edilmediklerine emindi, üstelik bundan bende emindim ve bu da demek oluyordu ki zaten prens Liam'ı cezalandırma planını çok önceden yapmıştı.

Öfkesine rağmen hesaplaşmanın zamanını bekleyecek kadar planlı biri olması artık kral olan o adamı küçümsemem gerektiğinin kanıtıydı. Ancak bir aptal düşmanını küçümserdi.

Birbiri ile yarışan kasvet yüklü düşünceler, korkular, endişeler ve hepsinin üzerine bir güneş gibi doğan o umut kokan cümleler! Yüzyılların laneti bir çıkmaz yolun karanlığında tiz kahkahalar atıyor, yaşayabileceğim o güzel anları sabote etmek için sinsice kendini hatırlatıyordu. Bunu reddetmeye karar vererek ellerimi leydimin saçlarına götürdüm. Nadide bir ipek bile bu kadar yumuşak ve davetkâr olamazdı. Parmağıma doladığım bir tutamı burnuma yaklaştıırıp, kokusunu içime çekerken dudaklarıma değen teller, bedenimde yıldırım etkisi yaratıyordu. Ve uyandı...

Nefes alışverişleri fark edilemeyecek bir düzeyde kalp atışları gibi hızlansa da yerinden kıpırdamadı, kırpıştırdığı göz kapaklarını hissediyordum. Kafasını kaldırdığında göreceği korkunç suratının ona attıracağı çılgılık yüzünden şimdiden pişman olmuşum. Keşke o uyanmadan çıkıp gitseydim diye düşünürken, gözlerini usulca kapattı ve şaşırtıcı şekilde hızla sakinleşti. Yavaş ama derin bir nefes aldı. Huzurlu bir iç çekiş olduğunu düşünsem de aslında düşünmek istediğimin bu olduğu için yanlış duyma ihtimalimi tartıyordum ki o ılık sesiyle, "Bir rüya gördüm," dedi ve hemen ardından ekledi. "Aslında birkaç rüya." Sesinden ve bozmadığı duruşundan aldığım cesaretle -sessiz dokunuşlarım eşliğinde- saçlarını

sevmeye devam ettim. Her bir teli beni çıldırtırken, “Umarım güzel rüyalardır,” dedim.

“Senin geçmişini gördüm.” Yutkundu, nefesim kesildi sandım ama kıpırdamadım. “Kâbuslarımın sebebinin aslında içinde yaşadığın kâbuslar olduğunu gördüm.” Yine yutkundu sesi acımaklıydı ve kalbim bu sefer daha derinden bir yerlerden kırıldı. “Sorumluluğun ağırlığının altında ezildiğin geceleri, çaresizlikle yanan kalbini, üç başlı köpeğin iskeletiyle nasıl oynadığını...”

“Başları ile oynamama izin vermiyordu, dişleri hep dikkatimi çekmiştir,” dedim buruk bir gülümsemeyle. O da gülümsedi ama ifadesi çabucak soldu.

“O kadın annendi.” Tüm kaslarım taş kesildi. “Seni ve ırkını lanetledi.”

“Onu da gördün mü?” Başını salladı.

“Bana acıyor musun?” diye sordum bu sefer. Hiçbir şey söylemedi. Kısa süren bir sessizliğin ardından, “Eğer sana âşık olursam ve son valsi yaparsak halkın da sen de kurtulacaksın,” dedi.

Yüzyıllar boyu bir kere teklememiş olan kalbim göğsümün altında tekledi. “Sanırım.”

“Sonra ne olacak?” beklemediğim bu soruyla irkildim. Gloria cevap vermeme fırsat vermeden, “Yeniden krallığını mı kuracaksın?” diye sordu.

“Öyle yapmam gerekir,” dediğimde yavaşça doğruldu ve sırtı bana dönük bir şekilde oturdu. Vücudumun onun sıcaklığının yoksunluğu ile sancıması da hemen ardından başladı.

“Savaş başlatacaksın,” dedi başını onaylamazca sallayarak. Lanetin bozulacağına olan inancım sönüp gittiği için leydinin söylediklerini hiç düşünmemiştim. Kraliyeti düşündüm ve çok geçmeden, “Krallığınız ve lordluğunuz altında yaşam süren insanlar sefalet içinde. Yanlış anlamayın aslında üzülmediğim için söylemiyorum ama sizce iyi bir yönetim şekli mi?” Hışımla bana döndü, gözlerinde saf bir öfkenin soğuk alevi yanıyordu.

Bu hâlde bile zarifti. “Üzülmediğin insanları ya da başka bir

deyişle aslında yaşadıkları hayata layık olduklarını düşündüğün insanları yönetmeye istekli olmamalısın.” Gözlerini yumup derin bir nefes aldığında bende doğruldum.

“Söylesenize leydim, hangisi daha kötü; benim kendilerini onlara aslında bir zararı dokunmayan yaratıklarla korkutup elinde avcunda ne varsa alarak onları sefaletle terk eden krallarına gözü kapalı inanan insanlar için üzülmemem mi yoksa kral ve pek sevgili lordların içlerinde değerli babanız da var kendi halkına acımayarak aldıkları yüklü vergiler mi?” Ayağa sıçradı, bedeni yay gibi gerilmişti, mışıl mışıl uyuduğumuz o yatağın iki tarafında öfkeli iki bedendik, durum ne de çabuk değişmişti böyle.

İşaret parmağını bana doğrulttu. Yine bir ilk... Biri bana meydan okuyordu, üstelik bir insan...

“Babam insanlarına merhametli ve kraliyetine sadık bir lord, onu bu şekilde itham edemezsin.” Beyaz teni al aldı ve sesi hiddetinden titriyordu onu böyle görmek üzücü olsa da haklı olan bendim ve bayrağı düşürmeye niyetim yoktu. Omuzlarımı silktim ve tiksindirici bir alaya büründüm.

“Öyleyse taşralarınızda durum harika, insanlar bolluk bereket içindeler.”

Kalakaldı. Düşünüyordu. Ellerimi önümde bağladım.

“O rengârenk çiçekler ve türlü yiyeceklerle dolu sarayınızdan hiç çıkıp taşraları ziyaret etmediğiniz için elbette bir cevap veremiyorsunuz.” Gülümsedim ve ne kadar sinir bozucu görüldüğünü leydimin çarpılmış ifadesinden okuyordum. “Ben size söyleyeyim.” Başımı hafifçe öne doğru eğip kelimelerin üzerine tek tek bastırdım. “İnsanlarınız yokluk içinde sürünüyor, sebebi de açgözlü krallığınız ve ona sadık bir köpek gibi bağlı olan ahmak lordlar.” Ve son kelimeler ağzımdan döküldüğü an pişman olmaya başlamıştım. Öfkemi bir tek o yanımdayken kontrol edemediğim de gün gibi ortaya çıkarken gözlerine dolan yaşları bastırdığını görebiliyordum.

Dudaklarını birbirine bastırıp derin bir nefes aldı tam ağzımı açmıştım ki elini tekrar kaldırıp beni olduğum yere bir çivi gibi sapladı. “Bir canavar öyle gözükmekle olmaz; bu şekilde gaddarca düşü-

nerek olur, yargılamadan itham etmekle olur.” Yüzünde belirgin bir hayal kırıklığı vardı ve o ifadesi kalbimi pençelerimle sökmem için yeterliydi. Sözleri ise şimdiye kadar yediğim en sağlam yumrukmuşçasına suratıma inmişti. Güçlkle toparlandım.

“Leydim.” Duymazlıktan geldi.

“Çık odamdan.” Emreden sesinden daha kararlı bakışları bedene acımasız mızraklar gibi saplanıyordu.

Bakışları da sözleri gibiydi. Sarsıcı! Buraya kadar gelmişken pes etmeye niyetim yoktu.

“Size göstermeme izin verin,” dedim ve kendi sesimin zayıflığından ben bile etkilendim. Acizliğimin altını çizmekten başka işe yaramayan sesim bana onun karşısında bir lider olmadığımı, tüm o güçlerin işe yaramaz olduğunu haykırıyordu.

Kabul et Damon, işte bu hiç aklında yoktu. Bu duygular daha şimdiden seni zayıflatmaya başladı. Kafamın içindeki o tiz fısıltıya susturmayı başarsam da Cadı'nın o sözlerinin hatırası yeni kavuştuğum sessizliği kirletti.

“Çünkü aşk da aslında bir lanettir.”

Lanet olası kadın!

Başını sağa sola sallayıp sırtını bana döndü ve tekrar yatağına oturdu. Omuzlarını düşürmüştü. Bu konuşmanın bittiğini açık açık ifade etme şekliydi öyle ki ciğerlerinde sıkışan havanın can çekişmesini işitiyordum. Eğer kanımla kendimi boğmam mümkün olsaydı şu an yapardım. Çaprazındaki aynadan yüzünü görmek için hareketlendim, onu gözyaşı dökcek kadar kırdığımı düşünmek mahvolmama yetiyordu.

Benim gibi korkunç bir yaratığı sevmeyeceğini biliyorken, onu incitmekten çekinmemem gerekiyordu. Kâbuslarının nedeniyken ve bize dair her şey imkânsızken böyle hissetmemem gerekiyordu! Duygularını umursamamam ve o lanet Kanlı Ay'ı tahtımda ondan uzakta beklemem gerekiyordu!

O, bir lordun bir tanecik kızıydı; sıcak bir iklimde çiçeklerin içinde büyümüştü. Onu soğuk kasvetli ve karanlık duvarlara mahkûm etmişken bir de kalbini arzuluyordum.

Cadı haklıydı. O, bir insandı ve bense onun asla sevemeyeceği korkunç bir canavardım.

Leydimin gözyaşlarıyla kendime lanet ederken içimdeki yaratık, pençelerini ruhuma saplıyordu ama kalbime sızan umut o kadar inatçıydı ki tenimin inkârla sızlamasına neden oluyordu.

Biz onunla rüyaları değil, kâbusları paylaşıyorduk ve leydim ister inansın ister inanmasın aciz değil, Araf'ın Kral'ını dizlerinin üzerine çökmek istetecek kadar güçlüydü.

Gloria

Kendi nefesim kulaklarımda yankılanıyor, hava göğsümün altında can çekişiyordu. Görmüştüm onun bana bir kâbus olarak te-belleş olan karanlık geçmişini, onlarca yüzyılı...

O ninninin zihnimdeki karanlık dehlizleri aydınlatacağını, geçmişe giden kilitli kapının anahtarı olduğunu en başından beri hissediyordum. Damon'ın sesi ninninin sözlerini kutsuyor, birbirinden kopuk ırak parçaları ahenkle bir araya getiriyordu nitekim artık resim bir bütündü. Kalbimin derinliklerine kadar hissettiğim çaresizliğinin çok ötesinde, Koruyucu'nun dünyadaki hükmünü de görmüştüm, korkutucu gücünü, dize gelemeyecek yaratıkların bile ona boyun eğişini... Damon, o adamın ve feryadı ile aşılmaz bir lanet yaratan o kadının çocuğuydu. Eğer babasının sahip olduğu iktidarı istiyorsa bu binlerce insanın kanının döküleceği anlamına geliyordu. Sakince sarf ettiği sözlerinin altında yatan kin de vakti geldiğinde alacağı intikamın vaadiydi. Çaresizliği kalbimi kırsa da sözleri çok daha yaralayıcıydı. Ona âşık olmayacaktım, olamazdım, insanlara olan acıma duygusunu yitirmiş birine kalbimi vermeyecektim. Benim kalbimi sırf laneti için isteyen, benim insanlarımı önemsemeyen birine melek dahi olsa iyi duygular beslemeyi reddederek sırtımı o canavar yüzüne döndüm.

Yaşadığım hayal kırıklığının şiddeti ile fark etmediğim şey ağır ağır bilincime yerleşirken, tekrar arkamı dönüp ellerine bakmak istemedim. Derin bir nefes alıp silkelendim ve gözlerimden öfkeyle fi-

rar eden gözyaşımı elimin tersiyle sildiğimde arkamda hareketlenip sözlerini yineledi. Şimdi onun da sesi şöminenin ateşinde erimiş gibi sönmek üzereydi.

“Size göstermeme izin verin, lütfen.”

Aynadan kontrolsüzce süzülen gözyaşlarımı görmemesi için başımı eğdim ve çenem gerdanıma değdi. Daha fazla güçsüz gözükmek istemiyordum.

“Ben göreceğimi gördüm, işiteceklerimi işittim. Lanetinizi bozmanıza yardım etmem demek; insanlarıma, aileme bağlı olduğum kraliyetime ihanet etmem demek.”

Soğuk bir sessizlik odanın içinde düştü.

“Yardım,” dedi fısıltılı bir hüznle. “Bana âşık olmanız gerek lanetin bozulması için, aşkınız baktığınız yerden bakınca bir yardım aracı olarak görünüyor evet.” Başımı yavaşça kaldırdım aynadan yansıyan iri bedeninin görüntüsü gözlerime ilişti.

“Kabalık ettim.” Duraksadı ve içini çekti. “Kimseyi öldürmek gibi bir niyetim olmadığını anlatamadım benim hatam.” Tekrar duraksadı, güçlükle konuşuyor gibiydi.

“Yardım,” dedi tekrar ve kederli sesiyle küçük bir kahkaha atarken nihayet aynadaki yüzünü buldum. Gerçek Damon’ın yüzünü. Aksini...

Yansımada yaratıkların liderinin gerçek yüzü duruyor, gerçek gözleri bakıyordu. Yutkundum...

Tek kelime ile nefesim kesilmişti. Hem muazzam bir özenle yaratılmış çehresinden ve güçlükle farkına varmak istemediğim bir ihtimalden dolayı...

Ona âşık mı olmuştum ya da bu ayna bana oyun mu oynuyordu? Gözlerimi büyüleyici yüzünden güçlükle çekip hızla arkamı döndüm. Pençelerin yerinde iri elleri vardı. Başımı heyecanla yüzüne kaldırdım.

Hayır aynı zalim gaga ve gaddar bakışlar yine perde olarak çehresinde asılı duruyordu. Rahatlayarak derin bir nefes aldığımda anlaşılmasız gözlerle bana bakıyordu.

Ama bir şey vardı, perde zayıflamıştı! Bu demek oluyordu ki kalbimi ele geçiriyordu.

“İyi misiniz leydim?” Endişeliydi. İçimden tekrar ettim. *Leydim...* Bu şimdiye kadar aldığım her hitaptan daha farklıydı. O sahipleniş ete kemiğe bürünüp bedenime sarılıyor, sesi içimde el değmemiş saklı köşeleri keşfediyordu. “*Onun leydisi,*” diye tekrarladı içimdeki küçük kız. “*Kimsenin olmadığı kadar onun.*” Yutkundum. İlk defa başka bir aidiyet fikri kalbimin çarpıntısını hızlandırdı. Tekrar yutkundum, düşünmemeye çalıştım, kulaklarımda çağıldayan sesini bastırdım. Hızlanan nefes alışverişlerimi dizginlemeye çalışarak başımı salladım. Tekrar aynaya dönüp gerçek Damon’a bakmak istiyordum ama bu isteğimi de öteleyerek başımı dikleştirip kuruyan dudaklarımı dilimle ıslattım.

Sesindeki sahici hüznün kırgın yüreğime sarılıyordu. “Özür dileirim.” İşte bunu gerçekten beklemiyordum, gözlerimi kırptırdım. Şaşkınlığım karşısında o da ne yapacağını bilemiyor gibiydi.

“Benim dünyamda nezaket kuralları ve sizin krallığınızdaki usuller biraz farklı, yine de hakaret ederek haddimi aştım.” Gözlerime bakarak benden bir cevap bekliyordu. İçimdeki küçük kız yeneden varlığını hatırlattı.

“*Ne bakıyorsun bir şey söylesene?*” diye dürtükledi.

Tanrı aşkına en olmadık zamanlarda ortaya çıkmıyor muydu?

“Susar mısın?” diye çıktım ki bunu sesli yaptığımı Damon, “Efendim?” diye sorunca anladım.

Tüm bu karmaşanın üzerine kendimi bir aptal gibi hissetmeye de başlamıştım ki yeniden silkelendim.

“Sana demedim,” dediğimde ellerini açıp odayı gösterdi.

“İkimizden başka kimse yok.” Çenemi diktim ve başımı salladım. Kendimi savunurcasına, “Bazen kendi kendime konuşurum,” dediğimde dudaklarından, “Ah!” diye alaycı bir ses döküldü. Sert bakışlarla, “Deli değilim,” diye çıktım. Güldü ve gülüşü tüm o dumanlı kasveti dağıttı, ne ara böyle etkilenmeye başladığımı düşünmek istemiyordum.

“Ben de bazen.” Durdu ve tekrar gülerken başını salladı. “Aslında çoğu zaman kendi kendime konuşurum, içimde geveze bir canavar var.” İkimiz de güldük.

“Benim de küçük, geveze bir kız.”

“Geveze değilim, ben senin aslında dile getiremediklerini getiriyorum. Eğer sen gerçek olursan ben de konuşmam.” Yine duymazdan geldim. Deliriyor olmalıydım neyse ki bu konuda yalnız hissetmiyordum.

Canavar perdesine rağmen sıcak bir tebessüm ondan bana doğru yayıldığında gardımı çoktan indirmiştim. Aramızdaki durum o kadar hızlı şekil değiştiriyordu ki bu iyi mi kötü mü bilemiyordum. O artık daha silik olan perdenin aramızdan tamamen çekilip gitmesini istiyor olduğum için kendimden utanmaya başlıyordum ki usulca aklımda dönüp duran başka bir soruyu dile getirdim.

“İnsanlar gerçekten de sefalet içinde mi?” Sesim duyguyla yoğunlaşmıştı ve Damon sakince başını salladı.

Kararlılıkla başımı kaldırdım. “Görmek istiyorum.” Yalan olmasını umuyordum. Böylelikle beni kandırmaya çalıştığı için ona âşık olmazdım ve babamı ve krallığı itham ettiği o şeylerin hepsi boşa giderdi. Ama o kendinden emin bir şekilde, “Akşam çanından sonra öyleyse,” dediğinde yeniden kederlendim. Bu kadar çabuk ve tereddütsüz bir cevap beklemesem de şaşkınlığımı kendime saklamakta iyi iş çıkardım. Karşı çıkıp beni geçiştirmesini bekliyordum. Kafamın içinde bağırıp duran hayal meyal görüntülerin derinlerine inmekten, yüzleşmekten korkuyordum. Saray yolunda uzaktan da olsa gördüğüm kasabaları düşünmek istemiyor, kendi zihnimde kendimle kavga ediyordum ki Damon birden irkildi ve benim duymadığım bir sese kulak kesildi.

Dudaklarından dökülen isim, “Rayne!” oldu. Endişe ve öfkeyle karışık bir hava odaya dolarken odanın kapısı sert yumruklarla gümbürdemeye başladı. Ben daha ağzımı açıp bir şey diyemeden Damon hızla kapıya yöneldi ve sökercesine kapıyı açtığında Gayl’ı vuran adam gözlerinde öfke saçarak gürledi.

“Duydun mu?” Yutkundu. Yüzünde derin bir acı vardı öyle

ki her ne oluyorsa benim buradaki varlığımı unutturmuş gibiydi. “Onun çılgılığı...”

“Rayne’i nasıl yakaladılar?” diye sordu Damon.

“O sikilmiş solucanın işidir!” Damon karşısındakini uyarırcasına sertçe öksürdü. Adının Antoni olduğunu hatırladığım adam ile göz göze geldiğimizde başını öfkelerini saklamadan inip tekrar doğrulttu.

“Yeni kralın yeni oyuncaklarından biri olmalı, dün geceki sesi duymadın mı?” diye sordu Damon’a ve Lider başını olumsuz anlamda salladı. Dün gece o derin uyku onu da almıştı demek.

“Kralın sikini kesip eline vermeyen ne olsun!” Damon başını salladı. “Anlaşma açık, krala ve ailesine dokunmamız yasak.”

“Yeni kral?” diye araya girdiğimde Damon yavaşça gövdesini bana çevirip, “Kral öldü, Prens Victor artık kral,” diye açıkladı. İfadesi durumu çok da önemsemediğini haykırıyordu ki Antoni gözlerinde sinsi bir parıldamayla, “Bu durumda siz de bir sonraki müstakbel kraliçe oluyorsunuz,” dediğinde Damon öfkeli bir nefesi sertçe verdi. Odaya derin bir sessizlik oluşturacak bir boşluk düştü.

“Leydi Gloria henüz ona evet demedi.” Çelikten örme sesinde zerre esneme yoktu ve adımı onun sesinden işitmek içimde bir sıcaklığın yayılmasına neden oldu.

Antoni başını bana çevirdi, koyulaşan gözlerinde tehlikeli bir ışıltı vardı. “Peki Leydi Gloria, krala evet diyecek misiniz?” diye sorduğunda Damon ile göz göze geldim.

Bakışlarımı güçlükle onun gözlerinde tutarken, omuzlarımı dikleştirdim. “Şu an bunu neden soruyorsunuz?”

Ellerini iki yana açıp dudaklarını kıvrırdı. “Kralın kafasını koparırsam üzülür müsünüz diye merak ediyorum.” Bir kaşı alayla yukarı kıvrıldığında hafızamdan Gayl’ı yaraladığı gece canlandı. Acılı hatıramı ifademe almadan öteledim. Antoni hemen sonra dönüp Damon’a baktı ve ekledi. “Ne de olsa başka bir krala âşık olmanız gerek.” Damon, Antoni’yi kolundan sertçe yakalayıp dışarı sürüklediğinde ayaklarım kontrolüm dışında arkalarından gitti. Kimi ko-

ruduğumu düşünemeden Damon'a, "Liam'ın bedenini kullanamaz mısın?" diye sordum. Antoni aramızda gözlerini şaşkın bir ifade ile gezdirirken Damon başını salladı. "Victor, Liam'ı öldürdü," dediği an nefesim boğazıma takıldı.

"Liam mı?" Antoni tuhaf bakışlarını Damon'a diktiğinde onu açık ettiğim için kısa bir an pişmanlığım şaşkınlığımın önüne geçmeyi başarmıştı. En yakın adamının bilmediği bir sırrı biliyordum, bu beni özel mi yapardı?

"Gidip ona bakacağım ve bir çözüm bulacağız," dedi Damon, Antoni'ye. Antoni'nin gözleri yeniden kısa bir an bana değdi ve sakince mırıldandı.

"Kral değiş tokuş isteyecektir," dediğinde Damon'ın tüm sırt kaslarının kabardığını görebiliyordum. Yavaşça başını bana çevirip sakince arkadaşını cevapladı.

"Öyleyse yeni bir anlaşma yapmamız gerekecek." Sesi ilk defa karanlıktı ve soğuk koridora buzlu bir hava yarattı.

Hayat akışım sürekli değişen döngüleri içinde, edindiğim yeni kargaşalar ve sorularla her seferinde beni şaşırtmayı başarıyordu. Uzun bir süre Damon ve Antoni'nin arkasından zihnimde çakıp duran son sözleriyle bakakaldım. Her bir kelime bir anlama erişmek için kafamın içinde birbiri ile yarışlıyordu. Hepsi soluk soluğaydı ve varmak istedikleri yere bir türlü ulaşamıyorlardı. Moli odasından çıkıp da heyecanla yanımda bitene dek gözüm artık boşalan o ıssız koridordaydı.

"Leydim?" Koluma dokundu ama o dokunuşunu bile beni boğan düşüncelerimin karanlığında hissedemedim. "İyi misiniz?" Daha kuvvetli bir sesle yineledi. "Leydim?"

"İyiyim." Yutkundum, ben iyiydim ama Rayne kimse iyi değildi. Sıkkin bir nefesi soğuk koridora salarken, "Victor, Liam'ı öldürmüş," diye ekledim ve Moli ile göz göze geldik. Ağzı yarı açıktı, gözlerine gerçek bir keder yerleşmişti.

“Neden? Nasıl? Bu gerçek mi leydim?” diye inlediğinde, çenemle koridoru işaret ettim. “Onlarla iş birliği ettiği için,” dedim. Sonra prensin yani şimdiki kralın bana hediyesini taktım ettiği o günden itibaren hafızam Liam’ın anılarımda olduğu her ana doğru geri sardı. Victor’un bana her yaklaşmasında Liam’ın aniden belirmesi, prensin ona olan son bakışları, Liam ile konuşurkenki sesinin sivrilmesi, ölüm kokan ifadesi...

Aslında bana gösterdiği nazik ve düşünceli prensin ardındaki adam, içinde olduğum zifirî karanlık koridoru oluşturan duvarlardan daha bilinmez bir karanlıktı. Yine Victor eğer mühürlenmeyi bana dokunuşu ile bozacağını biliyorduyorsa ki buna emindim bana karşı attığı her adım aslında içinden geldiği için ya da duyguları olduğu için değildi. Yine evet belki zorla da olsa bunu yapabilirdi ve o zaman Kral babası tarafından tahttan menedilebilir ya da Wizard ile amansız bir savaş başlatabilirdi. Lakin artık kral kendisiydi ve Wizard’ı, ailemi bekleyen kaderi düşünmek kalbimin sıkışmasına neden oluyordu.

“Zavallı adam,” dedi Moli yutkunarak. Sesi fısıltıdan farksızdı. Gözlerinden gümüş iplikler misali birkaç damla yaş süzüldü. Başımı sallayarak koluna girdim ve şöminenin ısıttığı odaya geri döndük. Çok geçmeden ikizler hızla kahvaltı için hazırlanan yiyecekleri odaya bırakıp çıktığında ikimizde de bir şey yiyebilecek bir iştah kalmamıştı.

Yaşananları dün gecedan itibaren Moli’ye tek tek anlattım. Başında romantik bir masal gibi gelen esrarengiz hikâyeye sonlara doğru dehşet ve kaos içerdiğinde yüzündeki o ince tebessüm de yerini hızla düz bir çizgiye bıraktı. Onun da aklında benimkiyle aynı sorunun geçirdiğini belli eden bakışlarla bakıp, “Eğer biri yaralanıp, yakalanabiliyorsa diğerleri de yakalanabilir demek bu,” dedi.

“Ya da öldürülebilir,” dediğimde sesim alev yutmuşçasına boğuktu, göğsümün tam ortasına sert bir yumruk yemişim gibi nefesimi güçlkle verirken bu hissin verdiği rahatsızlıkla kaşlarımı çattım. Lakin artık geçti, duygularım şaha kalkmış beni ele geçirmeye başlamıştı.

Ondan ölümsüz diye bahsediyorlardı, umarım öyledir diye dü-

şündüğüme inanamayarak ritmini hiç bozmadan yanan şömineyi izlemeye koyulmuştum ama içimdeki huzursuzluğu atamıyordum.

Hızla yerimden doğruldum ve odamdan çıkıp koştuğumda Moli ardımda kalmıştı. Onu nerede bulacağımı bilmiyordum ama iç sesi mi takip ediyordum.

Aramızdaki bağ bir şekilde yol gösteriyordu. Merdivenleri çıkarken kalbim ağzımda atıyordu ve sarayın içinde gezen rüzgâr daha soğuk ve daha sert bir hâl alıp yırtmacımı uçuşturuyordu.

Bitmeyen dönemeçli merdivenlerde nefes nefese kalsam da giderek yaklaşan seslerle artık emin olmuştum. Kendimi geniş tırabzansız uçuşumun devasa açıklığına attığımda diğer yoldaşlarının en başında duruyordu.

Benimle göz göze geldiğinde yüzündeki perde daha da hafiflemişti. Dikkatli baktığımda canavar perdesinin ardındaki yüzünü seçebiliyordum ve bu yutkunmama neden oluyordu.

“Leydim,” dedi yoldaşlarını arkada bırakıp yanıma gelirken.

Üzerinde vatkaları gümüşten gösterişli siyah bir ceket vardı. Belindeki uzun kılıç ve göğsünde çift kanatla gümüş düğmelerle uzun bacaklarını saran siyah bir pantolon vardı. Ne bir zırh giymişti ne de yeryüzündeki askerlerin sahip olduğu barutlu bir silahı vardı. Omuzlarından akan siyah pelerin bizimle diğerlerinin ardında perde görevi görürken Damon bakışlarımdaki tedirginliği yakalamış olacak ki omzunun gerisinden bakıp, “Bizi yalnız bırakın,” diye buyurduğunda hepsi uçuşumdan süzülüp bir anda yok olurken ıssız Araf’ı, güçlü kanat sesleri doldurdu.

Ve çok geçmeden Araf yeniden sessizliğe gömüldüğünde artık içimdeki benden daha cesur olan Gloria, hâkimiyeti ele geçirmişti.

Damon’ın gözleri bana indiğinde artık o korkunç hareleri yoktu. Karşımda o gece dans ettiğim adamın koyu hareleri vardı ve kalbim boğazımda atıyordu.

“Babama ya da abilerime zarar verme,” diye nefes nefese mırıldandığımda kaşları çatıldı.

“Sizi üzecek bir şey yapmam.”

Rahatlamış olmam gerekirdi. Derin bir nefes aldım ve ekledim.
“Ve Victoria’ya da.”

Usluca başını salladı. “Sizi incitmek istemiyorum. Bu, kalbinizi bana verseniz de vermeseniz de değişmeyecek.”

Yutkundum, gözlerine baktım ama hiçbir şey söyleyemedim. Uçurum olan balkonun kenarına kadar yürüdü ve bir canavar olup geceye karışmadan önce onu durdurdum.

“Damon!”

İri vücudu irkildi. Yüzünü görmesem de kaşlarının çatıldığını ve kalbinin göğsünün içinde hızlandığını hissediyordum.

Omzunun üzerinden başını yavaşça bana çevirdi. Dilimle kuru-
yan dudaklarımı ıslattım.

“Silahları var, çok silahları var ve Victor başka bir şeyin daha üzerinde çalışıyor, ne bilmiyorum ama-” Ardı ardına sıraladığım cümlelere şaşırmış bir ifadeyle bakarken ne diyeceğimi bilemeyerek güçlükle tamamladım cümlemi.

“Dikkatli ol.”

Bir anda geri döndü. İri birkaç adımda aramızdaki mesafeyi kapatırken ardında pelerini uçuyordu ve beni havalandırıp kollarının arasına aldı. Sıcak kuvvetli nefesini ve o kendine has büyüleyici kokusunu içime çekerken dudakları dudaklarıma kapandı.

Sıcak teni talepkârdı. Dilinin sıcaklığını kurumuş dudaklarımda hissettiğimde gözlerim kapandı ve dudaklarımı aralandım. Hayatımın ilkini Araf’ta Lanetli Kral’a verirken kalbim sanki göğsümün altında eriyordu. Eldivenlerine rağmen elinin sıcaklığını belimde ve yüzümde hissediyordum.

Alt dudağımı dudaklarının arasına nazikçe alıp diliyle okşadı ve bu içgüdüsel bir şekilde inlememe neden olduğunda dudaklarının dudaklarımdaki hükmü de arttı.

Alt dudağımı bırakıp hızla üste geçti ve dudaklarının arasındaki tenimi emip diliyle okşadığında ellerim omuzlarından saçlarına çıkıp onlara dolandı.

Yumuşak, kalın ve sıktı. Nefesimi soluyormuşçasına öpüyordu,

yüzyıllardır suya hasretmişçesine içiyordu beni. Büyüleyiciydi, kalp kıracak ve daha fazlasını istememe neden olacak kadar güzeldi.

Köşe bucak kaçmam gereken canavardı. Bilinmezlikti, korkutucuydu ama kalbim daha önce hiç böyle huzurla da atmamıştı. Kâbuslarımın sahibi kâbuslarımı sonlandırıyordu.

Bir insan olarak onun kadar güçlü değildim ve nefesimin yetmediğini fark ettiğinde durdu. Hafifçe geri çekilirken beni öpmeye devam etti.

Soluklarım onun sakın soluklarına çarpıyordu.

Dudaklarımın üzerinden dudaklarını çekmeden konuştu.

“Teşekkür ederim leydim.” Boğuk sesi onu yeniden öpmem için içimde yeni keşfettiğim ateşi körüklerken sadece yutkundum ve başımı hafifçe çekip gözlerimi araladığımda kucağındaydım.

Gözleri kapalıydı. Kirpikleri sık ve uzundu. Biçimli bir burnu ve belirgin erkeksi dudakları vardı. Tanrı tarafından özenilerek yontulmuş yüz hatlarına sahipti.

Çok güzeldi...

İç çektim ve onun da gözleri açıldığında eliyle yüzümü okşamaya devam ediyordu.

Koyu gözleri gözlerimin içine bakarken titredi.

“Benden korkmuyor musun?”

Dudaklarımda hafif bir tebessüm belirdi.

“Zararsız küçük bir kuş olduğunu düşünmüyorum tabii...”

Dudakları anında kıvrıldı ve burnunu burnuma sürterken gözlerini kapadı.

“Ben gelene kadar odanda kalabilir misin?”

Başımı salladım.

“Peki gitmeden bana tekrar adımla seslenebilir misin?”

Kalbimi ve bedenimi saran tatlı sıcaklığın sarhoşluğunda dudaklarım kıvrılırken Damon’ın yüzüme çarpan sıcak nefesini içime çektim.

“Damon...”

Gözleri hafifçe aralandığında sarı ışıkları parladı ve eğilip dudaklarıma son bir öpücük daha kondurdu.

A. Damon

Zamanı tutan sarkacın çanı akşamı duyurduğunda yoldaşlarımla Elmas Sarayı'nın önündeki uzun yoldaydık. Kraliyet Sarayı'nın geniş kapısına uzanan yolun sağında ve solundaki heykeller gecenin içinde bahçeyi ve ardındaki sarayı aydınlatıyordu.

Victor'un Rayne için pazarlık yapmasına izin verecektim. Ne istediğini biliyordum. Gloria'yı isteyecekti ama onun vermem mümkün değildi.

Victor'a tek bir şey verebilirdim. O da tahtında ömür boyu rahatça oturacağına dair bir şeref sözü. Tam da bu yüzden ellerim arkamda, yıllar sonra ilk kez giydiğim siyah askerî üniformanın içindeydim. Omuzlarımdan akan gece kadar koyu pelerinin, belimdeki uzun kılıcımla Araf'taki Şato'nun ve gökyüzünün kralı olarak dikiliyordum yeryüzünde.

Sarayın kapısı açıldı ve Victor da benim aksime açık renk resmî üniformasının içinde sarayının girişinde belirdi. Ardında silahlı askerleri vardı.

Uzun adımlarla birlikte yolun tam ortasında buluştuğumuzda ay hemen tepemizdeydi.

"Sende bana ait bir şey var," dediğimde omuzlarını dikleştirip tek kaşını kaldırdı.

"Sende de bana ait başka bir şey var."

Ukalılığı sinir bozucuydu ve bir insana göre yersiz olan öz güveni ardımdaki yoldaşlarımı kıkırdattı.

Dudaklarım gerilse de ben gülümsemedim.

"O, bana ait," dedim sertçe. "Yüzyıllardır bana aitti."

Victor gülercesine öfkeli bir ses çıkardıktan sonra ardımda benim gibi kılıklı ve pelerinli olan yoldaşlarıma baktı.

“Tahtında oturabilir ve kral olabilirsin. Rayne’in karşılığında sana sulh vadediyorum.”

Victor tüm sinirlerimi gelecek kadar pis bir gülümsemeyle baktı yüzüme.

“Bir canavarın sözüne itibar edecek kadar aptal mı görünüyorum? Ya Leydi Gloria’yı verir arkadaşını alırsın ya da sana onun başını veririm!”

Ona doğru bir adım attım. Deri eldivenlerin sardığı parmaklarım kılıcımın kabzasının üzerindeydi. Victor ürperse de dik durdu.

Sıktığım dişlerimin arasından, “Rayne’e bir şey olursa şimdiye kadar yaptığım tüm anlaşmaları bozarım Victor!” diye tısladım. Ardındaki beyaz parlak saraya bakıp tehditkâr bir gülümsemeyle ekledim. “Sarayını kana bularım!”

Sesimdeki karanlıkla yeryüzündeki hava titredi. Ağaçların yaprakları hışırdadı, dallara tünemiş kuşlar korkuyla kanat çırpıp uzağa kaçarken tüm insanlığın ürperdiğini işittim. Yeni kralın üzerinde gezen gözlerimdeki sarı halkalar titrediğinde Victor da dişlerini sıkarak boynunu dikleştirdi.

“Bunlar son sözlerin mi Alastor? Leydimi bana vermiyor musun?”

“Bir daha ona *leydim* dersen dilini koparacağım!” diye tısladım.

Victor gülümseyip ellerini iki yana açtı. Suratında hilebaz bir ifade vardı. “O zaman dediğin gibi olsun,” dedi, arkasını dönüp saraya doğru ilerlerken. “Bekle burada, arkadaşını göndereceğim.”

Antoni, Victor ve askerleri uzaklaşırken ardımdan fısıldadı. “Buna hiç güvenmiyorum. Girip Rayne’i alalım.”

Gözlerim kraliyet bahçesine kaydı. Heykellerin arasında üstü örtülü karartılar vardı.

“Anlaşma,” diye hatırlattım Antoni’ye.

Göğsümün altındaki sıcak öfke dalgasını bastırmaya çalışırken içimdeki canavar hepsini parçala diyordu.

Kraliyetin kapısından girmeden önce Victor omzunun üzerinden bir kez daha bana baktı. Kral ve askerleri gözden kaybolduktan çok kısa süre kapı kapandı. Kraliyetin duvarlarında okçular

belirdiğinde Antoni, “Siktir!” diye hırlayarak kılıcını çekmişti ki okçu kulelerinden bir cisim tam önümüze fırlatıldı.

Rayne’in kopuk başı tam ayaklarımın üzerine düştüğünde Antoni’nin acılı hayvani çığlığı her yeri kapladı. Yüreğimi kaplayan ağırlık tüm vücuduma yayıldı ve dizlerimin üzerine Rayne’in başının hemen yanına çöktüm. Yüzümden, nefesimden akan acıyla parmaklarımı ona doğru uzattım. Ne ölürken çığlığını duymuştum ne de gözyaşını ıstımtım. Son ana kadar dik durduğunu ölü yüzünden görüyordum. Elim bir yumruğa dönerken hiddetimle doğruldum. Yoldaşlarım hızla canavarlarına dönüşürken kulelerden birinden bir borazan öttü.

Bahçedeki karartıların üzerindeki örtüler hızla çekildi ve tekerlekli uzun borular bize dönüp ateşlendi. Canavarım açığa çıktı, aslanım kükredi, kanatlarımı açtım ve topların menzilinden kurtulup sarayın üzerine uçarken göğsüme çarpan mermilerin kuvvetiyle sarsılsam da Victor’un okçu birliğini yerle bir ettim.

Çığlık attım, sarayın üzerinde. Elmas sarayının tüm camları patladı, içerideki devasa avizeleri yerle bir oldu. İnsan çığlıkları hayvani çığlıklara karıştı.

Antoni hemen az gerimde sarayı ve askerlerini talan ediyordu ama yetmiyordu.

Uzun borular bize doğru döndü, askerler tekerlekli kasnağı süratle çevirdi ve meşalelerle ateşe verdi. Tüm yeryüzünü kaplayan gürültü kulakları tırmalarken birkaç yoldaşım onlara çarpıp parçalanarak alev alan toplarla yaralanarak yönlerini dağlara doğru çevirmişti.

Araziye yerleştirilmiş toplar gecenin karanlığında siyah örtülerle gizlenmişti Victor Gloria’yı alsa bile Rayne’i sağ vermeyecekti.

Zamanında atalarının Koruyucu’ya yaptıkları gibi tuzak kurmuşlardı. Sözlerine güvenmek ve anlaşmalara olan sadakatlerine inanmak aptallıktı.

Toplar ateşlendi.

İçimdeki aslan ayaklandı bu sefer. Kükredim ve yere doğru pike

yaptım. Birkaç askerî grubu pençelerimin altında ezdim ve yeniden havalandım.

Yeryüzünde bir yay gerildi, gökyüzünde bir ıslık çalındı. Rüzgârın sesini ayıramadan kuvvetli bir sızı sağ kanadımın altından girip sırtımdan çıktı.

Başımı eğdiğimde toprağa gömülü dev arbaletle karşılaştım. İkinci mızrak bana doğru uçmadan Antoni arbaleti ve etrafındaki askerleri parçalamıştı.

İçimdeki kudreti aradım, birazdan acı hafiflerdi ve mızrağı çıkardığımızda vücudum kendini onarırdı. Lakin acı gittikçe yayılıyor kan yeryüzüne yağmur gibi yağıyordu. Kanadım güçsüzleştğinde sendeledim ve nefesim boğazımda takılı kaldı. Yönümü hızla arafa çevirdim, ağaçlara çarparak ve yalpalayarak uçarken artık iyileşmediğimin farkındaydım.

Ölüyordum.

Ben, Araf'ın Lanetli Kralı Alaric Damon Alastor.

Cadı'nın geçmişteki sözleri yankılandı zihnimde...

"Lanetin getirdiği ölümsüzlük, âşık olduğunda kırılır oğlum."

Âşık olmuştum ve ölürken bile son kez umut ettiğim şey, yüzyıllardır süregelen laneti kırmak değildi.

Ben, Alaric Damon Alastor...

Boğazımın gerisinden hırladım ve canavarımın gözlerinden bir damla yaş süzüldü. Canım acıyordu ama acıyan yaram değildi.

Kalbimdeki sızı, Leydi Gloria Wizard içindi...

Zemine doğru yüksek ağaçları gövdelerinden kırarak gürültüyle düşüyordum. Tozu toprağa karıştırırken kayalar gövdem altında parçalanıyordu. Gözlerimin önünde ise tek bir insanın hayali vardı.

Bedenime dönerken dudaklarımdan dökülen isim ona aitti.

"Gloria..."

Tıpkı bir süredir kalbimin de ait olduğu gibi...